

Az
1888-as anyagok

2

Ellen G. White

Ellen Gould White

Az 1888-as anyagok

Második kötet

A mű eredeti címe: *1888 Materials*
Írta: Ellen Gould White
Fordította: Kovács László
Lektor: Viniczainé Csurgó Mariann

<https://adventizmusmegrazasa.hu>

Az 1888-as anyagok

Második kötet

Tartalomjegyzék

10. kézirat, 1889. október - Krisztus kiválósága.....	9
76. levél, 1889. - Ellen White levele Mary White-nak.....	13
22. kézirat, 1889. - Naplójegyzetek.....	15
77. levél, 1889. - Ellen White levele Mary White-nak.....	27
6. kézirat, 1889. - A Generál Konferencián megvitattott kérdések.....	29
57. levél, 1889. - Testvéreknek címzett levél.....	47
18. kézirat, 1888. - A vallásszabadság.....	51
13. kézirat, 1889. - A régi határvövekhez való ragaszkodás.....	61
23. levél, 1890. - Ellen White levele Stone testvérnek.....	65
25. kézirat, 1890. - Naplójegyzetek.....	67
53. levél, 1890. - Ballenger és L. Smith testvérnek címzett levél.....	71
RH, 1890. február 18. - Hogyan kezeljük egy vitatott tanítási kérdést?.....	75
9. kézirat, 1890. - Válasz az új világosságra.....	83
RH, 1890. március 25. - Nyissátok ki a szíveteket a világosság előtt!.....	89
10. kézirat, 1890. - Ki fogadja el a mennyei világosságot?.....	93
RH, 1890. március 11. - Krisztus a tanítványai közötti egységért imádkozott	99
56. kézirat, 1890. - A szőlőtőről szóló példázat tanulságai.....	105

22. kézirat, 1890. - Naplójegyzetek	111
18D. levél, 1890. - Matthew Larson testvérnek	121
80. levél, 1890 - W.C. White-nak címzett levél	125
4. kézirat, 1890. - Ellen White prédikációja	127
59. levél, 1890. - Uriah Smith-hez címzett levél	131
2. kézirat, 1890. - A lelki megkülönböztetés képessége	135
2. kézirat, 1890. - A hitet táplálva, nem a kételyt	139
82. levél, 1890. - W.C. White-nak és feleségének címzett levél	143
60. levél, 1890. - W.A. Colcordnak	145
1890. évi 30. levél - W.C. White-nak és feleségének	147
83. levél, 1890. - W.C. White-nak és feleségének	151
2. kézirat, 1890. - Prédikáció	159
84. levél, 1890. - W.C. White-nak és feleségének	163
46. levél, 1890. - O.A. Olsen-nek címzett levél	165
1. levél, 1890. - A testvéreknek címzett levél	169
24. kézirat, 1890. - Jézus, a mi Urunk és Megváltónk	177
RH, 1890. május 27. - A világosság élő csatornái	183
115. levél, 1890. - O.A. Olsen-nek címzett levél	187
97. levél, 1890. - W.C. White-nak címzett levél	193
103. levél, 1890. - W.C. White-nak címzett levél	197
RH, 1890. augusztus 26. - Krisztus igazsága	203
11. levél, 1890. - Garmire testvérnek és testvérnőnek címzett levél	207

116. levél, 1890. - O.A. Olsen-nek címzett levél	211
67. levél, 1890. - A szolgálatban álló testvéreknek.....	215
36a. levél, 1890. - J.S. Washburnnak	217
20. levél, 1890. - O.A. Olsen-nek címzett levél	221
1f. levél, 1890. - A felelős pozícióban lévő testvérekhez	225
73. levél, 1890 - U. Smith-nek címzett levél.....	233
109. levél, 1890. - William C. White-nak címzett levél.....	237
43. levél, 1890. - O.A. Olsen-nek címzett levél	243
43a. levél, 1890. - O.A. Olsen-nek címzett levél	247
112. levél, 1890. - W.C. White, J.E. White és felesége részére	253
RH, 1890. december 23. - Légy buzgó tehát, és térj meg!	257
53. kézirat, 1890. - Naplójegyzetek	265
54. kézirat, 1890. - Naplójegyzetek	281
40. levél, 1890. - Uriah Smith-hez címzett levél	283
31. kézirat, 1890. - A nagy küzdelem című könyv terjesztése	291
36. kézirat, 1890. - A hit általi megigazulásról szóló téveszmék veszélye	297
37. kézirat, 1890. - Világosság Isten igéjében.....	307
55. kézirat, 1890. - Az emberi bölcsességben való bizalom veszélye.....	317
20. levél, 1891. - Uriah Smith-nek címzett levél	323
32. levél, 1891 - J.S. Washburnnak és feleségének címzett levél.....	325
2. kézirat, 1891. - A missziómunka.....	329
3. kézirat, 1891. - Naplójegyzetek	333

40. kézirat, 1891. - Naplójegyzetek.....	335
21. kézirat, 1891. - Naplójegyzetek.....	353
1891. március 24. - A ránk leselkedő jelenkori veszélyek	361
30. kézirat, 1890. - Az 1891-es Generál Konferencián felolvasott cikk.....	373

10. kézirat, 1889. október - Krisztus kiválósága

Nagyon meglepett, hogy milyen jól érzem magam. Félttem, hogy a nyári munkáim legyengítenek télre, de Isten dicséretére mondhatom, hogy az Ő kegyelmében gyengeségeim fölé emelt engem. Sokkal jobban vagyok, mint az elmúlt hónapokban, jobban, mint tavaly.

Az összejövetelek nagyszerűek. Az a lelkület, amely a minneapolis-i összejövetelen mutatkozott, itt nem érzékelhető. Minden egyetértésben zajlik. Sok küldött van jelen. A hajnali öt órai összejövetelünkre is sokan eljönnek, és ezek az alkalmak áldásosak. Minden bizonyágtétel, amit hallottam, lélekemelő volt. Az emberek azt mondták, hogy az elmúlt év volt életük legjobb éve; Isten Igéjéből felragyogó világosság tiszta és közérthető volt – a hit általi megigazulás, Krisztus a mi igazságunk. A tapasztalatok érdekesítőek voltak.

Minden reggeli összejövetelen részt vettem, kivéve kettőt. Nyolc órakor Jones testvér a hit általi megigazulás témájáról beszél, ami iránt nagy az érdeklődés. Növekedés tapasztalható a hitben, és Jézus Krisztusnak, mi Urunknak és Megváltónknak ismeretében. Sokaknak nem volt alkalmuk hallani erről a témáról, most azonban befogadják, és bőséges lelki táplálékot kapnak Isten asztaláról. A felszólalók egybehangzó bizonyágtétele szerint, a világosság és az igazság üzenete, amely népünknek be lett mutatva, pontosan az erre az időre szóló igazságot jelenti, és bárhol is hirdetik, Isten világossága, vigasztalása és áldása nyilvánvalóvá lesz. Valóban bőséges lelki lakomában volt részünk, és amikor látjuk, hogy a lelkek befogadják a világosságot, Jézusra tekintve örvendezünk, aki hitünk szerzője és bevégzője. Krisztus, a mi példaképünk, az Ő jellemének a mi jellemünké kell válnia. Minden kiválóság Őbenne van. Ha tekintetünket elfordítjuk az emberektől és minden más példaképtől, akkor fedetlen arccal szemléljük Jézust teljes dicsőségében. Elménk megtelik az Ő nagyszerű és lenyűgöző kiválóságának gondolataival; minden más téma jelentéktelenné válik, és veszteség minden olyan erkölcsi fegyelem, amely nem segíti elő az Ő képmására való átalakulásunkat. Látom azokat a magasságokat és mélységeket, amelyeket elérhetünk, ha elfogadunk minden egyes fénysugarat, és előre haladunk az egyre nagyobb világosság felé. A vég közel van, és Isten óvjon bennünket attól, hogy ezekben az időkben álomba merüljünk!

Hálás vagyok, amikor látom, hogy az igehirdető testvéreink vágyakoznak arra, hogy saját maguk számára tanulmányozzák a Szentírást. Nagy hiány mutatkozott a mélyreható bibliai tanulmányozás terén, amely lehetővé teszi az igazság drágaköveinek összegyűjtését az elmében. Mennyit veszítünk mindannyian azért, mert nem használjuk ki teljesen értelmünket arra, hogy állhatatos imádsággal keressük az isteni megvilágosítást az Ő szent igéjének megértéséhez.

Hiszem, hogy népünk körében határozott előrelépés fog bekövetkezni, és komolyabb törekvés mutatkozik arra, hogy lépést tartunk a harmadik angyal üzenetével. Mindig számíthatunk Sátán új és elképesztő terveire, melyeket ügynökein keresztül valósít meg, Isten népe pedig ne legyen éber, ne váljék erőssé a Mindenható erejében és bölcsésé az Ő bölcsességében? Isten kormányzatában válság állt be, ezért valami nagy és döntő eseménynek kell bekövetkeznie. Az időhaladékat nem fogják meghosszabbítani. Isten nem fogja sokáig visszatartani haragját; az igazságszolgáltatás csak egy szóra vár, és milyen zűrzavar támad akkor! Hangok és mennydörgések, villámok és földrengések, egyetemes lesz a pusztulás.^[447] Most van itt az ideje, hogy jók legyünk és jót cselekedjünk, miközben éber érzékekkel és áhítattal figyeljük Isten vezetésének minden mozzanatát. Ha életünk és jellemünk hasonló lesz az isteni Példaképünkhöz, akkor Krisztussal együtt elrejtünk Istenben.

A világ tele van Isten szeretetének bizonyítékaival a bukott ember iránt. Véges elménkkel soha nem tudjuk teljesen felfogni, hogy mennyire szeretett minket; nincs mértékegységünk, amellyel mérni tudnánk, nincs viszonyítási alapunk, amellyel összehasonlíthatnánk, de János apostollal együtt mondhatjuk: „Úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta”, hogy Krisztus által örök életet adjon nekünk. Ez a téma betölti az elmémet, és olyan magasztos, olyan felemelő, hogy lenyűgözve gondolok rá.

Ezen a konferencián előrelépések történnek, de jaj, mennyire szükség van munkásokra! Szívem fáj, amikor erre gondolok. Minden oldalról segélykiáltások érkeznek. Hallatszik a macedón kiáltása: „Jöjj, és segíts nekünk!” Nagyon komolyan kell imádkoznunk, hogy az Úr munkásokat küldjön az Ő szőlőjébe. Ő isteni bölcsességében olyanokat választhat ki, akik messze felülmúlják a mi emberi meglátásainkat; de bármit is tesz Isten, nekünk készségesen el kell fogadnunk. Komoly időket élünk. Minden erőnkkel azon vagyunk, hogy ráébredjünk a népet a felelősségére. Ó, bárcsak elnyernék a munkások a Szentlélek keresztségét, hogy minden munkájukban tudják képviselni Jézus Krisztust. Ó, miért van most ekkora gyengeség, amikor erőre és hatalomra van szükség a körülöttünk pusztuló lelkek megmentéséhez? Egy egész világot kell elérni, próbára tenni, és ki állhat meg?

Korunk népszerű tanításai nem tudják helyesen bemutatni Jézust. Megváltónk az Atyát mutatta be. Eloszlatta a sűrű sötétséget, a pokoli árnyékat, amelybe Sátán Isten trónját burkolta, hogy eltakarja Istent, hogy az emberek ne láthassák és

ne ismerhessék meg Őt. Krisztus feltárja Isten trónját, és az Atyát világosságként és szeretetként jelenti ki a világnak. Azzal, hogy istenségét emberi természetbe öltöztette, olyan tiszta világosságban mutatja be ezt a szeretetet, hogy az emberek képesek felfogni azt. Ez ébreszti fel a szívben azt a vágyat, hogy Mózeszel együtt buzgón könyörögjenek: „Kérlek, mutasd meg nekem a te dicsőségedet.” Ne feledjük, hogy Isten füle nyitott imáinkra! „Kérjétek és adatik nektek; keressetek és találtok.” „Ha azért ti gonosz létekre tudtok a ti fiaitoknak jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad a ti mennyei Atyátok Szent Lelket azoknak, akik tőle kérik.” Akkor miért ne fogjuk szaván Istent? Miért ne hinnénk teljes szívünkben, teljes elménkben és teljes lelkünkben? Miért nem ragadjuk meg hit által az isteni természetet? Ez a mi kiváltságunk. Minden lehetséges annak, aki hisz. Ma reggel olyan hálás vagyok, hogy van egy élő Megváltóm.

Dicsérjétek az Urat, mert tőle származik minden áldás! Hogyan is gyalázzhatnánk meg jobban Istent, mint azzal, hogy nem bízunk benne? Soha nem szabad csüggednünk. Türelmesnek és jóságosnak kell lennünk, és hit által kell elfogadnunk azt a bőséges lelki eledelt, amelyet Isten kész nekünk adni. Várjuk az Urat hitben, bízva abban, hogy megteszi, amit kérünk tőle.^[448] Ezt az Istentől való várakozást hit által kell ápolnunk, mert ez nagy lelki kegyelemhez vezet, és megújítja erőnket, mint a sasét. Ő szárnyakat ad, és ez hit által történik. Isten segítsen minket – ez az én imám. Magasabbra kell emelkednünk törekvéseinkben, közelebb az éghez. Az odafenn való dolgokat keressük. Fel kell emelkednünk a földi, alacsonyrendű dolgokból egy nagyobb erőre, egy ragyogóbb világosság felé. Magasabb rendű szeretetre és magasabb életre van szükségünk.

Egyetlen keresztény sem fogja elérni a legmagasabb pontot, ahová el kell jutnia, aki e világ gondjaival terheli magát, vagy cipeli magával a dédelgetett bűneit. Mi igenis képesek vagyunk – és azoknak is kell lennünk – hogy egy tisztább légkört lélegezzünk be, és még inkább ízleljük a mennyei örömeket. Minden nap szükségünk van Krisztusra és az Ő erejével erőt kell gyűjtenünk, növekednünk a kegyelemben a nehezebb küzdelmekre, és ihletett látásmódot nyernünk a mennyei dolgokról. Megváltónk átszegett keze arra int, hogy magasabbra emelkedjünk. „De egyet cselekszem, azokat, amelyek hátam mögött vannak elfelejtve, azoknak pedig, amelyek előttem vannak, nekik dőlve, célegyenest igyekszem az Istennek a Krisztus Jézusban onnét felülről való elhívása jutalmára.” Ó, bárcsak felkelnénk és megvilágosodnánk, mert eljött világosságunk, és az Úr dicsősége feltámadt rajtunk! Minél inkább követjük Példaképünket, annál nagyobb bölcsességet és megértést nyerünk csodálatos szépségéről.

Éppen most tértem vissza a hajnali öt órai összejevetelről. Az ima lelkülete megnyilvánult bennünk egy bőségebb áldásért, és azért, hogy a felelősségteljes pozícióban lévő férfiak megtapasztalhassák Isten jelenlétét és erejét. Sokan betegek, legyengültek, de Isten fel fogja őket emelni, ahogyan engem is felemelt. Ő adott

nekem egészséget, erőt és kegyelmet, és ugyanígy megadja minden munkásának. Ó, milyen jó lenne, ha intézményeinkben minden felelősségteljes pozícióban lévő személy tudná, hogy Jézus jelenvaló segítség a szükség idején! Szükségük van arra, hogy önmaguktól elfordulva közelebb kerüljenek Istenhez, hogy azzal a vigasztalással vigasztalhassanak másokat, amellyel ők maguk is vigasztalást nyernek.

Szükségünk van arra, hogy meglássuk Isten csodálatos szeretetét, amely elküldte Fiát a világba, hogy meghaljon a bűnösökért, és hogy a szívünk megrendüljön, amikor megpillantjuk a felemeltetett kereszt dicsőségét. A szívek megolvadnak! Áldjad lelkem az Urat, és egész bensőm dicsérje szent nevét! Testvérnőm, azért imádkozom, hogy az Úr áldjon meg téged bőségesen az Ő kegyelmével.^[449]

76. levél, 1889. – Ellen White levele Mary White-nak

Kedves Mary!

Küldtem neked erős szövetet, arra gondoltam, hogy jó lenne a kötényekhez. Küldök ebből a puha gyapjú anyagból is, hogy használd belátásod szerint. Kötöttem egy pár mandzsettát Ellának. Szeretnék egyet Mabelnek is kötni, ha tudok, és azt is hamarosan elküldöm. Azt hiszem, szükséged lesz egy pamuthuzatú matracra, amit Gates testvérrel szeretnék elküldeni neked. Mondtam Rhebának, hogy nézze meg, és írja meg, mi hiányzik nektek: takarók, ágynemű vagy matracok. Még eddig nem kaptam tőle választ. Valószínűleg elfelejtette, de kérek, értesíts erről minél hamarabb.

Az összejöveletek nagyszerűek. Úgy tűnik, hogy nincs széthúzás. A lelkészek által elmondott bizonyágtételek szerint nagyra értékelik a világosságot, amely Minneapolisban és az elmúlt év során jutott el hozzájuk és szeretnének a világosságban járni. Jobban látják az igazság szépségét és Jézus szeretetét, mint valaha az életükben. Soha nem végeztek olyan eredményes munkát, mint az elmúlt évben, és nagyobb mértékben élvezték Isten jelenlétét és szeretetét. Ez a bizonyágtétel hangzott el, és az összejövétel csodálatos. Mégis, némelyek láthatóan ugyanazt az álláspontot képviselik, mint Minneapolisban. Ó, bárcsak hatalmasan munkálkodna Isten az Ő népéért, és eloszlatná a sötét felhőket, hogy beragyoghatna az Ő dicsőségének fénye!

Nagyon elégedett vagyok az összejövettel. Eddig senki egyetlen szóval sem adott hangot bárminemű ellenállásnak. Szemmel láthatóan egység uralkodik közöttünk. Értékes alkalmaink voltak, amikor értetek imádkoztunk. Hiszem, hogy Isten javatokra munkálkodik, és Sátán csalódni fog. Willie nagyon fáradt volt, amikor ideérkezett. Az agya már nem fogott, de elég világosan és némi határozottsággal beszéltem vele. Drága Mary, Jézus a te segítőd. Egy pillanatig se kételkedj ebben. Csak nézz fel, higgy, bízzál az élő Istenben. Nem látok semmi okot, amiért Isten ne hallgatná meg imáinkat. Teljes szívemből és értelmemből hiszem, hogy meghallgatja. Csak bízz Benne teljesen, és ne csüggedj el. Reménykedj Istenben. Dicsérd az Ő szent nevét!^[450] Ő szeret benneteket, és atyai gondoskodással viseltetik irántad. Isten legyen segítségetek minden nap! Sokat gondolkodom, hogy megtegyem azt, amit csak megtehetek értetek.^[451]

Anyá

Battle Creek, Michigan, 1889. október 29.

22. kézirat, 1889. – Naplójegyzetek

Battle Creek, Michigan, 1889. október 16.

Október 10-én, csütörtökön, indultunk Oaklandból. Egy kocsi teljesen a miénk volt, harminkét személy alkotta a társaságunkat. Baleset vagy sérülés nélkül érkeztünk meg. Az Úr megáldott bennünket jó idővel és kellemes társasággal. W.C. White és két gyermeke, Ella May White és Mabel White, nagymamájuk, Kelsey testvérnő, valamint az unokatestvérük, Rheba Kelsey vasárnap reggel öt órakor váltak el tőlünk, hogy Coloradóba menjenek. Mi 1889. október 15-én, kedden érkeztünk meg Battle Creekbe. Megfáztam, és egy fájó fog miatt keveset pihentem.

Battle Creek, Michigan, 1889. október 17.

W.C. White megérkezett Coloradóból. McComber testvérnő és McDearman testvérnő is vele jött. Örültünk, hogy újra találkozhattunk, de sajnáltuk, hogy Mary nem lehetett velük.

Battle Creek, 1889. október 18.

Sokan eljöttek a konferenciára. Az összejövetelek jól kezdődtek és reméljük, imádkozunk is azért, hogy a szeretett Megváltó legyen a mi vendégünk. Igen, legyen Ő a mi vezetőnk, útmutatónk, védelmezőnk és jutalmazónk. Vágyunk látni Isten Lelkének mély munkáját a közösségünkben.

Battle Creek, Michigan, 1889. október 19. szombat

Szent szombat napja van, és arra vágyunk, hogy igazán értékes nap legyen a lelkünk számára. Tudjuk, hogy az Úr irgalmas és kegyelmes gyengeségeink iránt. Ha nem így lenne, akkor kétségbeesnénk, de folyamatos hálára, bátorításra és reménységre van okunk, mert Jézus odaadta értünk drága életét, hogy miénk legyen az Ő kegyelme, hatalma és isteni ereje. Isten nem gyönyörködik abban, ha

gyengeségben, eredménytelenségben járunk, amikor a menny tele van áldásokkal számunkra.^[452] Ennek a gondolatnak hálát, dicsőítést és dicséretet kell ébresztenie bennünk, mert Krisztus a menny középpontja, a trón közepén álló Bárány.

Ha Krisztus a szemük előtt van, kételkedhetnek-e még a keresztyének? Krisztus a földi egyház középpontja, akit a hit szemével látunk és ismerünk fel. Tápláljunk magunkban kételyt? Hitetlenségünkkel szégyenítsük meg Istent, aki mindent megtett értünk? Isten ments! Jézus nagyon értékes a lelkemnek.

„Kérlek azért titeket – mondja Pál –, hogy járjatok úgy, mint illik elhívásokatokhoz”. „Igyekezvén megtartani a Lélek egységét a békességnek kötelében” (Ef 4:1,3).

Az utolsó napok veszedelmei között élünk, és ebben a gonosz időben a Szentlélek mindenkit felelőssé tesz a személyes helyzetéért az egyház és a világ előtt. Mindenkitől megkövetelik azt a személyes munkát, hogy az Úrra bízva magát. Jézus neve tele van erővel. Az Atya mindig befogadja őt. Nem tisztel más nevet. Az Ő nevébe vetett hit által üdvözülünk. Benne vagyunk tökéletesek. Isten nem fogja jóváhagyni sem a szektaszellemet, sem a törvényeskedő vallást, amely a jelenvaló igazság hitvallói között is uralkodik. Krisztus és az Ő igazsága az egyetlen reménységünk. Ő a mindenünk. Az énünknek meg kell halnia. Számunkra Jézus a minden mindenben. Hagyjátok, hogy az én eltűnjön, Jézus pedig hit által lakozzon szívetekben, és akkor erősek leszünk az Ő erejében.

Ma reggel lelkészértekezlet volt. Én nem voltam jelen, de a beszámoló szerint csodálatos összejövetel volt. Farnsworth testvér nagy szabadsággal beszélt délelőtt.

Az Úr erőt és szabadságot adott, hogy délután egy nagy gyülekezet előtt szóljak a János 14:15 verse alapján: „Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartjátok.” A 21. vers: „Aki ismeri az én parancsolataimat és megtartja azokat, az szeret engem; aki pedig engem szeret, azt szereti az én Atyám, én is szeretem azt, és kijelentem magamat annak.” (23. és 24. vers)^[453]

Amikor a nagy sokaságra tekintettem, és a szöveget elemeztem, ünnepélyes érzés töltött el. Vajon hányan tanúsítanak valódi szeretetet Jézus iránt azáltal, hogy megtartják parancsolatait? Ki az, aki valóban sikerrel küzd a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak? Ki lesz azok között, akik elnyerik az Ő kegyelmét? „Aki győz, oszloppá teszem azt az én Istenemnek templomában, és többé onnét ki nem jő”. (Jel 3:12). Ó, bárcsak Isten Lelke mindegyik hallgató szívébe belevésné Isten Igéjét! Milyen jó lenne, ha minden lélek feltenné magának a kérdést: „Milyen mértékben tükrözi munkám valójában az Istennel való szoros közösséget és a vele való mennyei kapcsolatot? Vajon a bizonyágtételem és a tanításom olyan-e, mint a szeretett János apostolé – egy túlcsonduló szívből származó vallomás, amely mélyen megindult attól, amit szemével látott, amit szemlélt és kezével érintett az életnek igéjéből?”

Battle Creek, 1889. október 20.

Részt vettem a lelkészértekezleten. Az Úr Lelke volt közöttünk. Sokan bizonysgot tettek az előző év áldásairól, arról az áldott világosságról, amelyet elfogadtak és értékelték – a hit általi megigazulásról. Megszabadultak a szolgálattól, és Isten gazdag áldásait tapasztalták meg szolgálatukban. Jézus szeretetét világosabban és helyesebben értették meg, a szívük pedig örvendezett Istenben.

Ó, milyen értékesek ezek a bizonyágtételek! Ünnepe volt számomra halani testvéreimet, amint Isten irgalmáról és az elmúlt évben elért fejlődésükről beszéltek. Ez nagy bátorítást kell jelentsen mindazoknak, akik szeretik Istent és megtartják parancsolatait. Az ott összegyűltek előtt hálát adtam Istennek csodálatos gondviseléséért, szerető oltalmáról minden utazásom során, és az Ő kimondhatatlan szeretetéről, amit a szívemben éreztem.^[454]

Részt vettem a nyolc órakor kezdődő megbeszélésen is, ahol arról tárgyaltunk, hogy hat hónapos lelkészképzőt indítunk. Olsen testvér szólalt fel először, majd Prescott professzor világosan kifejtette a témát. E.J. Waggoner tisztán és érthetően beszélt. W.C. White a munkások küldésének szükségességéről szólt, mutatva a térképen a Kaliforniában végzett munkát, és a még el nem ért misszióterületeket, valamint az elmúlt évben történt előrehaladást az azt megelőző évhez képest. Loughborough testvér szintén erről beszélt. Én arról tettem bizonysgot, hogy a munkások képzésére különleges intézményekre van szükség, hogy bölcsen és bátran dolgozhassanak Isten szolgálatában. Kilgore testvér felolvasott egy hosszú beszámolót a délvidéki színes bőrűekkel kapcsolatos munkáról, és arról, hogyan kell ott a munkát vezetni.

Battle Creek, 1889. október 21.

Kora reggel részt vettem a lelkészértekezleten a tabernákulumban. Néhány fontos gondolat hangzott el. Én is szóltam, bizonysgot téve arról, hogy milyen nagy szükségünk van az Istennel való élő kapcsolatra. Ahhoz, hogy munkánk hatékony legyen, naponta kell tanulnunk Krisztus iskolájában a szelídség és a szív alázatosságának leckéit, és minél közelebb kerülünk Istenhez, annál inkább beteljesedik ígérete – Ő is közeledni fog hozzánk. Ő megáld bennünket, megosztja velünk kegyelmét és erejét, amely együtt munkálkodik törekvéseinkkel. Úgy érezzük, hogy a reggeli összejövetelek igen értékesek, és senkinek sem lenne szabad megengednie magának a távolmaradást.

Október 21-én megbeszélésem volt Goodrich testvérrel. Beszélgettünk néhány dologról, amelyek a Minneapolisi Generál Konferencián történtek. Elmondtam neki néhány eseményt, amelyek hatására egyesek bezárták szívüket az értékes világosság előtt, és azóta sem járnak a világosságban. Úgy gondolom, hogy

a beszélgetés hasznos volt. A jelölőbizottság is felkeresett, hogy útmutatást és tanácsot kérjen tőlem a következő évi konferencia bizottsági tagjainak kiválasztásához. Eredményes megbeszélésünk volt. Olsen testvér és W.C. White is bejöttek, és így jó beszélgetést folytattunk.^[455]

Battle Creek, 1889. október 22.

Részt vettem a reggeli összejövetelen. Csodálatos bizonyágtételek hangzottak el. Mindenki, aki beszélt, különösen az elmúlt évre utalt – arra, hogy ebben az évben sokkal inkább érezték az Úr jelenlétét, mint korábban bármikor.

Részt vettem a reggeli lelkészértekezleten. Néhány gondolatot osztottam meg a bűnvallásról. Az ígéret így szól: „Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsátja bűneinket és megtisztít minket minden hamisságtól” (1Ján 1:9). Egyéni munkát kell végeznünk, nemcsak a bűnök megvallásával, hanem azok elhagyásával is. Meg tudják ezt tenni a saját erejükből? Nem, mert az énjük keresztre feszítését csak Jézus Krisztus, a mi bűneinkért hozott áldozata által lehet elvégezni. Hittel kell Jézushoz jönnünk, és Krisztus vérének érdemeire kell támaszkodnunk.

Igyekeztem felhívni az egybegyűltek figyelmét a bűnvallás, a bűnbánat és a hit szükségességére, hogy Krisztus érdeméért Isten megbocsátja megvallott bűneinket.

Battle Creek, 1889. október 23.

Az idő továbbra is szép. Hajnali fél négykor ébredtem, és időt szenteltem az Úr keresésére. Bárcsak mindannyian személyesen is átélnénk, mit jelent igazán Istent keresni! Ézsaiás azt mondta, ha keressük Istent, Ő így válaszol: „Íme, itt vagyok” (Ézsa 58:9). Szükséges, hogy személyes kapcsolatba kerüljünk a hatalmas Segítőnkkel, mert Ő ezt mondta: „Ragadja meg erősségemet, kössön békét velem, békét kössön velem!” (Ézsa 27:5). Akkor hát miért ne jönnél? Miért ne innál az élő víz forrásából? Miért ne frissülnél fel, részesülve az áldott mennyei vízből?^[456]

Több bátorítást találunk a legkisebb áldásban is, mint amikor Isten kiemelkedő szolgálóinak hitéről és tapasztalatairól szóló életrajzokat olvassuk. Amit mi magunk megtapasztaltunk Isten áldásaiból az Ő kegyelmének ígéretei által, azt ébren kell tartanunk emlékezetünkben, és akár gazdagok, akár szegények, akár tanultak, akár tanulatlanok vagyunk, mindig visszagondolhatunk az Isten szeretetéről szóló bizonyítékokra. Isten gondviselésének, jóságának és kegyelmének minden jelét el nem múló emlékként kellene őriznünk emlékeink kamráiban. Isten azt szeretné, hogy szeretete és ígéretei be legyenek vésve elménk tábláira.

Őrizzétek Isten becses kinyilatkoztatásait, hogy egyetlen betű se törlődjön vagy halványuljon el.

Amikor Izrael Egyiptomból való kijövele után különleges győzelme-
ket aratott, emléket állítottak ezeknek a győzelmeknek. Mózes és Józsué azt a
parancsot kapta Istentől, hogy építsenek emléktárolókat. Amikor az izraeliták
különleges győzelmet arattak a filiszteusok felett, Sámuel emlékkövet állított, és
Ében-Háézernek nevezte el, mondván: „Mindaddig megsegített minket az Úr!”
(1Sám 7:12).

Ó, hol vannak a mi népünk emlékkövei? Visszatekintve a múltra, vajon
nem tekinthetünk-e a ránk váró új próbákra, egyre növekvő zűrzavarokra – sőt
csapásokra, nélkülözésekre és veszteségekre – anélkül, hogy elszomorodnánk, és
ne mondhatnánk inkább: „Mindaddig megsegített minket az Úr”? Lelkem sorsát
az Ő gondviselésére akarom bízni, mint hűséges Teremtőre. Ő meg fogja őrizni
azt, amit rábízam, egészen addig a napig. „Élteden át tartson erő!”.

A fősvény ember egyre fősvényebb lesz, ahogy közeledik a halálhoz. Az, aki
egész életében földi kincseket gyűjtött, nehezen tud lemondani megszokott haj-
szájáról. Vajon annak, aki mennyei kincset keres, nem kellene egyre komolyabbá,
buzgóbbá és mélyebben elkötelezetté válnia a mennyei kincs keresésében?^[457]
Nem a legjobb és legtartósabb anyagot kellene kívánnia? Nem az elmúlhatatlan
dicsőség koronáját, azt a kincset, amit sem moly, sem rozsa meg nem emészt,
és amit a tolvajok nem áthatnak ki és nem lophatnak el? Minél lelkesebbek a
reménységei, annál kitartóbbak az erőfeszítései; annál eltökéltebb abban, hogy el
ne mulassza az örökkévaló kincset, az örök anyagot. Lelke a mennyei gazdagság
után vágyódik – olyan lángoló vágy él benne, amely nem hagyja tétlenségben.
Földi életének elfoglaltsága az örök gazdagság biztosítása. Miután megízlelte
Isten mennyei ajándékait, nem tudja, és nem is akarja elfogadni, hogy örök koldus
maradjon. Lelkének égő vágya: többet, és még többet kapni. Ez a lélek valódi
szükséglete. Több isteni kegyelmet akarunk, több világosságot, nagyobb hitet,
több mennyei ajándékot. A vágyakozó lélek így szól: „Többet kell kapnom a
mennyei ajándékokból.”

Ó, bárcsak minden rosszul irányított erőnk erre az egyetlen nagy kincstre,
– Isten kegyelmének gazdag tárházára irányulna ebben az életben. Milyen bizony-
ságtételeket akaszthatnánk akkor az emlékezetünk csarnokaiban, amelyek Isten
kegyelméről és jóságáról beszélnének, és arról, hogyan tettük magunkévá ígéreteit
az Ő Igéjéből, hogy többet kapjunk Krisztus átalakító kegyelméből, amely képessé
tesz minket arra, hogy szeretetünket a fenti dolgokra, és ne a földiekre irányítsuk.
Akkor az a szilárd elv, hogy lelki kincseket gyűjtsünk, ugyanazzal a komolysággal
és kitartással fog jellemezni bennünket, mint ahogyan a világ fiai dolgoznak a földi
és mulandó dolgokért.

Nyugodtan lehettek elégedetlenek a jelenlegi forrásokkal, mert az Úr bő-

séges áldásokkal teli mennyet és egy kegyelemmel telt kincstárat kínál, amely a lélek minden szükségletét kielégíti. Ma több kegyelemre van szükségünk, ma Isten szeretetének megújulására és jóságának jeleire van szükségünk – és Ő nem fogja visszatartani ezeket a javakat és a mennyei kincseket azoktól, akik őszintén keresik.^[458]

Mindenki elméjének hajlama nyilvánvalóvá lesz. Ha valaki úgy érzi, hogy gazdag, hogy meggazdagodott, és nincs szüksége semmire, az lelkileg csődbe jutott. Akik felismerik lelki szükségletüket, azokban megnyilvánul a lelkük buzgósága, és szívük vágyai minden földi és mulandó csábításon túl az örökkévaló felé irányulnak.

Ne engedjétek, hogy a jövő miatti aggodalom hatalmába kerítsen benneteket! Mi ma szűkölködünk. „E mondás szerint: Ma, ha az ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveiteket, mint az elkeseredéskor.” (Zsid 3:13,15). Az Úr a mi segítségünk, Istenünk és erőnk a szükség idején.

Battle Creek, Michigan, 1889. október 24.

Részt vettem a reggeli összejövetelen. Szívem imában fordult Istenhez kegyelmének erejéért és bűneink bocsánatáért. Hálát adok Istennek kegyelmének bizonyosságáért, amely ma népe számára adatott.

Minden nap szorosán meg kell ragadnunk erőnk forrását, és amikor az el-lenség áradatként tör ránk, az Úr Lelke zászlót emel vele szemben értünk. Isten ígérete biztos: naponta szükségleteinkhez mértén kapunk erőt. A jövőre csakis a jelen szükségleteinkhez adott erő alapján tekinthetünk bizalommal. Az Istennel való tapasztalat minden egyes nappal egyre értékesebbé válik.

Beszéltem a testvérekhez, igyekezve úgy bemutatni Jézust, hogy rátekintve élhessenek. Isten ígérete beteljesedik, ha gondolatainkat és szívünket arra nevel-jük, hogy naponta teljesen Jézus Krisztusra támaszkodjanak. Az ígéret nem arról szól, hogy ma erőt kapunk egy jövőbeli szükséghelyzetre, vagy hogy megerősít bennünket egy olyan bajban, amelyet előre sejtünk, mielőtt az elérne bennünket. Ha hit által járunk, akkor azonnal számíthatunk erőre és forrásokra, amint a kör-ülmények megkövetelik.^[459] Hit által élünk, nem látás által. Isten úgy rendelte, hogy pontosan azokat a dolgokat kérjük Tőle, amelyekre szükségünk van. A hol-napi nap kegyelmét nem kapjuk meg előre. Az ember szükséglete Isten alkalmá. „Élteden át tartson erőd.” Isten soha nem azért adja kegyelmét, hogy elpazaroljuk, rosszul használjuk, rosszul alkalmazzuk vagy tétlenül heverjen bennünk.

A mai kereszténység nem lehet gyengébb vagy kevésbé dicsőséges, mint az elmúlt korok kereszténysége. Most nem lehetünk hit nélküliek. Isten szolgálaira súlyos felelősség hárul, ha tudatában vannak annak a munkának, amelyet az Úr rájuk bízott – hogy őrökdenek a lelkek felett, mert számot kell adniuk róluk.

Legeltessétek Isten nyáját, és miközben naponta szeretetben és istenfélelemben hordozzátok a rátok bízott felelősséget, és engedelmes gyermekként teljes lelki alázatban jártok, erőt és tudást kaptok Istentől, hogy megfeleljetek minden körülménynek, amely próbára tesz benneteket.

Isten nélkül nem leszünk képesek szembenézni a mostani megpróbáltatásokkal. Nem lesz meg bennünk a régi idők mártírjainak bátorsága és erkölcsi tartása, amíg nem kerülünk abba a helyzetbe, amelyben ők voltak. Az Úr úgy adja kegyelmét, hogy az elegendő legyen minden vészhelyzetben. Naponta kegyelmi forrásokat kapunk minden napi szükségletre. Így növekszünk a kegyelemben és a mi Urunk Jézus Krisztus ismeretében. És ha üldöztetés ér bennünket, ha börtönfalak közé zárnak Jézus hitéért és Isten szent törvényének megtartásáért, akkor is „élteden át tartson erőd”. Ha az üldözés visszatér, akkor olyan kegyelmet kapunk, amely minden lelki energiát mozgósít, hogy igazi hősiességet tanúsítsunk. De sok névleges keresztény van, akiknek nincs forrásuk Istenben, minden erő és hatalom forrásában. Isten nem azért ad erőt, hogy függetlenné és önelégültté tegyen minket. Mindig egyedül Istentől kell függünk.^[460]

Csodálatos összejövételünk volt. Az Úr jelenléte velünk volt. Rám árasztotta Szentlelkét, és komoly imádság lelkületét adta, hogy minden törekvésben betöltsön Szentlélekkel, és hogy ruházza fel mennyei erővel a szolgáló testvéreket, hogy elvihessék az ünnepélyes üzenetet a világ minden szegletébe. Határozott bizonyoságtételt tettem az egybegyűlt nép előtt, majd több értékes bizonyosságok hangzottak el.

Valamennyi bizonyoságtévő úgy beszélt az elmúlt év tapasztalatairól, mint amelyek lelkileg mélyebbek és gazdagabbak voltak, mint korábban. Akik felszóltak, mind arról tettek bizonyoságot, hogy a hit általi megigazulás világosságának és Krisztus igazságának a mi igazságunkká kell válnia – mert különben lehetetlen megtartanunk Isten törvényét. Ennek gyümölcsei a békesség, a bátorság, az öröm és az összhang. Fennáll azonban a veszély, hogy még ezeket a témákat is csupán elméletté tesszük, és nem gyakoroljuk a kinyilatkoztatott igazságot. Azoknak, akik ezt az üzenetet hirdetik, Jézus Krisztus tiszta jellemét kell magukban hordozniuk.

Battle Creek, 1889. október 25.

Hajnali fél négykor ébredtem, és értékes időt töltöttem az Istennel való közösségben. Megragadtam Isten gazdag ígéreteit, amelyeket az Ő ígében adott. A hit megragadja az ígéreteket. A hit nem érzélem. A hit pedig a reménylett dolgoknak valósága, és a nem látott dolgokról való meggyőződés. Mert hitben járunk, nem látásban.

Részt vettem a kora reggeli összejövetelel. Bár délelőtt esett az eső, sokan eljöttek. Ismét éreztem az imádság súlyát és annak bizonyosságát, hogy ha hittel

hívjuk az Urat, beteljesedik az ígéret: „Megtalálod, hogyha teljes szívedből és teljes lelkedből keresed Őt”. A teljes lényünket az Úr oldalára kell állítanunk, az Ő irányítása alá. Nem lehet a gondolkodásnak, az elmének vagy az érzéseknek egyetlen olyan része sem, amit magunknak tartunk fenn.^[461] Jézus mindenre igényt tart, ami a miénk – lelkünkre, testünkre, elménkre és erőnkre. Az Úr megáldott engem, és úgy éreztem, hogy dicsérni akarom Őt. Néhány szót szoltam az Isten iránti hála kifejezéséről, majd sok értékes bizonyágtétel hangzott el, amelyben hálát adtak Isten nagy irgalmáért és szeretetéért.

Ezen a napon egy munkatárs testvérünket koporsóban hozták Ohióból, hogy Battle Creekben temessék el. Swift testvér 1889. október 23-án hunyt el Ohióban. Százharminckét küldött vonult az Oak Hill temetőbe, miközben tizenöt hintó haladt lassan az úton, hogy a testet a sírba helyezték. Ünnepeles látvány volt ez a nagyszámú ember gyászruhában, amint a halál miatt már néma testvérüket kísérik utolsó útjára. Ó, milyen szomorú, hogy a legkomolyabb és leghűségesebb munkásunk egyike nem lehet már jelen a Generál Konferencián, hogy bizonyágot tegyen!

De megerősítenek bennünket a szavak: „Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg”, mert ők feltámadnak, hogy csatlakozzanak az összes szenthez, amikor Krisztus a halottakat a sírjukból előhívja. Ó, bárcsak minden nap megtérnék, hogy ezen a földön Krisztus üdvözítő kegyelmének élő bizonyága lehessenek! Áldjon meg minket az Úr, és erősítsen meg bennünket az Ő akaratának teljesítésére, hogy hűségesen éljünk Krisztusért, tiszteljük az Ő nevét, és áldássá legyünk mások számára életünk minden napján.

Battle Creek, 1889. október 26.

Szombat van, és ma nem kell beszélnem. Smith testvér fog beszélni délelőtt, délután pedig Farnsworth testvér fogja elmondani Swift testvér temetési szertartását.^[462] Ma este adminisztráció lesz. Örömmel tölt el, hogy pihenőnapom lehet.

Beszélgettem Olsen testvérrrel arról, hogy milyen tervek szolgálnák leginkább az összejövetel vallási érdekeinek irányítását. E.J. Waggoner feleségével egyeztettem a karácsonyi előkészületekről, hogy az a fiatalok javát szolgálja. Ugyanerről a témáról beszéltem Starr testvérrrel is.

Battle Creek, Michigan, vasárnap, 1889. október 27.

Nem vettem részt a reggeli összejövetelen. Úgy hallottam, hasznos összejövetel volt. Az időt írással töltöttem.

Részt vettem a nyolc órás megbeszélésen. Jones testvér a hit általi megigazulás bibliai bizonyítékait mutatta be. Sokan vettek részt a bibliatanulmányozáson.

Az összejövétel vége előtt, néhány szót szoltam a néphez arról, hogy jöjjenek a világosságra, és járjanak a világosságban, nehogy sötétség lepje meg őket.

Vannak, akik csak vitáznak a hit általi megigazulás bibliai témájáról, és csak gáncsokodnak, megkérdőjeleznek, kifogásokat hoznak fel és nem tudják, miről beszélnek. Nem tudják, hogy önmagukat a sötétség eszközévé teszik, akik elállják a világosság ragyogó fénysugarainak útját, melyeket Isten rendelt és küldött el népének. De ezek a sugarak érkezni is fognak. A harmadik angyal üzenetének hatalommal kell előrehaladnia, betöltve az egész földet dicsőségével. És kicsoda az ember, hogy ellene szegülhet Istennek? Az ember választhatja a sötétséget, szeretheti a sötétséget, és sötétségben maradhat, de az üzenetnek akkor is hatalommal kell előretörnie, még ha egyesek meg is tagadják a vele való előrehaladást.

Az Úr megmutatta nekem, hogy a világosság, amely népünkre árad, nem új világosság, hanem egy régi, értékes világosság, amely szem elől veszett Sátán munkája nyomán, aki igyekezett eltávolítani azt Isten népétől. De sugarai ragyognak. Bárcsak mindannyian megértenénk, mekkora áldás az, amit az Úr minden léleknek adni akar, aki teljes szívvel szolgálja Őt.^[463]

Nekem az a feladatom, hogy folyamatosan a magasabb rendű nevelés felé irányítsam az emberek figyelmét. Arra kaptam indítást, hogy értessem meg a népet: Krisztus azért adta oda drága életét a világ megváltásáért, hogy az emberek üdvözülhessenek, ha Jézus példáját követik. Krisztus azért jött el világunkba, hogy életével példát adjon nekünk, hogy többé ne kövessünk el egyetlen hibát sem.

Hosszasan beszélgettem Henry testvérrrel a szanatóriumi munkáról. Komoly változásokra van szükség Krisztus erényeinek gyakorlásában.

Senki ne tévedjen a tekintetben, milyen jellemet kell határozottan kialakítania ebben az életben. Ha igazság szerint élnek, napról napra bizonyítékuk lesz arra, hogy Krisztus képmása formálódik bennük.

Battle Creek, Michigan, 1889. október 28.

Részt vettem a reggeli összejövételen, és testvéreinkkel együtt komoly imában fordultunk Istenhez különleges áldásáért, amelyet naponta kiváltságunk elnyerni. Másnap délelőtt nagyon világosan szoltam azokhoz, akik részt vettek az összejövételen, de semmi jelét nem adták annak, hogy részesültek volna Isten Lelkében és erejében. Úgy tűnt, nem ismerik fel Isten munkálkodását. Olyan benyomást keltenek, mintha bekötött szemmel járnának. Hallják a bizonyágtételeket, amelyeket Isten a népének ad, de látszik rajtuk, hogy érdektelenek és érzéketlenek, – akárcsak a közönyös bűnösök, akik nem térnek meg, még akkor sem, amikor az igazság világosan eléjük tárul. Felhívást intéztem azokhoz, akik egy éve észrevehetően Isten ellen munkálkodtak. Tiszta, különleges, világosságot kaptak, és hátat fordítani az Istentől származó értékes világosságnak, szokatlan

makacsságra és ellenállásra vall. A sötétség minden embernél azzal a hitetlenséggel, ellenállással és megvetéssel lesz arányos, amelyet az Isten által oly kegyelmesen küldött világossággal szemben tanúsít.

Levelet írtam M. K. White és McCullough testvérnőknek.^[464] Matteson testvér ma indul Coloradóba. Mindannyian különböző helyekre szóródnak szét, de az Úr minden lélek számára elérhető. Nagyra kell értékelnünk ezt a kiváltságot: hogy a legmagasabb szintű oktatásban részesülhetünk. Vajon válaszolunk-e egyénileg a nekünk adott világosságra?

Részt vettem a nyolc órai összejövetelen, amelyet Jones testvér vezetett a tabernákulum melletti teremben. A résztvevők nagy számban voltak jelen, Jones pedig a hit általi megigazulásról beszélt világosan és olyan egyszerű módon, hogy senkinek nem kell sötétségben maradnia, hacsak a hitetlenség megkeményítette a szívét, hogy ellenálljon Isten Lelke munkálkodásának. Az üzenet sokakat elégtett meg, mások pedig meglepetten néztek, mint akinek fogalmuk sincs, mit jelent valójában a hit általi megigazulás. Kétségtelen, hogy az igazságot világosan, közérthetően mutatta be. Örömmre szolgált hallani ezt a bizonyágtételt. Én is bizonyágot tettem arról, hogy amit hallottunk az mind igazság, és akik az itt bemutatott világosságban fognak járni, az Úr oldalán fognak állni.

Battle Creek, Michigan, 1889. október 29.

Részt vettem a reggeli összejövetelen, és Isten Lelke megérintette a szívemet. Arra indított, hogy nagyon komolyan imádkozzam elnökünkért, Olsen testvérért és segítőjéért, Dan Jones testvérért, hogy az Úr segítsen nekik legyőzni testi gyengeségeiket, adjon nekik testi erőt, szellemi tisztaságot és lelki erőt. Hiszem, hogy az Úr gazdag áldásokat tartogat ezeknek a férfiaknak, akiket felelősségteljes pozícióba helyezett. Csupán arra van szükség, hogy az Ő tiszta világosságában járjanak, és hiszem, hogy ha értelmesen és alázattal járnak előtte, az Úr hatalmasan munkálkodik majd értük. De olyan munka folyik, amelyet egyikük sem ért meg teljesen. Hálát adok az Úrnak, hogy van balsam Gileádban, és van egy Orvos, aki meg tudja gyógyítani betegségeinket. Túlságosan hajlamosak vagyunk arra, hogy az emberek szavai befolyásoljanak bennünket, és nem hagyatkozunk teljesen Istenre, gyakorolva a Benne való hitet. Ha ezek a férfiak nem járnak Istennel, mint Énok, akkor el fognak bukni.^[465]

A gyülekezet előtt elmondtam bizonyágtételemet, miközben szívemet mélyen meghatotta Isten irántam való nagy jósága. Az Úr csodálatos módon megáldott. Szívemmel, lelkemmel és hangommal dicsőítem az Ő szent nevét. A jelenlévők elé állítottam azokat az értékes lehetőségeket, amelyek által most megerősíthetjük keresztény tapasztalatunkat, a szívünk mély és komoly megvizsgálásával, bűneink megvallásával és elhagyásával, és szívünk ajtajának megnyitásával

Jézus Krisztus előtt, hogy az Ő kegyelme és szeretete élő hit által bennünk maradjon, és minden erőnket az Ő szolgálatára szentelve dicsőítsük Istent, hirdelve Annak dicséretét, aki a sötétségből csodálatos világosságára hívott el bennünket. Krisztus értékes szavai még félig sincsenek megbecsülve. A Szentléleknek kell ráirányítania elménket arra a jelentőségre, amelyet Urunk a Szentírás ószövetségi részeinek tulajdonított. Az Ő értelmezései olyan világosak, egyszerűek és lelkiek voltak, hogy az ember szíve lángra lobbant, amint megértette azokat.

Battle Creek, Michigan, 1889. október 30.

Szerda reggel van. Részt vettem a reggeli összejövetelen. A terem tele volt. Örömmre szolgált látni az ilyen nagy érdeklődést. Azon szükség fontosságáról beszéltem, hogy munkásaink naponta erősödjenek meg a Szentlélek keresztsége által, mielőtt munkájukhoz látnak. Krisztus megígérte – miért ne ragadnánk meg hit által?

Sok értékes bizonyoságtétel hangzott el, de még nem látjuk azt a hitbeli teljességet, amely Isten áldásainak teljességéhez vezetne – pedig ez kiváltságunk és kötelességünk is. Attól tartok, sokan úgy fognak távozni erről az összejövetelről, hogy éppen azokat az áldásokat nélkülözik, amelyeket most kiváltságukban állna elnyerni, és nem törődnek a legértékesebb világossággal, amely a mély igazság általi megszentelődés fontosságára vonatkozik. Attól tartok, nem fognak a világosságban járni, hanem a sötétségben fognak bolyongani, mert az ige hallgatói maradnak, nem pedig annak cselekvői. Az igazságot meg kell élnünk, ha növekszünk az ismeretben. Ha így tesszük, amikor erős kísértések jönnek, nem fog legyőzni bennünket az ellenség.^[466]

Mindannyian mély és gazdag tapasztalatot szerezhetünk itt, ha teljes szívünkkel keressük azt, megalázva magunkat Isten erős keze alatt, és hagyjuk, hogy ne mi, hanem Isten emeljen fel bennünket. Krisztus jelenléte a szívben halálos csapást mér az önszeretetre. Az önzés és a fősვნყség – amely bálványimádás – arra készíti az embert, hogy saját maga megváltójává akarjon válni, hogy büszkén véges emberi képességére és saját érdemeire bízza az üdvösséget. Ez nap mint nap kudarchoz vezet, és örök veszteséget jelent. Aki így cselekszik, olyan lesz, mint a vak, aki a világtalant vezet – mindketten a verembe esnek.

A Szentlélek munkája a szívben az, hogy megtörje és eltávolítsa az önszeretetet, az én önigazoló gőgjét, valamint a vádaskodás lelkületét. A lélek templomát ki kell üríteni és meg kell tisztítani az erkölcsi tisztátalanságtól, hogy Jézus, mint tisztelt Vendég lakozhasson benne, és hogy Ő, a hűséges és igaz Tanú legyen a szent életünk ereje. Ekkor Krisztus hit által megnyilatkozik a szívben, és értékes győzelmeket aratunk.

Battle Creek, Michigan, 1889. október 31.

Csütörtök reggel van. Részt vettem a délelőtti összejövetelen, és egy világos bizonyágtételt továbbítottam. Meghívtam Nicola és Morrison testvéreket, hogy látogassanak meg. Hosszú beszélgetésem volt Strong testvérrel, akinek a fia megdöbbenő módon hunyt el a *Review* épületében, miután a felvonó szétzúzta a fejét. Az apát nagyon mélyen érintette a csapás. Mindenkinek, aki csak tudja, bátorítania kell őt. Ó, bárcsak az Úr jóra fordítaná ezt az esetet, és ne engedné, hogy ez a fájdalom ártalmára legyen.^[467]

A Nicola és Morrison testvérekkel való beszélgetés nem volt kellemes. Úgy látom, hogy lelkileg vakok és önelégültek. Még mindig meg kell térniük, Krisztustól kell tanulniuk az Ő iskolájában. Nem nyitották meg lelkük ablakait a menny felé, és nem csukták be azokat a földi dolgok előtt. Ó, meg vagyok győződve arról, hogy ezek az emberek sokat ittak a völgy sötét vizeiből, és nem kívánják a tiszta vizet, amely a magasból, Libánonról származik. Mikor fognak látni? Mikor engedik, hogy tanítva legyenek?

Nem látják, hogy a Minneapolisba tanúsított lelkületük nem Jézus Krisztus lelkülete volt. Minden dolgukra önigazolást kerestek. Sajnálattal mondom, hogy nincsenek olyan lelkiállapotban, amely lehetővé tenné számukra a világosság befogadását, és hogy felismerjék saját állapotukat. Még mindig a sötétségben vannak. Csak a Krisztusba vetett hit az egyetlen hit, amely képes elpusztítani az önzést és az önimádatot az emberi lélekben. Meddig túri Isten az ember makacosságát? Meddig fogják még Őt sértegetni az önelégültséggel és azzal, hogy elutasítják meghívását az evangélium lakomájára?

Egyáltalán nem voltam elégedett ezzel a beszélgetéssel. Ha Isten népét ilyen emberekre bízzák, az Úr irgalmazzon szegény és nyomorult népének, legelője nyájának, világosítsa és őrizze meg őket attól, hogy a sötét hitetlenség embereinek lelkülete és befolyása formálja őket.

Miután elmentek, úgy éreztem, mintha gyászszerzetartás lett volna a házban. A szívem nehéz volt, mint az ólom. Ó, micsoda halálos befolyást tud gyakorolni egy ember azokra a lelkekre, akik éheznek az élet világosságát és nem tudják, hol keressék azt az ismeretet, amellyel rendelkezniük kell! A mennyei mannával megpakolt asztal előttük van, de ők mégsem esznek róla.^[468]

77. levél, 1889. – Ellen White levele Mary White-nak

Kedves Mary!

Összejöveteleink tartalmasak és erővel telítettek. Az öt- és nyolcórás összejöveteleken számos biztató jel mutatkozik. A bizonyágtételek teljesen más jellegűek, mint amelyek az utóbbi időben bármelyik konferencián elhangzottak. Vágyom arra, hogy a munka mélyreható legyen és hiszem, hogy az is lesz.

Leroy Nicola kezdett megenyhülni, és remélem, hogy a Sziklára esik és összetöretik. Tudom, hogy az Úr munkálkodik népéért, és nagyobb hitre van szükségünk, hogy utána nagyobb erőt is kapjunk.

Részt vettem a félhatos összejöveteleken. Milyen áldott alkalom volt! Komoly, Istenhez intézett könyörgés lelkülete volt jelen, hogy megkapjuk az Ő jelenlétét és erejét. Az Úr maga ihlette az imákat. Sok értékes bizonyágtétel hangzott el.

A washingtoni testvérnők határozott bizonyágtételeket tettek. Sokan mennyei mannákat kapnak eledelül. A felemelő erőnek felülről kell jönnie – a lelki erő áramának, amely Jézus Krisztus szívéből fakad.

Köszönöm az Úrnak a rám árasztott reggeli áldásait. Légy tele bátorsággal drága gyermekem, bízzál az Úrban, mert Ő a te Segítőd és Támogatód, aki előtted és mögötted jár. Örülök, hogy bízhatunk Istenben, és türelemmel várhatjuk Őt. Örülök, hogy tudhatjuk, megbocsátja bűneinket, mert ígérete biztos, és hinni, hogy megbocsátott nekünk, nemcsak kiváltságunk, hanem kötelességünk is. Ez dicsőséget szerez Istennek. Remélem, több hitünk lesz és kevesebb énkünk.^[469]

Ma reggel öt órakor búcsúztunk el McOmbertestvérnőtől. Nagy örömmel vett részt az összejöveteleken. Tudom, hogy hiányzik neked. Ings testvérnő egészségében van, és azt mondja, minden összhangban működik ott. Dr. Burke nagyon elfoglalt a két intézménnyel. Remélem ez az utolsó lépés, amit megtettek, sikerrel jár. Az egészségi állapotom sokkal jobb, mint az elmúlt években. Amikor hazaértem, nagyon fáradt voltam; de az Úr gyengeségeim fölé emelt, és valóban jól vagyok. Áldott legyen az Úr neve! Az Úrra tekintek, és bízom Benne. Ő mindent jól cselekedett. Add át szeretetemet a kedves gyermekeknek, az anyjuknak Kelseynek, és Rhebának is.

Anya^[470]

Battle Creek, Michigan, 1889. október 31.

6. kézirat, 1889. – A Generál Konferencián megvitatott kérdések

A konferenciánkon olyan kérdések merültek fel, amelyek nagy odafigyelést igényelnek. Különösen azt vitattuk meg, vajon a déli államokban élő szombatünnepelőknek – ahol az állami törvények a vasárnapi munkavégzés miatt elnyomó módon lépnek fel – nem kellene-e tartózkodniuk a munkától vasárnap, hogy elkerüljék az üldözést.

A testvérek egy része nagyon várta, hogy a Generál Konferencia hozzon egy olyan határozatot, amelyben azt tanácsolja a börtönbüntetéssel vagy pénzbírsággal fenyegetett szombatünnepelő testvéreinknek, hogy tartózkodjanak a vasárnapi munkavégzéstől. Az ilyen javaslatokat nem volna szabad a konferencia elé vinni, és nem szabadna választ követelni rájuk.

Vannak olyan ügyek, amelyekről sokkal jobb, ha minél kevesebb nyilvánosságot kapnak – akár mellette, akár ellene. Testvéreink bölcsen tennék, ha nem hoznának fel ilyen jellegű ügyeket, hogy a konferencia határozatát megszerezzék. Ezeket a dolgokat csendben, magánúton is meg lehet érteni és rendezni. Sok olyan dolog van, amit csendben, a nyilvánosság elkerülésével kellene intézni, és ez sokkal jobb hatással lenne mindenki gondolkodására.

Egyesek gondolkodása nem alkalmas arra, hogy bölcsen kezeljenek ilyen ügyeket. Amikor a vasárnaptörvény valóban hatályba lép, csökken a veszélye annak, hogy olyan intézkedéseket hoznak, amelyek nem nyerik el a menny jóváhagyását, – még ha a Generál Konferencia jóvá is hagyná azokat – mert az Úr éppen akkor ad világosságot és tudást, amikor a legnagyobb szükség van rá.^[471]

Félek az ilyen határozatoktól. Ha egy évvel ezelőtt [1888-ban] a konferencia elé hozott határozati javaslatokat elfogadták volna, azzal megkötötték volna Isten munkáját. Néhány határozatot fiatalok és tapasztalatlan testvérek javasoltak, melyeknek soha nem kellett volna megkapniuk a konferencia jóváhagyását. Az emberi hagyományok, valamint az engedélyek és tilalmak olyan természetűek voltak, hogy felesleges korlátok közé szorították volna őket – olyasvalami által, ami Isten rendjétől teljesen idegen –, és ez olyan helyzetet teremtett volna, amely hátráltatta volna a munka előrehaladását. Jobb lett volna, ha néhány javaslatot, amelyet végül elfogadtak, elő sem terjesztettek volna, mert előterjesztői sötétségben voltak, nem a világosságban. Sokkal inkább Isten akaratával egyezett volna,

ha ezek nem kerültek volna megvitatásra, mert ez a sok megszavazott határozat, hogy mit tegyenek és mit ne tegyenek, nincs összhangban Isten rendjével. Előírni, hogy az ember mit tegyen és mit ne, olyan törvényeket hozni, amelyeket Isten nem hagyott jóvá – mindez olyan elveket vezet be, amelyeknek semmi keresnivalójuk nincs közöttünk. Ha reformátorokként kevesebbet beszélénk és több lenne bennünk Krisztusból, sokkal több alázattal és szerénységgel rendelkezünk, és sokkal több jót tudnánk tenni.

Számos olyan kérdés van, amely a legbölcsebb és legkörültekintőbb tanácsot igényli, és ezeket nem szabad zajosan, nyilvánosan intézni. Nem bölcs dolog bármilyen ügyet nyíltan mindenki elé vinni. Vannak olyan dolgok, amelyekkel a helyi konferenciáknak kellene foglalkozniuk. Ezeket egész évben visszatartják, hogy majd a Generál Konferencia döntsön róluk. Rengeteg olyan ügy van, amelyet egyáltalán nem kellene a konferencia elé vinni.

Jobb lett volna, ha sok dolog sosem került volna napvilágra. Ezek olyan elméktől származnak, amelyek nem állnak az igazság Napjának világosságában. Ők megnehezítik a konferencia munkáját, pedig teljesen megfelelő lett volna, ha ezeket helyi gyülekezetekben és bizottságokban tárgyalták volna, ezzel megkímélve a Generál Konferenciát olyan ügyek terhétől, amelyekkel nem kellene foglalkoznia.

[472] Bárcsak mindenki hűséges sáfár lenne, sokat imádkozna, gondosan dolgozna, és tapintattal járna el.

A Generál Konferencián sok döntést hoznak elhamarkodottan, anélkül, hogy kellőképpen megvizsgálnák őket. Nem mindenkinek volt lehetősége gondolkodni rajtuk és imádkozni értük, és akiknek volt lehetőségük, sokszor nem éltek vele, és nem használták az értelmüket. Isten tanácsa nélkül készítenek terveket és végrehajtják azokat. Vannak bizottságok, amelyeket kisebb felhajtással is meg lehetne tartani, kisebb költséggel és kisebb megterheléssel a felelős vezetőink számára. Minden kisebb ügyet a területi konferenciák hatáskörében kellene rendezni; ez időt takarítana meg, és megszabadítaná a Generál Konferenciát a sok terhes, felesleges gondtól.

A lélek nagy szüksége sokkal több figyelmet érdemel a konferencia összejövetelein, és sok olyan kérdés, amelyet a Generál Konferencia elé tárnak, soha nem is kellene ott megjelenjen; ezeket a helyi konferenciákon kellene megoldani. Szokássá vált az olyan törvények elfogadása, amelyek nem mindig viselik a menny pecsétjét. A színes bőrűek kérdése sem tartozott volna a Generál Konferenciára. Ez egy olyan téma, amely olyan elveket érint, amelyeket nagy körültekintéssel és imádságos lelkülettel kellene megvizsgálni.

Az a kérdés, amelyet a konferencia elé terjesztettek, – hogy az elnyomó törvényeket alkalmazó helyeken élő testvéreknek azt kell tanácsolni, hogy ne dolgozzanak vasárnap – nem olyan kérdés, amelyet a Generál Konferencián kellene megvitatni. Ezt nem lehet anélkül megszavazni, hogy ne szülessenek félreértések és helytelen lépések, amelyek rossz következményekhez vezetnek. [473]

Fájdalommal a szívemben teszem fel a kérdést: mit akarnak elérni testvéreink azzal, hogy ilyen ügyeket a Generál Konferencia elé visznek? Ha Jézus tanítványainak tíz napon át kellett buzgón imádkozniuk a Szentlélek eljöveteleért, mennyivel inkább szükséges ezt most megtenni, amikor komoly és messzire ható elvek forognak kockán! Tíz napot szenteltek Isten buzgó keresésére, és ezt ma húsz napra kellene kiterjeszteni, mielőtt határozatot fogalmaznak meg ebben a kérdésben a nép számára. Csakis a sok buzgó ima, és a Szentlélek kiáradása oldja meg ezeket a kérdéseket. Ellenkező esetben a legnagyobb ostobaság ilyen jellegű ügyeket a Generál Konferencia elé vinni anélkül, hogy imádságos lelkülettel elemeznék a témát.

Ez a harmadik angyal üzenete a világunk számára, és az emberek jobban tennék, ha levennék a kezüket a frigidáról. Megjelent egy vitahajlam közöttünk olyan dolgokról, amelyek Isten ígéjében világosan ki vannak jelelve. Bárcsak senki se cselekedne lelki vakságban, és ne hozna döntéseket ilyen jelentőségű ügyekben! Elfogadjuk-e a Bibliát Isten szavaként? Minden egyes államban bölcs útmutatást kellene adni e kérdésben, és ezekben az államokban csendesebben, kevesebb nyilvánosság mellett kellene munkálkodni, Isten félelemmel tanácsolva és figyelmeztetve, miután böjtben és imádságban kértek útmutatást attól a Tanácsadótól, aki soha nem téved.^[474]

Egyetlen meggondolatlan tanács se hagyja el Krisztus követeinek ajkát. Félje az Urat, és úgy használja a szavait, hogy azok összhangban legyenek Isten akaratával és útjaival. Ez az idő a több ima és kevesebb beszédnek az ideje. Ez a téma nem olyasmi, amiben kézfeltartással kellene egyetérteni vagy ellene szavazni. Szent, csodálatos és ünnepélyes talajon állunk, és nem cselekedhetünk meggondolatlanul anélkül, hogy meg ne szégyenítenénk Istent, és a lelkeket ne veszélyeztetnénk. A mennyei világegyetem izgatott figyelemmel kíséri, milyen irányt veszünk ebben a kérdésben. Miközben a szombatünneplők nyugtalanok és zaklatottak, miközben próbálják megérteni a jövő titkait, és azt kutatják, milyen helyes álláspontot foglaljanak el, ügyeljünk arra, hogy bölcs tanácsot kapjanak a vasárnap megtartásával kapcsolatban. Ebben a kérdésben itt nem lehet döntést hozni, és népünknek, amely különböző gondolkodású és vérmérsékletű, bölcsen kell kezelnie ezt a kérdést. Mindig fennáll a veszélye annak, hogy szélsőségekbe esünk. Krisztus ezt mondja: „Ti barátaim vagytok, ha azt teszitek, amit én parancsolok nektek” (Jn 15:14). Térdre borulva imádságban, sokkal kevesebb legyen az énből és teljesen függjünk Isten tanácsától. Akkor, ha mindenki a Szentlélek irányítása alatt lesz, nincs mitől félni, mert mindnyájan Krisztus, a mi Megváltónk tanításával fogunk ékeskedni.

Aki Krisztust hordozza a szívében, az fegyelmezi a beszédét, és nem hoz szégyent vagy gyalázatot Isten szent igazságára. Nem ad alkalmat ellenségeinek a káromlásra, nem lesz önmagában bízó, hanem Istenbe veti bizalmát. Nem mond

következetlenséget, amely nincs összhangban az isteni eredetű, értékes igazsággal.^[475] Nem fog szélsőségekbe esni, botrányos témákat szolgáltatva, amelyek felnagyítva terjednek szét. Olyan embernek kell lennie, aki kapcsolatban marad Istennel – olyanak, aki imádkozik, és nem hiába imádkozik: „Ragaszkodtak lépteim a te ösvényeidhez, nem ingadoztak lábaim.” (Zsolt 17:5)

Ha döntés születik arról, hogy népünk ne dolgozzon vasárnap, hogy a déli államokban élő testvérek elleni fellépés miatt úgy tűnjön, hogy a vasárnaptörvény-nyel összhangban vannak, akkor meddig tart, míg szerte a világon ugyanabba a helyzetbe kerül népünk, mint a déliek? Egy ilyen döntésnek általános érvényűnek kell lennie. Ha a döntést fokozatosan vezetik be – ahogyan azt egyesek szeretnék –, és engedményeket tesznek, hogy az állítólagos szombatünneplők szolgálai módon egy bálvány előtt hajoljanak meg, akkor az elveket addig adják fel, míg végül minden elveszik.

Ha azt tanácsoljuk nekik, hogy ne tartsák meg az istenkáromló szombatot, amelyet Isten, a mi Urunk szombatja helyébe emeltek, akkor nyugodt módon buzdítsuk őket ebben a kérdésben, anélkül, hogy szavakkal vagy tettekkel lázadás-ra biztatnánk a törvényhozó hatalommal szemben – kivéve, ha Isten tiszteletére és az eltiport törvényének védelmére hívtak el. Ne tegyenek semmi szükség-telent, ami ellenfeleik harcias szellemét vagy dühét felszíthatja. Van ebben egy megtévesztő lelkesedés, amely a vasárnap olyan mértékű felemeléséhez vezet, ami a dolgokat nehezen kezelhetővé teszi, „mert nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötét-ségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak”.

Ezt a tanácsot adhatjuk: „Legyetek erősek az Úrban, és az ő hatalmas erejében. Öltözzétek föl az Isten minden fegyverét, hogy megállhassatok”. A megjelenésben összhangban? Nem, hanem „az ördögnek minden ravaszságával szemben”.^[476]

A szombatünneplők bátor, megvizsgáló bizonyágtételeket fognak tenni, és végül keserű üldözést fognak elszenvedni, mert Krisztus mondja: „Ti vagytok az én tanúim.” Isten tanúi, akik kiállnak az Ő szent törvényének védelmében. Mi vagyunk a világosság, amely leleplezi az erkölcsi sötétséget; a jutalom pedig azé lesz, aki győz.

Bárcsak ne születne itt olyan határozat, amely fél szívvel végzett szolgálatra bátorítana vagy arra, hogy gyáván rejtjük el világosságunkat a véka alá, mert bizonyára próbára leszünk téve. A Bibliában szereplő hithősök példaképek lesznek számunkra, és a bibliaolvasók, valamint a bibliamunkások, ha valóban az Úr oldalán állnak, buzgók, teljes szívvel odaadóak, alázatosak, szelídek, alázatos szí-vűek lesznek, és az Úr fogja tanítani őket. Nincs szükség külön szabályokra azok számára, akik nem akadékoskodók. Másrészt, ha olyan határozatokat hoznának, hogy a hitükből fakadó próbák és kellemetlenségek miatt az érintettek szüntessék

be a munkát vasárnaponként, és hódoljanak egy bálványimádó szombatnak, vajon ez lelki erőt és szilárdságot adna-e nekik, vagy inkább gyávaságuk növekedne, és elsodornák őket az utolsó napok csalásai? Bízátok Isten vezetésére ezeket a drága lelkeket! Legyetek biztosak abban, hogy a szombat egy próbatétel, és ahogyan ehhez a kérdéshez viszonyultok, úgy fogtok állni Isten vagy Sátán oldalán. A fenevad bélyege valamilyen formában minden intézmény és minden egyes ember elé kerül.

Egyesek azt az álláspontot képviselik, hogy ennek a polgári rendeletnek jelenleg semmi köze a szombat megtartásához. Látszik, hogy ezek nagy vakságban vannak. Ebben nincs igazuk, mert Sátán minden egyes lépése része annak a munkának, amelyet végig folytatni fog: hogy a hamis szombatot felemelje, és az vegye át Jehova eredeti szombatjának helyét. Most pontosan ez a szándéka, és eltökéltebb, mint valaha, hogy ezt véghezvigye.^[477] Nagy hatalommal szállt alá, hogy sátáni csalásaival megtévessze a föld lakóit.

Munkája közvetlenül kapcsolódik a negyedik parancsolat szombatjához, és ha olyan döntéseket hozunk, hogy mindenki engedelmeskedjen ezeknek a törvényeknek a kényelmetlenségek, vagyonvesztés, börtön vagy bírságok miatt – mivel az állami törvények megkövetelik a vasárnap megtartását –, akkor Istenre kétségtelenül szégyent hozunk, és a jó tanácsra szorulóknak adott útmutatás megnyitja és megkönnyíti az utat, hogy a lelkek elsodródjanak a gonoszság gyors és erős áramlásával. Amikor látni fogják, hogy Isten törvényét egyetemes gúny tárgyává teszik, erős kísértést éreznek majd arra, hogy ők is figyelmen kívül hagyják azt, és az emberek törvényeit Isten törvényeivel egyenrangúvá tegyék, egyre kevesebb tiszteletet tanúsítva Jehova törvényei iránt. Vajon Isten nyájának vezetői együtt fognak-e működni a nagy megtévészővel, hogy a hitehagyást könnyen befogadhatóvá tegyék?

Mindvégig tudtuk, hogy ez a küzdelem el fog jönni, és hogy a két nagy hatalom – a sötétség fejedelme és a világosság Fejedelme – heves harcot vív egymással. Isten népe közül senki, – aki érti az igazságot, és abban a világosságban jár, amelyben Isten akarja, hogy járjon, – nem fog szóval vagy példával arra tanítani senkit, hogy kitérjen a felelősség elől. Tápláljátok őket az Ige megerősítő táplálékával, és mutassátok be nekik a bibliai köteleességet, hogy lelkük megerősödjön és felkészüljön az előttük álló küzdelemre. Ebben az időben olyan emberekre lesz szükség, akik vezetők voltak ebben a munkában, és akik lépést tudnak tartani Jézus vezetésével. De ha nem járnak a világosságban, ahogy Jézus mutatja az utat, és nem haladnak előre a harmadik angyal üzenetének növekvő világosságával, akkor bizonyosan vak vezetőkké válnak a világtalanok számára (2Móz 31:12–17).

Most van az az idő, amikor Isten bátor embereket hív, akik felöltötték Isten teljes fegyverzetét, hogy egységes frontként álljanak szembe az ellenséggel.^[478] Minél nagyobb a nyomás, annál értékesebbé és szentebbé válik Isten törvénye;

és minél inkább semmibe veszik és megvetik, annál nagyobb lesz a tiszteletünk és megbecsülésünk iránta. Dávid ezt mondta: „megrontották a te törvényedet. Inkább szeretem azért a te parancsolataidat, mint az aranyat, mint a legtisztább aranyat” (Zsolt 119:126-127).

Az Úr folyamatosan vezetni és irányítani fogja népét, hogy helyesen nézzen szembe ezzel a vészjósló helyzettel – ha segítséget kérnek Tőle. Magas szintű lelki érettségről teszünk bizonytságot, ha Isten parancsolatai iránti szeretetünk éppen akkor növekszik, amikor a körülöttünk élők mind jobban megvetik ezt a törvényt. Ebben a reformban olyan elvek vannak, amelyeket nem szabad megkerülni vagy figyelmen kívül hagyni. Isten őrizzen meg minket attól, hogy önmagunkat alkalmatlanná tegyük ebben a nagy válságban. Pál könyörgött, hogy eltávolíttassék a tövise, de Isten nem ezt látta a legjobbnak, hanem e drága ígéretet adta neki: „Elég neked az én kegyelemem” (2Kor 12:9). Az Úr nem veszi el a megpróbáltatásunkat, de megad mindent, ami szükséges ahhoz, hogy el tudjuk hordozni.

Isten nagy türelmében próbaidőt ad a nemzeteknek, de van egy határ, amelyet, ha átlépnek, Isten haragja lesújt, és meglátogatja őket ítéletével. A világ fokozatosan halad előre Isten törvényének megvetésében, és a megfelelő ima erre az időre ez: „Ideje cselekedned, Uram, mert megrontották törvényedet” (Zsolt 119:126). E könyörgésre válaszul a megsértett Isten kegyelem nélkül fogja kiönteni haragját. Ezért, ahogy közeledünk ehhez az időhöz, vigyázzatok, milyen figyelmeztetéseket és tanácsokat adtok a népnek, amelynek szüksége van arra, hogy megerősödjön a keresztyén tapasztalatban, nehogy úgy járjatok, mint Áron, aki beleegyezett az aranyborjú öntésében.

Szörnyű dolog volt, amikor Áron elkészítette azt a borjút, mert egész Izráel őt tekintette vezetőjének – egy jó embernek.^[479] Ha akkor bátran és határozottan felemelte volna a hangját e bűn ellen, a bálványimádás nem sodorta volna gyalázatba Isten népét. Nem akarjuk megismételni Áron gyávaságát vagy Izrael bűnét. Hagyjátok, hogy Isten munkálkodjon népéért, és ügyeljünk arra, hogy a trombita tiszta hangot adjon. Okosaknak kell lennünk, mint a kígyóknak, és szelídeknek, mint a galamboknak.

Mindenki vigyázzon arra, hogy mit mond és mit tesz; figyeljetelek arra, hogy Isten tervét kövessétek. Tartsátok a lépést az Úr seregének Vezérével. Senki ne kérkedjen akár elvek, akár példa szintjén azzal, hogy dacol az állam törvényeivel. Ne hozzatok semmilyen határozatot arról, hogy ki mit tehet vagy mit nem tehet a különböző államokban. Ne történjék semmi olyan, ami az egyéni felelősséget csökkenti. Mindenki saját Urának áll vagy bukik. Senki ne érezze kötelességének, hogy népünk vagy ellenségeink előtt olyan beszédeket tartson, amelyek felébresztik a harcias lelkületet, és lehetőséget adnak arra, hogy szavaitokat kiforgassák és a polgári kormányzat elleni lázadással vádoljanak benneteket – mert ez elzárja az utat az emberekhez.

Krisztus legyen látható minden cselekedetben. Mindenki lássa, hogy ti Jézus Krisztus élő levelei vagytok. Legyen a jellemetekben jelen mindaz, ami vonzó és nemes. Legyetek szeretetteljesek. Életetek nyerje meg azok szívét, akikkel kapcsolatba kerültek. Jelenleg túl kevés történik azért, hogy az igazságot vonzó módon mutassuk be a körülöttünk élőknek. Vannak, akiknek a néphez való beszédük olyan, mintha lerohannák a gyülekezeteket. Bíráló szokásaikkal keserűvé teszi az emberek elméjét. Szívünknek meg kell lágyulnia Krisztus szeretete által – ez Isten terve. Ha az igazságot nem a legelfogadhatóbb, legkellemesebb formában mutatjuk be, sokak számára íztelen marad. Bár az igazságot szembe kell állítani a tévedéssel, azt olyan módon kell előadni, hogy a lehető legkevesebb előítéletet keltse.^[480]

Miközben nem hódolhatunk be egy önkényes hatalomnak azáltal, hogy a vasárnapot magasztaljuk, és meghajolunk előtte, miközben nem szeghetjük meg a szombatot, ahogyan egy zsarnoki hatalom kényszeríteni próbál minket erre, mi Krisztusban leszünk bölcsek – az Ő bölcsességét követve, nem a magunkét. Egy szeretetteljes, következetes, igaz keresztény erőteljes érvelés az igazság mellett. Nem szabad kimondanunk olyan szavakat, amelyek megsebeznek bennünket – ez önmagában is elég súlyos lenne –, de amikor olyan dolgokat mondotok, és vakmerőségből olyan tetteket visztek véghez, amelyek veszélybe sodorják Isten ügyét, akkor kegyetlen munkát végeztek, mert előnyt adtok Sátánnak. Nem lehetünk meggondolatlanok és támadó lelkületűek, hanem mindig Jézustól kell tanulnunk, hogyan munkálkodhatunk az Ő lelkületében, bemutatva az igazságot, ahogyan az a Jézusban van.

Ebben a kritikus időben ne szabjatok utat Isten népének, mert honnan tudnátok, mit tervez Isten az Ő népével? Ő szeretné megmutatni hatalmát ellenségeink előtt. Az igazak üdvössége az Úré; az Ő bölcsessége és hatalma a jelen segítségük és elégséges minden szükség idején. Ő mindent megtehet értük, ami jó az Ő szemében, és semmi nem történhet ellenük vagy értük, csak az, amit az Ő gondviselése megenged. A világosság gyermekei akkor bölcsek és erősek, ha az Úrra támaszkodnak – de az emberi bölcsesség és segítség meghiúsíthatja Isten szándékát.

A világ szemben áll Krisztus tanítványaival, de ők segítséget kapnak Istentől – és amikor az Úr cselekszik értük, ők megvilágosítják és megáldják azokat, akik nincsenek az igazságban. Minden korban az igazak segítséget kaptak Istentől, és az Ő népének ellenségei soha nem tudják legyőzni azokat, akiket az Úr felemelni akar. Hányszor próbálta Sátán elpusztítani azokat, akiket Isten vezet és irányít! Jézus hűséges tanítványai nem rettennek meg e világ sötétségének fejedelmétől, mert az ellenség hatalma korlátozott – azon túl nem mehet.^[481]

Isten nagy és értékes ígéreteit mindig népe előtt kell tartani, hogy teljes bizalmuk lehessen az Úrban. Éppen ezért ne engedjétek, hogy ezen a konferencián hozott valamelyik döntés az Úr munkájának útjába álljon, alkalmat adva Sátán

ügynökeinek arra, hogy provokációt keressenek, és a meggondolatlanokat népünk képviselőiként mutassák be. Ezek az emberek képesek úgy felnagyítani a dolgokat, hogy ahelyett, hogy előítéleteket oszlatnának el és világosságot hoznának az elmébe, épp az ellenkezőjét érik el, megerősítik és elmélyítik az előítéleteket, rontják Isten népének helyzetét, és elvesznek a lehetőségek, hogy az igazságot elvigyék a sötétségben élő emberekhez.

Egy meggondolatlan, impulzív és makacs ember sokat árthat az előttünk álló nagy problémában. Olyan benyomást hagy maga után, hogy a hetednapi adventisták minden ereje sem tudja ellensúlyozni az ő makacsságát, mert Sátán, az őcsaló, a nagy lázadó megtéveszti az emberek gondolkodását a probléma valódi tárgyát és annak örökkévaló következményeit illetően. Ő a testvérek vádlója. Ezért mindenki vigyázzon, hogy ne lépjen le Isten területéről Sátán területére.

A múlt századok reformátorai közül sokan így tettek. Luther is sok szenvedést tapasztalt emiatt. Esztelen emberek elhagyták a helyüket, és meggondolatlanul nekilódultak, hogy egy indulatos és igen bántó munkát végezzenek, amelyre az Úr nem küldte el őket. Megelőzték Krisztust, és haragra ingerelték az ördögöt. Korai, éretlen buzgóságuk bezárta az ajtót egy olyan munka előtt, amely sok lélek számára áldás lehetett volna, és amely sok jót hozott volna az Úrnak.^[482]

Sokféle emberrel van dolgunk. Vannak, akik meggondolatlan, elhamarkodott lépéseikkel elárulják Isten ügyét az ellenség hatalmának. Lesznek olyanok is, akik bosszút akarnak állni, akik elhagyják a hitet és elárulják Krisztust az Ő szentjei személyében. Mindenkinek meg kell tanulnia az óvatosságot. Ugyanakkor ott leselkedik a másik véglet is: a túlzott mérsékletesség, amikor engedményeket teszünk az ellenségnek. Legyenek különösen elővigyázatosak a testvéreink ebben a kérdésben, Isten dicsőségére. Isten legyen félelmük és rettegésük! Ha ezen a konferencián olyan döntések születnek, hogy a hetednapi adventisták joggal és helyesen pihenhetnek a hét első napján, hogy elkerüljék a letartóztatást vagy más várható következményeket, akkor ezzel azt mutatjuk, hogy helyesen viszonyulunk Isten szent törvényéhez?

Megmutatták nekem, hogy a lázadás kezdetétől fogva Sátán azon munkálkodott, hogy hatalmát Isten törvénye és uralma ellen fordítsa. Ezt teszi most is, a vasárnap megtartásának felmagasztalásával. Ha népüktől bármi olyan származik, ami e bálványimádó szombat tiszteletére bátorít, az nem fogja Istent megszegyenyíteni? Nem hozza-e őket olyan helyzetbe, hogy Sátán tervei által megtéveszthetőek legyenek? Mindaz, amit teszünk, amikor a hamis szombatot az igaz és eredeti szombat helyére emeljük, a hűség hiányát mutatja Isten iránt. Óvatosan kell eljárunk, nehogy felmagasztaljuk a bűn emberének döntéseit. Nem lehetünk semlegesek ebben a hatalmas következményekkel járó kérdésben. Isten parancsolatait és Jézus hitét kötelelességtudatból kell zászlóinkra írni.^[483]

Ha úgy tennénk, ahogy némely testvérünk javasolja a déli testvérek iránti

részvételből, akkor melyik oldalon állna Isten népe? Miben különböznénk a vasárnapünneplőktől? Hogyan ismernének fel bennünket, mint az igaz szombat őrzőit? Hogyan mutatnánk meg, hogy a szombat egy jel?

A két tábor világos és különálló oldalon fog állni, és a különbség olyan nyilvánvaló lesz, hogy sokan, akik meggyőződnek az igazságról, átállnak Isten parancsolatait megtartó népének oldalára. Amikor ez a nagy munka eléri a végső konfliktust megelőző csatát, sokakat börtönbe vetnek, sokan menekülnek majd városokból és falvakból életük megmentése érdekében, és sokan mártírok lesznek Krisztusért, az igazság védelmében kiállva. Királyok és vezetők, tanácsok és bíróságok elé viszik majd őket, ahol hamis, abszurd és hazug vádakkal kell szembenéznük. De nekik szilárdan kell állniuk az elvek oldalán, mint a szikla. Az ígélet így hangzik: „Erőd olyan lesz, amilyen napjaid száma” (5Móz 33:25). Nem leszel megkísértve azon túl, amit el tudsz hordozni! Jézus mindezt és még sokkal többet is elszenvedett. Isten kifejezett parancsának kell engedelmeskednünk, mert az Úr munkálkodik (Luk 21:8–19).

Isten Igéjének értelmes ismerete azért adatott, hogy férfiakat és nőket készítessen fel arra, hogy féltékenyen harcoljanak Jehova törvényéért, hogy helyreállítsák a szent törvényt, helyrehozzák a rést, amely Isten törvényében keletkezett, és visszaállítsák a kőtáblákat eredeti, magasra emelt és tiszteletben tartott helyükre. És amikor Isten hűséges szolgálói szorult helyzetbe kerülnek, ne tanácskozzanak testtel és vérrrel.

Még közöttünk is vannak lefizetett lelkészek és báránybőrbe bújt farkasok, akik ráveszik Isten nyáját, hogy más isteneknek áldozzanak az Úr színe előtt. Pál viselkedése egy ilyen kritikus helyzetben számunkra is példát jelent: „Krisztusnak szerelme szorongat minket” (2Kor 5:14). A vak vezette világtalanok megtévesztik és félrevezetik azokat a fiatalokat, akik nincsenek megerősödve, meggyökerezve és szilárdan megalapozva az igazságban. Az istentelenek, a megvetők, akik tévelyegnek és elvesznek, akik semmibe veszik az Öregkorú uralmát, és egy hamis istent ültetnek a trónra, egy saját maguk által teremtett lényt, aki mindenben olyan, mint ők maguk, ezek lesznek a Sátán ügynökei, akik megromtják a tétovázók hitét.^[484]

Az önelégültek, akik készek engedni a büszkeségnek, a divatnak és a hivalkodásnak, gúnyolódva nevetik ki az istenfélő népet, a komoly és igazságot szerető embereket, és ezzel magát a menny Istent gúnyolják. A Bibliát elhanyagolják, az emberek bölcsességét felmagasztalják, és a világ bölcsessége Sátánt és a törvényszegés emberét imádja, miközben az angyal így kiált az ég közepén: „Jaj, jaj, jaj a föld lakosainak” (Jel 8:13).

Megmutatták nekem, hogy Isten már kinyújtotta kezét, hogy megbüntesse azokat, akik eleven példává lesznek az isteni nemtetszésnek és a szent bosszúnak. Eljött a bosszú napja, amikor azok, akik a törvénytelenység emberét magasztalták fel Jehova helyett, azáltal, hogy a bálvány szombatnak hódoltak az Úr szombatja

helyett, meg fogják látni, milyen rettenetes dolog az élő Isten kezébe esni, mert Ő megemésztő tűz.

Figyelmeztetjük testvéreinket, hogy ne akarjátok elfoglalni Isten helyét a nép előtt. Volt már bőven az ilyen eljárásból. Hagyjátok, hogy Isten munkálkodjék az emberi elmékben. Ne akadályozzátok Isten munkáját ebben a fontos időszakban, amikor súlyos kérdésekben dől el Isten népének sorsa. Ne hozzatok emberi bölcsességekben olyan határozatokat, amelyek emberi pecsétet hordoznak magukon. Hagyjátok Istent munkálkodni. Hadd legyen nyilvánvaló az Úr keze az emberek elméjének és jellemének formálásában és alakításában, az ember pedig járjon szelíden és alázatosan Istennel. Ne vegyétek le Isten népéről a terhet, amelyet Isten akar, hogy hordozzanak. Krisztus vitte a kínok keresztyét a Golgotára.

[485] Ne rakjatok senkire olyan terheket, amit Isten levenne róluk.

Sátán állandóan azon munkálkodik, hogy zavart keltsen, összekeverje a dolgokat, zűrzavart idézzon elő, és olyan bonyodalmat hozzon létre, amelyet nehéz kibogozni. Ne kívánjátok, hogy ebben részetek legyen, hogy az Úr kezéből a saját véges kezetekbe vegyétek a munkát. Mindenki számára az a legjobb, ha Isten népét az Úr kezében hagyjuk, hogy Ő formálhassa, tanítsa, és vezesse lelkiismeretüket. Nincs biztonságban senki, aki megpróbál lelkiismeretté válni Isten népe számára. Ha Isten szolgálói türelemmel tanítják őket szóval és példával arra, hogy legyenek kitartóak, higgyenek, és mindegyikük Istenre tekintsen, hogy felismerjék kötelességüket az Ő akarata szerint, akkor a megpróbáltatásokban sokan gazdag tapasztalatot szereznek majd Isten dolgaiban. Tanítsátok őket arra, hogy kérjenek bölcsességet Istentől! Tanítani kell, szóval és példával, hogy egyetlen bizodalunk és bölcsességünk, és hogy szüntelenül hozzá kell imádkoznunk világosságért és ismeretért.

Sokan nélkülözik azt a vallásos tapasztalatot, amely elengedhetetlen ahhoz, hogy szeplőtelenül megállhassanak Isten trónja előtt. Isten megengedi, hogy a szenvedés kemencéjének tüze fellobbanjon életükben, hogy elégesse a salakot, hogy megtisztítsa, finomítsa, és megszabadítsa őket a bűn minden szennyétől, az önszeretettől, és elvezesse őket Isten megismerésére, valamint Jézus Krisztus bensőséges ismeretére – hogy úgy járjanak Vele, ahogyan Énókh is járt.

Az élő hittel egyesített ima el van hanyagolva Isten népe között. A reggeli és esti imák nem mindig buzgók és hatékonyak. Sokszor álmos, monoton szavak ismétlődését tartalmazza, amelyek nem érintik meg a szívet, és nem jutnak el Isten füléhez. [486] Istennek nincs szüksége a ti szertartásos dicséreteitekre, és nem is kívánja azokat tőletek. Ő azonban látja a megtört szívet, a bűnvallást, a lélek bűnbánatát. Soha nem veti meg az alázatos, összetört szív kiáltását.

Tudom, hogy most minden tettünknek rendkívüli súlya van; semmi ne származzon az énből, hanem minden legyen Krisztusból – ez vezet majd a hit egységére bennünket. Olyan szeretettel kell lennünk Krisztus iránt, hogy kivált-

ságnak tartsuk szenvedni vagy akár meghalni is érte. Elmondhatjuk az Úrnak minden megpróbáltatásunkat, minden gyengeségünket, teljes függésünket az Ő erejétől és hatalmától. Ez az igazi ima. Ha valaha is volt idő, amikor szükség volt a kegyelem és az imádság lelkének kiadására, amikor maga Isten ihlesse meg imáinkat, akkor ez az idő most van. Minden gyülekezet előtt álljon ott az ígélet, valamint az igazság egyszerűsége, ami benne rejlik: „kérjétek és megkapjátok” (Jn 16:24). Szükségünk van hitre, élő hitre, hogy folyamatosan jelen legyen az imáinkban.

Az Úr vezetni és irányítani fogja népét. A parancsolat Istentől fog kiindulni, mint Dániel idejében, hogy segítsen azoknak, akik a szükség idején komoly kéréssel fordulnak kegyelmének trónjához. Krisztus így szól: „Bizony, bizony mondom nektek: Aki hisz én bennem, az is cselekszi majd azokat a cselekedeteket, amelyeket én cselekszem; és nagyobbakat is cselekszik azoknál; mert én az én Atyámhoz megyek. És akármit kértek majd az én nevemben, megcselekszem azt, hogy dicsőíttessék az Atya a Fiúban.” (Jn 14:12–13).

Az Úr nevében azt tanácsolom az Ő népének, hogy bízson Istenben, és ne kezdjen most előkészületeket tenni valamilyen jövőbeli, előre nem látott esemény kedvező kezelésére, hanem hagyja, hogy Isten készítse fel őket minden ilyen eseményre. Túl kevés a hitünk.^[487]

Isten Illés által munkálkodott, amikor megsemmisítette Baál prófétáit – ez viszont pokoli dühöt lobbantott Jézabel szívében, aki bosszút akart állni a Baál papjaiért. Izráel Istene diadalmaskodott, ami felkeltette a sötétség hatalmainak haragját. Jézabel elhatározta – sőt, isteneire megesküdt –, hogy Illésnek vesznie kell. Nem vette azonban figyelembe, hogy Isten felette áll, aki Sátán eszközeit csak az ő vesztére engedi munkálkodni.

Haragjában üzenetet küldött Illésnek: „Ezt cselekedjék velem az istenek és úgy segéljenek, ha holnap ilyenkor úgy nem cselekszem a te életeddel, mint ahogy te cselekedtél azoknak életével mind egyig” (1Kir 19:2). Illést hirtelen, durván ébresztette egy követ, aki hozta ezt a fenyegető üzenetet. Hallja a rémítő üzenetet, érzései megbolydulnak. Mit jelent ez? Ez volna minden fáradtságának és buzgóságának vége, amellyel Isten imádatának helyreállításáért küzdött? Mindez az ő csüggedésével és halálával fog végződni? Ez lenne a hitehagyott Izráel megtérése? Senki sem lehetett mélyebben csalódott a várakozásaiban. A válasz megérkezett, de ő, milyen keserű volt! Isten megengedte, hogy akadályok merüljenek fel, hogy a győzelem jelei után csüggedés következzen, azért, hogy bölcsessége és hatalma megnyilvánuljon, és neve uralkodók és királyok fölé emelkedjék.

„Amikor ezt megértette, fölkelt és elment, hogy megmentse az életét.” Mit látott Illés? Hit által látta Isten ígéreteit? Emlékezett-e Isten hűségére, amely minden korábbi próbájában megnyilvánult? Nem! Sátán sötét árnya állt előtte Jézabel személyében, mint az ő eszköze, aki kegyetlen halállal fenyegette. Illés nem hatolt

át ezen az árnyon, hogy a mennyre tekintsen. Az emberi félelem bénító rémülete összezavarta az elméjét, és annyira megtévesztette Izráel helyzete, hogy felkelt és elmenekült, hogy megmentse az életét. Gyenge, ingadozó lépésekkel indult, csalódottságtól és bánattól terhelve, nem is tudta merre megy.^[488]

Nem sokkal korábban még Isten erejével eltelve, buzgón küzdött az elpártolt Izráelért, és Akháb szekerét megelőzve vagy mellette futott. Isten dicsőségének helyreállításáért harcolt. Szembeszállt a hitehagyott Izraellel, hogy döntsék el végre: Istent szolgálják-e teljes szívvel, vagy Baált. De most ez az ember ugyanolyan gyengének tűnt, mint a nép többi tagja. Nem hallott egyetlen szót sem az Úrtól, amely az általa választott úton irányította volna, és lépéseinek nem volt konkrét célja. Kételytől gyötörve, irányt vesztve, csupán azért haladt előre, hogy mentse az életét – de Isten nem feledkezett meg Illésről. Ő munkálkodott szolgáljájért. Megkérdezte tőle: „Mit csinálsz itt, Illés?”

Figyelmesen és imádságos lélekkel tanulmányozva ez a történet segítséget jelent majd Isten népének a nehézségek idején. Az ember ügyeljen arra, hogy ne vállaljon olyan felelősséget, amelyet az Úr nem bízott rá, és ne álljon az Úr és a megpróbált, megkísértett gyermeke közé úgy, hogy Isten tervei megghiúsuljanak azok tapasztalatában. Isten népe előtt nehézségek állnak majd, de senki se bízson emberi bölcsességben, hanem Izráel Istenében kell bíznia. Az Úr lesz az oltalma. Csak egy dolog szükséges: hogy mindenki járja a kötelesség útját, és ne hagyja, hogy a félelem elbátortalanítsa. Ha fenntartás nélkül Istenbe vetjük bizalmunkat, ha türelmesen és imádkozva várunk, és bízunk Benne, akkor látni fogjuk hatalmának csodálatos megnyilvánulását.

Isten titokzatos módon munkálkodik, hogy csodáit véghezvigye. De gyakran az emberi bölcsesség lép működésbe, hogy tegyen valamit, ami nem ad lehetőséget Istennek, hogy az emberért munkálkodjon, mert mások leveszik a terhet azok válláról, akikre Isten azt bízta. A küzdelmek és próbák Isten által rendelt vagy megengedett eszközök, amelyek a keresztény jellem formálását szolgálják az örök életre.^[489]

Tanítások minden lelket arra, hogy teljesen támaszkodjon Isten végtelen erejére. Minden emberi eszközben meg kell maradnia annak az egyéniségnek, amely a keresztény tapasztalatban elengedhetetlen, és a felelősség nem hárítható át senki másra. Mindenkinek meg kell vívnia a saját küzdelmeit, hogy megszerezze a saját keresztény tapasztalatát, bizonyos vonatkozásokban függetlenül minden más lélektől. Istennek olyan leckéi vannak, amelyeket mindenkinek személyesen kell megtanulnia, és amelyeket senki sem tanulhat meg helyette.

Illésben láthatjuk, hogy jellemének természetes elemei a lelki élet közepette mutatkoznak meg, különös zűrzavarban keveredve: Isten kegyelme és a természetes ember késztetései és szenvedélyei – mindkettő a felsőbbségért küzdve. Ami emberi, az a kemencében próbára tételük – a salak megmutatkozik, a szennyeződés felszínre kerül. De Illés próbája olyan jelenet volt, amelyet az egész menny

mély érdeklődéssel figyelt. A tiszta arany felszínre került jellemében, a salak el lett távolítva és megsemmisült. Ez kell, hogy legyen a mi egyéni tapasztalatunk is Isten útján járva.

Nem mindenkit próbálnak meg ugyanúgy. Vannak, akiket súlyosabb megpróbáltatások érnek, mint másokat, de Istenbe kapaszkodni az a bátorítás, amit mindenki számára továbbadhatunk. A régi idők hívóinek tapasztalatai, amelyeket feljegyeztek, bátorításul szolgálnak nekünk, akik az idők végén élünk. Összegyűjthetjük az egész lelki örökséget, ami ránk maradt, a tudást, a világosságot és azt az egyéni módot, ahogyan Isten az Ő népével bánt az idők folyamán. Rendelkezünk lelki tapasztalatuk előnyével, amely igen nagy értéket képvisel számunkra. Nem ismeretlen és különös utat kell járnunk, amelyen másoknak még nem volt hasonló tapasztalatuk.

Isten útjai változatlanok. Napjainkban is úgy fog cselekedni, mint a régi időkben. Nekik kisebb világosságuk volt, mint amennyivel most rendelkezünk. Mi a Szentírást a kezünkben tartva, látva azok példáját és áldását, akik próbák és kísértések alatt álltak, bátorítást nyerhetünk a győzelemre, várva ugyanazt a kegyelmet ugyanattól az Istentől, mint amit a régiek is tapasztaltak.^[490] Amikor a keresztény előre tekint a kötelességeire és azokra a súlyos próbákra, amelyekre számít hite megvallása miatt, az emberi természet hajlamos visszahőkölni a következményektől – és ez egyre inkább így lesz, ahogy a történelem vége felé közeledünk. Ám bátorítást találhatunk Isten Igéjének igazságában arra, hogy Krisztus soha nem hagyta el gyermekeit, és mindig biztos vezetőjük volt a próba idején. Őszinte beszámolóink vannak azokról, akik Sátán elnyomó hatalma alatt álltak, hogy a kegyelem arányban állt megpróbáltatásaikkal. Isten hűséges, és nem engedi meg, hogy nagyobb kísértés érjen bennünket, mint amit el tudunk viselni.

Mennyei Atyánk megmér és megvizsgál minden próbát, mielőtt megengedné, hogy a hívőt érje. Figyelembe veszi annak a körülményeit és erejét, akit próbára tesz, és soha nem engedi meg, hogy a kísértés felülmúlja az ellenállás képességét. Ha a lélek alulmarad és az ember összeroppan, Isten nem okolható, hogy nem adott erőt kegyelme által, hanem a megkísértett nem volt éber, nem kitartóan imádkozott, és nem ragadta meg hit által azokat az áldásokat, amelyeket Isten bőségesen előkészített számára. Krisztus soha nem hagyott magára egyetlen hívőt sem a harc idején. A hívőnek kérnie kell az ígéret beteljesedését, és az Úr nevében kell szembenéznie az ellenséggel, és nem fog vereséget szenvedni.

Lehetnek komoly nehézségek abban, hogyan teljesítsük Isten követelményeit anélkül, hogy a világi törvényekkel szembeszegülnénk. Ezek magas hegyeknek tűnhetnek. A hívőnek azonban nem kell tartalékolnia, hogy megvédje magát a próbáktól. Ő Isten eszköze, és nap mint nap elméjében és lelkében azzal a céllal kell előrehaladnia, hogy feddhetetlenségéből ne áldozzon fel egyetlen elvet sem, ne legyen büszke, ne fenyegetőzzön, és ne mondja meg előre, hogy mit fog vagy nem

fog tenni – mert nem tudhatja, mit tesz majd a próba alatt.^[491] Csak egyszerűen alázatos lélekkel és Isten dicsőségére tekintve, Isten szavára és a Krisztusban megígért kegyelemre hagyatkozva megy előre, és a hegyek vakondtúrásokká válnak.

A feltételezett nehézségek, amelyek távolról leküzdhetetlennek tűntek, a legnagyobb áldásnak bizonyultak. A nyomorúság idején a mennyei világosság tiszta sugarakban érkezett, és Krisztus elégséges voltának ígérete folyamatos erőt és védelmet jelentett. Isten azt akarja, hogy népe, akik közül sokan most készek mások tapasztalataira hivatkozni, egyéni tapasztalataikról beszélhessenek. A samáriaiakhoz hasonlóan, akik befogadták a Krisztus szavait megvalló asszony szavát, képesek legyenek azt mondani: „mert magunk hallottuk, és tudjuk, hogy bizonyos ez a világ üdvözítője, a Krisztus”.

Aki Jézus erejében nehézségekkel találkozik és nem szenved vereséget, aki ellenségekkel és ellenállókkal néz szembe, és Krisztus erejében szilárdan megáll, aki vállalja a kötelességeket és a bölcsesség szelídségével teljesíti azokat, nem gondolva a következményekre – tudva, hogy mindezekkel nem lehet emberi erővel megküzdeni –, az tapasztalatból ismerni fogja, hogy Krisztus hűséges abban, amit megígért. Ő mindenre elégséges segítség. Meggyőződésük lesz, hogy saját erejükben képtelenek Isten törvényének engedelmeskedni, de Krisztus az ő biztos reménységük, és nyugszanak Krisztus teljességében és erejében. Tapasztalatból tudják, hogy Krisztus az ő igazságuk, és hogy Ő együttérez gyengeségeikkel. Még ha börtön falai közé zárják is őket, hiszik, hogy ez az igazságért történik. Jézus ott van mellettük. Nem szabad meggondolatlanoknak, kérkedőknek, vakmerőknek vagy lázadóknak lennünk. Bízhatunk Jézusban, és ha bízunk az Ő üdvözítő erejében, akkor győztesek lehetünk.^[492]

Teljes alázattal kell járnunk folyamatosan Isten előtt. Nem szabad, hogy ellenségeinknek alkalmat adjunk arra, hogy a törvények megszegésével vádoljanak minket. Ne érezzük kötelességüknek a vasárnapot bálványozó embertársaink bosszantását szándékos munkavégzéssel, hogy fitogtassuk függetlenségünket. Testvérnőink ne a vasárnapot válasszák azért, hogy megmutassák, hogy ezen a napon mosnak ruhát. Ne történjenek hivalkodó, zajos megnyilvánulások. Gondoljuk végig, milyen szörnyű és tragikusan szomorú az a tévelygés, amely rabul ejtette a világot, mi pedig minden tőlünk telhető eszközzel akarjuk felvilágosítani legádázabb ellenségeinket. Ha elfogadjuk a Szentlélek belső munkájának elvét, amelyre a kereszténynek szüksége van ahhoz, hogy felkészüljön a mennyre, akkor nem fogunk semmi meggondolatlan vagy vakmerő dolgot tenni, ami haragra vagy Isten elleni káromlásra adna okot. A megszentelődés folyamata egyre mélyül a szívben, és a hívő tapasztalata az lesz, hogy „Krisztus, [...] Istentől bölcsességül, igazságul, szentségül és váltságul lett nekünk”. Tudja, hogy Krisztus a Lelke által, hit által lakozik a szívében.

Ó, Isten népéért nagy munkát kell végezni, mielőtt készen állnának az

elragadtatásra! Egyesek esetében jól fel kell forrósítani a kemencét ahhoz, hogy felszínre hozza a salakot. Az ént keresztre kell feszíteni. Amikor minden hívó a teljes tudása szerint engedelmeskedik az Úrnak, és közben arra törekszik, hogy ne adjon megalapozott alkalmat embertársainak az üldözésére, akkor nem kell félnie a következményektől, még ha azok börtön vagy halál formájában jönnek is.

Miután Krisztus feláll a közbenjárás trónjáról, minden eset végérvényesen már eldőlt, és az ezt követően érkező üldözés vagy halál már nem szolgál a világ számára bizonyoságot az igazság mellett.^[493]

Egész magatartásunknak a körülöttünk lévő lelkek üdvösségére kell irányulnia – azokéra, akikért Krisztus meghalt. Az emberek túlnyomó többsége soha nem hallotta, hogy a hetedik nap az Úr, Jehova igazi szombatja. Nem ismerik az Írásokat, és a hetednapi adventistáknak a hitükhöz való ragaszkodása, valamint a szolgálata a legmagasabb fokú ellenálláshoz vezet. A keresztény világ tudatlanságból imád bálványt. Minden léleknek – legyen az prédikátor vagy laikus – úgy kell tekintenie a világra, mint saját misszióterületére, amelynek be kell mutatni a hitünk alapját. Ezt az alapot pedig a Lélek és Isten ereje által kell bemutatni, mert csak Isten képes megérinteni az emberek szívét.

Nem szabad az időnket vesztegetnünk, hanem arra kell törekednünk, hogy nagyon jártasak legyünk a Szentírásban. Nem állhatunk az emberek elé gyenge érvekkel, sem csupán olyan logikai okfejtésekkel, amelyekkel meg akarjuk győzni őket arról, hogy amit szüleiktől tanultak vagy a szószékről hallanak, az tévedés. Az ilyen megközelítés csak a sötétség magvait hinti szét. Eltévelyedetteknek fognak nevezni benneteket, mert olyan dolgot hirdettek, amely zavart okoz. De ha Krisztus jellemének vonzereje ott van bennetek, ha az Ő bölcsessége által kiegyensúlyozottak vagytok mindenben, amit tesztek, és szíveteket az Ő Lelke tölti be, akkor jó munkát fogtok végezni Krisztusért.

Arra kérünk benneteket, hogy vegyétek figyelembe ezt a veszélyt: leginkább a névleges kereszténységtől kell tartanunk. Sokan azok közül, akik vallják az igazságot, legyőzetnek, mert nem ismerik Krisztust. Nem tudják megkülönböztetni az Ő hangját egy idegen hangjától.^[494]

Nem kell félnünk attól, hogy a hitehagyás valakit legyőz, – még a legerterjedtebb sem – ha élő tapasztalata van Jézus Krisztus ismeretében. Ha Jézus, a dicsőség reménysége bennünk él, akkor mind az írástudatlanok, mind a tanultak képesek lesznek befogadni hitünk bizonyágtételét, és ezt mondani: „tudom, kinek hittem.” Lehet, hogy némelyek nem tudják pontos érvekkel megcáfolni ellenfeleik tévedését, mert nem volt részük olyan oktatásban, mint másoknak – de ezeket mégsem győzi le a hitehagyás, mert a szívükben ott van a bizonyosság, hogy az igazságot birtokolják. Sátán legravaszabb érvelései és támadásai sem tudják eltántorítani őket az igazság ismeretétől, és semmi kétségük vagy félelmük nincs afelől, hogy tévednének.

Minden léleknek tudatában kell lennie annak a felelősségnek, hogy Isten előtt számot kell adnia arról a hatásról, amelyet a befolyásával gyakorol a körébe tartozó lelkekre. Amikor a lelkek megmentésére irányuló romolhatatlan szeretet birtokba veszi a szívet és az elmét, akkor nem születnek meggondolatlan lépések.

A hitet, az üdvözítő hitet kell megtanulnunk. A Jézus Krisztusba vetett hitnek a meghatározása néhány szóval így foglalható össze: ez a lélek cselekedete, amely által az egész ember átadja magát Jézus Krisztus gondviselésének és uralmának. Az ember Krisztusban marad, és Krisztus hit által a lélekben marad, mint Úr. A hívő rábízta lelkét és testét Istenre, és teljes biztonsággal mondhatja: „Krisztus hatalmas arra, hogy ama napig megőrizze azt, amit rábízta.” Mindazok, akik ezt megteszik üdvözülni fognak. Ezek az emberek bizonyosságot nyernek arról, hogy Krisztus vére megtisztította lelküket, igazságába öltöztette, és hogy drágák Jézus szemében. Gondolataink és reménységeink Urunk Jézus Krisztus második eljövételéhez kapcsolódnak. Ez az a nap, amikor az egész föld Bírāja megjutalmazza népének bizalmát.^[495]

Egyetlen lélek se féljen semmiféle váratlan dologtól. Isten gyengéd irgalma népe felé irányul. A hit – ez a csodálatos hit – egyenes ösvényeken vezeti Isten népét. E hit nélkül biztosan félreértenénk Isten velünk való bánásmódját, és nem bíznánk szeretetében és hűségében. Bármilyen megpróbáltatásokat és szenvedéseket is okoznak felebarátaink, nekünk több hitre van szükségünk. Ne legyen a szívünkben semmi gyengeség, sem morgó zúgolódás vagy elégedetlen gondolat Isten gondviselésével és azokkal a nélkülözésekkel szemben, amelyeket el kell szenvednünk. Hagyjuk, hogy a hit ragadja meg a láthatatlant és Isten megbocsátásának bizonyítékait, amelyekkel rendelkezünk.

Isten ki nem érdemelt kegyelmének egyetlen, szívünkben felragyogó bizonyítéka ellensúlyozni fog minden próbát, bármilyen jellegű és akármilyen súlyos legyen is az. És mennyire bizakodó lesz a lélek! Többé nem hajlik a zúgolódásra. A szív megbékél Istennel a bűnbánat által. A természetes önbizalom megsemmisül, és Jézus Krisztus által békességünk lesz.

Miközben igyekszünk a fiatalokat bizalmi pozíciókra nevelni, ha ezek az emberek nem érzik, hogy mindenekfelett szükséges az Üdvözítő iskolájában megtanulniuk a szükséges leckéket, akkor Istennek nincs haszna abból, hogy az Ő Igéjét hirdetik. A tanulatlanok semmiképpen se csüggedjenek, és ne gondolják azt, hogy ők haszontalanok, vagy nincs hely számukra. Itt, a világon bőséges munka van, és ha férfiak és nők Krisztussal, a minden bölcsesség forrásával egyesülnek, és Tőle tanulnak, akkor a Biblia tanulóivá válhatnak, talentumaikat a legjobb módon befektethetik, a világ valaha volt legnagyobb Tanítómesterétől tanulva. Ők is bizonyosságot tehetnek a hitről. Mi nem kitalált meséket követtünk. Krisztus mindent megtesz azokért, akik befogadják Őt a szívükbe.^[496]

Amikor a romlottság, az eretnokség és a hitetlenség elárasztja az országot, sok

alázatos otthonból fognak őszinte imák felszállni – bűnbánó imák azok ajkáról, akik soha nem hallották az igazságot. Sok olyan szív lesz, amely súlyos terhet fog érezni az Istennek okozott gyalázat miatt. Mi túl szűk látókörűen gondolkodunk és gyakran helytelenül ítélünk, mert Isten el fog fogadni sokakat ezek közül, mivel megbecsülték azt a kevés világosságot is, amely rájuk ragyogott. Ezek imádkoznak az igazság világosságáért, ahogyan Nátánáel is tette. Krisztus világosságának hordozói nem lehetnek hitetlenek. Sok lélekért kell munkát végezni világunkban, és Isten hív bennünket, hogy munkálkodjunk azokért, akik a tévedés sötétségében vannak, de világosságért imádkoznak – Isten Szentlelkének kijelentése miatt.

Ne engedjétek, hogy mellékes dolgok töltsék be gondolataitokat és érzéseiteket. Használjuk ki a jelen lehetőségeit amennyire csak tudjuk. Munkálkodnunk kell, míg nappal van, mert eljön az éjszaka, amikor senki sem munkálkodhat. Sok befolyásos ember van, akiknek el kell jutniuk az igazság ismeretére, és nekünk biztosnak kell lennünk abban, hogy nem álljuk el az útjukat. Az igazság ismerete folyamatosan növekszik. Nem egy új igazság vagy új elv tárul az elme elé, hanem annak friss és életteli felfedezése vagy határozott alkalmazása, ami már korábban is létezett. Az Úr kész felfedni világosságát értelmünk előtt, amint készek vagyunk azt befogadni. Nyissuk meg az ajtót, és engedjük be Jézust!^[497]

Battle Creek, Michigan, 1889. november 4.

57. levél, 1889. – Testvéreknek címzett levél

Kedves Testvéreim!

„Világosság támad fel az igazra, és az egyenesszívűekre öröm.” (Zsolt 97:11)
Az 1889-es év a végéhez közeledik. Küzdelmek, vereségek és megpróbáltatások fémjelzik tapasztalataink történetét, de mindezek mellett még valami más is a miénk. A gyengeség közepette volt részünk békességben, örömben és győzelmekben is. Isten erőssé tett bennünket! Az elmúló év tapasztalatainak tanulságaival nem vagyunk-e jobban felkészülve arra, hogy belépjunk az új esztendőbe? Átmentünk csüggesztő helyzeteken, de vajon megtanultunk-e erősebben bízni Istenben a nehéz időkben? Tekintsünk vissza a hamarosan véget érő év lehetőségeire és kiváltságaira, és tegyük fel magunknak a kérdést: „Alkalmasabb vagyok-e most arra, hogy Isten munkatársaként jobban tudjak dolgozni, mint eddig?”

Vizsgáljátok meg a múltbeli tapasztalataitokat, és lássátok meg, milyen jó dolgokat tanultatok meg Isten leckéiből ezeken a tapasztalatokon keresztül. Nagyobb világosságot kaptunk. Régi és értékes igazságok új formában tárultak eléink, amelyek, ha kellőképpen értékeljük őket, felkészítenek bennünket arra, hogy helyesen lépünk a közelgő 1890-es esztendőbe. Vajon nem kerülhetjük-e el a sok csüggedést és az elhamarkodott következtetéseket, ha naponta tanuljuk a Krisztus iskolájának leckéit – azt, hogy Isten irányítja az ember életének eseményeit? Ha nem állunk az útjába, Isten válaszol imáinkra akkor, amikor Ő szükségesnek látja, és olyan módokon, amelyek meglepnek bennünket, és bölcsessége szerint teljesíti be célját minden dologban. Nem kellene-e hálásnak lennünk azért, hogy Isten ismeri gyengeségeinket, és hogy mi is jobban megismerhetjük őket az Ő ismerete által? A kísértéssel vívott harcot és a bűnnel szembeni ellenállást csak Isten fiai és leányai ismerik és értik, és soha nem ismerik meg a bűn hatalmát, amíg nem kezdenek el ellenállni neki.

Jobb az élő Isten kezébe esni, mint emberek kezébe. Hálásnak kellene lennünk Istennek, mert Ő, a mindentudó és irgalmas Isten tartja kezében azt az arany mérleget, amely a jellemet méri. Amíg Sátán él, a keresztények számára nem lesz látható diadal, hanem folyamatos küzdelem.^[498] Ennek ellenére nem szabad meginognunk Krisztus szolgálatában. Arcunkat az ellenség felé fordítjuk, és harcolunk, de „nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fe-

jedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak.” (Ef 6:12).

Senkit sem szabad elhamarkodottan megítélni, sem a munkáját, sem a céljait. Alázatos szívekre és a lélek bűnbánatára van szükség. Az üzenet, amelyet ezekben az időkben hirdetünk, felülről való. Jó hatással van mindazok szívére, akik elfogadták, és a gyümölcsök is jók, mások pedig kritizálják és ítéletet mondanak mind az üzenetről, mind az Istentől küldött hírnökökről. Akik így tesznek, azok elbizakodottak. Azt mondják a szívükben: „Azt teszem, amit akarok, és úgy dolgozom, ahogy nekem tetszik, a saját megítélésem szerint. Azt teszem, amit eddig is tettem - a régi igazságokról fogok beszélni, de nem akarok semmi közösséget vállalni a most élénk tárt témával - a hit általi megigazulással és Krisztus igazságával. Istenfélő ember leszek.”

Valójában azonban továbbra is kívülről meszelik a sírt anélkül, hogy megtisztítanák. A szívből származnak a gonosz gondolatok, gonosz beszéd, féltékenység, irigység, gonosz gyanakvás. A lélek templomát meg kell tisztítani. Akik nem akarják elfogadni az Úr által küldött üzenetet, hamarosan beszélni is fognak ellene. Bőséges bizonyítékuk van arra, hogy elméjüket a helyes irányba fordítsák, de túl büszkék ahhoz, hogy alárendeljék magukat. Nem hajlandók elismerni, hogy amit helytelennek mondtak, az valójában igaz, ezért elméjük mentségeket és kibúvókat keres, hogy elkerüljék a valódi problémát. Eltökélték, hogy nem engedelmességen Istennek, aki sürgősen hívja őket, hogy hajtsák meg akaratukat. Jelentéktelen ügyeket fognak felnagyítani, és igyekeznek majd vitát szítani mellékes pontok körül. Minél tovább maradnak ebben az állapotban, annál inkább összezavarodnak és elmerülnek a zűrzavarban. Kételyeket fognak megfogalmazni a bizonyágtételekkel szemben, mivel Sátán azon dolgozik, hogy minden kételkedőt és hitetlent erre a területre csalogasson. A rájuk váró feladat az, hogy teljesen átadják magukat Istennek; hogy akaratuk többé ne álljon szemben Isten akaratával.

Az egyházvezetéssel szemben kifogások hangzanak el, és sok mindennel kapcsolatban kérdések merülnek fel. Sátán a kétely, a nem helyénvaló kérdések, a zúgolódás és a hibakeresés magvait veti el. Ők a sötétséget választják. Saját kezük zárja be az ismeret ajtaját. Nem hajlandók alkalmazkodni Isten akaratához. Ha elutasítják azt a folyamatot, amely által Isten munkálkodik, nem látnak világosságot.

^[499] A kételyek és a zúgolódás állandóan makacs elutasítással tölti meg lelküket. Isten azt mondja: „Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem járhat a sötétségben, hanem övé lesz az életnek világossága.” (Jn 8:12)

De az önteltek ezt mondják: „Egy lépést sem teszek, amíg világosan nem látom a dolgokat. Amikor bezárják az értelmüket, hogy ne kelljen látniuk, azt mondják: „Magyarázd meg”. Ez arra készíti őket, hogy kérdéseket tegyenek fel anélkül, hogy valóban készek lennének elfogadni a választ, még ha az kielégítő is lenne. Amikor pedig látják, hogy egy kérdéssel nem tudják kiforgatni az igazságot,

újabb és újabb kérdéseket tesznek fel, miközben nem hajlandók elismerni a rájuk ragyogó fényes sugarakat. Vajon tanítani fogja-e Isten az ilyeneket? Nem! Már elég világosságot kaptak ahhoz, hogy megtegyék az első lépést, és ha félretették volna az akarat büszkeségét, amely még önmagukkal szemben is kegyetlenné teszi őket, akkor megtették volna azt – és vele együtt a másodikat is. De amikor az ember elutasítja a világosságot, az Úr nem fog csodát tenni, hogy higgyen. Ha hitben akar járni, akkor elegendő világossága van ahhoz, hogy Isten sugallatára cselekedjen, hogy lássa, hol munkálkodik Isten, és hogy Vele együtt munkálkodjon.^[500]

Battle Creek, Michigan, 1889. november 20.

18. kézirat, 1888. – A vallásszabadság

[Az első oldal hiányzik]

Készek harcolni az ember jogáért, hogy lelkiismerete szerint imádhassa Istent. Isten népének elméje összezavarodott, és nem értették meg, hogy Sátán megelőzi őket, örvendezve annak, hogy rá tudja venni őket, hogy hangjukat és tollukat jelentéktelen ügyekre pazarolják, így megakadályozva őket abban, hogy figyelmeztessék az embereket a rájuk leselkedő veszélyre. Sokan vannak, akik, ha megértenék a vallási törvénykezés szellemét és következményeit, semmit nem tennének, ami előmozdítaná a vasárnap kötelezővé tételének ügyét.

Miközben Sátán sikerrel járt terveiben, Isten népe kudarcot vallott abban, hogy hűségesen megálljon őrhelyén. Isten komoly munkát bízott rájuk, hiszen a tét az Úr törvényének tisztessége és az emberek vallásszabadsága volt. Mégis, az örök nem tudták felismerni az ellenség csalásait – pedig ez lett volna szükséges ahhoz, hogy idejében és világosan megfújják a trombitát, és így befolyásuk döntő lehessen.

A Battle Creek-i gyülekezet és főiskola 1882-es válsága idején én Healdsburgban tartózkodtam, és a lelkem gyötrődött, miközben Istenhez könyörögtem, hogy ébressze fel népét, hogy ne legyenek tudatlanok Sátán szándékaival kapcsolatban. Isten azt akarja, hogy meglássuk és megértsük az emberi gyengeséget és romlottságot, és teljes bizalmunkat Belé vessük. „Mert nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak. Annak okáért vegyétek fel az Istennek minden fegyverét, hogy ellenállhassatok ama gonosz napon, és mindeneket elvégezvén megállhassatok.” (Ef 6:12-13) ^[501]

Vannak, akik könnyelműen veszik a dolgokat, mintha aludnának. Azt mondják: „Ha a prófécia előre jelezte a vasárnapünnepelés törvénybe iktatását, akkor biztosan be is fogják vezetni.” És miután erre a következtetésre jutnak, ölbe tett kézzel ülnek, várva az események bekövetkeztét, és azzal a gondolattal vigasztalják magukat, hogy Isten meg fogja védeni népét a nyomorúság idején. Isten azonban nem fog megmenteni minket, ha nem teszünk erőfeszítéseket a ránk bízott munka elvégzésére. Hűségesnek kell találtatnunk, éber katonákként, hogy Sátán ne

tehessen szert olyan előnyre, amelyet kötelességünk lett volna megakadályozni.

Szorgalmasan tanulmányoznunk kell Isten Igéjét, és hittel imádkoznunk azért, hogy az Úr fékezze meg a sötétség hatalmait, mert eddig elég kevés emberhez jutott el az üzenet, miközben dicsőségének az egész földet be kell ragyognia. A jelenvaló igazság – Isten parancsolatai és Jézus hite – még nem hirdettetett úgy, mint kellene. Sokan vannak közvetlen közelünkben, akikért még semmilyen személyes erőfeszítést nem tettünk.

Nem vagyunk felkészülve arra az időre, amikor a munkánknak véget kell érnie. Határozott álláspontra kell helyezkednünk, hogy nem tartjuk meg a hét első napját szombatként, mert ez nem az a nap, amelyet Jehova megszentelt és megáldott, és mivel a vasárnap megtartásával a nagy csaló oldalára állunk. A szombattal kapcsolatos vita lehetőséget nyit arra, hogy az emberek előtt feltárjuk az igaz szombat követelményeit. A vakság és Isten iránti hűtlenség oly mértékben uralkodik, hogy törvényét semmibe veszik – ám a zsoltáros így szól egy ilyen állapot idején: „Ideje, hogy az Úr cselekedjék; megrontották a te törvényedet.”^[502]

Itt az ideje, hogy Isten népe a gonoszság növekedése miatt úgy munkálkodjon, mint még soha azelőtt. Az Istent félő, parancsolatait megtartó népnek szorgalmasnak kell lennie – nemcsak az imádságban, hanem a cselekvésben is; ez fogja az igazságot azok elé tárni, akik még soha nem hallották azt. A világot elárasztja a hamisság és a törvénytelenység, ezért azoknak, akiket Isten, törvénye és Jézus tiszta vallásának letéteményeseivé tett, eltökélten hagyniuk kell, hogy a világosságuk sugározzon. Ha nem tesznek semmit azért, hogy megnyissák az emberek szemét, és ha a törvényhozók az igazság ismeretének hiányában elfordulnak a protestantizmus elveitől, bálványt emelve és támogatva a római eretnekséget, a hamis szombatot, akkor Isten felelőssé teszi népét a nagy világosság ellenére tanúsított hanyagságukért és hűtlenségükért. De ha a vallási törvényhozás kérdését logikusan és világosan tárjuk az emberek elé, és ők belátják, hogy a vasárnapünnepelés kötelezővé tételével a keresztény világ újra elfogadja a római hitehagyást, és az elmúlt századok zsarnoksága ismétlődik meg, akkor bármi történjék is, mi megtettük a kötelességünket.

A bűn embere igyekszik megváltoztatni az időket és a törvényt. Isten fölé emeli magát, és igyekszik a lelkiismeretet korlátozni. Isten népének azonban állhatatos buzgalommal kell munkálkodnia, hogy világossága ragyogjon az emberekre a törvénnyel kapcsolatban, és így ellenálljanak Isten és az Ő igazsága ellenségeinek. Amikor Isten törvényét érvénytelenítik, és a hitehagyás nemzeti bűnné válik, az Úr cselekedni fog népe érdekében. A nép korlátai Isten lehetőségei lesznek. Meg fogja nyilvánítani hatalmát egyháza javára.^[503]

Amikor Healdsburgban tartózkodtam, Isten csodálatos módon munkálkodott értem. Nem tudtam megnyugodni, és az Úrhoz könyörögtem, hogy adjon erőt, hogy ismét találkozhattam a testvérekkel a Generál Konferenciából,

és világosan feltárhassam előttük ezeket a dolgokat. Nem fogok visszariadni attól, hogy hirdessem előttük Isten teljes tanácsát. Sátán ujjongott, miközben hagyátok, hogy figyelmeteket eltereljük arról a munkáról, amelyre Isten hívott el benneteket, és olyan dolgokkal foglalkoztatok, amelyek végzésére nem hívott el titeket az Úr. Elhanyagoltátok a bizonyágtételeket, amelyeket az Úr küldött az Ő kegyelmében, hogy a helyes úton vezesse lépteiteket. Néhányan közületek teljesen elutasították a figyelmeztető szavakat. Makacsul ragaszkodtatok saját elképzeléseitekhez, hajthatatlanok voltatok saját utatokban, és nem akartatok hallgatni a figyelmeztetésekre vagy elfogadni a megigazítást. A sötétség hatalmai egyesítették erejüket. Sátán alantas erők segítségével mozgósított férfiakat, hogy felülmúlják Izrael seregét és teret nyerjen. Sok időt és értékes alkalmat vesztegettünk el, Sátán pedig azt tehetett, amit akart.

Megígértem az Úrnak, hogy ha biztosít jelenlétéről el fogok menni a következő Generál Konferenciára, és elmondom azokat a szavakat, amelyeket Ő ad nekem. Úgy éreztem, hogy ha alkalmam nyílik ismét elétek állnom, akkor ugyanúgy szükségem lesz az Úr jelenlétére, mint ahogyan Mózesnek is szüksége volt rá, amikor Izrael gyermekeit vezette a pusztában, – hogy szavaim hatással legyenek rátok, akik részben vakok voltatok az idő és a munkánk jelentőségével szemben. Úgy éreztem, bármit megteszek, ami csak tőlem telik, hogy buzdítsam testvéreimet: keressék az Urat, amíg megtalálható, hívják Őt, amíg közel van. Világossá teszem, hogy ha nem tölti be őket Isten Lelke, akkor nem tudnak semmi jót tenni a munkájukban. Hidegségük, langyosságuk sértő Isten számára. Krisztus világosságában kell járniuk, különben Sátán fogja rájuk helyezni szemellenzőjét, és a világosságot sötétségnek, a sötétséget pedig világosságnak mondják majd. ^[504]

Most mondom nektek, hogy isteni világosságra van szükségetek. Ha nem keresitek azt, Sátán démoni zászlaját fogja kitűzni otthonaitokban, és annyira megvakultok csalásainak valódi természetével szemben, hogy azt Krisztus zászlajának fogjátok tekinteni. De ha lélekbéli bűnbánattal keresitek az Urat, angyalai körülvesznek majd benneteket, szolgálnak nektek, és segítenek megkülönböztetni a szentet a közönségestől. A névleges hit és névleges vallás nem kedves Isten előtt.

Az Úr megmutatta nekem, hogy sokan azok közül, akik most az igazságot prédikálják, soha nem voltak megtérve igazán. Szükségük van arra, hogy Krisztus, a dicsőség reménysége formálódjon meg bennük. Tiszta, szeplőtlen vallásra van szükségük – és akkor nem fogják többé dicsőíteni a szegény, esendő, halandó embert saját kárukra és lelkük vesztére. Szükségünk van – ó, mennyire szükségünk van – Isten Lelkének mély munkájára minden szívben!

Testvéreim, Jézusnak kell trónolnia bennünk, és az ént meg kell feszíteni. A Szentlélek keresztségére van szükségünk, és akkor többé nem fogunk közömbösen ülni, mondván: „Ami meg van írva, annak meg kell történnie. A prófécianak be kell teljesednie.” Ó, ébredjete fel, kérlek benneteket, ébredjete fel, mert a

legszentebb felelősséget hordozzátok! Hűséges örökként látnotok kell a közeledő kardot, és figyelmeztetnetek kell, hogy férfiak és nők ne járjanak tudatlanságban egy olyan úton, amelyet elkerülnének, ha ismernék az igazságot. Az Úr világosságot adott nekünk azzal kapcsolatban, ami a földre következik, hogy mi felvilágosítsunk másokat, és nem leszünk ártatlanok, ha megelégszünk a tétlenséggel, karba tett kézzel, jelentéktelen ügyeken vitatkozva.^[505] Sokak elméjét viták kötötték le, és elutasították a bizonyágtételek világosságát, mert az nem illett saját nézeteikhez. Isten nem fog csodát tenni azért, hogy meggyőzze ezeket a lázadókat a bizonyágtételek igazságáról, és kényszerítse őket üzenetének elismerésére. Már elegendő bizonyítékot adott a hitük számára, és csak a testi elme makacssága akadályozza meg őket abban, hogy elismerjék a világosságot.

Isten nem kényszerít senkit szolgálatára. Minden léleknek magának kell eldöntenie, hogy a Kősziklára esik-e és összetöretik. A menny megdőbbenve szemléli a lelki ostobaságot, amely eluralkodott közöttünk. Szükségetek van arra, hogy egyenként megnyissátok büszke szíveteket Isten Lelke előtt. Szükség van arra, hogy értelmi képességeitek megszentelődjenek Isten szolgálatára. Isten átalakító erejének kell munkálkodnia rajtatok, hogy elméteket a Szentlélek újítsa meg, és bennetek is az a gondolkodás legyen, amely Krisztusban volt.

Ha az örök Sátán altató szereinek hatása alatt alszanak, nem ismerik fel az igaz Pásztor hangját, és nem figyelmeztetnek, akkor – az Úr félelmében mondom – kezükből számon lesz kérve a lelkek vére. Az öröknek teljesen ébernek kell lenniük, olyan embereknek, akik nem szunnyadnak kötelességük őrhelyén sem nappal, sem éjjel. Egyértelmű trombitahangot kell hallatniuk, hogy a nép el tudja kerülni a rosszat, és a jót válassza. A lelki ostobaság és a közömbös nemtörődömség semmiképpen sem igazolható. Minden oldalunkon zátonyok és rejtett sziklák vannak, amelyek darabokra törhetik hajónkat, és tehetetlen roncsokká válhatunk, ha nem Isten lesz segítségünk és menedékünk. Most minden léleknek meg kell tanulnia, hogy ne bízson önmagában. Lehet, hogy a mi útjaink, terveink és gondolataink nem egyeznek meg azokkal, amelyeket Isten elfogadhat. Ragaszkodnunk kell az Úr útjához, hogy az Ő akaratát teljesítsük, Benne kell bízunk, Ő legyen tanácsadónk, és azután hittel el kell fordulnunk az éntől.^[506]

A világosságnak el kell jutnia a néphez az Úr által választott eszközökön keresztül, akik hirdetni fogják a figyelmeztetést, hogy senki se maradjon tudatlanságban Isten céljaival és Sátán cselegésaival kapcsolatban. A mű központjában Sátán a legteljesebb mértékben fogja használni pokoli fortélyait. Minden lehetséges módon azon lesz, hogy Isten és az Ő népe közé álljon, és elzárja azt a világosságot, amelyet Isten el akar juttatni gyermekeihez. Célja, hogy tudatlanságban tartsa őket azzal kapcsolatban, ami hamarosan bekövetkezik a földön.

Mindenkinek készen kell állnia arra, hogy meghallja az ör trombitájának hangját, és hogy továbbadja az üzenetet a Sion falai mentén, hogy a nép felkészül-

jön a közelgő küzdelemre. Az embereket nem szabad hagyni, hogy sötétségben botorkáljanak az úton, nem tudva, mi van előttük, és hogy készületlenek legyenek az eljövendő nagy eseményekre. Ma olyan munka vár ránk, amely egy népet készít fel a nyomorúság napján való megállásra, és mindenkinek részt kell vállalnia ebben a munkában. Fel kell öltözniük Krisztus igazságába, és úgy meg kell erősödniük az igazság által, hogy Sátán csalásait ne fogadják el Isten hatalmának valódi megnyilvánulásaként.

Testvéreim, évek teltek el úgy, hogy mindazoknak, akik Krisztus követőinek vallják magukat, a legsürgetőbb munkát kellett volna végezniük: visszaszorítani a sötétség hatalmának seregeit. Évek veszttek el amiatt, hogy Isten népe nem kapcsolódott szorosán a minden erő forrásához. Évek óta Krisztus minden katonájának fel kellett volna készülnie a harcra, készen arra, hogy szembenézzen a szabadságunkat fenyegető veszéllyel, és elhárítsa azt. Isten Igéje kell, hogy védelmünk legyen. Úgy kell tanulmányoznunk a Szentírást, mint még soha ezelőtt.^[507] Küzdenünk kell a szenteknek egyszer s mindenkorra adott hitért, és meg kell szabadulnunk az emberektől való függőségtől. Nem szabad bálványozni vagy felmagasztalni egyetlen embert sem – Isten legyen a mi félelmünk és rettegésünk!

Krisztus követeiként szólítalak titeket, hogy térjetelek le arról az útról, amelyen most jártok, mert az nem a kötelesség és a biztonság útja. Bánjátok meg Isten előtt, hogy nem voltatok hűséges örök, akik egységben állnak a lelkek megmentésének munkájában! Mondjátok meg az embereknek, mennyi van még az éjszakából! Mondjátok meg a hűségeseeknek és igazaknak, hogy közeleg a reggel; mondjátok meg a közömböseknél, a kényelmeseknek és azoknak, akik az ellenség oldalán munkálkodnak, hogy jön az éjszaka. Évek veszttek el – de vajon hajlandók lesztek-e most felébredni? Megértik-e azok, akik felelősségteljes pozíciókban vannak a helyzet súlyát, vagy közönyösségükkel és tétlenségükkel azt mondják a népnek: „Béke és biztonság”? Isten segítsen mindenkit, hogy az Úr segítségére siessen, most.

Az örök elaludtak – de adja Isten, hogy ne a halál álmát aludják! Bárcsak mindenki, aki a Sion falain áll, készen állna megfújni tisztán a trombitát. Ünnepléses idő ez Isten népe számára, de ha ők szilárdan Krisztus véres oldalára állnak, Ő lesz védelmük. Ő utat fog nyitni, hogy a világosság üzenete eljusson a tekintélyes emberekhez, a véleményformálókhoz és a törvényhozókhoz. Olyan lehetőségeik lesznek, amelyekről ti még álmodni sem mertetek, és némelyikük bátran ki fog állni Isten megtapasott törvényének követelményei mellett.

Az Úr Igéje határozott szavakban érkezett hozzánk. Vajon hallgatni fogtok rá, és engedelmeskedtek? Ézsaiás próféta így szól: „Kiálts teljes torokkal, ne kí méld; mint trombita emeld fel hangodat, és hirdesd népemnek bűneiket, és Jákób házának vétkeit.” (Ézsa 58:1) Ki teszi ezt ebben az időben?^[508] Isten népének elhajlása miatt az élő hit majdnem kialudt. Isten Lelkének mély munkája nem nyilvánul meg közöttünk úgy, ahogy Isten szeretné kinyilvánítani kegyelmét. Meddig fog ez az állapot fennállni?

Ahelyett, hogy az erő növekedne, ahogy az utolsó napok megpróbáltatásai felé haladunk, gyengeség, megosztottság és az elsőbbségért való küzdelem tapasztalható. Ha azonban kapcsolatban állnánk a mennyei Istennel, erők lennénk Őbenne, mégis alázatos lélekkel járnánk, és az énünk el lenne rejtve Krisztusban. Most azonban lelki és testi gyengeség, valamint a halál megfoszt minket a munkásoktól. Egyedül Isten, a Szentlélek által ébreszthet fel bennünket a halálos szendergésből. Férfiakra és nőkre van most szükség, a lelkek üdvösségét kereső komoly munkásokra, mert Sátán, mint egy hatalmas hadvezér, elfoglalta a csatateret, és a hátralévő kevés idejében minden elképzelhető módszert felhasznál arra, hogy bezárja az ajtót a világosság előtt, amit Isten az Ő népének akar adni. Az egész világot igyekszik magához vonni, és csak azok a kevesek, akik hűségesek Isten követelményeihez, lesznek képesek szembeszállni vele – sőt, Sátán még őket is igyekszik legyőzni. Többet is megmutatott nekem ezekről az Úr, de most csak néhány gondolatot tudok megosztani veletek.

Menjeteek személyesen Istenhez; imádkozzatok isteni megvilágosításért, hogy biztosak lehessetek abban, hogy tudjátok, mi az igazság, és amikor Sátán csodatévő ereje megnyilvánul, amikor az ellenség világosság angyalaként jön el, képesek legyetek különbséget tenni Isten valódi munkája és a sötétség hatalmainak utánezata között.

A munkások nagy szolgálatot végezhetnek Istenért, ha Jézus hit által a szívükben lakik. „Nélkülem – mondja Krisztus – semmit sem cselekedhettek.” Bár csak lenne erőm, hogy teljes súlyával érzékeltessem veletek a rátok háruló szent és ünnepeles felelősséget!^[509] Ha nem estek a Kősziklára, hogy összetöressetek, ha Krisztus nem pecsétel meg, akkor nem fogjátok komolyan venni ezeket a szavakat. Túlságosan tele vagytok önmagatokkal, túl elégedettek vagytok magatokkal ahhoz, hogy szükségesnek tartsátok ezeket a szavakat. Pedig ezek igazak. Vajon nem Isten tett benneteket üzenete letéteményeseivé? Nincs-e még olyan igazsága, amelyet népének fel kellene tárni, ha gondosan keresi azt, mint egy rejtett kincset?

Isten szolgálóinak képesnek kellene lenniük arra, hogy Igéjének kincstárából újat és régít hozzanak elő. „Tanítsatok, tanítsatok, tanítsatok! – mondja az angyal – Adjátok át a népnek az igazságot! Emeljétek fel Krisztust előttük! Vezessétek őket a megnyitott útra, hogy az Úr megváltottjai azon járhasanak. Adjatok nekik parancsra új parancsot, szabályra új szabályt, itt egy kicsit, ott egy kicsit. Soha ne hagyjátok abba a Biblia személyes tanulmányozását, hogy értelmesen tudjátok bemutatni az embereknek mindazt, aminek meg kell történnie.”

Így szólt hozzám az Úr: „Mondd el a népnek azokat a szavakat, amelyeket én adok neked. Ébreszd fel az erőseket! Teljesen ébredjenek fel, hogy hangjukkal és tollukkal mozgósítsák azt a népet, amelynek Isten nagy világosságot adott, hogy világosságuk tiszta és biztos sugarakkal ragyogjon a világra. Egy világ vár a figyelmeztetésre, és amikor a harmadik angyal üzenete hangos szóval halad előre,

az emberek gondolatai teljesen készen lesznek arra, hogy döntsenek az igazság mellett vagy ellen.”

Sátán és bukott angyalai, valamint a gonosz emberek egyesült erejével fogják elindítani a nagy támadást. Ők Isten törvényének eltörlésével pecsételik meg sorsukat, jöllehet előttük áll Isten szavának meggyőző bizonyítéka arról, hogy az Ő törvénye örök és változhatatlan.^[510] Eljön az idő, amelyről a próféta írt, és a harmadik angyal hangos kiáltása hallatszik majd a földön – az Ő dicsősége betölti majd a földet, és az üzenet diadalmaskodni fog; de akik nem járnak a világosságában, nem diadalmaskodhatnak vele együtt.

Túlságosan előrehaladott az idő ahhoz, hogy az emberek önmagukat szeressék és magukat dicsőítsék. Isten szolgálói, túlságosan előrehaladott az idő ahhoz, hogy harcoljatok az elsőbbségért! Eljött az ünnepélyes idő, hogy az Úr szolgálói a tornác és az oltár között sírjanak, és mondják: „Légy kegyelmes, oh Uram, a te népedhez, és ne bocsásd szidalomra a te örökségedet”. Ez az a nap, amelyen a helyett, hogy önteltséggel emelnék fel lelküket, a lelkészeknek és a népnek meg kell vallaniuk az Isten és egymás ellen elkövetett bűneiket. Isten törvényét semmibe veszik. Még azok között is, akik védelmezik kötelező érvényű követelményeit, vannak olyanok, akik rombolják annak szent előírásait.

A Bibliát meg fogják nyitni házról házra, és férfiak és nők fognak belépni ezekbe az otthonokba, az elmék pedig megnyílnak Isten Igéjének befogadására. Amikor elérkezik a válság, sokan készen fognak állni arra, hogy helyes döntéseket hozzanak, még a nagy nehézségek ellenére is, amelyeket Sátán megtévesztő csodái fognak előidézni. Ezek az emberek megvallják az igazságot, és Krisztus munkatársaivá válnak a tizenegyedik órában – ők is megkapják ugyanazt a jutalmat, mint azok, akik egész nap dolgoztak.

Lesz egy seregnyi hűséges hívő, akik sziklaszilárdan megállnak az utolsó próba idején. De ebben a seregben hol lesznek azok, akik mindig magasra tartották a zászlót? Hol lesznek azok, akik hangjukat hallatták, hirdetve az igazságot a bűnösöknek? Néhányuk nem lesz ott. Keressük őket – de ők nem álltak meg a megrázás idején, hanem átálltak az ellenség oldalára. Krisztus ezt mondja annak, aki érzi saját gyengeségét: „Fogja meg erősségemet, kössön békét velem, békét kössön velem!”^[511]

Isten ereje csak arra vár, hogy komoly hittel kérjék. Jézus közel jött hozzánk ezen a konferencián. Köszönöm Istennek a szívek összetörését, melyet a lelkészek imaóráin láttam. Az Úr megindította a szívüket, hogy megragadják az Ő erejét. Ám valamilyen oknál fogva éppen azok nem voltak ott, akiknek a legnagyobb szükségük lett volna ezen alkalom hatására. Épp azok, akiknek a leginkább szükségük lenne az élet vizének forrásából inni, akiknek az első sorokban kellett volna állniuk, nem nyerték el azt az erőt, amellyel Isten kész volt felruházni őket. A jövő fogja megmutatni annak következményeit, hogy elmulasztottak erőt meríteni

ezebből az értékes reggeli összejövetelekből. Nap nap után múlt el, és némelyek nem alázták meg lelküket Isten előtt. Ó, vajon elhalad-e mellettük az Úr? Éppen nekik lenne a legnagyobb szükségük arra, hogy hallják azt az ígét, amelyet az Úr tartogat számukra.

Akik most segíteni akarnak a tudatlan, megszenyeltlen és igazság nélküli lelkeknek, azoknak Krisztus igazságának teljes fegyverzetét kell magukra ölteniük, mert soha nem vezethetünk embereket olyan tapasztalatra, amellyel magunk nem rendelkezünk. Azok, akik nem ízlelték meg Isten gazdag áldását, semmibe fogják venni a mások által elnyert áldásokat. Azt a világosságot, amelyet Isten az Ő népének ad, lekicsinyelhetik, elutasíthatják, elvethetik, de ezt csak a lelkek súlyos veszélyeztetése árán tehetik meg. Testvérek, Isten munkálkodik értünk, és nagyon szeretném, hogy a világosság egyetlen sugarát se kezeljük közömbösen. Értékeljük és becsüljük meg azokat az üzeneteket, amelyeket Isten küld az embereknek. Ha nem értékeljük a mennyei világosságot, akkor az végül kárhozható fog bennünket, és hasonló lesz a helyzetünk ahhoz, mint amelyben a zsidók találták magukat, amikor elutasították az élet és dicsőség Urát.^[512]

Remélem, hogy ezek a szavak, amelyeket elmondtam, nem folynak ki a szívetekből úgy, mint víz a törött edényből. Nem a saját szavaimat mondtam nektek. Megígértem az Úrnak, hogy ha megengedi, hogy ismét találkozzam veletek, nem fogom magamban tartani az igazságot – még ha az nem is lesz mindenki számára kellemes. Tudom, hogy lesznek, akik hasznosnak találják, és a jutalom idején hűséges őrzőként, a nyáj hű pásztoraként elnyerik majd a dicsőség koronáját. Kérlek benneteket Krisztus nevében: ne engedjétek, hogy az ellenség lelke vegyen birtokba benneteket, és a munkát, amely rátok bízott, tönkretégye saját kezetekbe.

Segíteni akarunk Littlejohn testvérnek. Isten nem hívta vissza őt a munkából. Nagyon szeretnénk, ha Smith testvér minden lépésénél Krisztus kegyelmének erejével rendelkezne, hogy Krisztus legyen a Tanácsadója, mivel Sátán minden bizonnal olyan benyomásokat akar majd hagyni az elméjében, amelyek nemcsak az ő lelkének, hanem Isten egész nyájának kárára fognak hatni. Ő már a kezdetektől fogva részt vett a munkában. A harmadik angyal üzenete győzedelmeskedni fog. Ó, ha Smith testvér diadalmaskodhatna vele, teljes bizonyosságot kapna Isten jóváhagyásáról egész szolgálatában! Fennáll a veszélye annak, hogy rossz lépéseket tesz, és vérmérsékletéből adódóan nagyon nehéz lesz számára beismernie, hogy tévedett.

Isten munkája minden részletében értékes, és készen áll arra, hogy isteni teljességében kiterjedjen a gyülekezetekre. Smith testvér és Littlejohn testvér világosan és érthetően tudják bemutatni hitünk alapjait úgy, hogy felkeltik az érdeklődést, és tanítják az emberek elméjét; és ha élő kapcsolatban lesznek Jézussal, erő fogja kísérni fáradozásaikat. Isten Smith testvérrre bízta igazságának kincseit, de emiatt semmi oka a büszkeségre. Alázatosan kell járnia Istennel, és Isten együtt

fog munkálkodni vele, és érte. Folyamatosan, nem csak időnként kell innia a mélyből fakadó élő vízből, hogy erővel és buzgósággal hirdethesse a próféciaák beteljesedését.^[513] Egyre növekvő világosság fog ragyogni a próféciaák valamennyi nagy igazságára, melyek teljes frissességükben és fényességükben lesznek láthatóak, mert az Igazság Napjának fényes sugarai világítják meg az egézet.

Vajon hisszük-e, hogy egy válság felé tartunk, és a föld történelmének utolsó jeleneteiben élünk? Fel fogunk ébredni, és elvégezzük a munkát, amelyet ez az idő megkövetel, vagy megvárjuk, míg ránk szakadnak azok a dolgok, amelyeket elétek tártam? Isten támogatni fogja Smith testvért az Ő erejével, ha nem emberek tanácsát, hanem Izrael Szentjének tanácsát követi. Férjem, én, és Smith testvér hosszú éveken át egységben dolgoztunk. Smith testvér fiatal kora óta a munkában van, és ez lényének részévé vált. Ismeri a munkánkat, ismeri azt a feladatot, amelyet Isten rám bízott, és mint János, ő is bizonyosságot tehet arról, amit látott, hallott, és amit megtapasztalt Isten rám bízott munkájával kapcsolatban. Sátán mindent meg fog tenni, hogy elhallgattassa ezt a bizonyágtételt, hogy annál könnyebben beférkőzhessen az emberek elméjébe, és hatástalanná tegye a Szentlélek bizonyágtételeit.

Testvéreim, az Úr nagyobb világosságot kíván adni nekünk. Azt szeretné, ha világos kijelentéseket kapnánk az Ő dicsőségéről, hogy a munkások és a nép megerősödjenek az Ő erejében. Amikor az angyal készült felfedni Dánielnek azokat a különösen jelentős próféciaakat, hogy feljegyezze őket számunkra, akik tanúi vagyunk beteljesedésüknek, az angyal azt mondta: „Légy bátor és erős!”. Nekünk is ugyanazt a dicsőséget kell elfogadnunk, ami Dánielnek kinyilatkoztatott, mert ez Isten népének adatott az utolsó napokban, hogy tisztán fújja meg a trombitát.^[514]

Imám az, hogy Isten segítsen bennünket, hogy egységben munkálkodjunk – úgy, ahogy még soha ezelőtt. Most hűséges Kálebekre van szükség, akiknek hangja tisztán és erőteljesen hallatszik, amikor az örök örökségről ezt mondják: „Bátran felmehetünk, és elfoglalhatjuk azt a földet, mert kétség nélkül el tudjuk foglalni!” Most Isten régi, hűséges szolgálóinak bátorságára van szükség. Az örök trombitájából ne jöjjön ki ingadozó és bizonytalan hang. Hűségesnek kell lenniük ahhoz a szent és ünnepélyes munkához, amely rájuk bízott, és Isten nyáját egyenes ösvényeken kell vezetniük előre és felfelé – a győzelem felé. Lásd a Review and Herald 1889. december 24-i különszámát.^[515]

13. kézirat, 1889. – A régi határvövekhez való ragaszkodás

Miközben a konferencia Minneapolisban ülésezett, Butler üzeneteket küldött távirattal Battle Creekből, amelyek azt a célt szolgálták, hogy az ottani összejövetelen segítsék a népet döntésre jutni a Galata levél törvényével kapcsolatos vitatott kérdésben.

Ez a kérdés úgy lett kezelve, mintha az összejövetelen nem lett volna senki, akin keresztül Isten munkálkodhatott volna. Ezt az állapotot az emberi eszközök hozták létre. Battle Creekben nem tudtak bízni abban, hogy az Úr munkálkodni fog azon az összejövetelen? Vajon nem volt az Úrnak senkije, akin keresztül szólhatott volna?

Helyes, ha teret adunk az Úrnak, hogy az emberi elmékben munkálkodjon, és ne gondoljuk azt, hogy egyetlen emberi elmének kellene formálnia az összes többit. Ezen az összejövetelen sokféle jellemű és ugyanannyi eltérő temperamentumú ember volt jelen. Egy értelmetlen szócsata bontakozott ki, és a megnyilvánuló lelkület udvariatlan, tapintatlan és keresztényitelen volt. Tudom, hogy voltak ott bűntől beszennyezett és megfertőzött szívek, és éppen ezek az emberek voltak a legbuzgóbb és leghevesebb lelkületűek. Akkor hogyan is születhettek volna helyes döntések egy ilyen összejövetelen? Megmutatták nekem, hogy ugyanez a lelkület nyilvánult meg Krisztus elítélésekor is. Amikor a pápisták a hitelveiket a Bibliára építő emberekkel vitáztak, úgy vélték, hogy az ilyen kérdéseket csak halállal lehet megoldani. Láttam, hogy a testvéreink ugyanilyen lelkületet tápláltak szívükben, olyan lelkületet, amelyet egy pillanatra sem engednék meg magamnak. „A szívnek teljességéből szól a száj.”^[516]

Tudom, hogy Sátán^[516] éppolyan buzgón munkálkodott néhány jelenlévőben, mint ahogy a Megváltó földi napjaiban is tette, hogy hamis benyomásokat keltsen bennük, félrevezesse a népet, és helytelen következtetésekre juttassa őket – hogy rosszul alkalmazzák az Írásokat, és eltorzítsák azok valódi jelentését. Akkor hát milyen állapotban volt a nép, hogy dönteni tudjon arról, hogy mi az igazság?

Ezen az összejövetelen – azokban a szobákban, ahol a testvérek megszálltak és összegyűltek – csak kevés ima hangzott el. A kísérom bevitt egy szobába, és kénytelen voltam végighallgatni azoknak a férfiaknak a beszélgetését, akiket Isten szóvivőiként tartanak számon. Hallottam a viccelődést, a gúnyos megjegyzéseket

a hírnökökről és az üzenetről – mert a tanítás különbözött az igazságról alkotott elképzeléseiktől. Megmutatták nekem, hogy egy tanú volt minden szobában, ugyanolyan biztosan, mint ahogy Belszár palotájában volt egy tanú azon a lakomán, melyen dicsérték a bálványokat és a bort. Akkor az angyal a palota falára írta az ítélet betűit; most pedig a tanú a menny könyveibe jegyezte fel azoknak kemény szavait, akik nem ismerték fel, milyen lélek vezette őket.

Értékes világosság lett feltárva az emberek elméje előtt, amely áldás lehetett volna számukra, de a hitetlenségük miatt Isten nem tudott nagy dolgokat véghezvinni azon a konferencián. Ott komoly, imádságos lelkülettel és böjtölve kellett volna a Szentírást tanulmányozni, hogy egyazon meggyőződésre juthassunk. Ez volt az egyetlen út. Nincs biztonság az igazság témáinak kutatásában, ha a lelkek nyugtalanok, mert a kutatást olyan lelkületben kell végezni, amilyen Jánosé volt, amikor ezt mondta: „Annak növekednie kell, nekem pedig alább szállanom”. És ahogy a kutatás Krisztus lelkületében halad előre, végül csak Krisztus marad, és semmi az énből.^[517]

Az a lelkület, amelyet oly sokan tanúsítottak, volt az egyik legnagyobb bizonyítéka annak, hogy az írásmagyarázatuk valóban téves volt. Ilyen állapotban a lelkek olyan helyzetbe kerülnek, amelyben Sátán könnyen hatást gyakorolhat rájuk. Minneapolisban Isten az igazság értékes drágaköveit adta népének, új formában bemutatva azokat. Ezt a mennyből jövő világosságot néhányan ugyanazzal a makacssággal utasították el, mint amilyenel a zsidók utasították el Krisztust. Túl sok szó esett az úgynevezett régi határköveknél való megmaradásról, noha bizonyíték van arra, hogy azt sem tudták, melyek a régi határkövek. Isten Igéjéből származó bizonyítékokat és érveket mutattak be, amelyek megszólították a lelkiismeretet, de az elméjük zárva, lepecsételve maradt, nehogy a világosság bejusson, mivel eldöntötték, hogy téves és veszélyes lenne „elmozdítani a régi határköveket” – noha az, amit bemutattak, valójában semmit nem mozdított el. Ám téves elképzeléseik volt arról, mik is azok a régi határkövek.

A meghatározott idő letelte 1844-ben, nagy eseményekkel teli időszak volt. Lenyűgöző látomás nyílt meg előttünk a mennyei szentély megtisztításáról, amely szoros kapcsolatban áll a földön élő Isten népével; ugyanakkor az első, a második és a harmadik angyal üzenete is kitűzte zászlaját, amelyre ez van írva: „Isten parancsolatai és Jézus hite”. E talapzat egyik sarokköve Isten temploma, – amelyet az igazságot szeretők a mennyben látnak – és az Isten törvényét tartalmazó frigyláda. A negyedik parancsolat szombatjának világossága erőteljes sugarakat bocsátott ki Isten törvényének megszegőire felé. Az a tanítás is, hogy a gonoszok nem halhatatlanok, szintén régi határkőnek számít. Nem jut eszembe semmi más, amit „rég határkőnek” lehetne nevezni. Ez az egész tiltakozás a régi határkövek elmozdítása ellen teljesen képzeletbeli.

Napjainkban Isten azt akarja, hogy munkája új és friss lendületet kapjon.

Sátán ezt jól tudja, és eltökélten próbálja megakadályozni.^[518] Ha el tudja hitetni azokkal, akik azt állítják, hogy hisznek a jelenvaló igazságban, hogy az a munka, amit az Úr el akar végezni népe között, csupán a régi határkövek elmozdítása, és ezért azt a legnagyobb buzgalommal ellenezni kell – akkor örülhet, hogy megtévesztése sikerrel járt. A jelen időre szóló munka meglepő jellegű, és mindenféle akadály kíséri, amelyek abból fakadnak, hogy a dolgokat sokak elméje előtt népünk köréből hamis megvilágításban mutatják be. Az, ami a gyülekezetek számára lelki táplálék lehetne, veszélyesnek tartják, amit nem kellene bemutatni nekik. Jelentéktelen eszmei különbségeknek engedik meg, hogy megrendítsék a hitet, hitehagyáshoz vezessenek, megtörjék az egységet, viszályt szítsanak – mindezt azért, mert nem tudják, miért harcolnak. Testvéreim, nem lenne jobb, ha józanul gondolkodnánk? A menny figyel bennünket, és mit gondolhat a közelmúlt eseményeiről? Ilyen körülmények között, amikor akadályokat emelünk, nemcsak magunkat fosztjuk meg a nagy világosságtól és az értékes előnyöktől, hanem éppen most, amikor legnagyobb szükségünk lenne rá, olyan helyzetbe hozzuk magunkat, amelyben a menny nem tudja ránk bízni azt a világosságot, amit másoknak kellene továbbadnunk.

A felelős pozícióban lévő férfiak csalódást okoztak Jézusnak. Ők visszautasították az értékes áldásokat, és megtagadták, hogy azok a világosság csatornáik legyenek, amelyekké Isten szerette volna őket tenni. Az ismeretet, amelyet el kellene fogadniuk Istentől, hogy világosság és áldás lehessen mások számára, elutasították, ezért a sötétség csatornáivá válnak. Megszomorították Isten Lelkét. Valahányszor a szívét felzaklatja az irigység, a rosszindulatú gyanakvás és a gonoszságról szóló jelentések, az értelem kiegyensúlyozatlanná válik, és nem tud helyesen dönteni semmilyen vitás kérdésben. Sátán jellemvonásai, amelyek bejutottak a lélekbe, nem tudnak összhangba kerülni az igazsággal.^[519]

23. levél, 1890. – Ellen White levele Stone testvérnek

Kedves Stone testvér!

Üzenetem van számodra az Úrtól. Már a minneapolis-i összejövetel idején írnom kellett volna neked, de az akkor kialakult irányvonal – a kételkedés és a bizalmatlanság a bizonyágtételek iránt – olyan erőteljes volt, hogy nem volt szabadságom közölni másokkal Isten tanácsát velük kapcsolatban. Az Úr megparancsolta, hogy várjak, mivel a figyelmeztetések és feddéses hatástalanok lettek volna. Nem szólhatok, csak ha Ő maga vezet és indít erre. Testvéreink szíve nem volt kész befogadni semmit, ami megalázta volna büszkeségüket. Ha elhangzott volna az ige, megsértődtek volna vagy megbotránkoztak volna benne, mert ilyen lelkület uralkodott az összejövetelen, és ennek hatása alatt sokan elhamarkodottan cselekedtek volna.

Az ügyedet nemrég újra elém tárta az Úr. Megmutatta, hogy hosszú idő óta gondolataid, érzéseid, lelkületed és magatartásod nem olyan jellegűek, hogy erkölcsi erőt adjanak neked, hogy szent befolyással bíró emberré tegyenek. Feleséged halála után jellembeli gyengeséged abban mutatkozott meg, hogy különös figyelmet fordítottál fiatal lányokra. Bizalmaskodó viselkedésed kárt okozott nekik, és lelkükben olyan benyomásokat hagyott, amelyek akadályozták lelki előrehaladásukat. A probléma a szívedben gyökerezik, mert nem tiszta. Nem lakozik benned Krisztus hit által. Nem őrizted meg az Úr útját. Nem tartózkodtál attól, ami rossznak látszik. Saját utaid, saját érzéseid, kívánságaid és szenvedélyeid uralkodtak rajtad, míg végül csapdába estél, és hajlamossá váltál arra, hogy önmagadnak kedvez, figyelmen kívül hagyva Isten tanácsát.^[520]

25. kézirat, 1890. – Naplójegyzetek

Battle Creek, Michigan, 1890. január 7.

Hajnali fél négykor ébredtem, hogy megrakjam a tüzet, és kéréseimet Istenhez vigyem áldásáért. Jézus Krisztus által békességem, nyugalmam és reménységem van.

Micsoda harcot kell megvívnom! Úgy tűnik, testvéreim azzal vádolnak, hogy olyan álláspontokat képviselek, amelyeket szerintük nem lenne szükséges. Nem értik, hogy Isten az Ő bölcsességében olyan kijelentéseket adott nekem, amelyeket nem lehet sem megcáfolni, sem kétségbe vonni. Semmit sem lehet kitörölni abból, amit bemutatott nekem, és ami lelkem tábláira vésődött. Minden ellenkezés vagy gúnyolódás, amely a bizonyágtételeket hatástalanná akarja tenni, arra kényszerít, hogy Isten Lelkének sürgetésére még elszántabban ismételjem azokat, és a kinyilatkoztatott világosságot Isten által nekem adott hatalmam minden erejével védlemezsem. Az emberek minden érvének és minden ellenkező befolyásának nincs hatalma felettem. Bármilyen tisztségben lennének, vagy bármit tanítanak is ezek az emberek, és bármilyen erős is volt eddig a beléjük vetett bizalmam, ha téves álláspontot képviselnek, minden érvük semmit sem ér azzal szemben, amit az Úr megmutatott nekem, mint igazságot. Az Istentől kapott szavak, örökre kőbe vésve maradnak. A legjobb és legbölcsebb emberek minden tapasztalata és határozott kijelentése – még ha befolyásos pozícióban is vannak – nem változtathatja vagy módosíthatja azokat az eszméket, amelyeket Isten a lelkembe írt. Sőt inkább az Isten legyen igaz, minden ember pedig hazug.^[521]

Minden kimondott szó összhangban van a prófeciákkal, és azokat csak úgy lehet kétségbe vonni, ha kiforgatják eredeti jelentéséből, ha félrealkalmazzák és félremagyarázzák azokat, valamint az Istentől kapott bizonyágtételeket. Mindazok, akik ezt teszik, olyanok, mint a megtéretlen zsidók, akiknek volt szemük, de nem láttak, volt fülük, de nem hallottak, és nem is akartak érteni. Miért? Hogy ne kelljen megtérniük, és ne kelljen elismerniük, hogy nem minden gondolatuk volt helyes. Túl büszkék voltak ahhoz, hogy ezt megtegyék, ezért kitarítottak Isten tanácsának, a világosságnak és a nekik adott bizonyítékoknak az elutasításában. Így megtévesztették saját lelküket és másokét is.

Ez az az ösvény, amelyen ma némelyik vezető testvérünk jár – figyelmen kí-

vül hagyva a zsidó nemzet ellenállásának és elutasításának példáját, akik nem akarták elfogadni az egyértelműen feltárt bizonyítékokat, nem engedték meggyőzni magukat, és nem voltak hajlandók lemondani saját elképzeléseikről. Ugyanezzel a lelkiülettel fogadják ma is sokan a Szentlélek figyelmeztetéseit. Robert Hall így fogalmaz: „Mit gondolnánk egy olyan emberről, aki elfogadja a meghívást egy lakomára, és miután helyet foglal az asztalnál, ahelyett, hogy élvezné az étkeket, csak azzal foglalatoskodik, hogy találgat, miből készültek az ételek, hogyan készítették el őket, vagy hogyan ízlik a vendégeknek – anélkül, hogy akár egy falatot is megkóstolna? Pedig pontosan ez a magatartása azoknak, akik meghallgatják az Igét, de nem alkalmazzák magukra, és nem veszik figyelembe az egyéni jellemükre vonatkozó szempontokat.”

1890. január 8.

Ma reggel le kell jegyeznem azokat a gondolatokat és eszméket, amelyek megindítják a szívemet. Jézus szenvedett abban a világban, amely az övé volt. Nem volt olyan hely, amit otthonának nevezhetett. Ezt mondta: „A rókáknak van barlangjuk és az égi madaraknak fészük; de az ember Fiának nincs hová fejét lehajtani.” (Mt 8:20) ^[522]

Arra törekedett, hogy tudást adjon a tudatlanoknak és reményt a kétségbeesetteknek. Azért fáradozott, hogy bölcsességet adjon, hogy a világot bölccsé tegye az üdvösségre. Könnyíteni akarta az emberek aggodalmakkal és földi gondokkal terhelt életét, ezért hívta őket magához, hogy nála békességet és nyugalmat találjanak. Felajánlotta nekik, hogy cseréljék le az általuk készített, terhes és nyomasztó igát az Ő igájára, amely könnyű; és a világ terhét az Ő terhére, amely könnyű. Az Ő hangja visszhangzott a korszakokon át egészen napjainkig, kegyelemmel teljes hívással: „Jöjjetek én hozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelettek, és én megnyugosztalak titeket. Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek. Mert az én igám gyönyörűsége, és az én terhem könnyű.” (Mt 11:28-30) Azt olvassuk, hogy az egyszerű emberek örömmel hallgatták Őt.

A tudás, amelyet Jézus megosztott, gazdagabb volt, mint az ofiri arany, mégsem értékelték az általa bemutatott igazság értékét. Egy idegentől kért vizet, és teljes jutalmának tekintette, ha az élet beszédét elfogadta. A bűnbánat könnye volt számára a legnagyobb érték, amely a lélek megtérését bizonyította.

1890. január 9.

Krisztus tanítása maga volt a tiszta egyszerűség. Úgy tanított, mint akinek hatalma van. A zsidók azt várták és állították, hogy Krisztus első eljövetele

magában hordozza mindazokat a dicsőséges megnyilvánulásokat, amelyek majd második eljövételét fogják kísérni.^[523] A nagy Tanító az igazságot hirdette az emberiségnek, noha a hallgatói közül sokan nem tanulhattak a rabbik iskoláiban, és nem tanulhatták meg a görögök filozófiáját sem. Jézus az igazságot világos és egyenes módon mondta ki, minden kijelentésének erőt és eleven hatást adva. Ha természetellenes hangmagasságra emelte volna a hangját, – ahogyan sok mai prédikátor szokása –, elveszett volna a szavak melegsége, a hang zengő dallama, és az igazság hatalma is megsérült volna.

Krisztus napjaiban a tudás kulcsát éppen azok vették el, akiknek az lett volna a feladatuk, hogy őrizték és megnyissák vele az Ószövetség írásainak kincstárát. A rabbik és tanítók mesterségesen bezárták a mennyek országát a szegények és nyomorultak elől, és hagyták őket elveszni. Beszédeiben Krisztus nem zúdított hirtelen sok tanítást hallgatóságra, nehogy elméjüket zavarba hozza. Minden egyes gondolatot világosan és érthetően mutatott be. Nem habozott ismételni a prófétákból vett régi, jól ismert igazságokat, ha azok az elmék formálását szolgálta.

Krisztus volt a forrása a régi igazság minden drágakövének. Az ellenség munkája nyomán ezek az igazságok mind kimozdultak helyükről. Eredeti helyzetükből kiszakítva, hamis összefüggésbe helyezték őket. Krisztus munkája az volt, hogy ezeket a drágaköveket újra beillesse és rögzítse az igazság keretébe. Azokat az igazságelveket, amelyeket Ő maga adott áldásul a világnak, Sátán eszközei eltemették, és úgy tűnt, örökre elvesztek. Jézus azonban kiemelte őket a tévedések törmeléke közül, új és eleven erőt adott nekik, és megparancsolta, hogy ragyogjanak, mint a régi ékkövek, és örökre álljanak meg rendíthetetlenül.

Krisztus bármelyik igazságot felhasználhatta anélkül, hogy akár egyetlen betűt is kölcsönöznie kellett volna, mivel Ő maga volt mindezek forrása.^[524] Ő formálta ki azokat minden nemzedék gondolataiban és elméjében, és amikor eljött erre a világra, újjárendezte és életre keltette azokat az igazságokat, amelyek már holtnak tűntek, még nagyobb erőt adva nekik a jövő nemzedékeinek javára. Jézus Krisztusnak volt hatalma kimenteni az igazságokat a szemétből, és újra megajándékozni velük a világot elevenebben és több hatalommal, mint eredetileg adta.

Amikor ezeket az igazságokat az emberek elméje elé tárta, Krisztus a lehető legkevesebbet bontott le azokból az elképzelésekből, amelyekhez hozzászórtak. Mégis, egy új és átalakító igazságszerkezetnek kellett beleszövődnie tapasztalataikba. Ezért az Ő módszere az volt, hogy az igazságot a legismerősebb társításokon keresztül mutatta be nekik, hogy felébressze gondolkozásukat. Tanításaiban olyan szemléltetéseket használt, amelyek felidéztek elméjükben a legnemesebb emlékeket és érzéseket, hogy elérje lelkük belső templomát. Azonosulva érdeklődésükkel, példázatait a természet nagy könyvéből merítette, olyan dolgokból, amelyek ismerősek voltak számukra. A mező liliomai, a vető által elvetett mag, a mag

növekedése, a gabona aratása, az ég madarai – mindezeket azért használta, hogy isteni igazságát bemutassa, mert ezek újra és újra emlékeztették őket tanításaira, valahányszor csak rájuk tekintettek.

A tanítványok elméjébe azt a gondolatot ültette, hogy Isten gondviselése minden teremtmény iránt arányban áll annak helyével a teremtés rendjében, és hogy az irántuk tanúsított különös gondoskodása azt a nagyra becsülést mutatja, amellyel viseltetik az isteni képmásra teremtett ember iránt. „Ha pedig a mezőnek fűvét, amely ma van, és holnap kemencébe vettetik, így ruházza az Isten; nem sokkal inkább-e titeket, ti kicsinyhitűek?” (Mt 6:30).^[525] Isten nem felejtette el az embert. Könyvében az emberről szóló oldal tartalmazza egész életének történetét – még a fején levő hajszálakat is számontartja.

Sok olyan igazság van, amelyet szükséges megismernünk, de ezek az értékes érchez hasonlóan el vannak rejtve a mélyben, és csak szorgalmas és kitartó munkával lehet felszínre hozni ezeket a drága kincseket. Vannak igazságok, amelyek ismerete létfontosságú, de olyan mélyen vannak eltemetve, hogy az emberi értelem egyedül képtelen felfedezni őket. Isten a teremtés művein keresztül szól érzékszerveinkhez. „Az egek beszélnek Isten dicsőségét, és kezeinek munkáját hirdeti az égboltozat.” (Zsolt 19:2) Az ihlet által megvilágosított lélek felismeri Isten fenségét és hatalmát a teremtésének műveiben.

Jézus Krisztus felkelti az ember érdeklődését, arra bátorítja, hogy közeledjen hozzá, és ismerje meg az Ő jellemét. „Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.” (Jn 17:3) Nem elmélkedünk úgy, ahogy kellene Isten jellemén. „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen Ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3:16)

Bár Sátán meghamisította Isten szándékát, eltorzította az Ő jellemét, és elérte, hogy az ember hamis világosságban tekintszen Istenre, az Isten irántunk való szeretete soha nem szűnt meg az évszázadok folyamán. Krisztus küldetése az volt, hogy kinyilatkoztassa az Atyát, mint irgalmas, könyörületes, jóságos és igaz Istent. Krisztus jelleme az Atya jellemét tükrözte. Isten egyszülött Fia eloszlatja azt az ördögi árnyat, amelyet Sátán vetett az Atyára, és kijelenti: „Én és az Atya egy vagyunk; nézzetek rám és lássátok Istent”.^[526]

Minden órában, minden korban Isten szeretete páratlanul megmutatkozik. Amikor eljött az idők teljessége, Jézus Krisztusban elkészült a megfelelő csatorna, amelyen keresztül a mennyei kegyelem folyói kiáradhattak a világba. Isten olyan nagy szeretettel szeretett, hogy olyan ajándékot adott a világnak, amely minden elképzelést felülmúl. Kegyelmének bősége csak úgy nyilvánulhatott meg, hogy nem adott kevesebbet, mint a teljességet – és nem is adhatott többet.^[527]

53. levél, 1890. - Ballenger és L. Smith testvérnek címzett levél

Kedves Ballenger és Smith testvér!

Miért maradtok távol az összejövetelekről, amelyeken az igazságot tanulmányozzák? Ha van álláspontotok, világosan tárjátok azt elő.

Megmutatták nekem, hogy testvéreink nem egyenesek és nyíltak, mint a nappali világosság. „Tudakozzátok az írásokat, mert azt hiszitek, hogy azokban van a ti örök életetek; és ezek azok, amelyek bizonyosságot tesznek rólam” (Jn 5:39). Nagy szükség van a Szentírás tanulmányozására.

Az általatok képviselt álláspont nagyon hasonlít az írástudók és farizeusok álláspontjához, akik vég nélkül kritizáltak, de nem akartak kimenni a világosságra. Ha nálatok van az igazság, mondjátok el; ha pedig a testvéreiteknél van az igazság, legyetek alázatosak és őszinték Isten előtt, és ismerjétek el, hogy ez az igazság.

Megmutatták nekem, hogy van egy helyes módja az Írások tanulmányozásának. Ha nálatok van az igazság, mondjátok el; ha pedig testvéreitek olyan eszméket képviselnek, amelyek nem egyeznek a tettekkel, hozzátok el azt az „így szól az Úr” alapra. Ne bíráljatok és ne emeljetez kifogásokat a hátuk mögött. Nem a helyes úton jártok, és ennek fényében kell látnotok ezt.

A zsidók Krisztus elleni fellépése elfogadhatatlan és elítélendő volt. Ha ti is ugyanazon az úton jártok, mint más felekezetek – akik elutasították a bizonyítékok meghallgatását, és nem voltak hajlandók megvizsgálni semmit, ami eltért attól, amit hittek –, akkor Isten előtt ugyanazon a helyen fogtok állni, mint ők. Ha a lelkészértekezleten bemutatott eszmék tévesek, álljatok elő férfiakhoz illően és őszintén mutassátok be bizonyítékaitokat a Bibliából, hogy miért nem hihettek úgy, ahogyan ők.^[528] Ez a ti kötelességetek. Most van lehetőségetek, hogy nézeteiteket megvizsgálják. Ne foglaljatok el így állást szombatiskola-vezetőként, ellenállva annak a világosságnak, azoknak a nézeteknek és eszméknek, melyeket olyan emberek mutatnak be, akikről tudom, hogy az Úr eszközei. Ti mindent megtesztek, hogy hatástalanítsátok szavaikat, és nem jöttök keresztényként közösen, alázatos szívvel kutatni az Igét – nem azért, hogy elképzeléseitekhez igazítsátok, hanem hogy a ti elképzeléseiteket hozzátok összhangba a Bibliával. Ez a kötelességetek.

Sok vita zajlott már anélkül, hogy valódi, őszinte vágy lett volna bennetek a bizonyítékok megismerésére, különösen azokban a kérdésekben, amelyekben véleménykülönbségek vannak. Ha így dolgoztok, az nem válik dicsőségetekre vagy tisztességetekre. Előttetek áll a zsidók példája, amely megmutatja, hogyan viszonyultak mindenhez, ami nem volt összhangban a tanításukkal. Elhatározták, hogy minden kérdésben igazuk van, és hogy már semmiben sem taníthatók. A helyett, hogy az Ószövetségből hoztak volna érveket, hogy bebizonyítsák: Krisztus és tanítványai tévednek, nem voltak hajlandók meghallgatni Őt, és elítélték, elferdítették tanítását és álláspontját, és úgy bántak vele, mint egy bűnösrel, aki súlyos vétségekért felelős. A papok és előljárók embereket küldtek ki, akik igazaknak gondolták magukat, csak azért, hogy szavaiba belekössenek, remélve, hogy találnak valamit, amit saját előítéletük igazolására felhasználhatnak, - amit majd hamis megvilágításba helyezve, a maguk értelmezésében adnak elő a népnek, hogy Krisztust csalónak, eretneknek tüntethessék fel.^[529] Ezek a zsidók nem Isten munkáját, hanem az igazság ellenségének munkáját végezték. Amikor azt látom, hogy az emberek ugyanarra az útra lépnek, felismerem, és akkor aggódom és szomorú vagyok - nem az igazság miatt, hanem azok miatt, akikben nincs semmi hajlandóság a bizonyítékok meghallgatására. A papok és a vezetők figyelhetnek, kérdéseket tehetnek fel és bírálhatnak - ez könnyű munka. De nem hoznak bibliai bizonyítékokat az általuk vallott nézetek alátámasztására.

Keresztények vagyunk, vagy fanatikusok? Isten félelmében mondom: kutasátok az Írásokat! A Szentírás egyes szakaszainak magyarázata nem feltétlenül helytálló minden részletében, de fogadjatok el minden világosságot, amely megvilágítja ezeket a pontokat.

A legkönnyebb dolog a világon ott állni, ahol Isten nem tud hatni az elmére és a szívre, és onnan kifogásokat emelni.

Leon Smith testvér, te fiatal vagy, és sokkal mélyebb tapasztalatra van szükséged az Úrral való alázatos járásban. Meg kell szabadulnod az énedtől. Kritikus, alapos önvizsgálatra van szükséged, nehogy most azt a hibát kövesd el, hogy a valóságnál többre becsülöd a tudásodat.^[530] Az Úrért munkálkodó fiataljainknak, mély lelki változásra van szükségük. Olyannyira kell megalázniuk szívüket Isten előtt, hogy Ő a világosság élő csatornáivá tehesse őket. Jézus arra vár, hogy új és élő utat nyisson meg szívük és elméjük előtt, amelyen eddig még nem jártak. Arra vár, hogy megnyissa számukra dicsőségének és isteni kegyelmének gazdagságát, amely a lelkek megmentésének módszereiben léteznek. Amikor ez megtörténik, ti, más fiatalokkal együtt, meg fogtok lepődni a vallásos életről alkotott jelenlegi felfogásotokon. Látni fogjátok, hogy messze vagytok az igazi istenfélelem egyszerűségétől. Megértitek, hogy Krisztus szelídsége és alázata nem volt fontos része a vallásos tapasztalatotoknak. Még meg kell tanulnotok, hogyan kövessétek Jézus Krisztus alázatos példáját. Minden büszkeségnek és gőgös gondolatnak el kell tűnnie, és akkor Krisztus, mint megszentelő fog megnyilatkozni.

Öltsétek fel az igazi alázatosságot – ezt kérem most tőletek, mint alázatos tanítvány. Gyertek el, hallgassátok meg az elhangzó gondolatokat, utána – Isten félelmében – vegyétek kezetekbe a Bibliát, ne mások nézeteit, majd kitartó imával kérjétek az Urat, hogy tanítson benneteket. Ne a fontoskodó érzések után menjétek, hanem tanítványként járuljatok az Írásokhoz. Még csak keveset tudtok abból, amit Isten Igéjéből meg kell tanulnotok. Nem szabad cövekeket levernünk, hogy kijelöljük a határainkat. Lelketek értékes Isten előtt. Krisztust és az alázatot kell magatokra öltenetek. „Mert így szól a magasságos és felséges, aki örökké lakozik, és akinek neve szent: Magasságban és szentségben lakom, de a megrontottal és alázatos szívűvel is, hogy megelevenítsem az alázatosok lelkét, és megelevenítsem a megtörték szívét.” (Ézsa 57:15).^[531]

Bár a menny az Ő trónja, és a föld lábainak zsámolya, mégis ezt mondja: „Hanem arra tekintek én, aki szegény és megtörött lelkű, és aki beszédemet rettegi.” (Ézsa 66:2).

Ó, bárcsak a lelkeket megkötöző rideg farizeizmus megtörne, és Isten dicsőségének olyan kinyilatkoztatásai lennének, melytől felragyognának az arcok!

Ha ti, fiatal férfiak, példaként álltok az ifjúság előtt, akkor szükségetek van a Szentlélek keresztségére. Szüségetek van minden fénysugárra, amit csak kaphattok. Szüségetek van a lehető legszorosabb kapcsolatba kerülni Istennel. Ha jelenleg pozíciót töltötök be a kiadói munkában, szüségetek van az isteni megvilágosításra, amellyel jelenleg nem rendelkeztek. Mély és teljes odaszentelődésre van szüségetek a jellem átalakulására.

Fiatalok, kérlek benneteket, keressétek az Urat, hogy munkálkodjon együtt törekvéseitekkel. Krisztus azt mondja: „Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek”. Tiszta elmére és érzékeny szívre van szüségetek. Beszéljétek többet Jézussal és kevesebbet egymással. Imádkozzatok addig, amíg biztosak nem lesztek benne, hogy tudjátok, mi az igazság. Álljatok elő egyszerű és őszinte bizalommal, Bibliával a kézben, és mutassátok be gondolataitokat arról, amit igazságnak tartotok. Ha úgy gondoljátok, hogy a szombatiskolában helytelen dolgokat tanítanak, a tisztségetek megköveteli tőletek, hogy ezt megtegyétek. Sőt, kötelességetek, amikor megadatik a lehetőség és a kiváltság, hogy elfogadjátok az áldást, és készek legyetek tanulni olyan dolgokat, amelyeket még nem tudtok. A lelkészértekezleten való részvétel által új gondolatokat nyertek majd. Az igazság bányáiban mélyre ásva, gazdag jutalomban lesz részetek. [a folytatás hiányzik] ^[532]

Battle Creek, Michigan, 1890. január 17.

RH, 1890. február 18. – Hogyan kezeljük egy vitatott tanítási kérdést?

Reggeli beszéd

Szeretnénk megérteni az időt, amelyben élünk. Jelenleg még csak félig sem értjük igazán. A szívem remeg, amikor arra gondolok, milyen ellenséggel van dolgunk, és mennyire gyengén vagyunk felkészülve arra, hogy szembenézzünk vele. Az Úr újra és újra elém tárta Izrael próbáit, ezekkel szemléltette az Ő népének helyzetét és tapasztalatát Krisztus második eljövetele előtt. Ahogy az ellenség minden alkalmat megragadott, hogy átvegye az uralmat a zsidók gondolkodása felett, ugyanígy napjainkban is azon munkálkodik, hogy megvakítsa Isten szolgálóinak elméjét, hogy képtelenek legyenek felismerni az értékes igazságot.

Amikor Krisztus a világra jött, Sátán jelen volt, és minden egyes lépéséért harcolt a jászoltól a Golgotáig. Sátán azzal vádolta Istent, hogy önfeláldozást követel az angyaloktól, miközben Ő maga nem tudja, mit jelent az önmehtagadás, és nem is lenne hajlandó áldozatot hozni másokért. Ez volt az a vád, amelyet Sátán hozott fel a mennyben Isten ellen, és miután kiűzetett, továbbra is azt állította, hogy Isten olyan szolgálatot követel, amelyet Ő maga nem hozna. Krisztus eljött a világunkba, hogy szembeszálljon ezekkel a hamis vádakkal, és hogy kinyilatkoztassa az Atyát. Fel sem foghatjuk, hogy milyen mélyen megalázkodott azzal, hogy magára vette a mi természetünket. Nem azért, mintha önmagában szégyenletes lenne az emberiséghez tartozni, hanem mert Ő a menny Fensége, a dicsőség Királya volt; és mégis megalázta magát, hogy csecsemőként jöjjön el, és osztozzon a halandók szegénységében és gyötrelmeiben. Nem csupán a legmagasabb emberi rangig alázta meg magát, hogy gazdag és hatalmas legyen, hanem – jóllehet gazdag volt – értünk szegénnyé lett, hogy az Ő szegénysége által meggazdagodhassunk. Lépcsőről lépcsőre ereszkedett le az alázatban. Egyik helyről a másikra úzték, mert az emberek nem akarták befogadni a világ Világosságát. Teljesen elégedettek voltak a saját állapotukkal.

Krisztus az igazság drágaköveit ajándékozta nekik, de az emberek halomra rakták rájuk a babonákat és a hamis tanításokat. Az élet igéit nyújtotta nekik, de ők nem éltek minden igével, amely Isten szájából származott. Krisztus látta, hogy a világ nem találhatja meg Isten Igéjét, mert azt emberi hagyományok rejtették el.

Ezért jött el, hogy megmutassa a világnak, milyen szoros kapcsolat van menny és föld között, és hogy visszahelyezze az igazságot méltó helyére. Egyedül Jézus tudta feltárni azt az igazságot, amelyet az embereknek ismerniük kell az üdvösséghez. Egyedül Ő tudta azt eredeti összefüggésébe helyezni, és az Ő küldetése az volt, hogy megtisztítsa a téves tanításoktól, és mennyei világosságban mutassa be az embereknek.

Sátán nyugtalanzkodott, és vágyott szembeszállni Vele, mert az ember bukása után nem kímélte erőfeszítéseit, hogy a világosságot sötétségnek, a sötétséget pedig világosságnak tüntesse fel.

Miközben Krisztus azon fáradozott, hogy az emberek elé az igazságot az üdvösségükkel összhangban tárja fel, Sátán a zsidó vezetőkön keresztül munkálkodott, ellenséges lelkületet támasztva bennük a világ Megváltója iránt. Elhatározták, hogy mindent megtesznek azért, hogy megakadályozzák Őt abban, hogy mély benyomást tegyen a népre.

Ó, mennyire vágyódott Krisztus, mennyire égett a szíve, hogy feltárja a papok előtt az igazság nagy kincseit! De értelmük olyan sötétségbe süllyedt, hogy szinte lehetetlenné vált számukra az Ő országáról szóló igazságok megértése. A Szentírást nem helyesen olvasták. A zsidók várták a Messiás eljövetelét, de azt gondolták, hogy a második eljövétel dicsőségével jelenik majd meg. Mivel nem királyi méltósággal érkezett, teljesen elutasították. Csakhogy nem pusztán azért utasították el, mert nem dicsőségben jött el. Azért vetették el, mert Ő az igazság megtestesülése volt, ők pedig tisztátalanok voltak. Ő makulátlan jellemmel járt a földön. Egy ilyen jellem az erkölcsi romlottság és gonoszság közepette nem volt összhangban a vágyaikkal, ezért megvetették Őt, és rosszul bántak Vele. Szep-lőtelen élete fényt vetett az emberek szívébe, és leleplezte gonoszságukat annak visszataszító jellegében.

A sötétség erői minden lépésénél ostromolták Isten Fiát. Keresztése után a Lélek a pusztába vitte, ahol Sátán negyven napon át kísértette. Olyan leveleket kaptam, amelyekben azt állították, hogy Krisztusnak nem lehetett ugyanolyan természete, mint az embernek, mert ha ugyanolyan természete lett volna, elbukhatott volna a kísértésekben. Csakhogy, ha nem lett volna részese az emberi természetnek, nem lehetett volna példaképünk. Ha nem lett volna részese a mi emberi természetünknek, nem lett volna megkísérthető ugyanúgy, mint az ember. Ha nem lett volna lehetséges, hogy engedjen a kísértésnek, nem tudna segíteni nekünk. Ünnepeles valóság, hogy Krisztus azért jött, hogy emberként harcolja meg a harcokat az emberért. Megkísértése és győzelme arról tanúskodik, hogy az emberiségnek követnie kell a Példaképet; az embernek az isteni természet részesévé kell válnia.

Krisztusban egyesült az isteni és az emberi természet. Az isteni természet nem alacsonyodott emberivé; az isteni természet megtartotta helyét, az emberi viszont,

az istenivel egyesülve, ellenállt a kísértés legkeményebb próbáinak is a pusztában. E világ fejedelme Krisztushoz jött hosszú böjtje után, és arra ösztönözte, hogy parancsolja meg a köveknek, hogy változzanak kenyerekké. Az ember megmentésére kidolgozott tervéről intézkedett, hogy Krisztusnak meg kellett tapasztalnia az éhséget, a szegénységet és az emberi tapasztalatok minden más aspektusát. Ellenállt a kísértésnek azzal az erővel, amit az ember is kérhet. Megragadta Isten trónját, és nincs egyetlen férfi vagy nő, aki az Istenbe vetett hit által ne juthatna hozzá ugyanehhez a segítséghez. Az ember az isteni természet részévé válhat. Egyetlen olyan lélek sincs, aki a kísértések és próbák idején ne folyamodhatna a menny segítségéért. Krisztus azért jött, hogy kinyilatkoztassa hatalmas forrását, hogy az ember soha ne támaszkodjon tehetetlen emberi képességeire.

Akik győztesek akarnak lenni, azoknak lényük minden erejét a pénzváltóhoz kell vinniük. Isten előtt térden állva kell könyörögniük isteni erőért. Krisztus azért jött, hogy példaképünk legyen, és tudassa velünk, hogy részesévé válhatunk az isteni természetnek. Hogyan? Kikerülve a romlottságot, amely a kívánságban van e világon. Sátán nem győzte le Krisztust. Nem taposhatott a Megváltó lelkére. A fejét nem érintette, bár a sarkát mardosta. Példája által Krisztus világosan bebizonyította, hogy az ember képes feddhetetlenségben megállni. Az emberek képesek ellenállni a gonosznak – olyan erő által, amelyet sem a föld, sem a halál, sem a pokol nem győzhet le – olyan erő által, amely képessé teszi őket arra, hogy győzzenek, ahogyan Krisztus is győzött. Az isteni természet és az emberi természet egyesülhet bennük.

Krisztus munkája az volt, hogy az igazságot az evangélium keretében mutassa be, és felfedje a bukott embernek adott tanításokat és elveket. Minden gondolat, amit bemutatott, az Ő eszméje volt. Nem kellett mások gondolataiból merítenie, mert Ő volt minden igazság forrása. Megtehetette volna, hogy idézi a próféták és bölcsék gondolatait, és mégis megőrizhette volna eredetiségét, mivel minden bölcsesség az Ővé volt. Ő volt minden igazság forrása. Ő volt mindenekelőtt, és tanítása által minden korok lelki vezetőjévé vált.

Krisztus szólt Melkisédek által, a Magasságos Isten papja által. Melkisédek nem Krisztus volt, hanem Isten hangja a világban, az Atya képviselője. Az elmúlt nemzedékek során mindvégig Krisztus volt az, aki szólt. Ő vezette népét, és Ő volt a világ Világossága. Amikor Isten kiválasztotta Ábrahámot, hogy az Ő igazságának képviselője legyen, kihozta őt földjéről és rokonságából, és elkülönítette őt. Azt akarta, hogy saját mintája szerint formálja, és saját terve szerint tanítsa. A világ tanítóinak lenyomata nem nyugodhatott rajta. Ábrahámnak meg kellett tanulnia, hogyan parancsoljon gyermekeinek és házanépének, hogy megtartsák az Úr útját, igazságot és ítéletet tegyenek. Ez az a munka, amelyet Isten akar, hogy végezzünk. Azt akarja, hogy megértsük, hogyan irányítsuk családjunkat, hogyan neveljük gyermekeinket, hogyan parancsoljunk házuk népének, hogy járjanak az Úr útján.^[533]

Jánost különleges munkára hívta el Isten. Az volt a feladata, hogy előkészítse az Úr útját, és egyengesse az Ő ösvényeit. Az Úr nem küldte őt semelyik prófétai vagy rabbinikus iskolába. Isten kiszólította őt az emberek közül, és a pusztába vezette, hogy ott tanulhasson a természetről és a természet Istenéről. Isten nem akarta, hogy a papok és vezetők ujjlenyomata rajta legyen. Jánost különleges feladatra hívta el. Az Úr neki adta az Ő üzenetét. Vajon János elment a papokhoz és a vezetőkhez, hogy megkérdezze tőlük, hirdetheti-e ezt az üzenetet? Nem. Isten elszakította őt tőlük, hogy a lelkületük és tanításaik ne befolyásolják őt. Ő volt a pusztában kiáltó szó: „Készítsétek az Úrnak útját, ösvényt egyengessetek! [...] Minden völgy fölemelkedjék, minden hegy és halom alászálljon, és legyen az egyenetlen egyenessé és a bércek rónává; És megjelenik az Úr dicsősége, és minden test látni fogja azt; mert az Úr szája szólt.” Ez az az üzenet, amelyet népünknek hirdetni kell. Közel van az idő vége, és az üzenet ez: „Tisztítsátok meg az utat a Király előtt! Szedjétek fel a köveket, emeljétek zászlót a népnek!” A népet fel kell ébreszteni. Nincs itt az idő, hogy ezt kiáltsuk: „Béke és biztonság!” A parancs ez: „Kiálts teljes torokkal, ne kíméld; mint trombita emeld fel hangodat, és hirdesd népemnek bűneiket, és Jákób házának vétkeit.”

Isten dicsőségének világossága ráragyogott Képviselőnkre, és azt üzeni nekünk, hogy Isten dicsősége ránk is ragyoghat. Jézus emberi karjával az egész emberi családot magához ölelte, miközben isteni karjával megragadta a Végtelen trónját, így kapcsolta össze az embert Istennel, a földet a mennyyel.

Isten dicsőségének fénye ránk kell, hogy ragyogjon. Szükségünk van a felülről való szent kenetre. Bármilyen értelmes vagy művelt is valaki, ha nincs szilárdan megalapozva Izrael Istenében, nem alkalmas arra, hogy másokat tanítson. Aki összeköttetésben van a mennyyel, az Krisztus cselekedeteit fogja cselekedni. Istenbe vetett hite által hatalma lesz megmozgatni az emberiséget. Ő keresni fogja Izrael házának elveszett juhait. Ha az isteni erő nem kapcsolódik az emberi erőfeszítéshez, egy garast sem ér mindaz, amit a legnagyobb ember meg tud tenni. A Szentlélek hiányzik a munkánkból. Semmi sem rémít meg annyira, mint amikor a viszálykodás szellemét látom megnyilvánulni testvéreinkben. Ha nem tudunk úgy összegyűlni, mint keresztények, hogy udvarias lelkülettel vizsgáljunk meg vitás kérdéseket, akkor veszélyes talajon állunk. Ilyenkor legszívesebben elmene-külnék onnan, ahol a testvérek nem tudják őszintén kutatni a Biblia tanításait, hogy ne kelljen elszenvednem azok befolyását. Azok, akik nem képesek pártatlanul megvizsgálni egy eltérő álláspont bizonyítékait, nincsenek felkészülve arra, hogy Isten művének bármelyik területén másokat tanítsanak. Szükségünk van a Szentlélek keresztségére. Enélkül nem vagyunk alkalmasabbak az evangélium hirdetésére, mint a tanítványok voltak Uruk keresztre feszítése után. Jézus ismer-te rászorultságukat, és azt mondta nekik, hogy maradjanak Jeruzsálemben, amíg felruházza őket mennyei erővel. Minden tanítónak tanítvánnyá kell válnia, hogy

a Szentlélek kenete által megérthesse Isten növekvő igazságának bizonyítékait. Az Igazság Napjának sugarai kell, hogy beragyogják a szívét, ha másoknak is közvetíteni akarja a világosságot.

Senki sem képes megmagyarázni az Írásokat a Szentlélek segítségével. De ha alázatos, tanulni vágyó szívvel fordultok Isten igéjéhez, Isten angyalai mellettetek lesznek, és az igazság bizonyítékait elmétekbe vésik. Amikor Isten Lelke kiárad rátok, nem fogjátok irigységgel vagy féltékenységgel vizsgálni a másik álláspontját. Akkor már nem lesz bennetek a vádaskodás vagy kritizálás lelkülete, amit Sátán szított Krisztus ellen a zsidó vezetők szívében. Ahogy Krisztus mondta Nikodémusnak, úgy mondom én is nektek: „Újjá kell születnetek”. „Ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja az Isten országát”. Isten pecsétjének rajtatok kell lennie, mielőtt felismerhetitek az igazság szent követelményeit. Ha a tanító nem Krisztus iskolájában tanul, akkor nem alkalmas arra, hogy másokat tanítson.

Nekünk el kell jutnunk arra a pontra, ahol minden különbség eltűnik. Ha úgy érzem, hogy világosságom van, kötelességem megosztani azt. Ha másokkal egyeztettem volna az üzenetről, amelyet az Úr a népének akart küldeni, talán az ajtó bezárult volna, és a világosság nem jutott volna el azokhoz, akiknek Isten küldte. Amikor Jézus bevonult Jeruzsálembe, „a tanítványok egész sokasága örvendezve kezdte dicsérni az Istent fennszóval mindazokért a csodákért, amelyeket láttak, mondván: Áldott a Király, ki jó az Úrnak nevében! Békesség a mennyben, és dicsőség a magasságban! És némelyek a farizeusok közül a sokaságból mondanak neki: Mester, dorgáld meg a te tanítványaidat! És ő felelvén, monda nekik: Mondom nektek, hogyha ezek elhallgatnak, a kövek fognak kiáltani.”

A zsidók megpróbálták megakadályozni az Isten Igéjében megjövendölt üzenet hirdetését, de a próféciának be kellett teljesednie. Az Úr azt mondja: „Íme, én elküldöm nektek Illést, a prófétát, mielőtt eljön az Úrnak nagy és félelmetes napja.” El kell jönnie valakinek Illés lelkével és erejével, és amikor megjelenik, az emberek azt mondhatják: „Túl buzgó vagy, nem helyesen értelmezted a Szentírást. Hadd tanítsuk meg, hogyan kell bemutatnod az üzenetedet!”

Sokan vannak, akik nem tudnak különbséget tenni Isten és az ember munkája között. Elmondom nektek az igazságot úgy, ahogyan Isten adja nekem, és most kijelentem: ha továbbra is hibákat fogtok keresni, és ellenséges lelkületet ápoltok, soha nem fogjátok megismerni az igazságot. Jézus azt mondta a tanítványainak: „Még sok mondani valóm van hozzátok, de most el nem hordozhatjátok.” Nem voltak abban az állapotban, hogy megértsék az örökkévaló és szent dolgokat. Jézus azonban megígérte, hogy elküldi nekik a Vigasztalót, aki mindenre megtanítja őket és eszükbe juttatja mindazt, amit mondott nekik. Testvérek, nem szabad az emberektől függünk. „Oh szűnjetek meg hát az emberben bízni, akinek egy lehelet van az orrában.” Gyámoltalan lelketekkel Jézusba kell kapaszkodnotok. Nem illik a völgy forrásából inni, amikor ott van a hegyek forrása. Hagyjuk el az

alacsonyabb forrásokat, és menjünk a magasabb forrásokhoz. Ha van az igazságnak olyan pontja, amit nem értetek, vagy amivel nem értetek egyet, akkor kutassatok, hasonlítsatok össze igeverset igeverssel, és mérítsétek az igazság ásóját mélyre Isten Igéjének bányájában. Tegyétek magatokat és a véleményeteket Isten oltárára. Vessétek el az előre kialakított véleményeteket, és hagyjátok, hogy a Szentlélek vezessen benneteket minden igazságra.

Egyik testvér egyszer azt mondta nekem, hogy nem akar hallani semmit az általunk képviselt üzenetről, nehogy meggyőzze őt. Nem akart eljönni az összejövetelekre vagy meghallgatni az előadásokat. Később azonban azt vallotta, rájött, hogy ugyanúgy bűnösnek érezte magát, mintha hallotta volna őket. Isten lehetőséget adott neki, hogy megismerje az igazságot, és felelősségre fogja vonni ezért a lehetőségért. Sokan közülünk előítélettel fogadják a fejtegetett tanításokat. Nem akarják hallani, nem akarják nyugodtan kutatni, ehelyett inkább sötétségben hangoztatják ellenvetéseiket. Teljesen elégedettek álláspontjukkal. „Mivel ezt mondod: Gazdag vagyok, és meggazdagodtam és semmire nincs szükségem; és nem tudod, hogy te vagy a nyomorult és a nyavalyás és szegény és vak és mezítelen: Azt tanácslom neked, hogy végy tőlem tűzben megpróbált aranyat, hogy gazdaggá légy; és fehér ruhákat, hogy öltözeted legyen, és ne láttassék ki a te mezítelenségednek rútsága; és szemgyógyító írral kend meg a te szemeidet, hogy láss. Akiket én szeretek, megfeddem és megfenyítem: légy buzgóságos azért, és térj meg.”

Ezek az igék azokra vonatkoznak, akik az üzenet hirdetése idejében élnek, de nem akarnak eljönni és meghallgatni azt. Honnan tudjátok, hogy az Úr nem küldi az igazság friss bizonyítékait, új keretben foglalva azt, hogy előkészítse az Úr útját? Milyen terveket készítettetek, hogy az új világosság áradjon Isten népére? Milyen bizonyítékokotok van arra, hogy Isten nem küldött világosságot gyermekeinek? Minden önelégültséget, önzést és a saját nézeteinkhez való büszke ragaszkodást el kell távolítani. Nekünk Jézus lábához kell jönnünk, és tanulnunk kell Tőle, aki szelíd és alázatos szívű. Jézus nem úgy tanította a tanítványait, ahogy a rabbik tanították a tanítványaikat. Sok zsidó eljött, hogy meghallgassa, hogyan tárja fel Jézus az üdvösség titkait, de nem azért jöttek, hogy tanuljanak. Azért jöttek, hogy kritizáljanak, hogy szaván fogják, hogy találjanak valamit, amivel előítéletet kelthetnek az emberekben. Ők megelégedtek a birtokukban lévő ismerettel, ám Isten gyermekeinek ismerniük kell a jó Pásztor hangját. Vajon nem ez az az idő, amikor rendkívül fontos, hogy böjtöljünk és imádkozzunk Istenhez? Veszélyben vagyunk, hogy megosztottság jön közénk, vagy hogy egy vitatott kérdésben helytelen álláspontra helyezkedünk. Nem kellene komolyan, lélekben megalázkodva keresnünk Istent, hogy megtudjuk, mi az igazság?

Nátánél hallotta, amint Keresztelő János a Megváltóra mutatott, és azt mondta: „Íme az Istennek ama báránya, aki elveszi a világ bűneit!” Nátánél

Jézusra tekintett, de a világ Megváltójának külső megjelenése csalódást okozott neki. Lehetséges volna, hogy aki a fáradtság és a szegénység jeleit viseli, az legyen a Messiás? Jézus egyszerű munkás volt. A Megváltó szerény munkások között dolgozott, ezért Nátánáel elfordult tőle. De nem formált határozott, végleges véleményt Jézusról. Elment, letérdelt egy fügefá alá, és Istentől kérdezte meg, hogy vajon ez az ember valóban a Messiás? Miközben ott volt, Filep odajött hozzá és azt mondta neki: „Aki felől írt Mózes a törvényben, és a próféták, megtaláltuk a názáreti Jézust, Józsefnek fiát.” A „Názáret” szó újra felkavarta hitetlenségét, és így szólt: „Názáretből támadhat-e valami jó?”. Tele volt előítéletekkel, de Filep nem igyekezett leküzdeni ezeket az előítéleteket, hanem csupán ennyit mondott: „Jer és lásd meg!” Amikor Nátánáel odaért, Jézus azt mondta: „Íme egy igazán izraelita, akiben hamisság nincsen.” Nátánáel meglepődött, és azt kérdezte: „Honnan ismeresz engem? Felele Jézus és monda neki: Mielőtt hívott téged Filep, láttalak téged, amint a fügefá alatt voltál.”

Nem lenne jó, ha mi is elmennénk a „fügefá alá”, megkérni Istent, hogy mutassa meg nekünk az igazságot? Vajon Isten nem látna meg minket is, ahogy meglátta Nátánáelt? Nátánáel ekkor hitt az Úrban és felkiáltott: „Rabbi, te vagy az Isten Fia, te vagy az Izrael Királya! Felele Jézus és monda neki: Hogy azt mondám neked: láttalak a fügefá alatt, hiszel? Nagyobbakat látsz majd ezeknél. És monda neki: Bizony, bizony mondom nektek: Mostantól fogva meglátjátok a megnyílt eget, és az Isten angyalait, amint felszállnak és leszállnak az ember Fiára.”

Ilyen dolgokat fogunk látni, ha Istenhez kötődünk. Isten azt akarja, hogy Őrá támaszkodjunk, ne emberekre. Új szívet akar adni nekünk, és az Ő akarata az, hogy Isten trónjáról fényes kinyilatkoztatások ragyogjanak ránk. Minden nehézséggel meg kell birkóznunk, de ha egy vitás kérdés kerül elénk, vajon emberekhez fordulunk, hogy megtudjuk, mit gondolnak róla, és az ő véleményük alapján vonjuk le a következtetést? Nem. Menjünk Istenhez! Mondjuk el Neki, mit szeretnénk, majd vegyük kezünkbe a Bibliát, és kutassuk, mintha rejtett kincset keresnénk.

Nem kutatjuk elég mélyen a Bibliát, hogy megtaláljuk az igazságot. Minden egyes lélek, aki hisz a jelenvaló igazságban, olyan helyzetbe fog kerülni, amikor számot kell adnia a benne lévő reménységről. Isten népének uralkodók, fejedelmek, vezetők és a föld nagyjai előtt kell majd megállnia, ezért tudniuk kell, hogy mi az igazság. Megtért férfiaknak és nőknek kell lenniük. Isten egyetlen pillanat alatt többet tud megtanítani nektek a Szentlélek által, mint amennyire a föld legnagyobb emberei képesek lennének.

Az egész világegyetem figyeli a földön zajló küzdelmet. Isten végtelen áron tette lehetővé minden ember számára, hogy megismerje azt, ami bölcsé teszi az üdvösségre. Milyen figyelmesen szemlélik az angyalok, hogy ki fog élni a kapott lehetőséggel! Amikor egy üzenet Isten népe elé kerül, nem szabad ellene

fordulnia.^[534] A Bibliához kell fordulnia, össze kell vetnie azt a törvénnyel és a bizonyágtétellel, és ha nem állja ki ezt a próbát, akkor az nem az igazság. Isten azt akarja, hogy fejlesszük értelmünket. Kegyelmeivel be akar takarni bennünket. Minden nap részesülhetünk gazdag lelki eledelben, mert Isten meg tudja nyitni számunkra a menny minden kincsét. Nekünk egyé kell lennünk Krisztussal, ahogyan Ő egy az Atyával, és az Atya úgy fog minket szeretni, ahogyan a Fiút szereti. Ugyanaz a segítség, amely Jézusnak rendelkezésére állt, számunkra is elérhető. Megkaphatjuk az erőt minden válságos helyzethez, mert Isten meggy előttünk, és utánunk is Ő jön. Körülvesz bennünket minden oldalról, és amikor földi vezetők és hatóságok elé visznek bennünket, nem kell előre megfontolnunk, mit fogunk mondani. Isten meg fog tanítani arra, amit mondanunk kell abban az órában. Isten segítsen bennünket, hogy Jézus lábaihoz jöjjünk és Tőle tanuljunk, mielőtt másokat próbálnánk tanítani.^[535]

Battle Creek, Review and Herald, Vol. 67, No. 7.

9. kézirat, 1890. – Válasz az új világosságra

A bibliaiskolában elhangzott megjegyzések

Testvéreim, én nagyon komolyan dolgozom éjjel-nappal. Az elmém folyton munkában van. Olyan dolgok, amelyeket a múltban ismertem meg, egész életem során, újra és újra visszatérnek az emlékezetembe. Olyan terhet érzek, amely nyomaszt és szüntelenül arra késztet, hogy ne maradjak csendben. Szóltam, kérleltem, elétek tártam a dolgokat, esedeztem és könyörögtem nektek, imádkoztunk, és teljes lényünkben küzdöttünk egészen addig – amíg az alkalom elmúltával – azt éreztem, hogy annyira legyengültem, hogy alig kapok levegőt, és úgy tűnt, bármelyik órában véget érhet az életem. És mégis, egy másik alkalommal ismét erős indítást éreztem, hogy a nép érdekében szóljak. Miért van az, hogy ti nem tudtok tenni valamit? Valahányszor a népünk összegyűlik, eljönnek és meghallgatják az üzenetet, majd ugyanúgy mennek el, ahogy jöttek. Van egy kevés világosságuk, de nem járnak benne. Nem foglalnak állást az Úr oldalán. Nem látjátok, hogy megnyitották szívük ajtaját, amelyen át Isten Lelke a világosságával léphetne be a szívbe és a lélekbe, hogy azok válaszolni tudjanak?

Ha Isten valóban ebbe az irányba vezet engem, miért nincs határozottabb válasz a testvérek részéről, hogy ők is gondját viseljék a munkának? Vajon örökké nekem kell hordoznom a terhet, miközben testvéreim úgy állnak, mintha ez természetes lenne, mintha nekik semmi feladatuk nem volna ezzel kapcsolatban? Testvéreim, tudnunk kell, vajon megragadtuk-e azt, amit kiváltságunk megragadnunk Jézus Krisztusban.^[536]

Tudom, hogy ellentétes irányú törekvések érvényesülnek, hogy elutasítsák a világosságot, amit Isten árasztott ránk Krisztus igazságával kapcsolatban. De ha Isten valaha szólt általam, akkor ez az igazság testvérek. Az az igazság, amelyet vagy mindegyikőtöknek el kell fogadnotok, vagy sötétségben marad a lelketek és olyan terméktelenek lesznek, mint Gilboa hegyei – harmat és eső nélkül.

Felmerül tehát a kérdés, hogyan is van ez. Feltételek alapján nyerjük el az üdvösséget? Soha nem feltételek alapján jövünk Krisztushoz. És miután Krisztushoz jövünk, nála mi a feltétel? A feltétel az, hogy élő hittel, teljesen a megfeszített és feltámadt Megváltó vérének érdemeiben bízunk. Amikor ezt megtesszük, akkor a cselekedeteink az igazság cselekedetei lesznek. Amikor azonban Isten megszólítja

a bűnösöket a világból, és Magához hívja őket, nem szab feltételeket. Krisztus hívása vonzza őket és nem az a feltétel, hogy „előbb engedelmeskednetek kell, hogy Istenhez jöhessenek”. A bűnös eljön és szemléli a Golgota keresztyére felemelt Krisztust, mellyel Isten benyomást tesz a lelkére, és egy olyan szeretet ragadja meg, amely minden képzeletet felülmúl. Mi történik ezután? Ahogy szemléli ezt a szeretetet, felismeri, hogy bűnös. Nos, akkor mi is a bűn? Hirtelen megérti. Nincs más meghatározása ezen a világon, mint hogy a bűn a törvény áthágása. Így tehát felismeri, hogy mi a bűn. Bűnbánattal fordul Istenhez. És mi történik ezután? Hisz a Megváltó Jézus Krisztusban, és Ő kijelentheti, hogy megbocsát a törvényszegőknek.

Krisztus mindenkit vonz, aki nem lépte át a határt. Ő ma is magához vonzza őket. Bármennyire bűnös is valaki, Krisztus vonzza őt.^[537] Ha a bűnös a golgotai keresztre tudja helyezni a karját, akkor már nincs többé kárhoztatás a bűnért? Miért van ő ott? Mert megszegte a törvényt. Felismeri, hogy bűnös, és Krisztus azért halt meg, mert megszegte a törvényt. Ekkor kezdi megérteni, hogy Krisztus igazsága az egyetlen eszköz, amely által megtisztulhat bűneitől és törvényszegéseitől.

Szükség van arra, hogy értelmesen értsük meg mindezt. Élő hittel kell Krisztus igazságát megragadnunk, és fel kell ismernünk, hogy bennünk nincs semmi igazság. Dolgozhatunk a legjobb tudásunk szerint, de önmagunktól semmilyen érdemet nem tudunk előállítani; ezt egyedül Jézus Krisztus igazsága képes megtenni. Ahogy Jézus Krisztus igazságába öltözünk, olyan erő és szilárdság adatik nekünk, amely által nem akarunk többé vétkezni; nem is tudunk, ha valóban miénk Krisztus igazsága, és ha Ő munkálkodik velünk és általunk. Előfordulhat, hogy hibákat követünk el, tévedéseket ejtünk, de gyűlölni fogjuk ezeket a bűnöket – azokat a bűnöket, amelyek Isten Fiának szenvedését okozták értünk, mivel Isten törvényének megszegői voltunk.

Testvéreim, azt akarom nektek mondani, hogy nyitott ajtó áll előttetek, amelyet senki nem zárhat be, – sem a legmagasabb, sem a legalacsonyabb állásban lévő emberek – senki sem zárhatja be. Ti viszont megtehetitek. Ti bezárhatjátok saját szívetek ajtaját, hogy annak a világosságnak, amelyet Isten küldött nektek az elmúlt másfél évben – vagy körülbelül másfél évben –, ne legyen befolyása életektekre, és ne kerüljön be vallási tapasztalatotokba. Isten ezért küldi el hírnökeit.

Amikor Keresztelő János elindult, hogy hirdesse az üzenetét, Isten feladattal bízta meg őt. Neki kellett elvégeznie ezt a munkát, fel kellett keltenie a nép figyelmét.^[538] Hangosan kellett kiáltania, fel kellett emelnie hangját, mint egy trombita a pusztában, ahogyan Ézsaiás mondta: „Kiáltás teljes torokkal, ne kíméld; mint trombita emeld fel hangodat, és hirdesd népemnek bűneiket, és Jákób házának vétkeit.” (Ézsa 58:1) Krisztus még nem kezdte el nyilvános szolgálatát. De, amikor Krisztus munkája elkezdődött, János már előkészítette az utat, hogy az emberek

elméje felébredjen, és a megkeményedett szívük, elveik, szokásaik, valamint gyakorlataik megrendüljenek. Elítélte életmódjukat, elítélte gyakorlataikat, és viperák fajzatának nevezte őket. Ekkor lépett színre Krisztus a gyógyító balzsammal, egy olyan üzenettel, mely által a megtört szív előkészített talajába vethette a magot.

János tanítványai féltékenyek lettek Krisztusra, és azt mondták: „Mester! Aki veled vala a Jordánon túl, akiről te bizonyosságot tettél, íme az kereszttel, és hozzá megy mindenki.” (Jn 3:26) Ezzel próbálták Jánost féltékennyé tenni. De ő így felelt: „Ő az, aki utánam jó, aki előttem lett, akinek én nem vagyok méltó, hogy saruja szíjját megoldjam.” (Jn 1:27) Ez volt az a munka, amelyet el kellett végeznie. Azt hiszitek, hogy Jánosnak nem voltak emberi érzései? Természetesen voltak! De az emberi érzéseknek azon az alkalmon nem volt szabad hatalmat gyakorolnia felette. Amikor a tömegben meglátta Krisztust, így szólt: „Íme az Istennek ama báránya, aki elveszi a világ bűneit!” (Jn 1:29) A nép figyelmét Krisztusra irányította, és két tanítványa azonnal követte Őt.

Ugyanígy Istennek most is vannak munkásai. Eddig ők végezték a munkát egy bizonyos pontig, és már nem hordozhatják tovább. Isten nem akarja, hogy tovább vigyék a munkát, mert olyan természetes, hogy az emberi minta rákerül a munkára, mint amennyire természetes a lélegezés. Utána Isten más munkásokat hív el, hogy lépjenek elő, és vigyék előre a munkát. Az előző munkások ekkor úgy érzik, hogy háttérbe szorulnak. Nem látják be, hogy az irány, amelyet eddig követtek, nem folytatható az idők végezetéig.^[539] Több világosságot és erőt kell bevinni a műbe, mint eddig vittünk.

Új munkások jönnek, akik a munkát előre és felfelé viszik. Ez megbontja a régi mintát, amely káros lenne számukra, és visszatartaná előrehaladásukat és lelki tapasztalataikat. Ezért ezt a mintát el kell vetni. Az emberi séma, az ember sajátosságai beleivódnak a munkába, és ez az ember istenítés tárgyává válhat azok előtt, akik elfogadják az ő munkáját. Ekkor Isten új elemet küld, amely eltávolítja a régi mintát. A műnek egyre magasabbra és egyre előbbre kell jutnia, az épületének magasodnia kell. Isten így dolgozott munkásaival. Munkásokat temetett el, de a munka tovább haladt.

Amikor haldokló férjem kezét a kezemben tartottam, tudtam, hogy Isten munkálkodik. Mialatt ültem mellette az ágyon, miközben ő a lázzal küszködött, egy világosságot, fényből álló láncolatként mutatott meg nekem valamit az Úr: „A munkásokat eltemették, de a munka tovább fog haladni. Vannak munkásaim, akik kézben veszik majd ezt a munkát. Ne félj, ne csüggedj – a munka előre fog menni.” Ott értettem meg, hogy egy nagyobb munkát és terhet kell viselnem, mint amekkorát addig hordoztam. Ott ígéretet meg az Úrnak, hogy kötelességem őrhelyén fogok állni, és ezt igyekeztem is teljesíteni. Amennyire tőlem telik, végzem azt a munkát, amelyet az Úr rám bízott, abban a meggyőződésben, hogy az Úr olyan elemet fog behozni a munkába, amilyennel eddig nem rendelkezünk.

Fiatal testvéreink felnéznek az idősebb testvéreinkre, akik mereven állnak, mozdulni sem akarnak, és nem hajlandók elfogadni semmiféle új világosságot. A fiatalok nevetnek és kigúnyolják a hírnököket, [Jones és Waggoner] azt gondolva, hogy amit mondanak az jelentéktelen. Kérdezem tőletek: Kik azok, akik viselik a felelősséget ezért a megmosolygásért és megvetésért? Kik viselik? Azok, akik elállják az Isten által adott világosság útját, hogy ne jusson el a néphez, akihez pedig el kellene juttatni. Tudom miről beszélek. Ezek a dolgok nem az elmúlt negyven évben lettek kijelentve nekem, és nem saját elképzeléseimen alapulnak.^[540]

Most pedig testvéreim azt mondom nektek: Készítsétek az Úr útját – lelketek üdvössége érdekében! Ha a nép és a világosság közé álltatok, álljatok félre, vagy Isten fog félreállítani benneteket! Mondom nektek, hogy Isten embereket hív, hogy az Úr segítségére siessenek az erősek ellen. Ők nem hátrálnak meg, hanem teljes erővel tolják a szekeret – nekik előre kell tolniuk azt, teljes erővel és azzal az energiával, amit az Úr adott nekik.

Ugyanaz a helyzet most, mint a zsidók napjaiban volt. Amikor üzenet érkezett, a vezetők minden erejüket mozgósították ellene, hogy ne jusson el a néphez. Testvérek, menjetek Istenhez magatokért, és térden állva könyörögjétek az Úrhoz! Nem engedhetjük meg, hogy az emberek innen, a mű központjából és szívéből hamis benyomásokkal távozzanak. Nem engedhetem meg, hogy úgy távozzanak innen, hogy felhő borítja az elméjüket. Ha Isten világosságot küld nekünk, hagyjátok, hogy jusson el hozzánk, és senki ne zárja be az ajtót – senki ne is próbálja bezárni az ajtót! Ne zárjátok be ti magatok sem! Nyissátok ki szívetek ajtaját, és engedjétek, hogy a világosság ragyogó sugarai megvilágítsák szíveteket és elméteket! Kérlek benneteket, engedjétek be az Igazság Napját!

Ha ez az én munkám, és ha az Úr azt akarja, hogy mindvégig ellenálljak ezeknek a dolgoknak, akkor megteszem. De meddig kell még várni, míg elfogadjátok a bizonyágtételemet? Meddig fogjátok semmibe venni? Mennyi időnek kell eltelnie, mielőtt elfogadjátok azt az ígét, amely kezdettől fogva ott van közöttünk?^[541] Meddig fogjátok még elutasítani vagy félretenni a bizonyágtételeket, hogy inkább saját érzéseitekhez, saját elképzeléseitekhez és saját indíttatásaitokhoz forduljatok? Én itt álltam, és harcoltam minden talpalatnyi területért, hogy népünk megkaphassa azt az üzenetet, amelyet Isten neki szánt, és hogy együtt munkálkodhassak Istennel. Szeretném tudni, hogy Isten hogyan engedi meg, hogy az Ő népe megtagadja és elzárja az utat, hogy a világosság, amelyet Ő küldött népének, ne érhesen el hozzájuk. Meddig fogják még ezt megérinteni? Meddig áradhat hiába Isten kegyelme erre a népre? Krisztusért kérlek benneteket, tisztítsátok meg a Király útját, és ne játszadozzatok Isten Lelkével!

Ellátogattam az összejöveleik különböző helyszíneire, hogy vállvetve Isten hírnökei mellett állhassak, akikről tudtam, hogy Isten hírnökei és üzenetük van Isten népe számára. Az üzenetem teljes összhangban van az általuk hirdetett üze-

nettel. És mit tapasztaltunk? Láttuk, hogy hatalom kíséri az üzenetet. Minden körülmény között dolgoztam – és vannak, akik tudják, hogy keményen dolgoztam. Azt hiszem, Chicagóban egy egész héten át dolgoztunk, kora reggeltől késő estig, és arra vágytunk, hogy a testvéreink ezeket a gondolatokat az elméjükbe ültessék. Az ördög egy éve azon dolgozik, hogy kitörölje ezeket a gondolatokat – egytől egyig az összeset. Komoly munkát igényel a régi nézetek megváltoztatása. Azt hiszik, hogy a saját igazságukban és saját cselekedeteikben kell bízniuk, és önmagukra kell tekinteniük, nem pedig Krisztus igazságát kell magukévá tenniük, és átültetniük az életükbe és a jellemükbe. Egy hétig dolgoztunk ott. Egy hét után a szívek megtörttek, és Isten ereje, mint egy hullám, végigsöpört a közösségen. Mondom nektek: azért jött, hogy az emberek megszabaduljanak, és tekintetüket Isten Bárányára irányítsák, aki elveszi a világ bűnét.^[542]

South Lancasterben is érezhetőek voltak Isten Lelkének erőteljes megnyilvánulásai. Néhányan azok közül, akik ott voltak ezeken az összejöveleteken, most is jelen vannak. Isten kinyilatkoztatta dicsőségét, és minden főiskolai hallgató eljutott a bűnvallás határáig – Isten Lelkének munkája nyilvánvaló volt. Ugyanez történt minden helyen. Bármerre mentünk, mindenütt láttuk Isten Lelkének munkáját.

Azt gondoljátok, hogy a tíz lepráshoz hasonlóan csendben maradok, és nem emelem fel hangomat, hogy énekeljem Isten igazságát, dicsérjem és magasztaljam Őt? Úgy próbálok bemutatni nektek, hogy lássátok a bizonyítékokat, amiket én is láttam, de mintha csak a levegőbe beszélnék. Meddig kell ennek így lenni? Meddig akarnak a mű középpontjában dolgozók ellenkezni Istennel szemben? Meddig fogják az emberek támogatni őket abban, hogy ezt a munkát így végezzék? Álljatok félre az útból testvérek! Vegyétek le kezeteiket Isten frigidájáról, és engedjétek, hogy Isten Lelke nagy erővel munkálkodjon! Úgy érzem, hogy kötelességem őrhelyén kell maradnom. Lehet, hogy úgy esek el, ahogyan a férjem is elesett, de el kell végeznem azt a munkát, amelyet Isten rám bízott. Munkálkodnom kell az örökkévalóság számára.

Mi a bizonyágtételem itt számotokra? Kik azok az emberek, akik eljönnek, hogy valamit adjanak nektek – új világosságot közvetítve, felemelve titeket egy magasabb mércéhez? Ha meg tudjátok mutatni őket nekem, ha be tudjátok bizonyítani, hogy a munka előrehalad, azt mondjuk: „Ámen!” – de mi nem látunk ilyesmit. Látni akarjuk, hogy Isten ráteszi pecsétjét a munkára. Látni akarjuk, hogy mennyei meghatalmazással rendelkező emberek viszik előre a munkát a befejezés felé, éppen az utolsó napokban. Isten minden itt lévő embernek lehetőséget akar adni – ha hajlandó elfogadni.^[543]

Testvéreim, Krisztusért kérlek benneteket, hogy legyetek ésszerűek. Engedjétek, hogy Isten Lelke befolyásolja szíveteket. Mély érdeklődést érzek minden egyes lélek iránt, aki itt van. Miért? Mert a Golgotára tekintek, és látom mekkora árat fizetett Krisztus minden egyes lélekért. Ezért nem akarom, hogy bármelyik

lélek is bezárja szíve ajtaját Isten előtt. Kérlek benneteket, testvérek és testvérnők: közeledjete Istenhez, ragadjátok meg az Ő erejét, és ne fosszátok meg magatokat attól az áldástól, amelyet az Úr kész megadni nektek. [544]

Battle Creek, Michigan, 1890. február 3., hétfő

RH, 1890. március 25. – Nyissátok ki a szíveteket a világság előtt!

Reggeli beszéd

Amikor Jézus tanítványaival a Gecsemáné felé tartott, a figyelmüket egy út mentén lévő szőlőtőre irányította. A szőlő nagy becsben állt a zsidók szemében, és Jézus így szólt tanítványaihoz: „Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlőműves. Minden szőlővesszőt, amely énbennem gyümölcsöt nem terem, lemetsz; mindazt pedig, amely gyümölcsöt terem, megtisztítja, hogy több gyümölcsöt teremjen.” Ezen az igazságon érdemes elgondolkodni: „Minden szőlővesszőt, amely énbennem gyümölcsöt nem terem, lemetsz”. Most van lehetőségünk arra, hogy gyümölcsöt hozó szőlővesszők legyünk az igazi szőlőtőn; de ha közönyösek és hanyagok vagyunk, mi lesz velünk? Gyümölcstelenek leszünk, le leszünk metszve. Krisztus nélkül semmit sem cselekedhetünk; nincs nedvünk és nincs táplálékunk, hacsak nem az élő szőlőtőből kapjuk. Egyetlen szőlővessző sem hozhat gyümölcsöt, csak akkor, ha kapcsolatban áll Krisztussal.

„Mindazt pedig, amely gyümölcsöt terem, megtisztítja, hogy több gyümölcsöt teremjen.” Jézus azt mondja: „Abban dicsőíttetik meg az én Atyám, hogy sok gyümölcsöt teremjete; és legyetek nekem tanítványaim.” Ha az élő szőlőtő vesszői vagyunk, akkor különálló szőlővesszők leszünk, bár ugyanabban a tőben egyesülünk. Ha minden egyes szőlővesszőnek lenne hangja, vajon a környező bokrokhoz és gyomokhoz szólának? Nem az anyatóval beszélgetnének? Ha Krisztusban vagyunk és Ő bennünk van, vajon a beszédünk, a viselkedésünk nem Őrá fog utalni, akit szeretünk? Nem fogunk-e rá tekinteni úgy, mint Urunkra?

Egyik nagy problémánk az, hogy a tanítókra nézünk, mintha tévedhetetlenek volnának. De bármilyen magas pozíciót is tölt be valaki, semmi okunk arra, hogy tévedhetetlennek tartsuk őt. Lehet, hogy az Úr feladatot bízott rá, de ha nem marad folyamatosan Krisztusban, ha egyetlen pillanatra is elszakad Tőle, hibázni fog és tévedésbe esik. De ha az emberek hibáznak és tévednek, az még nem ok arra, hogy megvonjuk tőlük a bizalmunkat; mert egyedül Isten tévedhetetlen. Az igazságnak a szívünkben kell laknia; folyamatosan közelednünk kell Istenhez, mert az idők végéig kell megküzdenünk a sötétség hatalmaival. Az Úr eljöveteleig kell harcolnunk a lelkünk ellenségével. Amikor Krisztus a földön volt,

harcolt az ellenséggel az emberek megmentéséért, és amikor elhagyta a világot, ezt a küzdelmet tanítványaira bízta, hogy az Ő nevében vigyék tovább; nekünk is naponta, óráról órára, percről percre harcolnunk kell ebben a harcban. Ez a harc mindannyiunk személyes küzdelme. Nem tudjuk, hogy Isten mit tartogat számunkra. Ha csak egyetlen talentumunk van, adjuk azt a pénzváltónak; ha hűségesekek vagyunk a kicsiny dolgokban, később sokra bíznak majd bennünket. Istennek kell dicsőséget hoznunk, nem pedig magunkat állítani középpontba, és akkor Ő gyümölcsstermő vesszőkké tesz bennünket. Krisztust kell a középpontba állítanunk, ahogyan a szőlővesszők is a szőlőtőben van, és így áldássá lehetünk mindazok számára, akik a befolyásunk körébe vannak.

„Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők” – mondja Jézus. Még csak félig sem értjük, milyen értékes ez a tanítás; egyre mélyebben kell megértenünk e szavak jelentését. Szükségünk van arra, hogy megkenje Isten szeméinket, hogy láthassuk az igazság világosságát. Nem szabad azt mondanunk: „Nos, mi már birtokoljuk az egész igazságot, ismerjük a hit főbb oszlopait, most már megnyugodhatunk ebben az ismeretben.” Az igazság előrehaladó, és nekünk annak növekvő fényében kell járnunk. Egy testvér megkérdezte tőlem: „White testvérnő, szerinted személyesen kell megértenünk az igazságot? Miért nem fogadhatjuk el a más testvéreink által kutatott igazságokat? Miért nem hisszük el azokat azért, mert ők tanulmányozták a témákat, mi pedig haladhatnánk előre anélkül, hogy az kimerítené értelmünket ezeknek a témáknak a vizsgálatával? Vagy talán nem hiszed, hogy azok, akik a múltban feltárták az igazságot, Isten által ihletettek voltak?” Nem merem azt mondani, hogy nem Isten vezette őket, hiszen Krisztus vezeti az övéit minden igazságban; de ha a szó teljes értelmében vett ihletettségről van szó, akkor azt válaszolom: Nem! Hiszem azt, hogy Isten rájuk bízott egy feladatot, de ha nem szentelik magukat folyamatosan Istennek, akkor beleszövik az énjüket és sajátos jellemvonásaikat abba, amit tesznek; saját mintájukat erőltetik rá a munkára, és a vallásos tapasztalatuk mintája szerint formálják az embereket. Veszélyes emberre támaszkodni. A végtelen hatalom karjára kellene támaszkodnunk. Ezt Isten évek óta kinyilatkoztatta nekünk. Élő hitre van szükségünk a szívünkben, és egyre mélyebb ismeretre és nagyobb világosságra kell jutnunk.”

Ne bízzatok egyetlen ember bölcsességében vagy bibliakutatásában sem! Menjetek személyesen az Írásokhoz, alázatos szívvel kutassátok az ihletett Igét, tegyétek félre az előre kialakított véleményeket; mert csak akkor lesz hasznosok belőle, ha Isten Igéjéhez úgy járultok, mint a kisgyermek. Mondjátok ezt: „Ha Istennek van számomra valami mondanivalója, én akarom azt. Ha Isten az Ő igéjéből adott világosságot ennek vagy annak a testvérnek egy bizonyos igazságról, akkor nekem is meg tudja mutatni. Megtalálhatom a bizonyítékokat, ha imádságos szívvel kutatom az Írásokat, és tudhatom, hogy megismertem az igazságot.” Ne más elméjének termékeként prédikáljátok az igazságot, hanem

tegyétek a magatokévá! Amikor a samáriai asszony megbizonyosodott arról, hogy Jézus a Messiás, sietett elmondani ezt szomszédainak és a város lakóinak. Így szólt: „Jertek, lássatok egy embert, aki megmonda nekem mindent, amit cselekedtem. Nem ez-e a Krisztus? Kimentek azért a városból, és hozzá mentek. [...] Abból a városból pedig sokan hívének benne a Samaritánusok közül annak az asszonynak beszédéért, aki bizonyoságot tett vala, hogy: Mindent megmondott nekem, amit cselekedtem [...] És sokkal többen hívének a maga beszédéért, És azt mondják vala az asszonynak, hogy: Nem a te beszédedért hiszünk immár: mert magunk hallottuk, és tudjuk, hogy bizonynal ez a világ üdvözítője, a Krisztus.”

Testvéreim, mélyre kell ásnunk az igazság bányájába. Feltehetek kérdéseket magatoknak vagy egymásnak egyes témákról, de csak akkor, ha valóban keresztényi szellemben teszitek. Túl gyakran azonban az énetek nagy, és amint elkezdődik a bibliakutatás, egy keresztényietlen lelkület nyilvánul meg. Ez Sátánnak örömet szerez, ezért legyen alázatos szívünk, hogy személyesen ismerjük meg az igazságot. Eljön az idő, amikor különválasztanak bennünket, szétszóródunk, és mindannyiunknak egyedül kell majd megállnunk. Akkor már nem lehetünk közösségbe azokkal, akik ugyanezt a drága hitet vallják. Hogyan fogtok megállni akkor, ha nem tudjátok, hogy Isten mellettetek áll-e, Ő vezet és irányít titeket? Valahányszor az igazságot kutatjuk, a gyülekezetek Tanítója ott van velünk. Az Úr egy pillanatra sem hagyja magára a hajót, hogy tudatlan kormányosok vezessék. Megváltásunk Mesterétől vehetjük át az utasításokat.

Képesnek kell lennünk arra, hogy az igazság drága üzenetét a megfelelő időben adjuk tovább. Nem állíthatjuk, hogy azok tanításaiban, akik kutatták az igazság Igéjét, nem lehet hibát találni, mert egyetlen emberi lény sem tévedhetetlen. De ha Isten világosságot küldött, akkor szükségünk van rá – és Isten valóban küldött világosságot, ezért minden ember legyen óvatos, hogy hogyan bánik vele. Ahogy az igazság terjed, az emberek így szólnak majd: „Légy óvatos, ne légy túl buzgó, ne légy túlságosan biztos; te az igazságot keresed.” Természetesen az igazságot keressük – mégpedig úgy, ahogyan az Krisztusban van.^{547]}

Amikor Nátánáel odament Krisztushoz, Jézus ezt mondta: „Íme egy igazán izraelita, akiben hamisság nincsen. Monda neki Nátánáel: Honnan ismersz engem? Felele Jézus és monda neki: Mielőtt hívott téged Filep, láttalak téged, amint a fügefafa alatt voltál.” Jézus minket is lát az imádság csendes helyein, ha keressük Őt, hogy világosságot kapjunk, és megismerjük az igazságot. Testvéreinknek kétszerek kellene lenniük őszintén megvizsgálni a vita minden pontját.^[547] Ha egy testvér tévesen tanít, azoknak, akik felelősségteljes pozícióban vannak, tudniuk kellene róla. Ha pedig igazságot tanít, akkor mellé kell állniuk. Mindannyiunknak tudnunk kell, hogy tanítóink mit tanítanak közöttünk. Ha az igazságot tanítják, akkor szükségünk van rá. A szombatiskolai tanítóknak ismerniük kell az igazságot, és minden szombatiskola tanulónak is meg kell értenie azt. Isten

iránti kötelességünk, hogy megismerjük azt a világosságot, amit Ő küld nekünk. Ő útmutatást adott nekünk, amely alapján minden tanítást meg kell vizsgálnunk: „A tanításra és bizonyágtételre hallgassatok! Ha nem ekként szólnak azok, akiknek nincs hajnaluk”. De a kutatás végén, ne legyetek annyira elfogultak, hogy ne ismerjete el egy pontot, amikor az bizonyítást nyer elöttetek, csak mert nem egyezik az elképzeléseitekkel. Ne kapaszkodjatok bele minden jelentéktelen kifogásba, hogy felnagyítsátok, amennyire csak lehetséges, és ne őrizgessétek őket későbbre sem. Senki sem mondta, hogy egy ember kutatásai – bárkiről is legyen szó - feltétlenül tökéletesek. Tudom azonban, hogy gyülekezeteink haldokolnak a Krisztusba vetett hit általi megigazulásról és az ezzel rokon igazságokról szóló tanítás hiánya miatt.

Bárki által is küldi Isten a világosságot, mi nyissuk meg szívünket, hogy a Krisztus szelídségével fogadjuk azt. Sokan azonban nem így cselekszenek. Amikor egy vitás kérdést ismertetnek, ők csak kérdést kérdésre halmoznak, anélkül, hogy bármilyen világosan alátámasztott pontot elismernének vagy elfogadnának. Ó, bárcsak úgy járnánk el, mint akik valóban világosságot keresnek! Az Úr adja nekünk Lelkének ajándékát nap mint nap, és ragyogtassa ránk az Ő arcát, hogy tanítványai lehessünk Krisztus iskolájában.^[548]

Battle Creek, Michigan, 1890. február 6.

10. kézirat, 1890. – Ki fogadja el a mennyei világosságot?

A bibliaiskolában elhangzott megjegyzések

Szeretném felolvasni nektek Jézus néhány értékes szavát: „De nemcsak ő értük (nemcsak azokért a tanítványokért, akik akkor mellette voltak) könyörgök, hanem azokért is, akik az ő beszédükre hisznek majd énbennem” (Jn 17:20), vagyis értünk. Azt jelenti, hogy értünk imádkozott, testvéreim. „Hogy mindnyájan egyek legyenek; amint te énbennem, Atyám, és én te benned, hogy ők is egyek legyenek mi bennünk: hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél engem.” (21. vers) Egység és összhang!

Sokakra gondoltam, akiknek itt kellett volna lenniük, de nincsenek itt. Hol van Leon Smith, Ballenger testvér és Smith testvér? Nem tölthetnének velünk egy órát? Visszavonulnak, mert félnek, hogy meggyőzve lesznek? Miért nem jönnek el ezek az emberek? Ha nem tudják, mivel állnak szembe, akkor nem is fogják megérteni. Nem, testvéreim! Mi a ti feladatotok? Az, hogy megnyerjétek azokat, akik nem értik ezeket a dolgokat, és akik folyamatosan sötétségből támadnak? Tudjuk, hogy nem akarnak eljönni meghallgatni, nem akarnak eljönni oda, ahol az Úr megérinthetné a szívüket és az elméjüket. Értitek, hogy nem így kell az embernek dolgoznia?

Testvérek, szemléljük ezeket a kérdéseket helyes megvilágításban. Ha értékes dolgok birtokában vagyunk, szeretnénk, hogy ők is rendelkezzenek velük, szeretnénk, hogy megértsék, hogy hol munkálkodik Isten Lelke; de ha mindig a tábor szélén maradnak, akkor nem tudhatják, milyen befolyást gyakorol az Úr az Ő népére. Azt kívánjuk, hogy idejőjenek közénk, hogy hitben és célban egységesek lehessünk és megérthessük azt, hol munkálkodik Isten Lelke. Sokan másoknak is itt kellene lenniük.^[549]

Olvasom tovább: „Hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél engem. És én azt a dicsőséget, amelyet nekem adtál, őnekik adtam” (21-22. versek). Erre várunk itt; szeretnénk részesülni ebből a dicsőségből és kiváltságunk is, hogy megkapjuk. Elég sötétség van a világban, de mi szeretnénk, ha Isten dicsőségének fénye világítaná meg a mi utunkat és másokét is. Szeretnénk részesülni ebből a dicsőségből, hogy amikor visszatérünk a munkánkhoz, ragyogjon az arcunkon, tükröződjön szavaikban és bizonyosságtételeinkben, és bármerre megyünk, mély benyomást tegyen a saját elménkre is.

„És én azt a dicsőséget, amelyet nekem adtál, őnekik adtam, hogy egyik legyenek, amiképpen mi egy vagyunk.” Ki érzi szívén az egységre jutás terhét? Ki érzi? Hol vannak azok? Az Úr segítsen megértenünk, milyen lélek vezet és indít minket. „Én ő bennük, és te énbennem: hogy tökéletesen egyé legyenek” (23. v). Az ő hasznuk nem abban áll, hogy lássák, milyen messze tudnak állni tőlünk, mennyire tudnak más gondolatokkal és a saját elképzeléseikkel foglalkozni, és mennyire tudják becsülni és dédelgetni saját nézeteiket. Nem, hanem az a hasznuk, hogy tökéletessé váljanak az Egyben; vágyakozzanak és törekedjenek arra, hogy egyik legyenek, és eljussanak oda, ahol egységben lehetnek.

„Hogy megismerje a világ, hogy te küldtél engem.” Ez a hitelesítésük a világ előtt. És „szeretted őket” – ezt jegyeztétek meg! Ó, ez olyan nagy erővel hat rám. Olyan erőt ad a szívemnek; olvadni és elégni érzem az egész lényemet, amikor olvasom. És „szeretted őket, amiként engem szerettedél”. Meg tudjuk ragadni ezt? Képesek vagyunk felfogni ezt? ^[550]

„Szeretted őket, amiként engem szerettedél.” Ennek mindig örömet, boldogságot, hálaadást és köszönetet kellene ébresztenie mindannyiunk szívében Isten iránt, hiszen mindent megtett azért, hogy ez valósággá váljon, mivel Isten úgy szeret minket, mint a saját Fiát. Miért? Mert egyesültünk Krisztusban, ahogyan Ő is egy az Atyával.

Egység van azok között, akik Krisztus Lelkének részesei. Oda vezethetitek a lovat a vízhez, de soha nem kényszeríthetitek arra, hogy igyon; neki vágyakoznia kell a vízre. Így van ez velünk is: körülvehet bennünket az otthon melege, az élet igéi teljes szépségükben és világosságukban elhangozhatnak, olyanok lehetnek, mint a lámpa ragyogó fénye; de ha valaki nem akarja meggyújtani erről a gyertyáját, ha nem akar világosságot nyerni, akkor nem lesz része benne, egyáltalán nem. Ez számomra a legértékesebb dolog.

Jézus azt is mondta: „Atyám, akiket nekem adtál, akarom, hogy ahol én vagyok, azok is én velem legyenek”. Ezek az emberek ott lesznek Jézus körül az Ő országában, közvetlenül mellette. Ó, micsoda gondolat! Ez arra késztet – még ha a kötelesség teljesítése közben kellene is meghalnom – hogy teljes áldozatot hozzak az igazságért. Ó, bárcsak vele lehetnék ott, ahol Ő van! Ő az én szerelmem, az öröm koronája; Ő az én reménységem és vigasztalásom. ^[551]

És utána mi következik? „Hogy megláthassák az én dicsőségemet.” Éreztük Őt az alázatban, éreztük Őt az áldozatban, éreztük Őt a próbákban, éreztük Őt a megpróbáltatásokban; most pedig megláthatjuk Őt úgy, amint van, és ha rátekin-tünk, akkor részesei leszünk Vele együtt az Ő dicsőségében.

„És én azt a dicsőséget, amelyet nekem adtál, őnekik adtam, [...] mert szerettedél engem e világ alapjának felvettése előtt. Igazságos Atyám! És e világ nem ismert téged” (22., 24-25. versek). Ó, milyen kevésbé ismerjük Őt; pedig azt valljuk, hogy az Ő követői vagyunk. Azt mondja: „e világ nem ismert téged”.

Isten óvjon attól, hogy azok, akik az igazságot viszik a sötétségben élőknek, azok legyenek, akikről Krisztus azt mondja majd: „Nem ismerlek téged”. Milyen kevesen ismerik az én Megváltómat!

„De én ismertelek téged; és ezek megismerik, hogy te küldtél engem; És megismertettem ő velük a te nevedet, és megismertetem; hogy az a szeretet legyen ő bennük, amellyel engem szeretted, és én is ő bennük legyek.” (25-26. versek) Ez az Ő kijelentése. Az elmúlt év során még világosabban értettem. „És megismertettem ő velük a te nevedet” - az Ő nevét, jóságát, kegyelmét, szeretetét, könyörületét, hogy összegyűjthessétek erőteteket és gondolkodhassatok, hogy Jézus Krisztus szikláján megalapozva, higgyetek benne. „És megismertettem ő velük a te nevedet, és megismertetem.” Ezért jött Ő közénk.^[552]

„Hogy az a szeretet, amellyel engem szeretted, bennük legyen, és én is bennük legyek.” Annyira örülök ennek, testvérek, annyira örülök, hogy megvan ez a kiváltságunk. De elménk elszakadt Istentől; az ellenség pedig azt akarja, hogy ez így legyen. Sátáni árnyát, pontosan közénk és a mi Reménységünk, Erőnk és Vigasztalásunk közé veti, hogy ne lássuk meg Őt, hogy eltakarja előlünk Jézust, ne értsük meg Őt, hogy mi Ő számunkra – hogy sötét és ködös árnyát közénk és a Megváltónk közé vesse.

Mi csak egyetlen felvillanását ragadtuk meg a hitnek. Csak kevéssel rendelkezünk belőle. De olyan nehéz annak az elmének, amely a sötét árnyakra tekint, és emlékezetét csüggesztő gondolatokkal és gyászos árnyakkal tölti meg, hogy úgy tűnik, képtelen bármi másra tekinteni. De az Úr segítsen bennünket, hogy Krisztus drágaköveit gyűjtsük össze. Az Úr segítsen, hogy emlékezetünket Isten gazdag ígéreteivel töltsük meg, hogy amikor Sátán közénk és az erőnk Forrása közé akarja vetni sötét árnyát, akkor fel legyünk fegyverkezve; hogy minden oldalról emlékoszlopok vegyenek körül bennünket – ígérek által megerősítve –, és elmondhassuk: „Mert a fügefafa nem fog virágozni, a szőlőkben nem leszen gyümölcs, megcsal az olajfa termése, a szántóföldek sem teremnek eleséget, kivész a juh az akolból, és nem lesz ökör az istállóban. De én örvendezni fogok az Úrban, és vigadok az én szabadító Istenemben.” (Hab 3:17-18)

Ha néha olyan nehéznek találjuk ezt az ígét, az azért van, mert hitetlenség van elültetve a szívünkben, ott, ahol hitnek kellene virágoznia. Újra és újra ismétlem ezt az ígét, és olyan helyzetbe hozom magam, hogy fogadhassam az igazság Napjának fényét és ragyogását. Nem a sötétségre fogok tekinteni.^[553]

Testvéreim, Krisztusért könyörgöm nektek, magasztaljátok fel Őt - a Kálvária Emberét. Magasztaljátok Őt, a bűnösök egyetlen reménységét. Tanuljatok tőle, mindannyian. Tapasztalatotokban nyissátok meg azokat a fejezeteket, amelyeket eddig még nem nyitottatok meg, az Istenben való áldás és bizalom tekintetében.

Halljátok, mit mond a Megváltó: „Mindazáltal az embernek Fia mikor eljő, avagy talál-e hitet e földön?” (Lk 18:8) Miért? Mert az ördög sötét lepelbe bur-

kolja az embereket, holott világosságra van szükségünk, világosságra, testvérek, világosságra, drága világosságra Isten trónjától. Biztosak kell legyetek abban, hogy megtanultátok megvallani a hiteteket. Amikor elmentek azokhoz, akik a hitetlenség hálójában vergődnek, úgy kell állnotok a hitben, hogy ne áraszhassák rátok sötétségüket; annyira meg kell szilárdulnotok az igazságban, hogy ne lehessen titeket eltántorítani, hanem Isten meg tudja nektek mutatni drága világosságát.

Pál apostol tudta, hogy nem maradhat sokáig Timóteussal, ezért folyamatosan tanította őt. Ezt mondta: „Te annak okáért, én fiam, erősödjél meg a Krisztus Jézusban való kegyelemben.” (2Tim 2:1) Erre van szüksége mindannyiunknak – nem a saját véleményeinkre, nem értelmünkre, intelligenciánkra vagy bármi másra, hanem arra, hogy erősek legyünk abban a kegyelemben, amely Jézus Krisztusban van.^[554]

„És amiket tőlem hallottál sok bizonyosság által, azokat bízzad hív emberekre, akik másoknak a tanítására is alkalmasak lesznek. Te azért a munkának terhét hordozzad, mint a Jézus Krisztus jó vitéze.” (2Tim 2:2-3) Ez az ige közvetlenül előttünk áll. Éppen ezeknek az embereknek lenne itt a helye, akiknek érdeklődést kellene tanúsítaniuk az igazság megismerése iránt, különös tekintettel arra a bizalmi pozícióra, amelyet Battle Creekben és a misszióterületen töltenek be. Ezeknek a férfiaknak felkészülteknek kellene lenniük erre a feladatra, de ők nincsenek itt; nem jönnek közel.

Testvérek, ennek nem így kellene lenni. Szeretném, ha elgondolkodnátok ezeken a dolgokon. Szeretném, ha Istent keresnétek, hogy megértsétek ezeket. Kérjétek az Urat, hogy nyugtalanítsa meg ezeket a lelkeket, hogy érezzék: többre van szükségük, mint amivel jelenleg rendelkeznek. Testvérek, szükségünk van világosságra, drága világosságra Isten trónjától. A bonyolultságok keresése és a kételyek szakadatlan táplálása helyett inkább arra lenne szükségetek, hogy térdeitekre essetek és imádkozzatok. Krisztus szerelmére mondom, gondolkodjatok el a zsidók tévedésein és hibáin. Krisztus mondta, hogy a világosság eljött, de ti jobban szerettétek a sötétséget, mint a világosságot (lásd János 3:19). Ez csak ott történhet meg, ahol világosság ragyog. Találkozhattok emberekkel, akik azt mondják: „Vigyázzunk, vigyázzunk; óvatosnak kell lennünk!” De nekünk nagyon oda kell figyelniük arra, hogy a sötétséget kiűzzük, és a világosságot beengedjük.

Testvérek egy emberként kell felállnunk, és élő tapasztalatot kell szereznünk ezen az összejevetelen. Sok világosságra van szükségetek, amelyet magatokkal vihettek az örökkévalóságba. Erre van szükségetek. Nekünk feleannyi hitünk sincs, mint amennyire szükség van. Még csak most kezdünk tanulni, mint a kisgyermek. A gyermek először tesz egy lépést, elesik; aztán tesz egy másikat, és végül megtanul járni. Nos, nekünk is meg kell tanulnunk, hogyan gyakoroljuk a hitet.^[555]

Nézzétek a százados hitét, aki Krisztushoz jött. A százados nem állította,

hogy birtokában lenne a zsidók ismeretének, de odajött, és ezt mondta: „Uram, nem vagyok méltó, hogy az én hajlékomba jöjj; hanem csak szólj egy szót, és meggyógyul az én szolgám.” Miféle hatalomban hitt ő, amely Krisztusban volt? Olyan hatalomban, mint amilyennel ő volt felruházva. Azt mondta: „Én is hatalom alá vetett ember vagyok, és vannak alárendelt katonáim, és ha az egyiknek azt mondom: »Menj el!«, elmegy, és a másiknak: »Gyere ide!«, idejön, és az én szolgámnak: »Tedd meg ezt!«, és megteszi.” Mit értett meg? Azt, hogy Krisztust angyalok veszik körül, és Krisztus szava egyenesen a betegszobába megy, és meggyógyítja őt. A zsidók hallották, amit Krisztus mondott neki: „Még az Izraelben sem találtam ilyen nagy hitet”. Vannak kívülről, akikre Isten kedvezőbben tekint, mint ránk. Miért? Mert ők minden rájuk ragyogó világosság szerint élnek. Mi pedig, akikre hónapok óta árad a világosság, kérleljük a népet, hogy keljenek fel és fogadják el a világosságot, és még mindig nem tudják eldönteni, megtegyék-e vagy sem. Úgy tűnik, nem látják meg, hogy jöhetnének inni, hogy megnyithatnák szívüket, és beengedhetnék a Megváltót.

A lelkem néha gyötrődik ezek miatt a dolgok miatt. De én nem tehetek semmit, nem tudok a szívhez szólni; csak Isten tud a szívhez szólni. Krisztus követeként, szívből kérlek benneteket, tiporjátok Sátánt a lábatok alatt. Könyörgöm nektek, hogy kezdjétek el dolgozni önmagatokért, dolgozzatok a sötétségben és hitetlenségben lévő lelkekért. Kérlek titeket, fordítsátok erőfeszítéseiteket arra, hogy odavezessétek őket, ahol élő vizek folynak, ahol a menny világossága rájuk áradhat, hogy az emberek között világosságként állhassanak, és ne a sötétség árnyékaként.^[556]

Tegnap reggel körülbelül két óra tájban ébredtem, és nem tudtam visszaaludni; a lelkem szinte gyötrődött, és nem tudtam semmit sem mondani. Letérdeltem az Úr előtt, és ezt mondtam: „Te mindent tudsz; ismered a terhemet. Többre van szükségem, mint amim van. Nem bírom el ezt a terhet. Olyan nagy felelősséget érzek, amikor tudom, hogy az emberek nem a világosságban járnak, amikor tudom, hogy szembemennek azzal, amit az Úr mondott nekem.” Ekkor úgy éreztem, mintha egy fényhullám ereszkedett volna le rám, és Isten békessége töltött be. Ezek a szavak jutottak el hozzám: „Veled leszek; erőmet adom neked.” Tegnap reggel óta úgy érzem, hogy meg tudnék halni Jézus Krisztusért. És nem fogok többé aggódni, és nem fogom többé magamra venni ezt a terhet, hanem Isten kezébe adom. Testvérek, készek vagyunk mi is odavinni és Isten kezébe tenni terheinket? Tegyük meg. Vigyük a Terhek Hordozójához, és amikor valami tennivalónk lesz, tegyük meg.

Amikor elhagyjátok ezt a helyet, annyira meg kell lennetek győződve az üzenetről, hogy olyan legyen, mintha égő tűz lenne csontjaitokban, amely miatt nem tudtok csendbe maradni. Igaz, hogy az emberek azt fogják mondani: „Túlságosan izgatottak vagytok; túlságosan felfújjátok ezt a témát, és nem elmélkedtek eleget

a törvényen. Tehát, nagyobb hangsúlyt tegyetek a törvényre, ne mindig Krisztus igazságának elérésére törekedjete, a törvényt hangsúlyozzátok!”

Hagyjátok, hogy a törvény gondoskodjon magáról! Addig foglalkoztunk a törvénnyel, amíg olyan szárazak nem lettünk, mint Gilboa hegyei, melyekre sem harmat, sem eső nem hullott. ^[557] A názáreti Jézus Krisztus érdemeiben kell bízunk! Isten segítsen meg bennünket, hogy szemünket szemgyógyító írral kenjük meg, hogy láthassunk. Ha Isten segít, közeledni fogunk hozzá, és Ő is közeledni fog hozzánk. Hiszünk ebben? Járnunk fogunk azon az úton, amelyet Isten kijelölt? Az Úr segítsen és világosítsa meg bennünket, hogy amikor elmegyünk erről a helyről, olyanok legyünk, mint azok, akik pünkösdtől kimentek az igazságot hirdetni. A lelkek megtértek, és nem tudtak ellenállni a bizonyágtételnek. ^[558]

1890. február 6.

RH, 1890. március 11. – Krisztus a tanítványai közötti egységért imádkozott

Krisztusnak a tanítványaiért mondott imájában értékes szavakat találunk: „Szent Atyám, tartsd meg őket a te nevedben, akiket nekem adtál, hogy egyek legyenek, mint mi! [...] De nemcsak ő értük könyörgök, hanem azokért is, akik az ő beszédükre hisznek majd énbennem; Hogy mindnyájan egyek legyenek; amint te énbennem Atyám, és én te benned, hogy ők is egyek legyenek mi bennünk: hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél engem.”

Az egységet és az összhangot, amelynek Krisztus tanítványai között kellett megvalósulnia, a következő szavakkal írja le: „hogy egyek legyenek, amiképpen mi egy vagyunk”. Milyen sokan vannak azonban, akik félreállnak, és azt hiszik, már mindent megtanultak, amire szükségük van. Testvérek, éreztek-e felelőséget értük? Elmentetek hozzájuk, hogy meghívjátok őket, jöjjenek, keressék az Istent, és hallják meg azokat a szavakat, amelyek számotokra oly értékesek? Ti örvendeztek a világosságban, és hagyjátok, hogy mások sötétségben maradjanak? Azt kívánjuk, hogy minden testvérünk részesüljön abban az áldásban, amelyben mi is részesülünk. Akik a tábor szélén maradnak, nem tudják, mi történik a tábor közepén. Be kell jönniük a belső udvarokba, mert nekünk, mint népnek, egységre kell jutnunk hitben és célban. Jézus azért imádkozott, hogy minden tanítványa egységben legyen: „Hogy mindnyájan egyek legyenek; amint te énbennem, Atyám, és én te benned, hogy ők is egyek legyenek mi bennünk: hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél engem.” Ezen egység által lesz meggyőzve a világ Krisztus küldetéséről, és így visszük majd a világ elé az isteni jóváhagyás pecsétjét. „És én azt a dicsőséget, amelyet nekem adtál, őnekik adtam, hogy egyek legyenek, amiképpen mi egy vagyunk”. Erre van szükségünk. Ez az, amire várunk – többet Krisztus dicsőségéből, hogy megvilágítsa utunkat, hogy haladjunk előre dicsőségtől ragyogó arccal, mély benyomást téve azokra, akikkel kapcsolatba kerülünk.

„Én ő bennük, és te énbennem: hogy tökéletesen eggyé legyenek, és hogy megismerje a világ, hogy te küldtél engem, és szeretted őket, amiként engem szerettél.” Fel tudjuk fogni e szavak jelentőségét? Szívünkbe tudjuk fogadni őket? Mérhetjük-e ezt a szeretetet? Az a gondolat, hogy Isten úgy szeret bennünket, mint az Ő Fiát, hálával és dicsérettel kellene, hogy eltöltsön bennünket iránta. Minden

intézkedés megtörtént, hogy Isten úgy szerethessen minket, ahogyan Fiát szereti – ezt pedig Krisztussal és egymással való egységünk által érhetjük el. Mindannyiunknak személyesen kell a forráshoz járulnunk és innunk. Ezek ihatnak körülöttünk az üdvösség áradatából, de mi csak akkor frissülünk fel, ha személyesen iszunk a gyógyító folyam vizéből. Személyesen kell meglátnunk Isten Igéjének szépségét és világosságát, és lámpásunkat az isteni oltáron kell meggyújtatunk, hogy az élet igéjét, mint erőteljesen világító lámpát, magasra tartva járassunk a világ előtt. Akik nem jönnek Isten Igéjéhez személyesen világosságért, nem lesz világosságuk, amelyet továbbadhatnának másoknak.

Milyen értékesek ezek a szavak! „Atyám, akiket nekem adtál, akarom, hogy ahol én vagyok, azok is én velem legyenek; hogy megláthassák az én dicsőségemet, amelyet nekem adtál: mert szeretted engem e világ alapjának felvettetésé előtt.” Krisztus azt akarja, hogy szemléljük az Ő dicsőségét. Hol? A mennyek országában. Azt akarja, hogy egyek legyünk Vele. Micsoda gondolat! Mennyire készségesnek érzem magam, hogy bármilyen áldozatot meghozzak Jézusért! Ő az én szeretetem, az én igazságom, az én vigasztalásom, az én örömkoronám, és azt kívánja, hogy szemléljük az Ő dicsőségét. Ha követjük Őt alázatosságában, önmegtagadásában, bánatában és megpróbáltatásában, meglátjuk majd Őt úgy, amint van, és meglátjuk az Ő dicsőségét. És ha meglátjuk az Ő dicsőségét, részeivé válunk annak a dicsőségnek.

Azt mondja: „Igazságos Atyám! E világ nem ismert téged, de én ismertelek téged; és ezek megismerik, hogy te küldted engem.” Ó, milyen keveset tudunk Róla! Azt mondja, hogy a világ nem ismerte meg az Atyát. Isten őrizzen bennünket attól, hogy azok, akik az igazságot hirdetik, híjával legyenek Isten ismeretének! Bárcsak Krisztus ezt mondhatná rólunk: „De ezek megismertek téged!”

„És megismertettem ő velük a te nevedet, és megismertetem; hogy az a szeretet legyen ő bennük, amellyel engem szeretted, és én is ő bennük legyek.” Ez a mi munkánk is, hogy kinyilatkoztassuk az Atyát, megismertessük az Ő nevét. Sokkal tisztábban hallottuk az Ő hangját az elmúlt két évben elhangzott üzenetben, amely hirdette az Atya nevét: „Az Úr, az Úr, irgalmas és kegyelmes Isten, késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú és igazságú. Aki irgalmas marad ezerízígen; megbocsát hamisságot, vétket és bűnt: de nem hagyja a bűnt bűntelenül.”

Ó, bárcsak összegyűjtenénk hitünk minden erejét, és lábunkat Jézus Krisztus sziklájára helyeznénk! Hinnetek kellene, hogy Ő képes megőrizni benneteket minden eleséstől. Azért nincs több hitetek Isten ígéreteiben, mert elmétek elszakadt Istentől, az ellenség pedig azt akarja, hogy ez így legyen. Sátáni árnyát vetette közénk és a Megváltó közé, hogy ne értsük meg, mit jelent számunkra Krisztus, vagy mivé lehet számunkra Ő. Az ellenség nem akarja, hogy megértsük, milyen nagy vigaszt találhatunk Krisztusban. Csak most kezdtük megsejteni, mi is az

igazi hit; mert akik a hitetlenség sötét képeit szemlélik, azoknak nehéz bármi mást látni, mint sötétséget. Az Úr segítsen minket, hogy összegyűjtsük az Ő ígéreteinek drágaköveit, és emlékezetünket ékesítsük az Ő szavának gyöngyszemeivel. Fel kellene vértelnünk magunkat Isten ígéreteivel. Lelkünket ezekkel kell körülbástyáznunk. Amikor Sátán eljön sötétségével, és megpróbálja a lelkemet komor köddel beborítani, én Isten néhány drága ígését ismétlem. Amikor munkánk nehezebbé válik az emberek szívében lévő hitetlenség miatt – ott, ahol hitnek kellene virágoznia –, újra meg újra ismétlem: „Mert a fügefafa nem fog virágozni, a szőlőkben nem lesz gyümölcs, megcsal az olajfa termése, a szántóföldek sem teremnek eleséget, kivész a juh az akolból, és nem lesz ökör az istállóban. De én örvendezni fogok az Úrban, és vigadok az én szabadító Istenemben”. Miközben ezt teszem, Isten dicsőségének világossága tölti be a lelkemet. Nem a sötétségre tekintek.

Nekünk magasztalnunk kell a Kálvária Emberét, és mindenkinek meg kell tanulnia Krisztust felmagasztalni, mielőtt elhagyja ezt az összejevetelt – mielőtt munkálkodni indulna másokért. Bárcsak nyílnának meg tapasztalatokban új fejezetek az Istenbe vetett bizalomról. A Megváltó azt kérdezi: „Mindazáltal az embernek Fia mikor eljő, avagy talál-e hitet e földön?” Sátán sötét árnyát vetette közetek és Istenetek közé, és nagy sötétséggel borította be az embereket. De nektek Isten trónjától származó világosságotok kell legyen; az igazságban legyetek meggyökerezve és megalapozva, hogy amikor azok jelenlétébe kerülnétek, akik a hazugságot szeretik, ne homályosítsanak el benneteket a befolyásuk, és ne szakítsanak el benneteket a drága világosságtól.

Pál így tanította Timóteust: „Erősödjél meg a Krisztus Jézusban való kegyelemben; És amiket tőlem hallottál sok bizonyosság által, azokat bízzad hív emberekre, akik másoknak a tanítására is alkalmasak lesznek.” Ez az, amit nekünk is tennünk kell. Misszióterületen vagyunk, és imádkoznunk kellene, hogy az Úr ébressze fel azok elméjét, akik semmi többre nem vágnak, mint amivel jelenleg rendelkeznek, hogy ők is keressék az Isten trónjától származó világosságot. Nem lenne szabad, hogy ellenszegülésben találtsunk, kételkedve az Istentől érkező világosságban. Amikor olyan tanítás kerül elétek, amelyet nem értetek, boruljatok térdre Isten elé, hogy megérthessétek az igazságot, és ne találtsatok Isten ellen harcolóknak a zsidókhhoz hasonlóan. A világosság eljött hozzájuk, de ők jobban szerették a sötétséget, mint a világosságot. Amikor figyelmeztetjük az embereket, hogy ne fogadjanak el semmi mást, csak az igazságot, akkor arra is figyelmeztetnünk kell őket, hogy ne veszélyeztessék lelküket azáltal, hogy elutasítják a világosság üzeneteit, hanem hogy komoly bibliatanulmányozással űzzék ki a sötétséget. Legyünk mindannyian sokkal óvatosabbak, nehogy elveszük azt, ami igazság. Élő tapasztalatra van szükségünk.^[559]

Hitben még olyanok vagyunk, mint a kisgyermek, akik tanulnak járni.

Amikor egy gyermek megteszi első lépéseit, gyakran megbotlik és elesik, de újra feláll, és végül megtanul önállóan járni. Nekünk is meg kell tanulnunk hinni Istenben. Nem szabad érzéseinkre támaszkodnunk, hanem élő hit által kell megismernünk Istent. Tekintsetek a római századosra, mint a hit igazi példájára. Ő így jött Jézushoz: „Uram, az én szolgám otthon gutaütötten fekszik, és nagy kínokat szenved. És monda neki Jézus: Elmegyek és meggyógyítom őt. És felelvén a százados, monda: Uram, nem vagyok méltó, hogy az én hajlékomba jöjj; hanem csak szólj egy szót, és meggyógyul az én szolgám. Mert én is hatalmasság alá vetett ember vagyok, és vannak alattam vitézek; és mondom egyiknek: Eredj el, és elmegy; és a másikkal: Jöszte, és eljő; és az én szolgámnak: Tedd ezt, és megteszi. Jézus pedig, amikor ezt hallotta, elcsodálkozott, és monda az őt követőknek: Bizony mondom nektek, még az Izraelben sem találtam ilyen nagy hitet.”

Miféle hatalomban hitt ő, amely Krisztusban volt? Tudta, hogy Isten hatalma van benne. Azt mondta: „Mert én is hatalmasság alá vetett ember vagyok, és vannak alattam vitézek; és mondom egyiknek: Eredj el, és elmegy”. A százados a hit szemével látta, hogy Isten angyalai veszik körül Jézust, és tudta, hogy Jézus egyetlen szavára egy angyal siet a beteghez, és a szolga meggyógyul. Tudta, hogy Jézus szava belép a házba, és szolgája meggyógyul. És mennyire megdicsérte Jézus ennek az embernek a hitét! Ezt mondta: „Még az Izraelben sem találtam ilyen nagy hitet”.

Sokan vannak, akik nem a népünkhöz tartoznak, akikre Isten kegyesen tekint, mert a nekik adott világosság szerint élnek. Majdnem két éve kérleljük a népet, hogy fogadják el Krisztus igazságáról szóló világosságot és igazságot, és még mindig bizonytalankodnak, hogy megragadják-e ezt a drága igazságot vagy sem. A saját eszméik kötik meg őket. Nem engedik, hogy a Megváltó belépjen. Mindent megtettem ezért az ügyért. A füleknek beszélhetek, de a szívhez nem tudok szólni. Nem kellene felébrednünk, és kilépnünk ebből a hitetlenségből? Nem kellene Sátánt taposnunk a lábunk alatt? Szívből kérlek benneteket, emelkedjete feljebb, ahol élő vizek folynak.

Tegnap hajnalban, amikor felébredtem a lelkem szinte gyötrődött és csak annyit tudtam mondani: „Uram, te mindent tudsz. A szívem terhelt, és te tudod, hogy nem bírom elhordozni ezt a terhet. Több segítségre van szükségem, mint eddig bármikor. Te tudod, hogy amikor látom, hogy az emberek szembefordulnak a te Igéddel, a súly alatt összetörök, és semmit sem tudok tenni a te segítséged nélkül.” Miközben imádkoztam, úgy tűnt, mintha egy fényáradat takart volna el, és egy hang szólt: „Én veled leszek, hogy megerősítselek.” Ettől kezdve Jézusban nyugszom. Elrejtőzhetek Benne. Nem cipelem tovább a terheimet. Leteszem azt Megváltóm lábaihoz.

Testvéreim, miért ne tennénk le mindannyian a terheinket oda? És amikor elhagyjuk ezt az összejövetelet, égjen a szívünkben az igazság, mintha tűz égne a

csontjainkban. Találkozni fogtok olyanokkal, akik azt mondják majd: „Túlságosan izgatottak vagytok; túlságosan felfűjítok ezt a témát, és nem elmélkedtek eleget a törvényen. Tehát, nagyobb hangsúlyt tegyetek a törvényre, ne mindig Krisztus igazságának elérésére törekedjete, a törvényt hangsúlyozzátok!” Addig prédikáltuk a törvényt, amíg olyan szárazak nem lettünk, mint Gilboa hegyei, melyekre sem harmat, sem eső nem hullott. Krisztust kell prédikálnunk, aki a törvényben van, és akkor prédikációinkban velő és táplálék lesz; táplálék Isten éhező nyája számára. Nem szabad saját érdemeinkben bízunk, hanem a názáreti Jézus érdemeiben. Szemünket meg kell kennünk szemgyógyító írral. Istenhez kell közelednünk, és Ő is közeledni fog hozzánk, ha az Ő kijelölt útján járunk. Ó, ha úgy mennétek, mint a tanítványok pünkösöd napja után, akkor bizonyágtételek élő lenne, és lelkek térnének meg Istenhez.^[560]

1890. évi 10. kéziratból

56. kézirat, 1890. – A szőlőtőről szóló példázat tanulságai

A bibliaiskolában tett megjegyzések

Arra a leckére gondoltam, amelyet Jézus a tanítványainak adott közvetlenül azelőtt, hogy belépett a Gecsemáné kertjébe, tudva, hogy ez az utolsó alkalom, amikor taníthatja őket a keresztre feszítése előtt. A zsidók nagyra becsülték és tisztelték a szőlőt. Egy szőlőtőre mutatva ezt mondta nekik: „Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlőműves. Minden szőlővesszőt, amely énbennem gyümölcsöt nem terem, lemetsz”. Vizsgáljuk meg ezt a kijelentés: „Lemetsz.” Most van lehetőségünk, hogy gyümölcsöt teremjünk; most van alkalmunk megmutatni, hogy termő vesszők vagyunk. De, ha közömbösen és hanyagul haladunk előre, akkor mi lesz velünk? Ő azt mondja, hogy le fog metszeni bennünket, mert Krisztus nélkül semmit sem tehetünk. Ha pedig olyanok vagyunk, mint a kiszáradt vesszők, amelyek nem a szőlőtőről nyerik a nedvüket és táplálékukat, akkor elszáradt vesszőkké válunk. Ő azt mondja, hogy mindazt, amely gyümölcsöt terem, megtisztítja, hogy több gyümölcsöt teremjen. Jézus azt is mondja: „Abban dicsőítetik meg az én Atyám, hogy sok gyümölcsöt teremjete; és legyenek nekem tanítványaim.” Vajon mi a szőlőtő élő vesszői vagyunk? Ha igen, akkor különállók vagyunk; nem vagyunk mindannyian egybeforrva; sok vessző van, de csak egy tő. Ha Krisztusban vagyunk, és Krisztus bennünk van, akkor a beszédünk, a szavaink – mindaz, amit mondunk –, a viselkedésünk – mindaz, amit teszünk – vajon nem Krisztushoz fognak kapcsolódni?

Nos, tegyük fel, hogy minden egyes vesszőnek volna hangja – ha gyümölcsöt terem, akkor van hangja –, akkor vajon a bokrokkal, a fákkal és minden körülötte lévővel beszélne, és nem a tővel? Ha mi a szőlőtőben vagyunk, nem a szőlőtővel fogunk beszélgetni? Nem Krisztus lesz a középpontunk? És nem fogunk mindent alárendelni neki, nem fogjuk Őt teljeséggel megragadni?

Testvérek tévedtünk, mert tévedhetetlennek tartottunk embereket. Bármilyen magas pozíciót is tölt be valaki, semmi okunk arra, hogy tévedhetetlennek tartsuk őt. Azt hittük, hogy az emberek tévedhetetlenek, csupán azért, mert az Úr rájuk bízott valamilyen munkát. Ha ezek a férfiak folyamatosan Krisztusban maradtak volna, és Krisztus mindig bennük maradt volna, úgyhogy soha egy pillanatra sem szakadtak volna el Tőle, akkor sokkal inkább támaszkodhatnánk

rájuk, mint most; de tudjuk, hogy gyakran tévednek és hibáznak. Akkor elítéljük őket azért, mert hibáznak és tévednek? Nem támaszkodhattok rájuk jobban, mint azokra, akiket tévedhetetlennek tartotok, mivel egyikünk sem tévedhetetlen. De elmondom nektek, hogy ki az, aki tévedhetetlen – Isten igazsága az. És ha mi az igazsághoz ragaszkodunk, és az igazság bennünk marad, akkor az igazság által megszentelődünk, és egyre közelebb kerülünk Istenhez.

Mi mindig harcban állunk a levegőbeli hatalmassággal. Szembe kell néznünk a sötétség erőivel. Ez a küzdelem az idők végezetéig fog tartani. Megváltónk is harcolt a sötétség hatalmaival és a sötétség hatalmai szakadatlanul harcoltak vele, amint belépett ebbe a világba. Sátán ellenségesen viszonyult hozzá. Amint pedig értelmi képességét gyakorolni kezdte, azonnal szembekerült a sötétség hatalmaival. Betlehemi csecsemőként való megjelenése zászlót bontott az ellenséggel szemben: „Nem veheted el az egész világot; nem követelheted magadnak.”^[562]

Menybemenetele után mit tett? Ki folytatta tovább a küzdelmet? Kik azok a látható személyek, akik tovább küzdenek ebben a világban, és véghezviszik azt? Krisztus követői, mindegyikük, nemcsak a megbízott szolgák. Ebben nagyot téved népünk. Azt hiszik, hogy ebben a küzdelemben nap mint nap, óráról órára, percről percre a prédikátoroknak kell gondoskodniuk róluk. Pedig ez a felelősség mindannyiunké.

Nem tudjuk, milyen munkát szánt nekünk Isten, és nem is mondhatjuk meg, csak ha elkezdjük használni azokat a talentumokat, amelyeket Ő adott nekünk. Ha csak egy talentumunk van és elkezdünk vele munkálkodni, és amikor Isten látja, hogy hűségesek vagyunk a kicsiny dolgokban, akkor ad nekünk még egy talentumot. Ahogy Isten dicsőségére használjuk ezeket, és mindig Krisztust tartjuk a középpontban – ahogy a szőlővessző számára a szőlőtő a központ, amelytől a nedvét és táplálékát kapja –, úgy lehetünk áldássá mindazok számára, akik kapcsolatba kerülnek velünk. Így a talentum növekszik és megsokasodik. Minél több talentumot viszünk a pénzváltóhoz, annál több talentumot használunk Isten dicsőségére. Testvérek, még csak félig sem értjük azokat a leckéket, amelyeket Jézus Krisztus adott nekünk – a legértékesebb tanításokat –, pedig egyre inkább meg kell értenünk őket. Krisztushoz kell jönnünk, és kérnünk kell őt, hogy világosítsa meg értelmüket, állítsa helyre szellemi látásunkat, hogy egyre többet ismerhessünk meg az igazságból.

Ne gondolja senki, hogy már birtokoljuk a teljes igazságot, amelyre szükségünk van, hogy bírjuk a hit legfőbb pillérjeit, és ha kitartunk mellettük, akkor nincs szükségünk arra, hogy személyesen is fáradozzunk az igazság megértésén. Egyik lelkész, aki már sok éve szolgálatban van, ezt kérdezte tőlem: „White testvérnő, tényleg személyesen kell megértenünk az Írásokat? A Biblia alapján logikusan levezethetők a hitünk pontjai – miért ne fogadhatnánk el ezeket úgy, ahogy mások már kidolgozták, hogy ne kelljen időt vesztegetnünk, és hirdessük

őket? Mi hisszük azt, hogy ezek Isten emberei (és meg is nevezett valakit).^[563] Vagy talán nem hiszed, hogy Isten ihlette őt?” „Hiszem, hogy Isten ihlette őt – válaszoltam, hiszem, hogy az Úr megbízta őt egy feladattal. De ha egy férfi vagy nő – bárki legyen is az – nem szenteli magát minden órában Istennek, akkor az ellenség valamilyen formában be fogja szőni az énjét a munkájába – saját jellemét, vagy saját különös elgondolásait. És az ilyen ember azonnal elkezd másokat formálni, a körülötte lévőkre is ráerőltetni saját mintáját.” Veszélyes dolog az embert felmagasztalni, emberre támaszkodni. Arra van szükségünk, hogy a számunkra kinyújtott karra támaszkodjunk, és ez az Úr, Izrael Istene, akiben bízhatunk.

Egy erő áll a nép rendelkezésére. Én ismerem ezt az erőt. Isten évekkel ezelőtt kinyilatkoztatta nekem, és most eljött el az ideje. Tapasztalni akarjuk, hogy ez az élő hit lelkesíti a szívünket, és több világosságához és ismerethez vezethet bennünket. Mindenkinek egyénileg kell megismernie az igazságot a maga számára.

Nos, itt vagytok ezen az iskolán. Waggoner testvér elénk tárta az igazságot. Talán azt mondjátok: amit hallottunk, az a jelenvaló igazság. Azonban mit fogtok utána tenni? Magatoknak kell tanulmányoznotok a Szentírást. Alázatos szívvel kell kutatnotok. Ha tele vagytok előítélettel, és előre kialakított véleményekkel, ha azt gondoljátok, hogy nincs mit tanulnotok, mert már mindent tudtok, amit tudni érdemes, akkor semmi hasznotok nem lesz belőle. Ha azonban gyermekként jöttök, tanulni fogtok mindabból, ami számotokra adatott. „Ha a menny Istene küldött valamit számomra, akkor nekem szükségem van arra.” A menny Ura arra készítetett embereket, hogy különleges tanulmányozás tárgyává tegyék a Szentírást, és amikor bemutatják ezeket az íráshelyeket, Ő adott nekünk gondolkodási képességet, hogy úgy lássuk a bizonyítékokat, mint ahogyan az előadó is látja azokat. Én is ugyanúgy megtaláltam a bizonyítékokat, ahogy az előadó megtalálta.^[564] Elmehetek és hirdethetem az igazságot, mert tudom, hogy az az igazság. És mert tudom, hogy igazság, el tudom mondani – nem, mint valaki más gondolatának termékét, hanem úgy, mint a samáriai asszony, aki bizonyosságot tett róla, hogy megtalálta a Messiást. Az emberek kimentek, hogy meghallgassák, és ezt mondták: „Már nem a te beszédedért hiszünk, hanem mert magunk is hallottuk, és tudjuk, hogy bizonynal ő a világ üdvözítője.”

Nem tudnátok együtt kérdezni és kutatni? De igen, tudnátok. De a nagy baj az, hogy az énünk olyan nagy bennünk, hogy amint kutatni kezdünk, azt keresztényietlen módon tesszük. Így volt Battle Creekben; így volt Minneapolisban; és így volt ez sok más helyen is. Isten nincs benne ilyen munkában; az ördög van jelen az ilyen dolgokban. Nekünk alázatos szívvel kell a Szentírához közelednünk. Ha Isten munkát bíz ránk, legyünk készen rá, és személyesen ismerjük meg az igazságot, így fogunk a Bibliánkhoz vonzódni. Vonzódnok kell a Bibliához.

Az Istentől kapott világosság alapján tudom, hogy sokunk el leszünk választva egymástól és szét leszünk szórva. Egyedül kell majd megállnotok különböző

helyeken. Nem lesz kapcsolatotok más testvérekkel, hogy azok irányítsanak benneteket, és tőlük meríthessetek erőt. Istenetekkel kell állnotok az oldalatokon, tudnotok kell, hogy Ő veletek van. Ma szükségünk van arra a bizonyosságra, hogy Ő a mi oldalunkon áll; hogy most is velünk van, amikor ebben az épületben összegyűltünk. Ne feledjétek, hogy a gyülekezetek Tanítója itt van. Isten nem hagyja, hogy a hajót egy tudatlan kormányos céltalanul kormányozza; Ő maga áll a kormánynál, tehát az Ő parancsai szerint munkálkodunk. Most is parancsra várunk, és azoknak üdvösségünk Fejedelmétől kell jönniük.^[565]

Kétség nélkül hiszem, hogy az Úr értékes igazságot adott alkalmas időben Jones testvérnek és Waggoner testvérnek. Talán tévedhetetleneknek tartom őket? Állítok-e olyat róluk, hogy soha nem tehetnek olyan kijelentést, soha nem állhatnak elő olyan gondolattal, ami megkérdőjelezhető, vagy amiben tévedhetnek? Állítok én ilyet? Nem, nem ezt mondom! Nem állítok ilyet egyetlen emberről sem a világon. Azt viszont mondom, hogy Isten világosságot küldött, és vigyáznotok kell, hogyan bántok vele. Szükségünk van az igazságra, úgy, ahogy az Jézusban van. Nem szabad úgy elmennünk erről az összejövetelről, hogy valami olyan hangzott el, amivel nem tudunk egyetérteni, és azt terjesszük testvéreink között. Nem! Térdre borulva imádkozzatok, hogy megtudjátok, mi az igazság. A szombatiskolai tanítóknak tudniuk kell mi az igazság, mert ők elméket formálnak; nem jelentéktelen dolog kiállni a diákok elé, és azt állítani, hogy világosságot birtokolnak, miközben lehet, hogy veszedelmes tévedés keveredik abba!

Tegnap reggel arról beszéltem, hogy egyesek nem jönnek el az összejövetelre. Ezért kívántam, hogy eljöjjenek. Megemlítettem Ballenger testvér nevét, Smith testvér nevét – Leon testvért és Smith presbiter nevét. Nem azért említettem őket, mert azt a benyomást akartam kelteni, hogy Ballenger testvér elzárkózna az igazságtól; hiszen ő elfogadta volna azt, mihelyt alkalma nyílt volna rá. Azért beszéltem ezekről a személyekről, hogy megismerhessék, megérthessék, mi az igazság. De ha nem akarnak hallani, ha távol akarnak maradni, akkor ugyanazt az érvet ismétlik, mint a gyülekezetek prédikátorai: „Maradjatok távol, ne menjete el, ne hallgassátok meg őket.” Én azonban azt mondom, hogy az egészet hallanotok kell. Ha Waggoner tévedett, tudnunk kell róla, nekünk, akik felelős beosztásban vagyunk, és utána személyesen kell kutatnunk. Tudni akarjuk, hogy ez igazság, és ha ez az igazság, testvéreim, azoknak a gyermekeknek a szombatiskolában szükségük van rá, és minden léleknek szüksége van rá! Ez az, amit mi akarunk.^[566]

Nektek, akik felelős beosztásban vagytok, azt mondom, hogy Isten előtti kötelességetek tudni, mi történik itt. Minden, ami elhangzott: „A tanításra és bizonyágtételre hallgassatok! Ha nem ekként szólnak azok, akiknek nincs hajnalok”. De ha van bennük világosság, és ők világosságot hordoznak, kérlek benneteket, ne legyetek tele előítélettel.

Annyira elszomorít az a tudat, hogy egyesek szíve tele van előítélettel. Azt figyelik, hogy melyik szóba köthetnek bele. „Nézzétek csak, ott vannak a tökéletesek.” Ki mondta, hogy ők [Jones és Waggoner] tökéletesek? Ki állít ilyet? Mi annyit állítunk, hogy Isten világosságot adott nekünk alkalmas időben. És most nekünk el kell fogadnunk Isten igazságát úgy, mint mennyből jövő igazságot. Amikor valamely pont bizonyítást nyer, ők [a testvérek] egy szót sem hajlandók belőle elismerni. Nem látják a világosságot, de kérdés után kérdést tesznek fel. Ezért nem sikerül egyetlen pontot sem világossá tenni és egyetérteni. Nem ismerik el, hogy feleltek már arra a kérdésre, hanem tovább ontják a kérdéseket egymás után. Testvérek, tudnunk kell, mit jelent úgy kutatni a Szentírást, mint akik világosságra vágynak, nem pedig mint akik el akarják utasítani a világosságot. Adja meg nekünk az Úr ezen a reggelen az Ő Szentlelkét, és adja meg nekünk az Ő lelkületét nap mint nap. Alázatban akarunk járni Istennel. Az Ő arcának világosságában akarunk élni. Krisztus szelídségét akarjuk. Segítsen meg az Úr, hogy naponta tanuljunk Krisztus iskolájában. ^[567]

1890. február 7.

22. kézirat, 1890. – Naplójegyzetek

Január 10. A Megváltóról szóló ígéret

Édenben hirdettetett meg először a Megváltó eljövételének evangéliuma. Amint elhangzott az ígéret, hogy az asszony magva taposni fogja a kígyó fejét, Krisztus máris az emberiség Megváltójaként lépett elő. Egyedül Ő általa valósulhatott meg Isten célja, hogy megakadályozza a pogányság és a bálványimádás egyetemes elterjedését. Az Ő eljövételének ígérete volt a reménység csillaga, mely arra a pusztára vetette sugarait, amelyen keresztül egyházának utat kellett törnie reményei beteljesedése felé.

Isten azt mondta Ábrahámnak: „Tebened megáldatnak a földnek minden nemzetségei”. Hogyan kellett ennek megtörténnie? Ábrahámnak Krisztus képviselőjének kellett lennie. Átala és más képviselő emberek által kellett az igazság világosságának felragyognia. Az általuk végzett munka révén kellett az emberek gondolataiban felébrednie a várakozásnak egy csodálatos személy iránt, aki eljön, hogy egy nagy művet teljesítsen be.

Az izraeliták által bemutatott áldozatok előre mutattak Krisztusra. Ezek az áldozatok egy jobb és tökéletesebb áldozatra mutattak, Isten szeplőtelen és hibátlan Bárányára. A templomi szolgálat csupán árnyképe volt Annak, aki el fog jönni, és akiben minden nemzetet össze kellett gyűjteni.

A szívünknek hálával kellene megtelnie, amikor arra gondolunk, mit tett értünk Isten Krisztusban. A nekünk ajánlott végtelen ajándék gondolatának meg kell tisztítania és meg kell nemesítenie bennünket. Isten szeretetére és jóságára gondolva el kellene távolítanunk a szívünkéből az önzést, és kérnünk kellene az Urat, hogy tegyen minket kedvessé és könyörületessé. Szeretetünk nem az Urat illeti meg? Az erőnk nem az Ő tulajdona? Mit tehetett volna még értünk, amit ne tett volna meg? Egyetlen nagy ajándékban árasztotta ki ránk a menny összes kincsét. Miért ne beszéljünk tehát szeretetéről, és miért ne tennénk bizonyágot hatalmáról?

Isten évszázadokon át tűrte a régi világ lakóit. De végül a bűn elérte a határt. „És látta az Úr, hogy megsokasult az ember gonoszsága a földön, és hogy szíve gondolatának minden alkotása szüntelen csak gonosz. Megbánta azért az Úr, hogy

teremtette az embert a földön, és bánkódék az ő szívében.” Elhagyta helyét, hogy megbüntesse a föld lakóit, és özönvíz által tisztította meg a földet a gonoszságtól.

Az emberek nem tanultak e rettenetes leckéből, és amint újra megszaporodtak, a lázadás és a romlottság ismét elterjedt az egész földön. Úgy tűnt, hogy Sátán vette át az uralmat a világ felett. Elérkezett az idő, amikor változtatni kellett, különben Isten képe teljesen eltűnt volna azok szívéből, akiket Ő teremtett.^[569] Az egész menny mély érdeklődéssel figyelte Isten munkáját. Vajon ismét kinyilvánítja-e haragját? Vajon tűzzel pusztítja el a világot? Az angyalok úgy vélték, elérkezett az idő, hogy az igazság lesújtson, de íme, döbbszent tekintetük előtt feltárult a megváltás terve. Csodálkozzatok eget, és ámulj el föld! Isten elküldte egyetlen Fiát a világba, hogy megmentse azt! Csodálatos kegyelem! „Nem abban van a szeretet, hogy mi szerettük az Istent, hanem hogy ő szeretett minket, és elküldte az ő Fiát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért.”

Isten nem azért küldte a Fiát a világba, hogy elítélje a világot, hanem hogy a világ üdvözüljön általa. A megsértett igazság hamar kimondhatta volna az ítéletet az ember felett. De Isten nagy szeretetében és irgalmasságában adott még egy esélyt neki.

Január 25. Emberi parancsolatokat tanókként tanítanak

Ma a tabernákulumban szóltam az emberekhez. Megindult a szívem, látva a nagy sokaságot, amely összegyűlt, hogy hallgassa az igazság igéit. Igyekeztem mély benyomást tenni a jelenlevőkre annak szükségességéről, hogy egyetlen célért munkálkodjunk, mindig szem előtt tartva Isten dicsőségét. Kérleltem őket, hogy kutassák saját maguknak a Szentírást. Ó, mennyi megtévesztés van ebben az időben, még azok között is, akik olyan sok világosságban részesültek!

Krisztus napjaiban az írástudók és a farizeusok tudakozták az ószövetségi Szentírásokat. De úgy értelmezték az olvasottakat, hogy igazolják hagyományait. Tanításként emberi parancsolatokat tanítottak. Nem látták meg az élő igék központi igazságát; és ezzel mindent elveszítettek.^[570] Amikor Krisztus eljött, elutasították Őt, mert más volt, mint ahogy ők képzelték el a Messiást. Bár a legtöbb kérdésben megosztottak voltak, egy dologban mégis összefogtak: a Krisztussal való szembenállásban. Most úgy tűnik, emberek abban fognak össze, hogy hatástalanítsák az Úr által küldött üzenetet. Mindazonáltal a trombitának határozott hangot kell adnia – Isten népének tudnia kell, vajon a tanítás Istentől való-e vagy sem.

Január 27. A Lélek üzeneteinek befogadása

A lelkészértekezleten elmondtam bizonyágtételemet, és az Úr bőséges mértékben árasztotta rám az Ő Szentlelkét. Figyelmeztettem a felelős pozícióban lévő

testvéreket, hogy ne szomorítsák meg Isten Lelkét, ne űzzék el Őt a szívükből, nehogy elvétessen tőlük, mert nem hajlandók elfogadni Isten feddő és figyelmeztető bizonyágtételeit. Láttam, hogy sok felesleges beszéddel gyalázták meg Istent. A szívük nem volt megtisztítva az előítéletektől. Azt mondtam nekik: „Egyetlen ember szavát se fogadjátok el, hanem menjetek a Szentíráshoz, és magatok vizsgáljátok meg. Ne forduljatok el az Isten által küldött üzeneteiktől, ahogyan Minneapolisban tettétek. Imádságos lelkülettel, nyitott szívvel vizsgáljatok meg minden egyes pontot, készen arra, hogy meggyőzzön benneteket. Fogadjátok el minden egyes fénysugarat, amit Isten küld nektek. Amit elétek tártunk, őszinte vizsgálatot érdemel. Olyan igazságok ezek, amelyek szemét alá lettek temetve. Most újra életre kell kelteni, hogy elfoglalják méltó helyüket.” ^[571]

Január 28. Hűséges bizonyágtétel

Részt vettem a lelkészértekezleten és felolvastam néhány fontos gondolatot, amelyet Minneapolisban is elmondtam. Hűségesen elmondtam bizonyágtételemet, és Mózes búcsúbeszédéhez hasonlóan kijelenthetem: „Bizonyáguul hívom ma ellenetek a mennyet és a földet, hogy az életet és a halált adtam elétek, az áldást és az átkot: válaszd azért az életet, hogy élhess mind te, mind a te magod.”

Az örök élet Isten ingyen ajándéka mindazoknak, akik azt úgy fogadják el, ahogyan az van – türelemmel és alázattal –, és megtartják az Ő törvényét.

Sok vita folyik a hitetlenségről. Olyan elfogult lelkületet ápolnak, amely nem törekszik a világos megértésre, hanem a háttérben, rejtetten munkálkodik. Az emberek nem akarnak őszintén kutatni. Nem akarják tudni, mi az igazság. Azt hiszik, hogy mivel bizonyos nézeteket régóta igazságnak tartanak, azok valóban igazak is.

Január 29. A szándékos félreértés

Ismét részt vettem a lelkészértekezleten, és felolvastam egy fontos cikket, amelyhez néhány megjegyzést is fűztem. Krisztus tanításait gyakran félreértették, de nem azért, mert nem lettek volna világosan kifejtve, hanem mert a zsidók elméje – akárcsak sok mai állítólagos hívőnek – tele volt előítéletekkel. Mivel Krisztus nem állt az írástudók és farizeusok pártjára, gyűlöltek Őt, ellene fordultak, igyekeztek megghiúsítani törekvéseit, és hatástalanná tenni szavait.

Miért nem akarják az emberek meglátni és megélni az igazságot? Sokan azért tanulmányozzák a Szentírást, hogy bebizonyítsák, hogy elképzeléseik helyesek. ^[572] Úgy változtatják meg Isten Igéjének jelentését, hogy illeszkedjenek a saját vélekedésükhöz. Ugyanezt teszik az Úr által küldött bizonyágtételekkel is. Egy fél mondatot idéznek, kihagyva a másik felét, amely – ha idéznék – nyilvánvalóvá

tenné, hogy az érvelésük téves. Isten vitában áll azokkal, akik félremagyarázzák a Szentírást, az előre kialakított elképzeléseikhez igazítva az értelmezést.

Január 30. A világosság elutasításának veszélye

Elmém folyamatosan zaklatott. Nagy szomorúságot hordok a szívemben. Tudom, hogy Sátán azon munkálkodik, hogy uralmat szerezzen az emberek felett. Szívesen elhagynám a harcmezőt, de addig maradok a helyemen, amíg Isten ezt kívánja. Nem fogok meghátrálni a rám nehezedő nyomás miatt. Ide helyeztek, és az a feladatom, hogy világosan bemutassam a nekem adott utasításokat. Egyesek meg fogják hallani, mások – mint a _ testvér – megkeményítik szívüket, hogy ne lássanak, és ne térjenek meg. Vannak, akik a _ testvérré tekintenek, gondolván, hogy egy ilyen nagy világossággal megáldott ember képes lesz meglátni a jót és felismerni az igazságot. De az Úr megmutatta nekem, hogy _ testvér jellemében olyan büszkeség és makacsság van, amely sosem volt alávetve a Szentléleknek. Újra meg újra megrontotta vallásos tapasztalatát az a döntése, hogy nem vallja meg hibáit, hanem inkább túllép rajtuk és elfelejti őket. Az emberek táplálhatják ezt a bűnt egészen addig, amíg nincs számukra bocsánat.^[573]

Január 31. Fontos munka

Részt vettem a lelkészértekezleten, és nagyon határozott bizonyágtételt mondtam. Ott voltam a könyvterjesztők összejevetelén is, ahol felolvastam egy cikket, amelyet 1885 októberében írtam. Imádkozom az Úrhoz kegyelemért és erőért, hogy el tudjam mondani a bizonyágtételt, amelyet rám bízott.

Félelem és rettegés van bennem sokak miatt. Tudom, hogy az Úr csodálatos módon munkálkodott az elmémben. Tudom, hogy Ő adott nekem útmutatásokat, és nem hallgathatok, nem tarthatom meg azokat magamnak. Tudom, hogy azok a szívek, amelyek nyitottak a világosság befogadására, megerősödnek, áldást nyernek, és élő bizonyágot tesznek majd azok előtt, akik sötétségben élnek.

Van egy szent jelentőségű munka a dolgozók és a nép számára. Tanulmányozniuk kell Isten ügyének és népének történetét. Nem szabad elfelejteniük, hogyan munkálkodott Isten a népével eddig. Újra életre kell kelteniük és el kell mondaniuk azokat az igazságokat, amelyek már kevésbé tűnnek fontosnak azok számára, akik nem ismerik személyes tapasztalatból azt az erőt és ragyogást, amely kezdetben kísérte ezeket, amikor először látták és értették meg őket.

Február 1. A siker titka

Olsen testvér délelőtt, én pedig délután beszéltem. Mindkét alkalommal megtelt az épület. Ó, mennyire vágyom látni, hogy az egyház felébred gyenge-

ségéből és közömbösségéből! ^[574] Kevesen vannak, akik hordozzák a terheket, kevesen vannak, akik sokat imádkoznak és keveset beszélnek, kevesen vannak, akik szüntelenül bizonyosságot tesznek. De sokan vannak, nagyon sokan, akik csak néznek. Miért van az, hogy akik hallják az ígét, nem cselekvői annak? Miért nem kelnek fel és miért nem világítanak, hiszen eljött világosságuk, és az Úr dicsősége feltámadt rajtuk. Krisztus nem fogadja el még a legnagyobb vallomást sem, sem a legékesebb szavakat, ha azokat nem kíséri az igazság hűséges megélése. Az emberek lehetnek tehetségesek és tanultak, de mi hasznuk van ezeknek, ha Isten szeretete nem lakozik szívükben, ha nem öltöztek fel az Ő igazságával? Az őrzőknek meg kell ragadniuk Krisztus ajkáról származó szavakat, és határozott, érthető hangon kell fújniuk a kürtöt. Üzenetüknek isteni megbízással kell bírnia, és Istennek kell erőt adnia nekik, különben hamis vezetők lesznek.

Február 3. A nagy szükségünk

Beszéltem a lelkészértekezleten. Az Úr erőt adott, hogy erőteljesen és világosan mondjam el az üzenetemet. Nagy szükségünk van mélyebb kegyességre. Szükségünk van arra, hogy a szent olajat a két olajágból kapjuk, melyek „a két arany cső mellett vannak, és öntik magukból az aranyszínű olajat”. Meg kell értenünk a mennyben folyó munkát. Ezen a nagy előképes engesztelő napon tökéletes összhangban kell lennünk a mennyben folyó munkával. Bűnbánatra és bűnvallásra van szükségünk. „Valljátok meg bűneiteket egymásnak és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok”. ^[575] Túl késő van már ahhoz, hogy saját méltóságunkra támaszkodjunk. Vannak, akik, miközben úgy vélik, hogy másoknak helyes dolog megvallani bűneiket, azt gondolják, hogy az ő helyzetük lehetlenné teszi számukra a bűnvallást. Testvéreim, ha azt várjátok, hogy Krisztus vére eltörölje bűneiteket, akkor meg kell vallanotok azokat. Ha testvéreitek tudnak a hibáitokról, ha beosztásokat megnövelte befolyásotokat, akkor még inkább szükséges, hogy teljes vallomást tegyetek. „Ha pedig a világosságban járunk, amint ő maga a világosságban van: közösségünk van egymással, és Jézus Krisztusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől. Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűn mi bennünk, magunkat csaljuk meg és igazság nincsen mi bennünk. Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól.” Bánjátok meg azért és térjete meg, hogy eltöröltessenek a ti bűneitek, hogy így eljőjön a felüdülés ideje az Úrnak színétől.

Február 3. Az atyák szívét a fiakhoz fordítja

Nem vettem részt a reggeli összejövetelen. Hajnal előtt, amíg a többiek a házban aludtak, írtam Lindsay testvérnek és tévelygő fiának. Látom, mennyire

szükséges, hogy a szülők Krisztus bölcsességével bánjanak tévelygő fiaikkal. Szívüket a Megváltó hosszútűrésének kell betöltenie, hogy gyermekeiket Őhozzá vonzzák, ne pedig elidegenítsék Tőle.^[576] Az apának gyengéd pásztornak kell lennie, aki szeretetteljes szavakkal vonja gyermekeit Krisztushoz, fáradhatatlanul munkálkodva a tévelygőkért. Akik a legkevésbé ígéretesek, azok miatt van leginkább szükség a türelemre, jóságra és gyengéd együttérzésre. Sok szülő mégis rideg és irgalmatlan lelkületet tanúsít, amely soha nem vezet bűnbánatra a tévelygőket. Segítsen az Úr, hogy Krisztus kegyelme meglágyítsa a szülők szívét, és szeretete utat találjon a gyermek szívéhez. Akkor Isten Lelke kiárad, mint pünkösöd napján.

Február 4. „Mutass egy csodát és hinni fogunk”

Ma írtam egy keveset Jézus életéről, de a látogatók miatt kénytelen voltam a nap nagy részét társalgással tölteni. Most elővettem a naplóm, hogy leírjak néhány gondolatot, amelyek foglalkoztatnak. Éjjel-nappal teher nehezedik rám Battle Creek gyülekezete miatt. Egyesek hitehagyottá váltak, mert nem fogadták el azokat az üzeneteket, amelyeket időről időre kaptak. Lelkileg vakoknak bizonyulnak. Nem ismerik fel, milyen lélek van bennük. Azt mondják: „Mutass egy csodát, hogy tudjuk, Istentől vagy.” Pedig még ezekben az években is láttam csodákat Istentől. Milyen hatalmasan munkálkodott Isten Lelke a minneapolis-i összejövetel után! Az emberek megvalóították, hogy meglopták Istent, amikor visszatartották a tizedet és az adományokat. Sok lélek megtért.^[577] Dollárok ezrei kerültek az egyház pénztárába. Gazdag tapasztalatokról számoltak be azok, akiknek a szívét lánggra lobbantotta Isten szeretete. És mégis, néhányan, akik igyekeznek az igazságot hirdetni, azt kérdezik: „Milyen jelet mutatsz tehát te, hogy lássuk és higgyünk neked?” Isten jelen volt a megtartott összejöveteleken. Mi lehetett volna ennél nagyobb bizonyíték az emberek számára, mint amit ott kaptak? Mi mást tehetett volna az Úr, mint amit megtett? Nem a szív megtérése a legnagyobb csoda, ami történhet? Ez a csoda megtörtént, de a megkeményedett szívekben semmilyen nyomot nem hagyott.

Február 5. Hűség és biztonyságtétel

Részt vettem a reggeli összejövetelen. Jó imaalkalmunk volt, utána határozott biztonyságot tettem. Mennyire mélyen megérintett Isten Lelke! Mielőtt felálltam, egy pillanatig sem gondoltam, hogy ilyen nyíltan fogok beszélni. Isten Lelke azonban hatalommal nyugodott rajtam, és ilyenkor csak azokat a szavakat tudom mondani, amelyeket tőle kapok. Nem merek egyetlen szót sem visszatartani a biztonyságtételből. Ha ezt az ünnepélyes bűnbánatra hívást nem szívlelik meg, ha hamis kijelentéseket tesznek vele kapcsolatosan, lehet, hogy lesújt engem,

lehet, hogy szomorú leszek, de semmit nem vonok vissza. Azokat a szavakat szólom, amelyeket emberi hatalomnál magasabb tekintély adott, és ha akarnám, sem vonhatok vissza egyetlen mondatot sem. Az éjszaka folyamán az Úr jelképek formájában tanítást adott nekem, melyeknek jelentését is elmagyarázta. Ő adja nekem a szavakat, és én nem merem megtagadni, hogy azt továbbadjam a népnek.

[578] A Krisztus szeretete és – sőt, hozzáteszem, az emberek iránti szeretet kényszerít, és nem hallgathatok. Ha bármi rosszat eredményez az elmondott üzenet, az azért van, mert azoknak, akiknek az üzenet szól, nincs hely a szívükben Isten igéje számára.

Február 8. „Mindenre megtanít majd titeket”

Kétszer beszéltem szombaton, és ma délután újra. Egy vagy két nap kivételével három héten át minden nap beszéltem. Némelyik összejövétel, amelyen részt vettem, rendkívüli erőfeszítést igényelt. Az erőm a végsőkig próbára volt téve. Néha úgy éreztem, hogy mindent elmondtam, ami szükséges volt, de aztán egy teher nehezedett rám, és nem testre és vérre hallgattam, hanem az Úr nevében mondtam az általa adott szavakat, a következményeket pedig rá bíztam.

Néha az Úr éjszaka szól hozzám. Máskor akkor beszél, amikor épp állok, és megmutatja nekem egyesek bűneit. A Szentlélek világosságot vet elém, és útmutatást ad, amelyet a népnek kell továbbítanom. Ez örömmel tölt el, mert tudom, hogy lesznek, akik elfogadják a világosságot, és mert tudom, hogy Isten végtelen szeretetében és könyörületességében még mindig hívja népét.

Sok szívben nem találnak visszhangra az általam hirdetett üzenetek. Egyesek szívében határozott ellenállást váltanak ki, akárcsak Krisztus munkája ellen is ellenállás támadt a zsidók szívében.^[579]

Néha ilyen gondolatok jutnak eszembe: „Vajon Isten akarata, hogy szinte egyedül álljak, és hogy azok, akiknek mellettem kellene állniuk és támogatniuk kellene engem, különböző módon ellenem dolgozzanak, és semmissé próbálják tenni azokat a bizonyágtételeket, amelyeket Istentől kaptam?” Ezek a gondolatok rendkívül fájdalmasak, de ahogy az emberek előtt állok, Isten ereje kiárad rám, megerősít, hogy kimondjam a dorgálás és figyelmeztetés szavait. Beteljesedik az ígéret, amely így szól: „Ama vigasztaló pedig, a Szent Lélek, akit az én nevemben küld az Atya, az mindenre megtanít majd titeket, és eszetekbe juttatja mindazokat, amiket mondtam nektek.”

Isten megerősíti azoknak az emlékezetét, akik az Ő nevében szólnak. Előhozza az adott alkalomhoz szükséges igéket, az Ő szavának azt a részét, amely alkalmas táplálék lesz az emberek számára a megfelelő időben. Hűségesebb szolgálóknak Isten lesz a nyelvük és a szavaik. A Szentlélek hatásossá teszi az ígét, meggyőz és megtérít lelkeket. A vetett mag jó földbe hullik, és életre kel, hogy gyümölcsöt teremjen az örök életre.

Március 1. Szentségtelen szövetségek

Megmutatták nekem, hogy szinte kihalt gyülekezeteinkből a Krisztus és Isten iránti szeretet. És mivel nem szeretjük Istent, hiányzik belőlünk az egymás iránti szeretet is. Egy hideg, vasból való lélek választja el a hívőket Istentől és egymástól. Egyesek különös figyelmet tanúsítanak néhány kiváltságosnak, akik helyeselnek és támogatják őket.^[580] Az emberek szentségtelen szövetségekben tömörülnek. Szövetségük nem tetszik Istennek. Olyan tervek megvalósítására egyesültek, amelyek nincsenek összhangban Isten terveivel. Az Úr meg tudja és meg is fogja rontani ezeket az önző szövetségeket. Ez Sátán csapdája, hogy meggyengítse a jelenvaló igazság ügyét, és olyan állapotot teremtsen, amely elszakítja Isten népét az Úrtól.

Az emberek a saját bölcsességükben bíztak. E bölcsességükre támaszkodva olyan határozatokat fogalmaztak meg és olyan terveket készítettek, amelyek nem viselik Isten jóváhagyását. Ez addig folytatódott, amíg a számos határozat inkább hátráltatta, mintsem elősegítette Isten munkáját.

A nagyobb személyes erőfeszítés szükségessége

Túl sok időt töltünk prédikálással. Túl sok a Krisztus nélküli igehirdetés. Megmutatták, hogy ha kevesebb időt fordítanánk prédikálásra, és több személyes erőfeszítést tennénk (többet beszélgetnénk, és imádkoznánk az emberekkel), sokkal több jó születne. Munkásainknak meg kell ismerniük azokat, akiknek prédikálnak, hogy megértsék lelki szükségleteiket, és tudják, hogyan segíthetnek rajtuk. Az ilyen munka sokkal értékesebb, mint a prédikációk. Munkásaink sokkal szorosabb kapcsolatba kerüljenek azokkal, akikért fáradoznak. Tanítsák a gazdagokat, hogy kincseiket a mennybe gyűjtsék, mert ahol van a kincsük, ott lesz a szívük is. Bátorítsák a szegényeket is, hogy adjanak valamit Isten ügyének. Nem számít, mennyire kicsik ezek az adományok – ha azok a legjobb ajándékok, amiket adhatnak –, Isten elfogadja őket.^[581] Tegyenek meg mindent, amit tudnak, örömmel és teljes szívből, és Isten megáldja őket.

„Aki fel nem veszi az ő keresztyét és úgy nem követ engem, nem méltó én hozzám. Aki megtalálja az ő életét, elveszti azt; és aki elveszti az ő életét én értem, megtalálja azt.” Aki mellózi az önmegtagadást és az önfeláldozást, elveszíti a lelkét. Aki azonban szolgálatában hűséges és igaz, lehet, hogy elveszíti a földi életét, de megtalálja azt Isten országában. Amikor Krisztus visszatér, örök életet kap.

„Mindazt, amit parancsoltam nektek”

Krisztus minden küldöttje hirdesse az Ő szavait, mert ezek a szavak súllyal és erővel bírnak. Ha megnyílna a Krisztus szavait hirdető szem, láthatnák, amint

mennyei angyalok isteni erővel munkálkodnak a hallgatók szívében.

Amikor a hetven tanítvány visszatért missziós útjáról, csodálkozva és örömmel mondták: „Uram, még az ördögök is engednek nekünk a te neved által!” Krisztus szavait mondták, és az eredmény az Ő hatalmának dicsőséges megnyilvánulása volt.

Isten szolgálói hirdessék az „Így szól az Úr” igét! Ismerkedjenek meg utasításaival, olvassák és tanulmányozzanak minden mondatot és minden szót imádságos, meglágyult, engedelmes szívvel, Istenhez vonzódva, hogy a Vigasztaló taníthassa őket.^[582] Krisztus tanításai a mi leckéink a mára, és a holnapra is. Minél gyakrabban tanulmányozzuk őket, annál jobban meg fogjuk érteni azokat.

A lelki felkészülés szükségessége

„Nem tudjátok-e, hogy akik versenypályán futnak, mindnyájan futnak ugyan, de egy veszi el a jutalmat? Úgy fussatok, hogy elvegyétek. Mindaz pedig aki pályafutásban tusakodik, mindenben magatűrtető; azok ugyan, hogy romlandó koszorút nyerjenek, mi pedig romolhatatlant. Én azért úgy futok, mint nem bizonytalanra; úgy viaskodom, mint aki nem levegőt vagdos; Hanem megsanyargatom testemet és szolgálává teszem; hogy míg másoknak prédikálok, magam valami módon méltatlanná ne legyek.”

Ez a szakasz a lelki gyakorlás, a szív és az elme edzésének szükségességét tárja elénk. Ez fontosabb a testi edzésnél. A szív és az elme gyakorlásával nyerjük el a lelki erőt, és így megerősödnek a jellem gyenge pontjai.^[583]

Battle Creek, Michigan, 1890.

18D. levél, 1890. – Matthew Larson testvérnek

Kedves Larson testvér!

A beszélgetésünk után Isten Lelke indított arra, hogy írjak neked. Abban reménykedtem, hogy ezen a konferencián nem fogok arra kényszerülni, hogy valakinek személyes bizonytságot tegyek, és azt is reméltem, hogy az Úr csak arra kér majd, hogy az általános elveket hangsúlyozzam. A veled folytatott megbeszélés során igyekeztem, hogy semmi olyat ne mondjak, ami felzaklatna vagy megzavarhatná az elmédet, és abban bíztam, hogy a lelkészértekezleten összegyűltetekhez intézett szavaknak más lesz az eredménye, mint ami volt. Most már értem, hogy azért kerestél meg, hogy panaszt tegyél ellenem. Azt mondod: „Miközben elfogadom a magyarázatodat, hogy nincs semmi bajod velem, az a mód, ahogyan beszéltél hozzám, és az a válasz, amelyet akkor adtál, amikor elmagyaráztam, hogy miért mosolyogtam – nevezetesen, hogy »ha a szemléltetés rád illik, akkor fogadd el« –, azt a benyomást keltette, mintha valami helytelent tettem volna, és ez szükségessé tette, hogy nyilvánosan és ráadásul a jelenlévők számára is kemény hangon megdorgálj.”

Abban reménykedtem, hogy amikor elhagyod az összejövetelt, egészen más lelkülettel fogsz távozni, mint amilyennel jöttél. Elmondtam a bizonytságtételemet azokról a dolgokról, amelyek Minneapolisban kerültek előtérbe. Azért tettem ezt, mert Isten Lelke indított erre. De vajon milyen hatással voltak rád a szavaim és a kézirat felolvasása? Milyen eredménye volt mindennek? Semmiképpen sem az, amelynek lenni kellett volna. A reggeli összejövetelen azért dolgoztam, hogy segítsek a testvéreimnek. Úgy mutattam be a helyzetet, ahogyan megmutatta nekem Isten.^[584] Nem kevertem személyes érzéseket az aznap reggel hozzád intézett megjegyzéseimbe. Azokat a dolgokat mondtam el, amelyeket az Úr bízott rám a küldetésemmel összhangban. Ami a hozzád intézett szavaimat illeti, nem merem állítani, hogy nem az Úr indított arra, hogy megtegyem azokat a megjegyzéseket, amelyeket a prédikációm közben elmondtam. Nem jellemző rám, hogy szándékosan megsérteném testvéreim érzéseit – akár kicsik, akár nagyok. Volt egy kérdésem hozzád, és szerettem volna, ha megmagyarázod az akkori megnyilvánulásodat. Megkértelek, hogy mond el, és amikor elmagyaráztad, hogy azért tetted, mert „értékelted a szemléltetést”, Isten Lelke azt a választ adta a számba.

Szükséged volt ezekre a szavakra, máskülönben nem hangzottak volna el. Abból, amit írtál nekem az a meggyőződés, hogy valóban szükséged volt ezekre a szavakra.

Azt látom, hogy te az én munkámat és küldetésemet a sajátoddal azonos szintre helyezed. Most már világos számomra, hogy a megnyilvánulásod valójában azt közvetítette, hogy: „Testvérek, erre van szükségetek, ez rátok vonatkozik.” De arra, hogy az elhangzott bizonyágtétel rád is vonatkozik, egyáltalán nem gondoltál. Amikor a nép elé állok, nem a saját lelkem szerint állok ott. A szavaim nem az enyéim, hanem Annak a szavai, aki elküldött engem, és rám bízott egy üzenetet. Ha ezek számodra dorgálásnak tűnnek, fogadd el őket, mert Isten azt akarta, hogy annak tekintsd őket. Az Úr nem hagyott tudatlanságban azzal a lelkülettel kapcsolatban, amelyet egyes testvéreim ehhez az összejövételhez hoztak. Ez nem Isten Lelkének illata.

Nekem nem kell magyarázkodjak vagy bocsánatot kérjek tőled.^[585] Én csak Isten szavait mondtam el neked. A nép előtt állva olyan bizonyágot hirdettem, amelyet nem én készítettem elő, és amely nem az én kigondolásom. Te most annyira kitártad az ügyet, hogy már nem hallgatom el tovább, mit üzen neked az Úr. Ha nem alázod meg a szívedet, mint egy gyermek, és nem vagy hajlandó elfogadni azokat a leckéket, amelyeket az Úr tartogat számodra – a szelídséget, az elméd és a szíved megalázkodásának leckéit –, akkor nem fogod meglátni Isten országát.

Azt reméltem, hogy nem kell személyes bizonyágot tennem neked, és most sem szólok többet annál, mint amire Isten Lelke indít; de Annak a nevében szólok hozzád, aki elküldött engem, és rám bízta, hogy az embereknek azokat a szavakat mondjam, amelyekre szükségük van. Alázd meg magad Isten keze alatt: „Keressétek az Urat, amíg megtalálható, hívjátok őt segítségül, amíg közel van. Hagyja el a gonosz az ő útját, és a bűnös férfiú gondolatait, és térjen az Úrhoz, és könyörül rajta, és a mi Istenünkhöz, mert bővelkedik a megbocsátásban.” Az Úr nevében mondom neked, hogy nem fogsz eljutni az igazság megismerésére, úgy, ahogyan az Jézusban van, amíg el nem veted azt a lelkületet, amely uralkodott rajtad ezen az összejöveten, és amely arra készítetted, hogy inkább tanítóként, semmint tanítványként viselkedj.

Nem akarok másokra hivatkozni, akik ugyanilyen lelkületűek, mit te, most azonban neked szólok, Larson testvérem, hogy addig nem vagy felkészülve arra, hogy az igazságot tanítsad a testvéreidnek, amíg Krisztus átalakító kegyelme nincs a szívedben. Akkor majd Jézus lábainál fogsz ülni, és olyan leckéket tanulsz meg Tőle, amelyek rendkívül fontosak számodra ebben az életben és az eljövendő örök életben is. Szükséged van arra, hogy alázatos és Isten Lelke által meglágyított szívvel kutasd az Írásokat. Sokkal kevesebbet kellene beszélned, és többet imádkoznod, mint teszed.^[586] Túlságosan nagyra tartod magad, ezért nem hallod meg Isten hangját. Azok közül, akik állítják, hogy hisznek az igazságban, csak

kevesen mutatják meg a jellemükben is. Aki keresztény lelkiülettel bír, gyermeki hittel rendelkezik. Isten áldása azokon van, akik meghallják és felismerik azt a világosságot, amelyet Ő küld, akik követik az Ő lépteit, és hallják az Ő hangját. Saját erődből semmit sem tehetsz. De Isten kezében, Jézus nevében, amikor isteni felhatalmazással szolgálsz, mindent megtehetsz, mert maga Isten a te erőd.

Ti, akik nem rendelkeztek isteni megvilágosodással, talán azt kérdezitek: „Miért teszed ezt? Miért mondod ezeket a szavakat?” Az emberek olyan szavakat szeretnének adni a számba, amelyek megszabadítanák őket a megszegyenüléstől, de Isten az én pajzsom; felemelem a fejem a viharban, mert az Úr, akinek tulajdona vagyok és akinek szolgállok, nem engedi, hogy elborítsanak a hullámok. Ha Isten megerősít, ahogyan tette azt a legutóbbi szombaton és azóta minden egyes napon, akkor derűs és bátor lélekkel érzem magam felvértezve; mert magamban tapasztalok egy olyan erőt, amely által el tudom végezni azt a munkát, amelyet rám bízott. Sátán munkája az, hogy akadályokat emeljen ellenem és a munkám ellen és megakadályozza, hogy üzenetem eljusson a néphez. Örülne, ha legyengíthetne, és reszketve látna a körülvevő veszélyek és az előttem tornyosuló nehézségek hegyei miatt. Természetem visszahőköl, de nem törődve ezzel, szent bátorsággal haladok előre, hogy egyik nehézséggel a másik után találkozam, amelyek utamat állják; mégis haladok előre az Úr nevében, egyszerű hittel fogadva őket, Annak a karjára támaszkodva, aki mindig közel van, aki velem jár, és aki – ha az Ő neve dicsőségére válik – lecsendesíti a tenger hullámait, és a hegyeket is síksággá teszi előttem.^[587]

Ismét mondom neked, testvérem: nem tudod, milyen lélek van benned. Nagy buzgóságod van, de ez nem az Istentől származó buzgóság. A nagy „Vagyok” így szól hozzád: „Ismerd meg önmagad!” Az a lélek, amellyel az Írásokat kutattad, ugyanaz, amely a zsidókban volt Krisztus napjaiban. Úgy hitték, hogy mindent tudnak; bölcseknek tartották magukat, és azt hitték, nincs mit tanulniuk. Krisztus ezt mondta: „Van fületek, de nem hallotok; van szemetek, de nem láttok.” Az előítélet, az önmagadról való túl jó vélekedés, a szíved büszkesége, ami most benned van – ha ezeket Isten Lelke nem távolítja el – arra fog készíteni, hogy saját magad gyújtotta szikrák fényénél járj, és fájdalomban feküdjél. Nem érhetne nagyobb szerencsétlenség a konferenciáinkat, mint hogy az emberek olyan vak buzgósággal és olyan önmagukkal elégedett, felfuvalkodott lélekkel térnek vissza gyülekezeteikbe, mint amilyen néhányukban ezen az összejövetelen is megnyilvánult. Mivel te is közéjük tartozol, az Úr nevében mondom neked: vizsgálj meg a saját szívedet. Alázd meg magad Isten erős keze alatt, különben Ő alá meg téged. Keressd az Urat, Jézus Krisztusra, a Kősziklára esve törd össze a szívedet.

Sok mindent mondhatnék még neked, de itt megállok, és újra azt mondom: ne hagyd el ezt a helyet addig, amíg nem állsz készen a szolgálatra. Lehetsz áldás vagy átok Isten ügyének. Melyik leszel? Ahhoz irányítalak, aki bölcs a tanácsban, és aki olyan üzenetet adott a laodiceai gyülekezetnek, amely teljes mértékben erre

az időre vonatkozik.^[588] Beleegyezem, hogy ezt a levelet megmutasd bárkinek, akinek jónak látod. Remélem, hogy más lelkületben fogadod majd, mint amilyenlennel kedd reggel fogadtad azokat a szavakat.

Az Úr megalázza mindazokat, akik önmagukban bízva, a saját elképzeléseik szerint merészelnék előtte megjelenni, akik úgy tekintenek rá, és úgy szolgálnak neki, ahogyan nekik tetszik, és a saját igazságukban emelik fel a fejüket előtte. De a bűnbánó, megtört szívű és alázatos lelkeknek ezt mondja: „Kelj fel, állj meg szíнем előtt! Tekints az arcomra nyugalommal, bizalommal és örömmel; ne félj!” Aki Isten jelenlétében akar megállni, annak előbb le kell borulnia a golgotai kereszt lábánál. Akkor megbékülhet az ember Istennel Krisztus Jézusban, és öltözhet Krisztus igazságával. Mit jelent megállni az Úr előtt? Azt jelenti, hogy az Ő útját kívánjuk mindenek felett, hogy Isten akarata mindig világosan megmutatkozhasson előttünk, és hogy soha, egyetlen pillanatig se tegyünk mást, csak azt, ami kedves Neki és az Ő dicsőségére van. Az énünket szem elől kell veszítenünk; figyelniünk kell Isten minden jelzésére, és értelmünkkel, szívünkkel készen kell állnunk, hogy meghalljuk az Ő hangját, irányítását, feddését és parancsait, hogy megismerjük parancsolatainak útját. Ez, az Istennel való járás, és ez, az Ő szíне előtt való megállás. Haljon meg bennetek az én, legyen alázatos véleményetek önmagatokról. Nem vagytok alkalmasak tanítónak, ha nem vagytok nap mint nap olyan tanítványok, akik a Mester ügyét és műveit tanulmányozzák.^[589]

1890. március 6.

80. levél, 1890 – W.C. White-nak címzett levél

Kedves Willie!

Megkaptam a leveled délben, és ó, milyen örömmel töltött el, hogy megérkezett. Annyira hálás vagyok, hogy a szeretteid körében vagy, és hogy Mary állapota nem romlott. Ma reggel kértem, hogy láthassam Rhebát. Azt mondja, napról napra jobban érzi magát, és határozottan egyre erősebb. Azt mondja, hogy jó az étvágya, bátor a lelke, és – saját szavaival élve – mindene megvan, amire szüksége van a táplálkozáshoz.

Vettem neki egy sálat és egy pár házicipőt kötött gyapjúból, valamint egy pár meleg, puha, pamut béléssel ellátott gyerekpapucsot. Bőven van társasága, ebben nem szenved hiányt. Minden nap, amikor szép idő van kiviszik a szabadba tolókkocsival. Szeret sétálni.

Elég hideg van, de a nap süt. Az esték nagyon kellemesek. Van egy kis jég is, ami nagy örömet szerez nekünk.

Múlt szombaton az istentisztelet előtt Krisztus jeruzsálemi bevonulásáról beszéltem. Ünnepeles hatást tett a népes gyülekezetre. Délután majdnem egy órát beszéltem, és nyíltan elmondtam, amit az Úr rám bízott, majd előre hívtam a hallgatókat. Az első soroktól egészen hátsókig minden szék megtelt. Utána az oldalsó székek közül is sok megtelt. Néhányan azok közül, akik eltávolodtak a hittől, előrejöttek, voltak köztük olyanok is, akik most tették ezt meg először. Leon Smith, Robert Sawyer és sok fiatal jelentkezett. Imádkoztunk, majd azok, akik előrejöttek, elmondták tapasztalataikat. Robert Sawyer azt mondta, ismét megpróbál keresztény lenni – nem a maga erejéből, hanem Krisztus ereje által. Ez az összejövetel mély benyomást tett ránk.^[590]

Azóta részt vettem a reggeli összejöveteleken. Volt egy beszélgetésem Larsennel, majd Porterrel, de elméjük sötétségben van. Az Úr megerősített, szabadságot és erőt adott, hogy beszéljek a reggeli összejöveteleken.

Kedd reggel, amikor egy nagyon határozott szemléltetést mondtam el, láttam Matthew Larsont amint széles mosolyra húzza száját. Megkérdeztem tőle: „Mi az Larson testvér, valami helytelent mondtam?” Kétszer is megkértem, mondja el, hogy mi volt az a megnyilvánulás. Larson végül azt válaszolta, hogy nagyra értékeli a szemléltetést. „Akkor jó – mondtam –, ha rád illik, fogadd el, és remélem, mindenki így fog tenni.”

Másnap reggel nem volt jelen. Szerdán és csütörtökön újra eljött. Az Úr sok erőt és tiszta beszédet adott nekem. Meglepődtem, amikor levelet kaptam Larsontól. Arra kért, hogy állítsam helyre az éles dorgálásom miatt megingott tekintélyét az emberek előtt, vagyis, ismerjem el, hogy hibáztam vele szemben. Ez az ügy ólomként nehezedett a szívemre. Mit mondjak egy ilyen embernek, hogyan kezeljem a kemény lelkületét, igen nehéz kérdés volt ez számomra. Nem tudtam mit tegyek. Mindent Jézusra bízam! Reggel felkeltem, és nyolc oldalas levelet írtam Larson testvérnek, de nem tudtam használni őket. Ezen a péntek reggelen, amikor felálltam beszélni a népes hallgatóság előtt, arról szóltam, amit két nappal korábban mondtam, és azt hiszem, még soha nem beszéltem határozottabban, mint ez alkalommal.

Éppen most kaptam egy jó levelet Watt testvértől. Azt írja, hogy tele volt ellenállással, amikor eljött az összejövetelre, de elfogadja a bizonyágtételemet, és szeretné azt Waggoner testvérnek és a hallgatóságnak az első adandó alkalommal megvallani. Meg vagyok győződve arról, hogy Isten Lelke munkálkodik. Hogy mit fognak tenni ezek a kemény lelkek, azt nem tudom.

Larson néhány perccel ezelőtt kérte, hogy beszélhessen velem. Túlságosan elfoglalt voltam ahhoz, hogy fogadjam. Nem tudom, mit akar mondani, de úgy érzem, arra akar rávenni, hogy mondjak valamit, amit felhasználhat, és szeretnék bölcs lenni, mint a kígyó, és szelíd, mint a galamb.^[591] Az Úr bőségesen megáldott engem szombaton, és egész idő alatt, amíg beszéltem, éreztem az Ő áldását. Bizalmam az Úrban, Izrael Istenében van.

Ezután minden reggel fogok beszélni az összejöveteleken. Az első reggelen csak néhányan voltak jelen a reggeli alkalmon. Most már tele van a terem.

Ugyanarra a döntésre kell jutnunk a megbeszélések időpontjaival kapcsolatban, mint amit te is írtál a leveledben. John és E.J. Waggoner megvizsgálták a kérdést, és a terveid jónak bizonyultak. Én is el fogok jönni akkor.

Edson két hétre Indianába utazott. Többet nem tudok, mert nem kaptam hírt felőle. Olsen testvér visszatért keletről. Jó beszámolókat hozott, és úgy gondolom, hamarosan írni is fog ezekről.

Beszélgettem S.H. Lane testvérrel. Jó a lelkiállapota, de - mint mondta - az államukban, New Yorkban, csak két munkásuk maradt.

Épp most kaptam egy levelet A.T. Jonestól, válaszul arra a levélre, amelyet küldtél neki. Neked is van egy másolata róla. Ő azt mondja, hogy egy példányt neked is elküldött. Elégé elfáradtam, így most befejezem.

Anyá ^[592]

Battle Creek, Michigan, 1890. március 7.

4. kézirat, 1890. – Ellen White prédikációja

Tegnap reggel, mielőtt elmentem a reggeli összejövetelre a lelkem nagyon zaklatott volt. El sem tudom mondani, milyen nagy volt a nyomás. Úgy tűnt, hogy eléri a gyötrelem határát, az éjszaka folyamán is gyötrődtem. Nem tudtam mire számíthatok, vagy hogy meddig maradnak így a dolgok. Miután Minneapolisból megérkeztem, a tabernákulumban álltam a nép előtt. Elmondtam nekik, amit az Úr elém tárt. Ott álltam előttük ebben a helyiségben, amikor a bizottság itt összegyűlt. Elmondtam nekik, hogy mindazok, akik megkeményítették a szívüket Minneapolisban, és azt az utat választották, amelyen most járnak, nem fognak egyetlen fénysugarat sem meglátni, amíg nem vallják meg bűneiket. Ez azonban semmilyen hatást nem gyakorolt Smith testvérré, aki ugyanolyan hevesen ellenezte az üzenetet, mint korábban. Végig küzdenem kellett, hogy előrevigyem a munkát, és amikor úgy éreztem, már nem tudom tovább vinni, akkor ezeket a szavakat hallottam: „Mögötted vagyok, hogy veled együtt vigyem a terhet.”

A világosság, amely előző éjjelen jutott el hozzám, ismét elém tárta, hogy pontosan milyen befolyás működött, és ez hová fog vezetni. Azt akarom mondani nektek, testvérek – bárkik vagytok is –, hogy ugyanazon az úton jártok, mint a zsidók jártak Krisztus napjaiban. Az ő tapasztalataikat élitek át, de Isten óvjon meg benneteket attól, hogy ugyanúgy végezzétek, mint ők. De, bár hallottátok a bizonyágtételemet, bár a Szentlélek bizonyágtételét is megkaptátok, mégis összeszedtétek minden erőteket – egyesek közületek, erős akaratú emberek –, hogy a saját utatokon járjatok és a magatok küzdelmét vívjátok. Az Úr irgalmazzon lelketeknek, mert rászorultok erre az irgalomra.^[593] Ti pontosan Isten útjába álltatok. A földet az Ő dicsőségének kell beragyognia, és ha továbbra is a mostani álláspontotoknál maradtok, könnyen megtörténhet, hogy Isten Lelkéről azt mondjátok majd, hogy az ördög lelke. Már most is kifejezitek tetteitekkel és hozzáállásotokkal, hogy ez az ördög lelke. Ezt mondtátok most, és ugyanezt fogjátok mondani akkor is, amikor elérkezik a válság. És miközben itt térden állva imádkoztam, bizonyosságot kaptam arról, hogy áttörés fog történni. Isten Lelke rám szállt, mennyei világosság bevilágította a szívemet, és az Ő vigasztaló kegyelme rám nyugodott.

Az elmém olyan tiszta, mint a nap sugarai; ma örvendezek az Úrban az

én Megváltómban. Hálát adok az Úrnak, hogy a halál nem csüggeszt el; hálát adok, hogy megragadtam a végtelen hatalom karját, hogy egyedül állhassak meg. Azok, akiknek mellettem kellett volna állniuk – mert az Úr azt akarta, hogy mellettem álljanak, hogy ők is részesüljenek az áldásban –, ellenem álltak, hogy minden lépésemnél elállják utamat. Testvérek, azt akarom mondani nektek, hogy vitatkozók vannak közöttünk. Minneapolisban figyelmeztettem őket, hogy soha egyetlen munkást se állítsanak ilyen testvér mellé. Az elmúlt húsz évben az Úrtól világosságot kaptam azokkal kapcsolatban, akik vitatkozásba bocsátkoznak. A világosságot sötétséggé változtatják. Ezt akarja tenni Matthew Larson testvér is. Ő egy tanult ember, de ha a Szentlélek nem árad ki rá, nem fogja végigvinni ezt az ügyet. Mi a gond? Aggódok Larson testvérért; aggódok Larson testvérért! És nem akarok többé veletek beszélni, ha nem változtok meg. Ti hamisan értelmeztétek szavaimat, és mást hoztok ki belőlük, mint amit valóban jelentenek. Azoknak pedig, akik kritizálnak hadd mondjam el, hogy a saját magatok csiholta szikrák fényében jártok, de valójában sötétségben vagytok.^[594]

Ez Isten szava. Ő tárta elém ezt az ügyet. Elmondtam Morrison testvérnek, amikor Des Moines-ban voltam, hogy: „Ha Canright testvér sorsára jutsz, az csak azért lesz, mert te magad megtért ember akarsz lenni; de ami azokat illeti, akiket vitára tanítottál és neveltél, azt fogod kívánni, hogy bárcsak ne végezted volna el azt a munkát.” Testvérek, nem erre a munkára hívtok el az Úr. Nem arra hívtok el, hogy hitetlen szerzőket tanulmányozzunk, és megnyissuk az elménket az ördög sugallatai előtt. Arra vagyunk elhívva, hogy felkészüljünk az ítéletre, és most ott állunk az örökkévalóság határán. Sokan, akik itt vannak, visszatérnek majd a munkaterületükre, vagy azért, hogy megerősítsék azokat, akik haldokolnak, vagy azért, hogy a sötétség erői legyenek. Ti mit választotok?

Nagyon kérek benneteket, akik ma itt vagytok, és bűnöket dédelgettetek – bármilyenek is voltak azok –, tegyétek félre azokat az útból. Isten segítsen meg benneteket, hogy megtérjetek. Ő, ma látom Jézus mosolyát. Annyira hálás vagyok. Tudom, hogy az Úr segíteni fog bennünket, ha el akarjuk készíteni a Király útját.

Porter testvér, amikor Kansasban voltál, és Isten Lelke kiáradt rád, reméltem, hogy a világosságban fogsz járni; de te nem vagy a világosságban. Mivel sötétségben vagytok, ne lepődjete meg, ha visszautasítom, hogy találkozzam bármelyikőtökkel is. Újra és újra szóltam hozzátok. Krisztus azt mondta: „Miért nem értitek az én beszédemet? Mert nem hallgatjátok az én szómat.” Én azt mondanám: „Miért nem akarjátok meghallgatni Krisztus szavait, ami elétek van tárva?” Miért akartok a sötétségben maradni? Olyan nagyon félnek attól, hogy meglássanak egyetlen fénysugarat is. Minden akadályt igyekeznek felállítani ellene.

^[595] Ti úgy cselekedtek, mint a zsidók. Ne ragaszkodjatok Smith testvérhez. Isten nevében mondom nektek: ő nincs a világosságban. Mióta Minneapolisban járt, nincs többé a világosságban. Ti összefogtatok, egymást támogatjátok, és minden eszközzel ellenálltatok Isten Lelkének. Isten irgalmazzon lelketeknek.

Most pedig, testvéreim, kérlek benneteket, akik a világosságot keressétek, akiknek nem töltötte el a lelkét az előítélet, hogy veszítsetek szem elől minden embert; arra kérlek benneteket, hogy keressétek Istent. Ne engedjétek, hogy félrevezessenek benneteket, ne hagyjátok, hogy a világosságot sötétséggé torzítsák. Arra kérlek titeket, hogy ragaszkodjatok a mennyei elhívás jutalmának reményességéhez Krisztus Jézusban. Szükségetek van a Szentlélekre, a bűn meggyőző erejére, és adná az Úr, hogy Lelke ma megnyugodjon rajtatok. Hálát adok neki az Ő világosságáért és Lelkéért. Hálát adok kegyelméért, és szeretném tehetetlen lelkemmel megragadni Őt. Majdnem teljesen egyedül állok; egyedül Izrael Istene képes munkálkodni.

De ha Jézus, amikor a földön járt, minden hatalma és csodája ellenére sem tudta megtörni az emberek szívében az előítéletet, akkor mit tehetünk mi? Testvérek, imádkozzatok. Ne vitatkozzatok, hanem imádkozzatok Istenhez, és minden lélek támaszkodjon Őrá. Keressük az Urat, amíg megtalálható. Engedjétek, hogy Isten igazsága belépjen a szívetekbe; nyissátok ki az ajtót. Isten előtt mondom nektek, hogy a szövetségek témája, ahogy itt hallottuk Waggonertől, tiszta igazság. Ez a világosság! Isten tiszta vonalakban tárta elém. Akik ellenálltok a világosságnak, tőletek kérdezem: kinek a szolgálatában álltok? Istennek dolgoztok vagy az ördögnek? Ez a menny tiszta világossága, és sokat jelent számunkra.⁵⁹⁶¹ Megmutatja, hogy nem támaszkodhattok saját értelmetekre és bírálatotokra, hanem tehetetlen lelketekkel Jézus Krisztust kell megragadnotok, csak Őt egyedül. Isten segítsen benneteket, hogy megértsétek ezt! Isten angyalai körülöttünk lesznek, ha ragaszkodunk ahhoz, ami helyes. Ahol Krisztus van, ott vannak az angyalok is, hogy erőt, kegyelmet és dicsőséget hozzanak.

Én tisztelen az Uramat és Tanítómat. Vinni akarom az igazság zászlaját egészen addig, amíg ez az üzenet beteljesedik. És amikor az üzenet diadalmaskodik, én is diadalmaskodni akarok vele. Az ajkaim többé nem maradnak némák. Figyeltem, hogy merre tartanak ezek a férfiak, mennyi világosság fog bejutni a lelkükbe. Figyeltem, hogy lássam. Azt mondtam Dan Jones testvérnek: „Nem fogom elmondani a véleményemet, a meggyőződésemet. Áss mélyre a Bibliában! Merülj az igazság aknájába, hogy megtudd mi az igazság!” De ma azt mondom nektek, hogy abban az időben, amikor hallgattam, az Úr éjszakáról éjszakára minden esetet egyenként feltárt előttem. Isten megtérítő erejére van szükség közöttünk. Ő munkálkodni fog a munkásaink által, úgy, ahogy Betlehemben is tette.

Ő ránk fogja árasztani világosságát és dicsőségét, ha hajlandóak vagyunk lehetőséget adni neki erre. De, amikor beszélni kezdtek velük, ők más értelmet fognak adni a szavaitoknak. Az ördög velük van, ahogyan ott volt a názáreti férfiak mellett is, amikor Krisztus kijelentette, hogy Ő a Felkent. Isten ereje, a Szentlélek, a nagy Meggyőző azt mondta, hogy ez igaz, sőt, még ők maguk is mondták,

hogyan igaz. De az ördög azt mondta: „Gondolkodjatok csak el egy kicsit, nem ez-e amaz ácsmesternek fia? És az ő nőtestvérei is nem mind minálunk vannak-e?” Így, Sátán kijelölte az irányt, és mi lett a következménye?^[597] Készen álltak arra, hogy letaszítsák Őt a szakadékba. Nem helyes akár csak egyetlen centire is rálépni arra a területre, ahol a sötétség hatalma uralkodik. Isten segítsen meg minket, hogy itt adjuk át magunkat Neki. Bizonyságtételt, bizonyoságtétel után mondtam el, de semmi súlya nem volt. Mindent elutasítottak, kivéve a saját elképzeléseiket. Az Úr segítsen, hogy igazságként fogadjátok el!^[598]

1890. március 8.

59. levél, 1890. – Uriah Smith-hez címzett levél

Kedves Smith testvér!

Bár úgy tűnik, hogy az általam küldött levélnek nem volt olyan hatása, mint amelyet szerettem volna, mégsem hagylak egyedül téged. Az előző éjszaka az Úr sok mindent elém tárt. Világosan kinyilatkoztatta, hogyan használtad a befolyásodat Minneapolisban. Tudtam, mert az Úr napról napra jelentette ki nekem. Az összejövetel óta tudtam, hogy meg vagy tévesztve és másokat is megtévesztesz. Ezért a végső elszámolás napján nemcsak a saját viselkedéseddel kell elszámolnod, hanem a mások lelkére gyakorolt befolyásod következményével is.

Te elutasítottad a bizonyágtételeimet, amelyeket az Úr adott neked számodra, és azon dolgoztál, hogy hatástalanítsd őket, miként Kóré, Dátán és Abirám cselekedtek a maguk idején. Ezt tetted, és ez a cselekedet fel van jegyezve a menny könyveiben. Olyan emberek kezét és elméjét keményítetted meg, mint Larson, Porter, Dan Jones, Eldridge, Morrison és Nicola és rajtuk keresztül sok mindenkiét. Mindenki téged idéz, és az igazság ellensége elégedetten szemléli ezt.

Már 1882-ben figyelmeztetést kaptam erre az állapotra. Az Úr megmutatta nekem, hogy mi fog történni, ha nem teszel komoly erőfeszítést, hogy kiszabadulj azokból a nehézségekből, amelyekbe belekerültél. Bevallottad-e valaha is Bell professzornak azt a hibát, amelyet akkoriban követtél el a helyzetével és a munkájával kapcsolatban?^[599] Hagytad-e, hogy ez a bűn előremenjen az ítéletre, hogy eltöröltessék, amikor eljön a felüdülés ideje, és az Úr elküldi az Ő Fiát, Jézus Krisztust?

Az előző éjszaka az Úr világosan feltárt előttem néhány dolgot. Mennyivel jobb helyzetben lennél ma, ha elhitted volna azokat a szavakat, amelyeket az Úr adott neked számodra Minneapolisban! Mennyit tehetnél azért, hogy megállítsd a hitelenség áradatát, amely olyan gyorsan elterjedt azon az összejövetelen! Eléd tártam mindazt, amit az Úr neked mutatott, amikor Svájcban voltam, valamint 1882-ben.

Megkeményítetted a gonosztevők kezét. Gondolj arra, hogy hányan csatlakoztak Kóréhoz, Dátánhoz és Abirámhoz. Kétszázötven főember, Izrael elismert férfiai csatlakoztak hozzájuk. Ők is olyan határozottan álltak ki, mint te. Úgy

dolgoztak, ahogyan te dolgoztál. Az emberek hittek Kórénak, Dátánnak és Abirámnak, akik hamis színben tüntették fel a dolgokat. Őszintén hitték, hogy ezeknek az embereknek igazuk van. Annyi hamis szemléltetést hallottak már, hogy azt hitték Mózes és Áron teljesen téved, de az eredmények bebizonyították, hogy kinek volt igaza és kinek nem. Kóré, Dátán és Abirám hasonló munkát végeztek, mint te.

Világos bizonyágtételt kaptam Rogers, Larson és Dan Jones testvérek számára, de ők még tovább növelik azokat a benyomásokat, amelyek már eleve összezavarták és elhomályosították az elméket, mert ők nagy szórszálhasogatók, különösen Larson és Porter. Larson vitákra szakosodott. Az efféle gyakorlatoknak és formálódásnak el kell tűnnie belőle, és Krisztus képmásának kell a helyére lépnie, különben a lelke elvész.^[600]

A te álláspontod megkeményítette azokat, akik jelen voltak ezen az összejöveteleken, és ez arra kényszerített engem, hogy olyan bizonyágot tegyek, amely alól szívesen kivontam volna magam, de nem mertem hallgatni. Azok, akiknek nem volt tapasztalatuk velem kapcsolatban, mint Larsonnak, Porternek, Dan Jonesnak és másoknak, akik nem ismertek engem és a munkámat tapasztalati úton, kevésbé vétkesek, mint te, mert te ifjúkorod óta ismerted mindezt, ezért te fogod viselni a legnagyobb felelősséget. Te semmibe vetted azt a világosságot, amelyet Isten adott nekem. A hozzáállásoddal és az általad követett irányvonallal, hatástalanná tetted azt a bizonyágtételt és befolyást, amelyet neked kellett volna megerősítened, a hangoddal, a tolladdal és a hűségeddel. De nem ezt tetted, és most el kell viselned a következményeit.

Vannak bizonyágtételeim különböző emberek számára. A te magatartásod azonban azt sugallja, hogy a bizonyágtételek nem megbízhatók; és olyan embereket formálsz, mint Larson, aki – Morrison testvérhez hasonlóan – a hitetlenek könyveit tanulmányozta, hogy érvelhessen ellenfeleinek. Az Úr megmutatta nekem, hogy a te befolyásod elfogadásra talál, és az ő hitlenségük meg fog erősödni. Amikor pedig Isten megdorgálja őket, azt fogják tenni, amit te is tettél: az arcomba vágnak majd valamit, amit valaki mondott vagy tett, vagy valamit, amit egyesek alaptalanul igaznak vélnek az én munkámról. Ez szerintük feljogosítja őket arra, hogy hátat fordítsanak a bizonyágtételnek, és hozzád hasonlóan cselekedjenek, azaz eltávolodjanak minden olyan befolyástól, amelyet Isten gyakorolni akarna rájuk, téged hozva fel mentségként, hogy ezt tegyék. És amikor azok, akiknek lelki látásának eltorzításához te is hozzájárultál, elfogadják Sátán csalásait a tiszta és romlatlan igazság helyett, és csapdába esnek, kire fogják terhelni bűneiket?^[601] Te fordítod el az elméjüket a Szentlélek bizonyágtételeitől. Te irányítod lépteiket olyan útra, amelyre nem Isten vezetett. A lelkileg vakok vezetnek azokat, akiket a hit, a bizalom és a békesség útjára lehetett volna vezetni.

Az Úr, Izrael Istene nevében mondom neked, hogy te is a verembe fogsz esni

és ők is. Te nem tudod, milyen munkát végzel, de egy nap meglátod majd, milyen is az valójában. Te birtokában vagy annak a bizonyítéknak, hogy Isten milyen munkát bízott rád, olyan bizonyítéknak, amellyel ezek az emberek nem rendelkeznek. Nem tudok összhangba lenni sem veled, sem azzal a lelkiürettel, amit Butler testvér kinyilvánított. Azt mondom neked, ez nem Istentől van, hanem egy másik lélektől. Ha az Úr valaha szólt rólad, akkor kérlek, essél a Kősziklára, hogy összetörjél! A legnagyobb veszélyben vagy, és mások, akik azt hiszik, hogy úgy kell látniuk, ahogyan te látsz, úgy kell hinnük, ahogyan te hiszel, a lelkiüket sodorják veszélybe. Van világosságuk, de nem akarják látni. Van bizonyítékuk, de nem akarják elismerni.

Nem bírom elviselni annak a gondolatát, hogy elhagyatva legyél, mint Kóré, Dátán és Abirám. Aki egyesül veled, és nem az Úr világosságában jár, hanem a saját maga csiholta szikrák fényében, az sötétségbe vész.

A leggyengédebb részvétet érzem irántad. Kínt és halált is vállalnék, ha ez a lelkedet megmentené. Te ismered azok tapasztalatát, akik ugyanazon az úton jártak, amelyen most indultál el. Ugyanazt a történelmet ismétled, mint azok, akik megvetették a tanácsot, és hatástalanná tették a bizonyítételeket. Miért nem változtatsz ezen a helyzeten, mielőtt túl késő lenne, túl késő örökre?^[602] Nem mondhatod a gonoszt jónak és a jót gonosznak, ahogy nem tudod a hazugságot igazsággá és a rosszat jóvá tenni.

Befolyásod által ugyanazt teszed, amit mások is tettek előtted, és bezárod lelked ajtaját, úgy, hogy ha Isten mennyei világosságot küld, egyetlen fénysugár sem tud behatolni a lelkedbe, mert te magad zártad be az ajtót, hogy az ne juthasson be.

Az utolsó napok veszedelmei már itt vannak. Most van az az idő, amikor világosságot, erőt, kegyelmet és dicsőséget kell keresnünk, amikor egyre szorosabban kell kapcsolódnunk a mennyhez, hogy Isten trónjától fénysugarak érkezenek, amikor mennyei angyalok szolgálnak azoknak, akik örökölni fogják az üdvösséget.

Soha nem volt akkora szükség arra, mint most, hogy megértsük útjainkat. Ők a hitetlenség miatt térnek le az ösvényről, mert nincs lelki éleslátásuk, hogy megkülönböztessék Isten követeit. A sokasodó veszélyek közepette egyre kevésbé szabad az emberi bölcsességtől és okoskodástól függünk. Egyre szorosabban kell megragadnunk azt az egyetlen erőt, amely menedéket nyújt nekünk ezekkel szemben, és megvéd attól a veszélytől, hogy bezárjuk szívünk ajtaját, hogy Krisztus hatalma éppúgy ne érintsen meg minket, mint ahogy a zsidókat sem érintette.

Szeretnél azok közé tartozni, akik megkeményítik az ellenszegülőket? Akarod, hogy egy ilyen időben olyannak találtassál, mint Kóré, Dátán és Abirám? Krisztus azt kérdezi: „Mindazáltal az embernek Fia mikor eljő, avagy talál-e hitet e földön?” (Lk 18:8)

Mit nyertél azzal, hogy viselkedéseddel elbizonytalanítottad a lelkeket, a bizonyítételekbe vetett hitüket? Ha te vissza is nyered hitedet, hogyan tudod eltávolítani a hitetlenség benyomásait, amelyeket mások lelkébe vetted el?^[603]

Ne fáradj annyira azon, hogy azt a munkát végezd, amit Sátán is végez! Ezt a munkát végezték Minneapolisban is. Sátán diadalmaskodott. Ugyanezt a munkát végzik itt is.

Az előző este Isten megmutatta nekem, hogy a szövetségekről szóló bizonyítékok világosak és meggyőzőek. Te, Dan Jones testvér, Porter testvér és mások feleslegesen pazaroljátok az erőtet, hogy olyan magyarázattal álljatok elő a szövetségekről, amely eltér a Waggoner testvér által bemutatott állásponttól. Ha elfogadtátok volna az igaz világosságot, amely ragyog, akkor nem követtétek volna el a Szentírásnak ugyanazt a félremagyarázását és kiforgatását, amit a zsidók tettek. Mi tette őket olyan vakbuzgóvá? Miért kapaszkodtak Jézus szavaiba? Miért követték Őt a képek? Hogy elcsípjenek olyan szavakat, amelyeket majd vissza-idézhetnek, kiforgathatnak és elcsavarhatnak úgy, hogy az legyen a jelentésük, amit a megszenyelt elméjük akar. Ily módon vezették félre a népet. Hamis vádakot koholtak. Ezeket használták fel arra, hogy elhomályosítsák és félrevezessék az emberek gondolkodását.

A szövetség témája világos, és minden őszinte és előítélettől mentes ember elfogadja, de az Úr elvitt egy helyre, ahol betekintést adott nekem ebbe a kérdésbe. Azért fordultál el a tiszta világosságtól, hogy ne kelljen elfogadnod a Galata levél törvényéről szóló tanítást. Ami a Galata levél törvényét illeti, semmi teher nem nyugszik rajtam, és soha nem is nyugodott, de tudom, hogy sem Smith testvér, sem Porter, sem Dan Jones, sem más nem áll készen a világosság befogadására, hogy megerősítse vagy megcáfolja az álláspontját, amíg mindannyian valóban meg nem térnek Istenhez.^[604]

Ahogy ti mindannyian bántatok azzal a világossággal, amelyet Isten adott nektek, nem fogok többé sem a tudásotokra, sem a Szentírás-értelmezésekre hagyatkozni. Nem fogom többé azt hinni, hogy Isten Lelkének irányítása alatt álltok, amíg a sziklára nem estek és össze nem törtök. Ha azért fordultatok el az egyik fényugártól, mert attól féltek, hogy el kell fogadnotok olyan álláspontokat, amelyeket nem akartok elfogadni, akkor az a világosság sötétséggé válik számotokra, – olyannyira, hogy ha egy hazugságot elhisztek, őszintén fogjátok állítani, hogy az igazság. Tudom, miről beszélek.^[605]

Battle Creek, Michigan, 1890. március 8.

2. kézirat, 1890. – A lelki megkülönböztetés képessége

A minneapolis-i összejövettel kapcsolatban

Az ApCsel 1:8 versét olvasom: „Hanem vesztek erőt, minekutána a Szent Lélek eljő reátok: és lesztek nekem tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Samariában és a földnek mind végső határáig.” Most pedig az ApCsel 2:1-4 verseket olvasom: „És mikor a pünkösöd napja eljött, mindnyájan egy akaratlan együtt valának. És lőn nagy hirtelenséggel az égből mintegy sebesen zúgó szélnek zendülése, és eltelé az egész házat, ahol ülnek vala. És megjelentek előttük kettős tüzes nyelvek és üle mindenikre azok közül. És megtelének mindnyájan Szent Lélekkel, és kezdének szólni más nyelveken, amint a Lélek adta nekik szólások.”

Testvérek, az az áldás, amiről itt szó van, a miénk lehet, ha teljes szívünkkel Istenhez jövünk, ha teljesen megüresítjük szívünket az előítélettől, a kételytől és a hitetlenségtől; akkor várhatjuk Isten Lelkének kiáradását. De a helyzet úgy áll, ahogyan egyik reggel elmondtam nektek Krisztus bemutatásával kapcsolatban. A pap a karjába vette Őt, de nem látott át a fátylon. Isten nem mondta neki: „Ő Izrael vigasztalása.” De Simeont az Isten Lelke vezette, és mivel az Ő befolyása alatt állt, meglátta a Kisdedet anyja karjaiban, és minden jelt, ami arra utalt, hogy a kis család szegény volt. Amint ezt meglátta, Isten ezt mondta neki: „Ő Izrael vigasztalása.”^[606]

Itt kétféle emberről van szó. A szolgálatot végző pap nem ismerte fel Őt; de volt valaki, aki felismerte, mert olyan szoros kapcsolatban élt Istennel, hogy fel tudta ismerni a lelki dolgokat. Az örökkévaló dolgokat tartotta szem előtt, ezért ismerte fel Isten Lelkét.

Hogyan állunk ebben egyénileg? Tudjuk, hogy Isten Lelke velünk volt. Tudjuk, hogy mindig velünk volt az összejöveteleken. Nincs kétségünk afelől, hogy az Úr Waggoner testvérrel volt, amikor tegnap beszélt. Nincs semmi kétségünk afelől. Én egyáltalán nem kételkedem abban, hogy Isten ereje gazdag mértékben volt velünk, és hogy tegnap délután a lelkészértekezleten számomra minden elhangzott szó világosság volt az Úrban. Tehát, ha tegnap szélesre tártatok volna szívetek ajtaját és beengedtetek volna Jézust, akkor értékes órákat élhettünk volna át. Efelől nincs semmi kétségem.

Nagyon sok múlik azon a lelkületen, amellyel a Szentírást tanulmányozzuk.

Ha előítéleteinktől megszabadulva, vágyakozó szívvel kutatjuk a Bibliát, hogy tanuljunk és nem arra törekszünk, hogy a Szentírást a saját nézeteinkhez igazítsuk, hanem éppen fordítva, nézeteinket akarjuk a Szentírásához igazítani, akkor meg fogjuk érteni a tanítást. De hadd mondjam el nektek testvérek, ha van lelki megkülönböztető képességetek, akkor megérthetitek, amikor Isten munkálkodik. Nincs szükségetek csodákra, hogy ezekről bizonyosságot tegyenek, mert láthatjátok, hogy a csodák semmilyen előnyt nem jelentettek a zsidóknak. A szemük előtt történtek, mégsem használtak nekik semmit.^[607]

A samáriai asszony, aki eljött, hogy meghallgassa Krisztust, csoda nélkül fogadta el Őt, mert hitt a szavának. Örült a világosságnak, és elment, hogy megossza azt a szomszédjaival. A zsidók gyűlöltek a samáriaiakat. A samáriaiak azonban befogadták a világosságot. Amikor Krisztus eljött a zsidókhoz fenségének teljes erejével, a nagy gyógyításokban és a Lelkének hatalmas kiadásában megnyilvánuló minden kegyelmével, ők nem akarták elismerni azt. Miért? Mivel a szívükben lévő előítéletek uralkodtak rajtuk, ezért a legnagyobb csodák sem érintették meg a szívüket, amelyeket Ő vitt véghez.

Ha nem akarjuk elismerni a világosságát vagy üzeneteit, amelyeket nekünk küld, akkor fennáll annak a veszélye, hogy vétkezünk a Szentlélek ellen. Tehát veszélyes azt keresni, hogy milyen apróságon akadhatunk fel, mibe köthetünk bele, és mit kérdőjelezhetünk meg. A kérdés a következő: Isten küldte az igazságot? Isten támasztotta ezeket a férfiakat, hogy hirdessék az igazságot? Azt mondom, igen. Isten küldött férfiakat, hogy elhozzák nekünk az igazságot, amellyel nem rendelkezünk volna, ha Isten nem küldött volna valakit, aki elhozza nekünk. Isten világosságot adott nekem, hogy felismerjem az Ő Lelkét, ezért elfogadom, és nem merészelek kezet emelni ezekre a férfiakra, mert Jézus Krisztusra emelnék kezet, akit fel kell ismernünk az Ő hírnökeiben.

Tehát, vigyázatok mindannyian milyen álláspontra helyezkedtek, nehogy beleburkolózzatok a hitetlenség homályába, amikor valamilyen hiányosságot tapasztaltok; megláttok egy szót, vagy egy apró dolgot, és ennek alapján ítélték. Nektek meg kell érteni, hogyan munkálkodik Isten általuk.^[608] Nektek el kell dönteni, hogy Isten munkálkodik-e bennük, és ha igen, fel kell ismernetek Isten Lelkét, aki megnyilatkozott bennük. Ha ezután úgy döntötök, hogy ellenálltok, akkor úgy fogtok viselkedni, mint régen a zsidók.

Nektek megvan minden világosságotok és minden bizonyítékotok, amivel ők rendelkeztek. Ők elutasították a világosságot, noha Isten nagy csodákat tett. A szívük annyira tele volt előítéletekkel, hogy végül azt mondták: „Belzebubbal, a démonok fejedelmével űzi ki az ördögöket!”

Tehát, testvérek, Isten azt akarja, hogy a lámpást hordozó ember mellett álljunk; ott akarunk lenni, ahol a világosság van, ahol Isten határozott hangot ad a trombitának. Tisztán kell megfújnunk a trombitát. Tanácstalanságok és kétségek

között voltunk, a gyülekezetek pedig haldokolnak. Most azonban azt olvassuk itt: „És ezek után láték más angyalt leszállani a mennyből, akinek nagy hatalma vala; és a föld fénylett annak dicsőségétől. És kiálta teljes erejéből, nagy szóval mondván: Leomlott, leomlott a nagy Babilon, és lett ördögöknek lakhelyévé, minden tisztátalan léleknek tömlöcévé, és minden tisztátalan és gyűlölséges madárnak tömlöcévé.” (Jel 18:1-2)

Nos, hogyan fogunk bármit is megtudni erről az üzenetről, ha nem állunk oda, ahonnan felismerhetünk valamit a mennyei világosságból, amikor hozzánk érkezik? Inkább készségesen elfogadjuk majd a legsötétebb megtévesztést, ha olyan embertől jön, aki egyetért velünk, még ha a legcsekélyebb bizonyítékunk sincs arra, hogy Isten Lelke küldte őt? Krisztus azt mondta: „Én az én Atyám nevében jöttem, és nem fogadtatok be engem” (Jn 5:43). Pontosan ez a munka zajlik itt a minneapolis konferencia óta. Mivel Isten olyan üzenetet küld, amely nem egyezik a ti elgondolásaitokkal, arra következtettek, hogy az üzenet nem származhat Istentől. Hogy meritek kockáztatni akár csak legkisebb mértékben is, hogy elkerüljétek...

[Hiányos prédikáció]^[609]

1890. március 9.

2. kézirat, 1890. – A hitet táplálva, nem a kételyt

Prédikáció

Szeretnék néhány szót szólni a hitről. Azt szeretném mondani, testvérek, hogy számunkra nem természetes hinni, sokkal inkább természetes a hitetlenség táplálása. Ez a nyomasztó bűn, ez Isten népének visszatérő bűne. Nekem sem volt természetes hinni, és nagyon kemény leckéket kellett megtanulnom ebben a tekintetben, mígnem megértettem, hogy egyetlen pillanatig sem biztonságos számomra, ha kételyt táplálok. Soha nem vontam kétségbe az igazságot, de magamban és a munkámban kételkedtem.

Nagy szomorúságot hordozok a szívemben – nagyjából a minneapolis-i összejövetel óta –, és hadd mondjam el, hogy miért. Mert Isten ugyanúgy szólt hozzám, ahogyan az elmúlt negyvenöt év során, és én bemutattam ezeket a dolgokat, a testvérek pedig tudták és látták a gyümölcseit, mégis, a hitetlenség belopódzott közéjük. Miért? Mert másvalaki bizonyágtételét fogadják el és hisznek benne. Ha a Szentlélek a szívükben lakozna, akkor azonnal felismernék az Ő megnyilvánulásait. De a baj az, hogy Isten Lelke nincs bennük, és ezért soha nem fogják megvizsgálni ezeket a dolgokat, hogy valóban úgy vannak-e.

Azért éreztem így, mert láttam, hogy a legsötétebb hitetlenség lesz úrrá mindenkin, akik hasonló álláspontot foglalnak el, mint Minneapolisban. Nem láttuk ezt újra és újra? Amikor látjuk, hogyan próbáltatott meg Krisztus földre jövelekor, amikor látjuk a szívek megkeményedését, amikor látjuk, mire képes az ellenség az emberi természettel, ha hitetlenséget tud ültetni a szívbe – úgy gondolom, olyan iszonyatot kellene éreznünk a lelkünkben, hogy ne merjük megnyitni szívünket a hitetlenség szennye előtt, és ne maradjunk annak légkörében, mint ahogyan Minneapolis óta történik.^[610]

Csodálkozunk azon, hogyan imádkozhatott Krisztus ilyen lelki gyötrelében. Nem önmagáért imádkozott, hanem a megkeményedett szívek miatt, mert bár Ő volt az út, az igazság és az élet, a nép annyira meg volt keményedve, hogy nem láthatta és nem fogadhatta el ezt. Az én nagy fájdalmam az, hogy ti most a nyomdokaikban jártok. Ahogyan akkor ők a hitetlenség útjára léptek, ugyanúgy vannak köztetek olyanok, akik ma is arra lépnek, ezért az én szomorúságom

ugyanaz, mint amit Krisztus érzett. Ez oda juttatja őket, ahová már semmilyen isteni hatalom nem képes utánuk nyúlni. Tegzéből kifogy az összes nyílvesző.

Minden egyes összejövetelem ezt éreztem. Éreztem, hogy a hitetlenség terhe nehezedik ránk ott. Ez olyan nyilvánvaló volt, mint mindig. Mehetek a hitetlenek közé – ahogyan Krisztus is beszélt a samáriai asszonnyal, és a samaritánusok kijöttek és hallgatták Őt –, mehetek azok közé, akik soha nem hallottak az igazságról, és szívük fogékonyabb az igazság hitvallóinak szívénél, akik az igazságban voltak, és látták Isten munkájának bizonyítékát. Ők azonban így mentegetik magukat: „Nem tudtuk, hogy így állnak a dolgok.” Amikor Isten Lelke lakozik a szívünkben, akkor szól hozzánk. Itt van a nagy baj! Amikor látják, hogy az Úr egy bizonyos irányban munkálkodik, akkor teljes elméjükkel, a gondolatuk teljes erejével, teljes beszédükkel – mint ahogyan most is – azon dolgoznak, hogy akadályozzák Isten munkáját. Hadd mondjam el nektek: ez lesz a bizonyosság róluk: „Jaj neked Korazin! Jaj neked Bethsaida! Mert ha Tirusban és Sidonban történnek vala azok a csodák, amelyek bennetek lőnek, rég megtértek volna gyászruhában és hamuban.” (Mt 11:21) ^[611]

Tudom miről beszélek, és mivel nem számítok arra, hogy sokszor szólhatok hozzátok, újra azt mondom nektek: „Essetek a Kősziklára!” Semmi remény nincs számotokra, ha nem ezt teszitek. Örülök – igen, hálás vagyok –, hogy némelyek kezdik meglátni, hogy van világosság számunkra. Ha a pincében akarunk maradni, megtehetjük, de az egyetlen út mindannyiunk számára az, hogy megvívjuk a hit nemes harcát. Ez nem olyasmi, amivel természetesen rendelkezünk, de nekünk a hit nemes harcát kell megharcolnunk, ahelyett, hogy magunkba szívnánk a hitetlenség minden tisztátalanságát. Viszont, ha a hitetlenségnek csak egyetlen gondolata is felmerül, annak azonnal hitelt adnak.

Sohasem fogtok nagyobb világosságot és bizonyítékot kapni, mint amit itt kaptatok. Ha arra vártok, hogy majd az ítéletkor világosabbá válik minden, akkor az, amit most kaptatok, el fog ítélni benneteket. Isten szólt, és az Ő ereje jelen volt közöttünk, és ha ez még mindig nem elég bizonyíték számotokra, hogy felismerjétek, hol és hogyan munkálkodik Isten, akkor soha nem is lesz elég bizonyíték. Össze kell gyűjtenetek azokat a fénysugarakat, amelyeket kaptatok, és nem pedig megkérdőjeleznetek mindent.

„De vannak dolgok, amik nem lettek megmagyarázva.” Nos, mi van, ha nincs minden megmagyarázva? Hol van a bizonyítékok súlypontja? Az Úr egyensúlyba hozza az értelmet, ha azt befolyásolhatja az Ő Lelke által, ha viszont nem, akkor az értelem a másik oldal mellett dönt. Az ilyenek végül pontosan oda jutnak, ahová Júdás: eladják Urukát harminc ezüstért – vagy valami másért. Mindent feláldoznak majd a hitetlenség oltárán. ^[612]

Elmondom nektek, miért olyan zaklatott a szívem. Mert minden olyan lélek, amely a hitetlenség befolyása alatt áll, és olyan emberek szavaira hallgat, akik a vi-

lágosság és a bizonyítékok ellen harcolnak – azok ellen, amelyeket a minneapolis-i összejövétel óta Istentől kaptunk –, attól tartok, hogy az ilyen lelkek végül el fognak bukni. Borzasztóan tartok attól, hogy soha nem fognak győzni. De a Bárány vére és az Ő bizonyágtétele fogja megmutatni, hogy kinek van igaza. Amikor Isten munkálkodik – és ők nem látnak semmilyen világosságot, amiből felismerhetnék, hogy Ő munkálkodik, mert magukat az ellenség hatalma alá helyezték, és neki dolgoznak –, akkor azzal mentegetőznek, hogy ők ezt nem tudták. Jaj, „ha megismerték volna, nem feszítették volna meg a dicsőség Urát.” Nos, miért nem ismerték meg? Ha legalább azt tudták volna, hogy azok az ellenvetések, amelyekkel küzdöttek, valójában nem is ellenvetések voltak, akkor nem hangzottak volna el. Ez mentség? Miért nem tudták? Rendelkeztek a Lélek bizonyosságával, és csak a téves érvelés, a szavak és az álláspontok kiforgatása, a téves értelmezés volt az, ami ebbe a veszedelmes helyzetbe sodorta őket.

Én mondom nektek, Isten nem csúfoltatik meg. Ő féltőn szerető Isten, és amikor kinyilvánítja hatalmát, ahogyan itt kinyilvánította, és az ember elutasítja, akkor a hitelenség nagyon közel jár a Szentlélek elleni bűnhöz, ha nem hiszünk Neki. Isten hatalmának megnyilatkozásai semmilyen hatást nem gyakoroltak arra, hogy felébresszék az embereket kételyeikből és hitelenségükből. Isten segítsen bennünket, hogy kiszabaduljunk az ördög csapdáiból! Ha valaha is szükség volt egyes embereket eltávolítani tisztükből, akkor ezek, azok az emberek, akik rossz oldalon álltak Minneapolisban.^[613]

Igaz, hogy semmit sem tehetünk az igazság ellen, csak érte. Isten értékes igazsága győzni fog; magában hordozza a diadalt, és nem fog elterülni, de egyesek el fognak esni – ahogyan Krisztus napjaiban is történt. Nekik megvannak a saját határaik és útjaik, és Istennek úgy kellene munkálkodnia, ahogy ők előírták. Isten azonban gyakran csalódást okoz az embereknek. Ő pontosan az ellenkező módon munkálkodik, mint amit vártak. A zsidók biztosak voltak abban, hogy áldásban fognak részesülni a Messiás által. De szívükben nem volt hely Krisztus számára. Új tömlőket kellett készítenie, hogy beléjük tölthesse az Ő országának új borát. Ugyanígy fog cselekedni itt is. A korona Krisztus kezében van, de sokan el fogják azt veszíteni – és miért? Mert nem futották meg kitartással az előttük levő küzdőteret.

Láttam, hogyan munkálkodik az ellenség. Nem akarja elengedni a népet. De egyetlen lélek se távozzék innen sötétséggel, mert bárhová is megy a sötétség eszköze lesz. Magával viszi ezeket a magokat, szórni kezdi őket, és megingatja az emberek bizalmát épp azokban az igazságokban, amelyeket Isten küldeni akar nekik. Újra és újra elmondtam testvérek, hogy Isten megmutatta nekem: Ő férfiakat támasztott, hogy elhozzák népéhez az igazságot, és hogy ez az igazság. De milyen hatással volt ez rájuk? Ugyanazok maradtak, így számukra nem volt értéke. Mi a probléma? Testvérek, ismét mondom: „Essetek a Kősziklára, és törjetekek össze!” Ne próbáljátok mentegetni magatokat! Krisztus azt mondta, hogy ha elhozzátok

áldozatotokat és megvalljátok bűneiteket, majd később eszetekbe jut még valami – akár csak egy apró dolog is – akkor jöjjetek, és azért is mutassatok be áldozatot.^[614]

Testvéreim, szükségünk van Krisztus egyszerűségére! Tudom, hogy Ő áldást tartogat számunkra. Áldást akart adni Minneapolisban, és áldása van számunkra itt az [1889-es] Generál Konferencián is. De el lett utasítva. Voltak, akik befogadták a világosságot és örültek neki. Mások azonban háttérbe húzódtak, és az ő magatartásuk bátorította azokat, akik önbizalomtól eltelve hitetlenséggel szóltak, és tovább táplálták ezt a lelkiületet. Testvéreim, ha arra vártok, hogy minden nehézség előre tisztázódjon előttetek és csak utána léptek, akkor várhattok egészen az ítéletig, és megmérgetve a mérlegen könnyűnek találtattok.

Testvérek, nem lehetne úgy szervezni a dolgokat, hogy legyen közös imádkozásra időnk? A kimerülés határán vagyok. Ha lehetséges, szeretnék félrevonulni, mielőtt itt elfogyna az utolsó csepp erőm is. Testvérek, miért nem imádkozunk Istenhez? Miért nem ragadjuk meg közvetlenül Isten kezét? Miért várjunk arra, hogy az Úr alázzon meg minket? Isten várta, hogy azok a férfiak, akik az útjában álltak, alázzák meg magukat, de az Ige ezt mondta nekem: „Ha ők nem alázzák meg magukat, akkor majd én alázom meg őket.” Isten munkálkodni fog. Előkészíti a munkát az Ő Lelke számára. Szükség van az utolsó nagy napra való előkészületre, nekünk pedig oda kell állnunk, ahol egységben, komolyan és bátorsággal tudunk munkálkodni Istenért.

Szeretném, ha közülük némelyek újra összegyűlnének, utána pedig szeretném tudni miért kérdőjeleznek meg mindent, és miért készek feladni még a bizonyágtételeket is. És ha van valami akadály, amelyet el lehet távolítani az útból, Isten segítsen minket, hogy megtegyük! Meg akarjuk érteni, mi módon bírhat az ellenség oly nagy hatalommal az emberi lélek felett, mint amekkorával itt bír. Soha nem tapasztaltam ehhez foghatót, mióta Isten művében dolgozom. Isten népe, amely világosságot és bizonyítékokat kapott, azon az oldalon áll, ahol Isten nem áldhatja meg őket.^[615]

Tegnap a kápolnában Isten ereje kész volt ránk áradni. Egy rövid ideig úgy éreztem, hogy közvetlenül a dicsőséget szemlélem, de az ott uralkodó lelkiület elűzte azt. Meg kell értenünk a munkamódszert, amely szerint dolgozunk. Azért mondom ezeket a dolgokat nyíltan, mert tudom, hogy semmi más nem lehet tenni. A hitre próbálunk bátorítani.

Az egyik testvér úgy gondolja, hogy White testvérnő a saját bizonyágtételeit sem érti. Ezt Minneapolisban hallottam. Miért gondolják ezt? Mert a testvérek nem értettek egyet a bizonyágtételekkel. Nos, van néhány dolog, amit igenis értek. Eleget értek ahhoz, hogy felismerjem Isten Lelkét, és kövessem a jó Pásztor hangját. Ezt nagyon is értem.^[616]

Michigan, Battle Creek, 1890. március 16.

82. levél, 1890. - W.C. White-nak és feleségének címzett levél

Drága gyermekeim, Willie és Mary!

Tegnap E.J. Waggoner egy rendkívül erőteljes beszédet tartott. Sok jelenlévő egybehangzó bizonyágtétele az volt, hogy Isten szólt Waggoner által. Smith testvér is jelen volt és azt mondta, hogy ő is figyelmesen hallgatta.

Délután a kápolnában gyűltünk össze. Nagy számban voltunk jelen. Olsen és Waggoner tartották az összejövetelt. Az Úr az imádság lelkületét adta nekem. Isten áldása velem volt, és mindenki tudta, hogy az Ő Lelke és ereje nyugodott meg rajtam. Sokan nagy áldásban részesültek. Elszántan és határozottan beszéltem, sokan bizonyágot tettek, néhányan pedig megvallották bűneiket; de az áttörés nem volt teljes, és nem értük el a teljes győzelmet, amit óhajtottam.

Ma reggel a tabernákulum keleti termében gyűltünk össze. Sok bátor ima és számos csodálatos bizonyágtétel hangzott el. Ezután ismét a hallgatósághoz szóltam. Szívem tele volt, és a bizonyágtételemben figyelmeztetések, feddések és bátorítások hangzottak el. Változás van kibontakozóban. Most reggelenként fél hét és kilenc óra között tartunk ima és közösségi összejöveteleket.

Olsen testvér bizonyágtételei mély hatást keltenek. Hisszük, hogy meglátjuk Isten szabadítását. Ma reggel Prescott testvér és Prescott testvérnő is jelen voltak.

Nyíltan, kertelés nélkül beszéltem. Teljes szabadságot éreztem, és a világságot világosságnak nevezem, a sötétséget pedig sötétségnek. Tegnap elmondtam nekik, hogy a két szövetség kérdéséről azt vallom, amit a Pátriárkák és próféták első kötetében írtam le. Ha Waggoner testvér is ezen a meggyőződésen van, akkor nála van az igazság. Istenben reménykedünk.^[617]

Ma Dan Jonest várják. Egy kérdést szeretnék elétek hozni. Waggoner testvér szinte meg van győződve arról, hogy velem és Sarával kellene Texasba utaznia, Fresnoba. Úgy hiszem, jó lenne, ha megtenné, mert nem valószínű, hogy ilyen kedvező lehetősége lesz újra ilyen alacsony költséggel. Írjátok meg, mit gondoltok erről a tervről. Én jónak tartom, hacsak ti nem láttok valamilyen akadályt, ami miatt nem kellene véghezvinni.

Írjátok meg azt is, hogy szerintetek szükséges-e, hogy McOmer testvérnő Mary mellett legyen. Azt írta nekem, hogy ezen a héten felkeres minket, hogy

a nővérét a szanatóriumba vigye műtétre. Írjatok, amilyen gyakran csak tudtok. Nem tudom, mit mondjak Mary Stewardnak. Eldridge testvér szerint itt nincs munkalehetőség Clay testvérnő számára, mert több munkás van, mint amennyit jelenleg foglalkoztatni tudnak. Nálam maradhat, hogy az írásaimon dolgozzon. Eldridge kapitány úgy véli, ez a legjobb, amit tehetek, még ha lenne is olyan munkahely, ahol dolgozhatna azon a területen, amit tervezett. Ő egy olyan asszony, akit tisztelek.

Úgy gondolom, hogy megtarthatjuk Ednát a munkában, hogy Fannie számára másoljon. Ha nem vállalja, akkor nincs értelme maradnia, mert nem tudunk adni más munkát. Mary, te küldtél nekem egy utazótáskában érkezett ruhát Colorado-ból. Azt hittem, van egy yardnyi olyan anyagom, mint ez a ruha, a gyümölcsös dobozban. Úgy terveztem, hogy ebből az anyagból ujjakat készítek, mert a kabátom ujjai nagyon szűkek. Ha találsz ilyen anyagdarabokat, kérlek, küldd el postán, hogy elkészíthessem az ujjakat! Az anyagon egy lyuk keletkezett, amikor forró szén égette ki. Biztos voltam benne, hogy ez az anyag a ruhával együtt van a dobozban, de lehet, hogy mégsem.^[618]

Reba minden nap sétál, és azt mondja, egyre erősebb. Mindig vidám, és semmire sem panaszkodik.

Sok szeretetet küldök nektek, gyermekeimnek, unokáimnak, Kelsey mamának és Marynek.

Anya ^[619]

Battle Creek, Michigan, 1890. március 9.

60. levél, 1890. – W.A. Colcordnak

Kedves Colcord testvér!

A sok munka, a beszéd és az írás annyira leterhelt, hogy nem volt időm írni neked. Most igyekszem a lehető legjobban válaszolni a kérdésedre. Nem tulajdonítok magamnak érdemet sem a folyóiratban megjelent cikkekért, sem a kiadott könyvekért. Természetesen nem az én kútforrásomból származnak. Az elmúlt negyvenöt évben világosságot kaptam, és azt a mennyből jövő világosságot közvetítettem mind a népnek, mind azoknak, akiket el tudtam érni. Arra törekszem, hogy mennyei Atyám akaratát teljesítsem.

Soha nem éltem át ilyen konfliktust, annyira elszánt ellenállást az igazsággal szemben – azzal a világossággal szemben, amelyet Isten jónak látott nekem adni – mint a minneapolis-i összejövétel óta. Folyamatosan úgy éreztem, hogy határozott lépést kell tennem, hogy kikerüljek ebből az ellenállással teli légkörből, de minden alkalommal az Úr világossá tette számomra, hogy maradnom kell a kötelességem őrhelyén, és Ő velem lesz.

Ez volt a legkeményebb, leghosszabb ideig tartó és legmakacsabb ellenállás, amit valaha tapasztaltam. Most világos célom van: le fogom írni a teljes tapasztalatomat, amint időm engedi, hogy ezek az események úgy legyenek feljegyezve, ahogyan valóban megtörténtek. Hálát adok Istennek, hogy elérkezett a győzelem!

Ha Butler testvér és Smith testvér az Úr által kijelölt helyen álltak volna, akkor mellém álltak volna, ahelyett, hogy akadályozták volna azt a munkát, amelyet Isten rám bízott. Azok, akik nem kaptak olyan világosságot és tapasztalatot, mint ezek a férfiak, csak arról a világosságról fognak számot adni, amelyet Isten adott nekik.^[620]

De e két testvér magatartása, szava és befolyása százszorosára nehezítette meg a munkámat, mintha Isten tanácsát követték volna. De ők nem ezt tették.^[621]

[hiányos]

Battle Creek, Michigan, 1890. március 10.

1890. évi 30. levél – W.C. White-nak és feleségének

Drága gyermekeim, Willie és Mary!

Most értem vissza az összejövetelről. A helyiség zsúfolásig megtelt, a három lakást egybe nyitották. Isten ismét rám árasztotta az imádság lelkét. A hitem megragadta a végtelen hatalom karját. Isten áldását élvezhettem. Harminc percet beszéltem. Isten erőt adott, hogy szóljak a jelenlévőkhöz.

Néhány ember részéről bűnvallomások hangzottak el, és szép számban voltak olyanok, akik eddig sötétségben voltak, de most megvallották, hogy megtalálták Jézust, és szabadok lettek az Úrban. D.T. Bourdeau testvér lényegre törően beszélt. Porter testvér is beszélt, de az ő bizonyágtétele nem olyan volt, mint a többi. Nem volt világosság a gyülekezet számára, hanem éles ellentétben állt az elhangzottakkal.

Egyre több és több szabadság áradt az összejövetelre. A sötétség már nem uralkodó tényező. Még többre vágyunk az Úr Lelkéből; vágyakozunk, reménykedünk és hisszük, hogy az Úrtól különleges áldást fogunk kapni. Mennyire vágyom látni ezeken a lelkészeken, hogy szabadok és örvendeznek Istenükben.

Nem megyek el Chicagóba, ha úgy látjátok, hogy szükséges itt maradnom segíteni. De ha az a jobb, hogy menjek, akkor jövő héten, pénteken elindulok Chicagóba. Olyan hálás vagyok, hogy a folyamat megfordult, és hogy az Úr munkálkodik az Ő munkásaiért. Sokan közülük sok világossággal, mélyebb tapasztalattal és nagyobb bátorsággal fognak visszatérni a munkaterületükre. Egészségi állapotom elég jó, de nagyon fáradt vagyok; viszont Isten áldása igen értékes számomra. Hiszem, hogy Isten áldásában lesz részem. Attól félttem, hogy lehangoltan és csüggedten kell majd elhagynom ezt a helyet, de Isten a jóságának jeleit adta, és el fogja juttatni népét arra a pontra, ahol dicsőíthetik az Ő szent nevét.^[622]

Sokat gondolok rátok, szeretnék mindannyiótokat látni. Imádkozunk értetek, hogy Isten áldása legyen rajtatok, és hiszem, hogy az Úr válaszolni fog imáinkra. Hallottam, hogy Jones testvér ma délután hazajött.

Nagy örömmel értesültem arról, hogy Prescott professzor ugyanazt tanítja osztályában a hallgatóknak, amit Waggoner testvér korábban tanított. Ő a szövetségeket mutatja be. John [Froom] úgy gondolja, hogy a témát világos és meggyőző módon mutatja be. Sokan megkönnyebbültek a múlt szombati kijelentésem óta, miszerint a szövetségek azon felfogása, amit Waggoner testvér tanít, igazság. Haj-

lom arra a gondolatra, hogy Prescott testvér elfogadja a bizonyágtételt, bár nem volt jelen, amikor ezt a kijelentést tettem. Úgy gondoltam, ideje állást foglalnom, és örülök, hogy az Úr arra indított, hogy bemutassam a bizonyágtételt.

Larson testvér végig hallgatott. Nem tudom, mit érez. Úgy tűnt, mintha valamelyest megérintette volna valami, de annyira visszafogott, hogy semmi biztosat nem tudok mondani. Úgy tűnik, sokan megkapták a hit és a megbocsátás áldását. Olds testvért név szerint szólítottam meg, és lényegre törő bizonyágot tettem neki. Szombat délután bűnvallomást tett. Ma reggel pedig nagyon alázatosan és megtörten beszélt. Bingham testvér azt mondta, egész életében nem részesült olyan áldásban, mint az utóbbi napokban. Warren testvér arcán látszik az áldás, mintha az igazság Napja ragyogna rá. Azt vallja, hogy még soha nem érezte Isten áldását ilyen mélyen a szívében. ^[623] Fero testvér megalázta a szívét, és azt mondja, szabad az Úrban, aki csodálatos módon megáldotta őt. Watt testvér ismét beszélt ma reggel, és elmondta, hogy gazdag és mély tapasztalatot szerzett a mi Urunk és Megváltónk, Jézus Krisztus ismeretében. Egészen más embernek tűnik, és sokan, akiknek a nevét sem tudom, kijöttek a világosságra. Ó, remélem és imádkozom, hogy ez a munka nagy erővel haladjon előre! Szükségünk van Isten mély, gazdag és teljes áldására! Olsen testvér szilárdan, szabadon és határozottan áll a helyes oldalon. Nem tudom elképzelni, milyen irányt fognak követni majd D.L. Jones, Porter és Larson testvér, akik eddig annyira elkötelezetten terjesztették a hitetlenséget és az előítéleteket. Remélem, hogy újjászületnek.

Többé már nem nyomaszt annak terhe, hogy nem fejezhetem ki magam. Felszabadult vagyok, és úgy szólok, ahogy Isten Lelke vezet, és a kimondott szót a jelenlévők többsége teljes mértékben befogadja. Azoknak a férfiaknak, akik eddig akadályozták a dolgokat, most már nincs semmi hatalmuk. Egy erős áramlat alakult ki a menny felé, és ha várunk az Úrra, bizonyosan meglátjuk szabadítását. Ő munkálkodni fog értünk. Nem fogja hagyni, hogy ez a lelkészértekezlet zűrzavarban és sötétségben érjen véget.

A jelenlévők többsége, aki felszólalt, azt mondta, mennyire rosszul viselték, hogy nem lehetett kiváltságuk úgy végighallgatni Waggoner testvér tanítását, hogy ne szóltak volna állandóan közbe. Ez megviselte őket, és a türelmüket is próbára tette, és könnyek között ismerték be, hogy nem volt bennük a helyes lelkület, így azok a férfiak, akik a sötétség elhintésén fáradoztak a teremben, most látják, hogy nem sok köszönetet kaptak azért, amit tettek. Biztos vagyok benne, hogy Prescott testvér állást foglal majd a bizonyágtétel mellett – ahogyan kevés kivétellel a többiek is. Úgy gondolom, Breed testvér hangoskodva fog távozni. Azt hiszem, ezt a levelet a holnap délelőtti összejövetel utánra tartogatom. ^[624]

Március 11.

Drága gyermekek, szívem tele van hálaadással és dicsérettel az Úr iránt. Isten

kiárasztotta ránk áldását. A lázadás gerince megtört azokban, akik máshonnan jöttek be. Ma reggel tele volt a terem. Először imaóra volt, majd Olsen testvér szólt; én pedig ugyanazt az irányt folytattam, amelyet már egy hete, a múlt szombat óta követtem. Az Úr adott szavakat a számba, és Bourdeau testvér is jól beszélt. Waggoner testvér nagyon alázatosan beszélt. Steward testvér nagy alázattal és sok érzéssel szólt. Fero testvér is jól beszélt. Larson testvér is megszólalt, és megvallotta, hogy nem volt helyes a lelkülete. Válaszoltam, és ő állást foglalt a bizonyágtételek mellett.

Porter testvér teljesen összetörve állt fel, és egy darabig meg sem tudott szólalni, aztán elmondta, hogy amikor személyesen szóltam hozzá a kápolnában az összegyűltek előtt, akkor szembeszállt azzal, amit mondtam, de most úgy érzi, hogy pontosan erre volt szüksége, és hálát adott Istennek a feddésért. Megvallotta a gonoszt, amit velem és Waggoner testvérral szemben követett el, és alázattal bocsánatot kért. Azt mondta, hogy nem látott mindent tisztán a szövetségekkel kapcsolatban, de alázatosan fog járni az Úr előtt, követni fogja Jézust, és mindig keresni fogja a világosságot. Azt mondta, hogy nem hitt a bizonyágtételekben, de hozzátette: „Most már hiszek bennük. Az Úr ma reggel White testvérnő által szólt hozzánk. Hiszem minden szavát; elfogadom a bizonyágtételeket, mint Istentől származókat. Melléjük állok, mert hiszem, hogy így az Úr mellé állok.”

Dan Jones testvér jelen volt. Végig lehajtott fejjel hallgatott, és egyszer sem emelte fel, míg vége nem lett az alkalomnak. Csak tegnap délután tért vissza. Eldridge testvér is jelen volt. Az egész teremben mindenki zokogott, és dicsérte Istent, hogy kinyilvánította hatalmát. Az Úr irgalmasan közeledett hozzánk.^[625] Smith testvérről nem hallottam semmit, de reméljük, hogy Isten Lelkének irgalmas befolyása megnyugszik rajta, és megtalálja az utat, hogy kijöjjön a sötétségből. Tele vagyunk reménységgel és bátorsággal, mert ezek a kemény és önfelmagasztalt férfiak kezdenek ráébredni, hogy Isten Lelke ellen munkálkodtak.

Beszédemet rögzítették. Ha megkapom, elküldöm nektek. Hiszem, hogy más lesz a helyzet, mint volt, és hogy a Battle Creekben végzett munka segíteni fog nekik. Prescott testvér jól és világosan beszélt; elmondta az egybegyűlteknek, hogy Isten ma reggel White testvérnő által szólt hozzánk. Azt mondta: „Hallgassuk meg ezeket a szavakat”. Úgy sírt, mint egy kisgyermek, amikor Larson testvér és Porter testvér bűnvallomást tett. Olsen testvér annyira boldog és annyira felszabadultnak érzi magát, hogy nem tudja, hová legyen örömeiben. Waggoner testvér mélységes hálát érez.

Sietek befejezni, hogy minél előbb eljusson hozzátok.^[626]

Battle Creek, Michigan, 1890. március 10.

83. levél, 1890. - W.C. White-nak és feleségének

Drága gyermekeim, Willie és Mary!

Tegnap, a szerdai napon, gyűlésre hívtam a fő tisztségviselőket. Jelen voltak U. Smith, Leon Smith, Olsen, Fero, Watt, Prescott, Waggoner, McCoy, Larson, Porter, Colcord, Ballenger, Webber, Dan Jones, Wakehan, G. Amadon, Eldridge, Breed és Miller professzor. Smith testvér imája után jeleztem, hogy Waggoner testvérnek volna néhány felvetése, amit szeretne, ha elhangozhatna mindenki füle hallatára, mert ez segíthet egyeseknek megszabadulni a téves elképzeléseiktől. Ezután Waggoner testvér kézbe vette a szombatiskolai leckéket, majd elmagyarázta, hogy semmit sem cselekedett alattomban azzal, hogy behozta nézeteit a szövetségekről a bibliatanulmányokba. Ez, valamint Jones testvér magyarázatai közel egy órán át tartottak. Mindenkinek szabadságában állt hozzászólni és kérdezni, amit csak akart. Úgy tűnt, hogy mindezek a dolgok kielégítőek voltak.

Ezután elmondtam azt a tapasztalatot, amelyet Kaliforniában szereztem néhány emberrel, akik mindig készen álltak elutasítani a bizonyágtételeket. „Ez White testvérnő ötlete, ez az ő véleménye; és az ő véleménye semmivel sem jobb, mint a miénk, hacsak nem olyasmiről van szó, amit ő látomásban látott”. Elmondtam nekik ennek az eredményét. Elmondtam nekik, hogyan munkálkodtam azért, hogy elfogadják a hírnököket és az üzenetet, hogy valódi esélyt adjak Minneapolisban. Nyíltan beszéltem a bizottsággal folytatott megbeszéléseimről (valószínűleg a Review and Herald bizottságáról van szó), a lelküket uraló előítéletről, azokról a szavakról, amelyeket kimondtak, és amelyeket az angyalok feljegyeztek a menny könyveibe, valamint Rupert testvér könnyelműségéről és gúnyolódásáról Smith testvér szobájában. Szóltam arról is, hogy Smith testvér nem kért tőlem beszélgetést, nem kérdezte meg, melyik oldalon állok, miben hiszek vagy miben nem, és arról, hogy nem volt hajlandó velünk együtt imádkozni.^[627]

Az erő, amely rajtam volt, amikor az emberekhez szóltam, bőséges bizonyosága volt annak, hogy az Úr velem van. De a farizeusok régi lelkülete kerítette hatalmába őket, elvakította a szemüket és összezavarta az ítélőképességüket. Nem tudták, milyen lélek vezeti őket, éppúgy, ahogy a zsidók sem tudták.

Beszéltem az itteni, Battle Creek-i összejövetelekről is, amelyek a konferencia után zajlottak - hogy a bizonyágtételem hatástalan maradt.

Waggoner helyesen szólt, kedvező benyomást keltett a résztvevőkben, és nem alakult ki felbolydulás, sem ellenkezés. Megkérdeztem Smith testvértől: „Hogyan bánhattál így velem Smith testvér? Miért álltál egyenesen Isten munkájának útjába?”

Végül a dolgok leegyszerűsödtek arra, hogy Butler testvér levelet kapott Kaliforniából, azzal az értesüléssel, hogy terveket készítettek a Galata levél törvényének előmozdítására. Ezt megcáfolták és elmagyarázták, hogy szó sem volt ilyen tervekről. El tudod képzelni, hogyan hathattak ezek a magyarázatok a jelenlévőkre. Elmondtam Smith testvérnek, hogy neki kellett volna utolsónak lennie, aki elállja az utamat, és a magatartásával megerősíti a kételyt és a hitetlenséget a bizonyágtételekkel szemben. Bőséges bizonyítékai voltak arra, hogy a bizonyágtételeim jellege és hatása nem változott meg attól fogva, hogy megismert engem. Többet tudott róluk és a szolgálatban elfoglalt helyükről, mint bármely más, életben lévő ember. Fiatalkora óta kapcsolatban állt a férjemmel és velem, és ezért mindenki másnál nagyobb felelősséggel tartozik.

Március 16., vasárnap

Úgy hallottam, hogy a múlt szerdai összejövetelünk sikeres volt. Úgy gondolom, hogy akik bolhából elefántot csináltak, nagyon meglepődtek az eredményen és azon, ahogyan E.J. Waggoner és én tisztáztuk a helyzetet. A csütörtök reggeli összejövetelen Larson testvér beszélt, és valamivel közelebb került a világosság-hoz.^[628] Porter testvér is felszólalt, de visszafogottan, – nem volt sem szabad, sem világos.

Hiába reménykedtem, a lelkek nem törtek össze egészen a Szentlélek hatása és az Isten hatalma alatt. Fáradt voltam, ó, annyira fáradt. Csütörtökön beteg voltam. Szinte egész nap feküdtem. Erőtlen voltam, semmit sem tudtam írni. Péntek reggel is beteg voltam; nem vettem részt a reggeli összejövetelen. Egész nap kimerült voltam. Megkértek, hogy szombaton szóljak a gyülekezetnek, de nem volt erőm. Üzentem Dan Jones testvérnek, hívják meg Waggoner testvért szombaton prédikálni. Úgy tűnt, hogy kissé vonakodva, de végül eleget tettek kérésemnek, és Waggoner rendkívül értékes előadást tartott a laodiceai gyülekezetnek intézett üzenetről – éppen arról, amire szükségünk volt. Ez egy újabb gazdag áldás volt a gyülekezet számára.

A délutáni összejövetelt a kiadó kápolnájában tartották. Nem tudtam részt venni, de Olsen testvér nagyon szerette volna, hogy eljőjsek, így beleegyeztem. Háromszor is beszéltem – kétszer nagyon röviden, egyszer kicsit hosszabban. Olsen testvérnek nagyon jó előadásai voltak. Pontosan a lényegre tapintott. Porter testvér is beszélt, de nem szabadon. Eldridge testvér elmondta, hogy a néhány nappal korábbi összejövetel a dolgok megvizsgálására csodálatos volt. Azt mondta,

hogy egy óriásra számítottak, akivel meg kell küzdeniük, de kiderült, hogy csak egy szalmabábu. Megkönnyebbült, mert szerencsére nem így volt. Larson jól beszélt. Porter testvér beszélt, de nem olyan tisztán és lényegre törően, mint vártuk. Ó, milyen nehéz volt ezeknek az embereknek meghalni az ének!

Ezután Dan Jones testvér beszélt a kísértéseiről, hogy adja fel a bizonyágtételekbe vetett hitét; de ha ezt tette volna, tudta, hogy mindent elvetett volna, mert látta, hogy a bizonyágtételek összefonódnak a harmadik angyal üzenetével. Beszélt a kísértésének szörnyű jeleneteiről. Őszintén sajnáltam ezt az embert.^[629]

Egy idő után felálltam, és mondtam néhány szót a témáról. „Nos - mondtam -, hallottam a szavaitokat, és ha titeket, testvéreim, ilyen súlyos próbatételek elé állítottak a bizonyágtételek kapcsán, akkor világosan meg kell tudnotok mutatni bennem, a munkámban vagy magukban a bizonyágtételekben, hogy mi az, ami mindezt a kételyt és hitetlenséget okozta nektek. Hogyan lehetséges, hogy értelmes, kritikus gondolkodású emberek annyira hiszékenyek legyenek, hogy elfogadják az emberek kijelentéseit és feltételezéseit, összegyűjtenek kijelentéseket, és ekkora bizalmat helyezzenek képzelgésekbe, miközben ellenszegülnek minden bizonyítéknak, amit Isten a minneapolis-i összejövetelen és azóta adott, hogy megerősítse hitüket a bizonyágtételekben – igeversekkel, a Krisztus által adott próbát alkalmazva - „Gyümölcsseikről ismeritek meg őket”, „Nem teremhet jó fa rossz gyümölcsöt; romlott fa sem teremhet jó gyümölcsöt” - és még mindig nem tudják, hogy a bizonyágtételek a mennyből vagy a pokolból származnak-e?

Ti, akik értelmes férfiak vagytok, akartok-e egy kicsit elgondolkodni ezeken a dolgokon, és azon, hogy milyen lélek vezetett benneteket Minneapolisban és azóta is? A ti vizsgálódásotok akkor lesz igazán ésszerű, ha azokat a dolgokat vizsgáljátok, amelyeket valóban kell, és a hitetek akkor válik szilárdná, ha olyan dolgokban gyökerezik, amelyekben bizonyosságotok van. Ha nem láttatok bizonyítékot arra, hogy a bizonyágtételek mennyei felhatalmazással bírnak, akkor mondjátok meg, mit kellene adnia az Úrnak ajándékkul az egyházának, hogy mennyei pecsétet viseljen? Kérlek, gondolkodjatok el kritikusan ezeken a kérdéseken, és próbáljátok meg kielégítően megválaszolni őket saját magatok számára! Ha őszinték vagytok, nem kényszerülnétek-e azt mondani, hogy sötétségben munkálkodtatok, távol a világosságtól, a bizonyítéktól és az igazságtól? Ez a lelkiület nem viseli magán az isteni hatalom jeleit, hanem Isten és az ember ellensége hatalmának és cselvetéseinek nyomait. Azt mondom nektek: ez alulról való, és nincs összhangban Isten Lelkével, sem azzal az üzenettel, amelyet szolgálóinak adott a jelen időre.^[630] Amikor az Úr azt a világosságot és lelki táplálékot küldi nekünk, amelyre minden gyülekezetnek szüksége van, akkor arra kell számítanunk, hogy a minden igazság ellensége minden tőle telhetőt megtesz, hogy az üzenet ne jusson el hamisítatlan mennyei tisztaságában a néphez. Az ellenség saját szolgálatába állítja a hitetlenséggel és kételyekkel terhelt lelkeket, hogy feltartóztassa a világosságot, melyet Isten az Ő választottainak küld.

Olsen testvér jól munkálkodott, de nem történt határozott változás. Vasárnap reggel, bár fáradt és szinte csüggedt voltam, mégis elmentem az összejövetelre. Nem szólaltam meg, csak az összejövetel vége fele, amikor néhány ünnepélyes megjegyzést tettem. Szembesíttem őket azzal, hogyan és miért próbálták háttalanítani, amit az Úr el akart végezni. A Galata levél törvénye volt az egyetlen kifogásuk.

„Miért - kérdeztem tőlük - miért fontosabb nektek a saját értelmezések a Galata levél törvényéről, és miért ragaszkodtok ennyire buzgón az ezzel kapcsolatos nézeteitekhez, mint hogy inkább elismerjétek Isten Lelkének munkálkodását? Amikor a Galata levél törvényét értelmeztétek, a magatok mérlegére helyeztetek minden mennyből küldött értékes bizonyágtételt. Semmi sem juthatott el hozzátok az igazságból, ami nem viselte a ti jóváhagyásotokat, ami nem egyezett az általatok bálványozott eszmétekkel a Galata levél törvényéről. Isten Lelkének e bizonyágtételei, Isten Lelkének gyümölcsei súlytalanok számotokra, ha nem viselik a Galata levél törvényéről alkotott elképzeléseitek pecsétjét. Félek tőletek, és félek minden igeértelmezéstől, amely ilyen keresztényietlen lelkülettel nyilvánult meg, és amely ennyi felesleges terhet rakott rám.

Ha ti annyira óvatosság és kritikusak vagytok, nehogy valamit elfogadjatok, ami nincs összhangban az Írással, akkor szeretném, ha ezekre a dolgokra az igazi fényükben tekintenétek.^[631] Legyetek inkább óvatosság abban, nehogy Isten Lelke ellen vétkezzetek! Vajon a ti kritikus elmétek figyelembe vette ezt a nézőpontot a témával kapcsolatban? Ha a Galata levél törvényéről alkotott nézeteitek gyümölcsei hasonló jellegűek, mint Minneapolisban, és amit azóta is láttam, akkor imádkozom, hogy olyan távol kerülhessenek a ti megértésektől és írásértelmezésektől, amennyire csak lehetséges. Félek minden olyan igealkalmazástól, amelynek ilyen lelkületre van szüksége, és ilyen gyümölcsöket terem, mint amilyen bennetek megnyilvánult. Egy dolog biztos: soha nem leszek összhangban egy ilyen lelkülettel, amíg Isten értelmet ad nekem.

A ti tanításotok bizonyos vonatkozásban sem az én elmémet, sem mások elméjét nem győzi meg. Nem is cáfolhattátok volna jobban elméleteiteket, mint ahogy ti cáfoltátok.

Tehát testvéreim, nincs semmi mondanivalóm, nincs terhem a Galata levél törvényével kapcsolatban. Ezt a kérdést csekély fontosságúnak látom ahhoz képest, amilyen lelkületet társítottatok a hitetekhez. Ez pontosan olyan lelkület, amelyet a zsidók tanúsítottak Jézus Krisztus szolgálatával és küldetésével szemben. A legmeggyőzőbb bizonyosság, amely másokat meggyőzhet arról, hogy az igazság nálunk van, az az a lelkület, amely az igazság bemutatását kíséri. Ha megszenteli a befogadó szívét, ha szeliddé, kedvessé, türelmessé, őszintévé és Krisztushoz hasonlóná teszi, akkor ez bizonyítja, hogy az illető az igazságot birtokolja. De ha az ember úgy cselekszik, mint a zsidók, amikor véleményüknek és elképzeléseiknek

ellentmondtak, akkor bizonyára nem fogadhatunk el ilyen bizonyítást, mert az nem az igazság gyümölcseit termi meg. Az a mód, ahogyan értelmezték az Írásokat, nem volt helyes, mégsem akarták elfogadni az Isten Lelkének kinyilatkoztatása által adott bizonyítékot, hanem amikor eszméiket megcáfolták készek voltak még Isten Fiát is megölni.^[632]

Érdemes lenne elgondolkodnotok ezeken a dolgokon. Jézus nem tudta átadni értékes tanításait azoknak, akiknek szánta, pedig azért jött a világra, hogy megtegye ezt. Az írástudók és farizeusok állapotát száraz, régi tömlők képével mutatta be, amelyek nem képesek befogadni az Ő országának új borát; ezért új tömlőket kellett készítenie, amelyekbe beleönthette az új bort. Igazsága helyet talált a samáriai asszony, egy bűnös nő szívében. Új tömlőt készített az Ő országának borához, amikor elhívta Mátét, a vámszedőt; tömlőket készített, amikor elhívta a halászokat, amelyekbe beleönthette az új bort.

Dan Jones testvér beszélt a vasárnap reggeli összejövetelen, miután elmondtam valami hasonlót, mint amit fentebb írtam. Betegnek látszott, amikor elismert néhány dolgot, és állást foglalt a bizonyítételek mellett. Porter testvér is a tárgynál maradt. Könnyek között tett alázatos bűnvallást, és megbánta azt az utat, amelyen járt. Azt mondta: „White testvérnő, biztos lehetsz benne, hogy imáink kísérni fognak. Támogatni fogunk nehéz munkában. Hisszük, hogy a munkád Istentől való.” Láttam, hogy az Úr megindította a szíveket. Győzelmeket arattunk és dicsőítettük az Urat.

Március 17., hétfő

A ma reggeli összejövetel ünnepélyes volt, és a munka mélyrehatóbb. Howard és Madison Miller is jelen volt. Olsen testvér úgy beszélt, mintha Isten ihlette volna. Az Úr segített nekem is, hogy elmondjak néhány fontos dolgot. Ezután megemlékeztem Madison testvér és Howard Miller testvér nevét. Madison felállt, és sírva mondta, hogy nyomorultnak, nyavalyásnak, vaknak és mezítelennek látja magát. Azt mondta, hogy ólálkodva figyelte a munkát és azokat, akik végezték azt. Azt látta, hogy azok, akik lelkükben szembefordultak azzal az üzenettel, amely már több mint egy éve érkezett hozzánk, nem a munka lelkületét hordozzák, hanem sötétségbe merülnek. Ő maga sem áll készen a munkára, amíg teljesen meg nem változik, és más emberré nem lesz. Bizonyítétele célratörő volt, ahogyan mindazoké is, akik felszólaltak.^[633]

Ma este vagy holnap reggelre várjuk A.T. Jones testvért. Úgy gondoltuk, hogy jó, ha ez a munka a lehető legmélyebbre hatol, hogy a munkások Isten Lelkétől kísérve indulhassanak el. Az Úr munkálkodik, és mi örülünk ennek. Amikor Jones testvér megérkezik, egy újabb kis összejövetelt fogunk tartani, hogy megvizsgáljuk az összes korábban megfogalmazott kifogást. Szeretném eltávolí-

tani ezeket az akadályokat az útból, és ha lehet végleg eltemetni őket, hogy soha többé ne elevenedjenek újra.

Azért írtam meg nektek ezeket a részleteket, mert tudom, hogy különösen érdekelnek benneteket. Szeretnénk, ha az Úr segítségével az igazság ekéje most mélyebbre és komolyabban szántana. Hiszem, hogy az Úr hatalommal fog munkálkodni. Az elmúlt szombat óta minden nap tartottam beszédet, néha naponta kétszer is.

Kedves gyermekeim, úgy tervezem, hogy a jövő csütörtökön indulunk, ha a munka nem tart vissza. Ha ez a legjobb, akkor csütörtökön indulok. Ha szükséges, akkor vasárnapig maradok.

Emma és én tegnap este meglátogattuk Rebát. Ágyban volt. Azt mondta, majdnem egész nap nyugodtan aludt. Néhány napig nem tudtam meglátogatni. Nagyon vidám volt. Nincsenek fájdalmai, és jó étvágya van. Minden nap kimegy sétálni tolókocsijában, ha nincs túl hideg vagy vihar. Azt mondja, a nagyapja szerint jobban néz ki, mint korábban.

Eloolvastam a leveleiteket – Maryét, Willie-ét és Kelsey testvérnőét. Nem hiszem, hogy Mary jól teszi, ha erőlteti magát az írással. Minél több pihenésre van szüksége. Jó volt Rebaival imádkozni. Olyan hálás vagyok, hogy boldog, elégedett, és minden szükséglete be van töltve.

Most olvastam el a leveleket, amelyekben tanácsot kértek Clay testvérnő ügyében.^[634] Megfontolom ezeket a dolgokat, és igyekszem bölcsen cselekedni. A Boulderből küldött pénz biztonságban megérkezett, és örülök, hogy ez a gond többé nem nyomaszt. Remélem, nem fogtok többé feszültség alatt dolgozni. Remélem, amennyire csak lehet, a szabad levegőn fogsz dolgozni, Willie. Féltve kell őriznünk az erőnket, hogy ne dolgozzunk meggondolatlanul, és hiszem, hogy az Úr nagy irgalmában segítségünkre lesz. Néhány napig nem voltam képes sokat írni. Túlterhelt voltam, de az Úr jó és méltó a dicséretre.

Délután

McOmbert testvérnő ma eljött a nővérével kezelésre. Ő maga egészséges, de úgy gondolom, nem akar messzire menni otthonról, mert a szülei idősek, és úgy érzi, közel kell lennie hozzájuk. Most Emmával együtt Rebát látogatják meg.

Azt hiszem, hogy a változás az I. kötetben jó lesz. Nagy előnyeiket látom ennek, és tetszik is, bár ez némi késedelmet fog okozni.

Meg vagyok győződve arról, hogy Sátán felismerte mekkora a tét itt, és nem akarta elveszíteni a lelkészekre gyakorolt befolyását. Ha azonban teljes győzelem következne be, akkor sok lelkész rendkívül értékes tapasztalattal távozna erről az összejövetelről. Reméljük és imádkozunk ezért.

Szeretlek benneteket, mindannyiótokat. Gondolok rátok, és minden nap

imádkozom értetek. Az az imám, hogy az Úr bőségesen áldjon meg benneteket.

Ma délután kaptam egy levelet válaszként arra, amit Smouse testvérnek írtam: megírta, hogy az általa kölcsönadott pénzt még egy évig használhatom, de mivel csak egy évre adta, helyes lenne megújítani az iratokat. A pénzt hét százalékos kamatra adta, bár kérhetett volna többet is, de mivel az ügy érdekében lett felhasználva, ennyivel is megelégedett. Azt is mondta, hogy ha akarom, a jövő év végén meghosszabbíthatjuk az időtartamot.

Anyá ^[635]

Battle Creek, Michigan, 1890. március 13.

2. kézirat, 1890. – Prédikáció

Michigan, Battle Creek, 1890. március 16.

Szeretnék néhány szót szólni a hitről. Azt szeretném mondani, testvérek, hogy számunkra nem természetes hinni, sokkal inkább természetes a hitetlenség táplálása. Ez a nyomasztó bűn, ez Isten népének visszatérő bűne. Nekem sem volt természetes hinni, és nagyon kemény leckéket kellett megtanulnom ebben a tekintetben, mígnem megértettem, hogy egyetlen pillanatig sem biztonságos számomra, ha kételyt táplálok. Soha nem vontam kétségbe az igazságot, de magamban és a munkámban kételkedtem.

Nagy szomorúságot hordozok a szívemben – nagyjából a minneapolis-i összejövetel óta –, és hadd mondjam el, hogy miért. Mert Isten ugyanúgy szólt hozzám, ahogyan az elmúlt negyvenöt év során, és én bemutattam ezeket a dolgokat, a testvérek pedig tudták és látták a gyümölcsseit, mégis, a hitetlenség belopódzott közéjük. Miért? Mert másvalaki bizonyágtételét fogadják el és hisznek benne. Ha a Szentlélek a szívükben lakozna, akkor azonnal felismernék az Ő megnyilvánulásait. De a baj az, hogy Isten Lelke nincs bennük, és ezért soha nem fogják megvizsgálni ezeket a dolgokat, hogy valóban úgy vannak-e.

Azért éreztem így, mert láttam, hogy a legsötétebb hitetlenség lesz úrrá mindenkin, akik hasonló álláspontot foglalnak el, mint Minneapolisban. Nem láttuk ezt újra és újra? Amikor látjuk, hogyan próbáltatott meg Krisztus földre jövelekor, amikor látjuk a szívek megkeményedését, amikor látjuk, mire képes az ellenség az emberi természettel, ha hitetlenséget tud ültetni a szívbe – úgy gondolom, olyan iszonyatot kellene éreznünk a lelkünkben, hogy ne merjük megnyitni szívünket a hitetlenség szennye előtt, és ne maradjunk annak légkörében, mint ahogyan Minneapolis óta történik.^[636]

Csodálkozunk azon, hogyan imádkozhatott Krisztus ilyen lelki gyötrelemben. Nem önmagáért imádkozott, hanem a megkeményedett szívek miatt, mert bár Ő volt az út, az igazság és az élet, a nép annyira meg volt keményedve, hogy nem láthatta és nem fogadhatta el ezt. Az én nagy fájdalom az, hogy ti most a nyomdokaikban jártok. Ahogyan akkor ők a hitetlenség útjára léptek, ugyanúgy vannak köztetek olyanok, akik ma is arra lépnek, ezért az én szomorúságom

ugyanaz, mint amit Krisztus érzett. Ez oda juttatja őket, ahová már semmilyen isteni hatalom nem képes utánuk nyúlni. Tegzéből kifogy az összes nyílvesző.

Minden egyes összejövetelen ezt éreztem. Éreztem, hogy ott a hitetlenség terhe nehezedik ránk. Ez olyan nyilvánvaló volt, mint mindig. Mehetek a hitetlenek közé – ahogyan Krisztus is beszélt a samáriai asszonnyal, és a samaritánusok kijöttek és hallgatták Őt –, mehetek azok közé, akik soha nem hallottak az igazságról, és szívük fogékonyabb az igazság hitvallóinak szívénél, akik az igazságban voltak, és látták Isten munkájának bizonyítékát. Ők azonban így mentegetik magukat: „Nem tudtuk, hogy így állnak a dolgok.” Amikor Isten Lelke lakozik a szívünkben, akkor szól hozzánk. Itt van a nagy baj! Amikor látják, hogy az Úr egy bizonyos irányban munkálkodik, akkor teljes elméjükkel, a gondolatuk teljes erejével, teljes beszédükkel – mint ahogyan most is – azon dolgoznak, hogy akadályozzák Isten munkáját. Hadd mondjam el nektek: ez lesz a bizonyosság róluk: „Jaj neked Korazin! Jaj neked Bethsaida! Mert ha Tirusban és Sidonban történnék vala azok a csodák, amelyek bennetek lőnek, rég megtértek volna gyászruhában és hamuban.” (Mt 11:21)^[637]

Tudom miről beszélek, és mivel nem számítok arra, hogy sokszor szólhatok hozzátok, újra azt mondom nektek: „Essetek a Kősziklára!” Semmi remény nincs számotokra, ha nem ezt teszitek. Örülök – igen, hálás vagyok –, hogy némelyek kezdik meglátni, hogy van világosság számunkra. Ha a pincében akarunk maradni, megtehetjük, de az egyetlen út mindannyiunk számára az, hogy megvívjuk a hit nemes harcát. Ez nem olyasmi, amivel természetesen rendelkezünk, de nekünk a hit nemes harcát kell megharcolnunk, ahelyett, hogy magunkba szívnánk a hitetlenség minden tisztátalanságát. Viszont, ha a hitetlenségnek csak egyetlen gondolata is felmerül, annak azonnal hitelt adnak.

Sohasem fogtok nagyobb világosságot és bizonyítékot kapni, mint amit itt kaptatok. Ha arra vártok, hogy majd az ítéletkor világosabbá válik minden, akkor az, amit most kaptatok, el fog ítélni benneteket. Isten szólt, és az Ő ereje jelen volt közöttünk, és ha ez még mindig nem elég bizonyíték számotokra, hogy felismerjétek, hol és hogyan munkálkodik Isten, akkor soha nem is lesz elég bizonyíték. Össze kell gyűjtenetek azokat a fénysugarakat, amelyeket kaptatok, nem pedig megkérdőjeleznetek mindent.

„De vannak dolgok, amik nem lettek megmagyarázva.” Nos, mi van, ha nincs minden megmagyarázva? Hol van a bizonyítékok súlypontja? Az Úr egyensúlyba hozza az értelmet, ha azt befolyásolhatja az Ő Lelke által, ha viszont nem, akkor az értelem a másik oldal mellett dönt. Az ilyenek végül pontosan oda jutnak, ahová Júdás: eladják Urukot harminc ezüstért – vagy valami másért. Mindent feláldoznak majd a hitetlenség oltárán.

Elmondom nektek, miért olyan zaklatott a szívem. Mert minden olyan lélek, amely a hitetlenség befolyása alatt áll, és olyan emberek szavaira hallgat, akik a világosság és a bizonyítékok ellen harcolnak – azok ellen, amelyeket a minnea-

polisi összejövétel óta Istentől kaptunk –, attól tartok, hogy az ilyen lelkek végül el fognak bukni. Borzasztóan tartok attól, hogy soha nem fognak győzni. De a Bárány vére és az Ő bizonyágtétele fogja megmutatni, hogy kinek van igaza. Amikor Isten munkálkodik – és ők nem látnak semmilyen világhosságot, amiből felismerhetnék, hogy Ő munkálkodik, mert magukat az ellenség hatalma alá helyezték, és neki dolgoznak –, akkor azzal mentegetőznek, hogy ők ezt nem tudták. ^[638] „Ő - mondta Krisztus -, ha tudták volna, nem feszítették volna keresztre a dicsőség Urát”. Miért nem tudták? Ha legalább azt tudták volna, hogy azok az ellenvetések, amelyekkel küzdöttek, valójában nem is ellenvetések voltak, akkor nem hangzottak volna el. Ez mentség? Miért nem tudták? Rendelkeztek a Lélek bizonyásával, és csak a téves érvelés, a szavak és az álláspontok kiforgatása, a téves értelmezés volt az, ami ebbe a veszedelmes helyzetbe sodorta őket.

Én mondom nektek, Isten nem csúfoltatik meg. Ő féltőn szerető Isten, és amikor kinyilvánítja hatalmát, ahogyan itt kinyilvánította, és az ember elutasítja, akkor a hitelenség nagyon közel jár a Szentlélek elleni bűnhöz, ha nem hiszünk Neki. Isten hatalmának megnyilatkozásai semmilyen hatást nem gyakoroltak arra, hogy felébresszék az embereket kételyeikből és hitelenségükből. Isten segítsen bennünket, hogy kiszabaduljunk az ördög csapdáiból! Ha valaha is szükség volt egyes embereket eltávolítani tisztükből, akkor ezek azok az emberek, akik rossz oldalon álltak Minneapolisban.

Igaz, hogy semmit sem tehetünk az igazság ellen, csak érte. Isten értékes igazsága győzni fog; magában hordozza a diadalt, és nem fog elterülni, de egyesek el fognak esni – ahogyan Krisztus napjaiban is történt. Nekik megvannak a saját határaik és útjaik, és Istennek úgy kellene munkálkodnia, ahogy ők előírták. Isten azonban gyakran csalódást okoz az embereknek. Ő pontosan az ellenkező módon munkálkodik, mint amit vártak. A zsidók biztosak voltak abban, hogy áldásban fognak részesülni a Messiás által. De szívükben nem volt hely Krisztus számára. Új tömlőket kellett készítenie, hogy beléjük tölthesse az Ő országának új borát. Ugyanígy fog cselekedni itt is. A korona Krisztus kezében van, de sokan el fogják azt veszíteni – és miért? Mert nem futották meg kitartással az előttük levő küzdőteret. ^[639]

Láttam, hogyan munkálkodik az ellenség. Nem akarja elengedni a népet. De egyetlen lélek se távozzék innen sötétséggel, mert bárhová is megy, a sötétség eszköze lesz. Magával viszi ezeket a magokat, szórni kezdi őket, és megingatja az emberek bizalmát épp azokban az igazságokban, amelyeket Isten küldeni akar nekik. Újra és újra elmondtam testvérek, hogy Isten megmutatta nekem: Ő férfiakat támasztott, hogy elhozzák népéhez az igazságot, és hogy ez az igazság. De milyen hatással volt ez rájuk? Ugyanazok maradtak, így számukra nem volt értéke. Mi a probléma? Testvérek, ismét mondom: „Esetek a Kősziklára, és törjetekek össze!” Ne próbáljátok mentegetni magatokat! Krisztus azt mondta, hogy ha elhozzátok áldozatokat, és megvalljátok bűneiteket, majd később esetekbe jut még valami

- akár csak egy apró dolog - akkor jöjjetek, és azért is mutassatok be áldozatot!

Testvéreim, szükségünk van Krisztus egyszerűségére! Tudom, hogy Ő áldást tartogat számunkra. Áldást akart adni Minneapolisban, és áldása van számunkra itt az [1889-es] Generál Konferencián is. De el lett utasítva. Voltak, akik befogadták a világosságot és örültek neki. Mások azonban háttérbe húzódtak, és az ő magatartásuk bátorította azokat, akik önbizalomtól eltelve hitetlenséggel szóltak, és tovább táplálták ezt a lelkületet. Testvéreim, ha arra vártok, hogy minden nehézség előre tisztázódjon előttetek és csak utána léptek, akkor várhattok egészen az ítéletig, és megmérgetve a mérlegen könnyűnek találtattok.

Testvérek, nem lehetne úgy szervezni a dolgokat, hogy legyen közös imádkozásra időnk? A kimerülés határán vagyok. Ha lehetséges, szeretnék félrevonulni, mielőtt itt elfogyna az utolsó csepp erőm is. Testvérek, miért nem imádkozunk Istenhez? Miért nem ragadjuk meg közvetlenül Isten kezét? Miért várjunk arra, hogy az Úr alázzon meg minket? Isten várta, hogy azok a férfiak, akik az útjában álltak, alázzák meg magukat, de az Ige ezt mondta nekem: „Ha ők nem alázzák meg magukat, akkor majd én alázom meg őket.” Isten munkálkodni fog. Előkészíti a munkát az Ő Lelke számára. Szükség van az utolsó nagy napra való előkészületre, nekünk pedig oda kell állnunk, ahol egységben, komolyan és bátorsággal tudunk munkálkodni Istenért.^[640]

Szeretném, ha közülük némelyek újra összegyűlnének, utána pedig szeretném tudni, miért kérdőjeleznek meg mindent, és miért készek feladni még a bizonyágtételeket is. És ha van valami akadály, amelyet el lehet távolítani az útból, Isten segítsen minket, hogy megtegyük! Meg akarjuk érteni, mi módon bírhat az ellenség oly nagy hatalommal az emberi lélek felett, mint amekkorával itt bír. Soha nem tapasztaltam ehhez foghatót, mióta Isten művében dolgozom. Isten népe, amely világosságot és bizonyítékokat kapott, azon az oldalon áll, ahol Isten nem áldhatja meg őket.

Tegnap a kápolnában Isten ereje kész volt ránk áradni. Egy rövid ideig úgy éreztem, hogy közvetlenül a dicsőséget szemlélem, de az ott uralkodó lelkület elűzte azt.

Meg kell értenünk a munkamódszert, amely szerint dolgozunk. Azért mondom ezeket a dolgokat nyíltan, mert tudom, hogy semmi mást nem lehet tenni. A hitre próbálunk bátorítani.

Az egyik testvér úgy gondolja, hogy White testvérnő a saját bizonyágtételeit sem érti. Ezt Minneapolisban hallottam. Miért gondolják ezt? Mert a testvérek nem értettek egyet a bizonyágtételekkel. Nos, van néhány dolog, amit igenis értek. Eleget értek ahhoz, hogy felismerjem Isten Lelkét, és kövessem a jó Pásztor hangját. Ezt nagyon is értem.^[641]

Michigan, Battle Creek, 1890. március 16.

84. levél, 1890. – W.C. White-nak és feleségének

Kedves gyermekeim, Willie és Mary!

Részt vettem a reggeli összejövetelen, és hallgattam, mit mondanak a többiek, anélkül, hogy én magam felszólaltam volna. Sok csodálatos bizonyágtétel hangzott el, de néhányan, akiknek a szavára különösen kíváncsi lettem volna, nem szólaltak meg. Annyira kimerült voltam, hogy a hallgatás kényelmét választottam volna, de ezt sem kaptam meg. A jelenlévők egymás után akartak néhány percre látni, és az időm annyira szétaprózódott, hogy nem tudtam sokat dolgozni.

A.T. Jones is jelen volt és röviden, de lényegre törően beszélt. Úgy gondoltuk, jó lenne egy délutáni összejövetelt tartani, hasonlót ahhoz, amelyet múlt hét szerdán este tartottunk. Eldridge testvér hosszasan beszélgetett velem különféle dolgokról – könyvekről, írásokról és a jelenlegi helyzetről. Úgy vélte, jó lenne egy második összejövetelt tartani, és sajnálta, hogy nem kerítették sort hamarább az ilyen magyarázó összejövetelekre. Mások is ezt hangsúlyozták, de elmagyaráztam nekik, hogy azon befolyásoltság alatt és abban a lelkiületben lehetetlen volt megszólítani őket, mert bár volt fülük, de süketek voltak, volt szívük, de kemények és érzéketlenek voltak.

Megtartottuk az összejövetelünket. Jones testvér nagyon világosan, ugyanakkor érzékenyen beszélt arról, hogy hitelt adtak hallomásoknak, ahelyett, hogy testvéri szeretettel felkeresték volna azt, akiről szó volt, és megkérdezték volna, igazak-e az állítások.

Willie, úgy szóltam a testvérekhez, mint még soha eddig. Ismét visszatértem a minneapolis-i eseményekre és az azóta történetekre, és néhány világos megjegyzést intéztem Smith testvérhez. Elmondtam neki, hogy azon nem lepődök meg, amikor olyan testvérek esnek kísértésbe, akik alig tudnak valamit arról a munkáról, amit az Úrtól kaptam, de Smith testvér számára nincs mentség.^[642] Ő fiatal kora óta ismer engem és küldetésem jellegét, látta a munkámat, amely az évek során előtte lett kipróbálva és igazolva. Meglepett, hogy hirtelen váltott – semmi másért, mint saját elsötétült képzelete és elferdült megértése miatt – és most szándékosan tartózkodóan bánik a bizonyágtételekkel, hogy rombolja azok befolyását.

Joggal vártam el, hogy testvéreim értelmes emberek módjára járjanak el,

mérlegeljék az érveket és adjanak hitelt a bizonyítékoknak. Nem számítottam arra, hogy hátat fordítanak a világosságnak és az igazság bizonyítékainak, hogy mindenféle pletykáknak és a feltételezéseknek higgyenek. Nem gondoltam, hogy épp a bizonyágtételek iránt tanúsítanak szélsőséges óvatosságot, amelyekkel szemben semmi okuk nem volt kifogást emelni, miközben nyitott szívvel és elmével mohón elfogadnak és továbbadnak másoknak előítéletből, irigységből és féltékenységből származó szavakat.

Elmondtam nekik, hogy Smith testvérnek kellett volna annak az embernek lennie, aki kiáll, és kimondja azokat a dolgokat, amelyeket én mondtam, mert ezek igazság, igazságosság és ítélet. Nem volt oka vagy alapja az előítéletének. Ez volt a legünnepelesebb összejövétel, amelyen valaha részt vettem. Mély benyomást tett rám. Elég, ha csak annyit mondok, hogy egészen megváltozott a légkör. Örülünk Dan Jones testvérnek, aki végre józanul lát. Azt mondta, bolond volt. Eldridge testvér úgy érzi, hogy meg van törve, mint egy legyőzött ember, mert mindez a hadjárat nem létező akadályok ellen irányult. De fogok még írni erről.

Március 22-re írok a chicagóiaknak, hogy megkapjam ugyanazt a szobát, amelyet az összejövetelek idején is használtam.

Dan Jones testvér azt mondta, hogy kár lett volna a két rendkívüli összejövétel és a világos magyarázatok előtt távozni Battle Creekből. Ő egy új ember lett. Az Úr munkálkodik. Hogy Smith testvér hogyan fog ebből kijönni, az majd kiderül.^[643]

Néhány napja Butler testvérnőt szélütés érte, és napokig eszméletlen volt. Tegnap kaptam egy levelet, amely szerint már magánál van, de tehetetlen. Féloldala lebénult. Még nem tud beszélni. Butler testvér bizonyára nagy próbatételen megy keresztül – teljes szívemből sajnálom őt. Starr testvérrel és feleségével kimentünk megnézni néhány telket.

Szeretettel köszöntöm Maryt, a gyermekeket és az otthon lakóit.^[644]

Anya

Battle Creek, Michigan, 1890. március 19.

46. levél, 1890. - O.A. Olsen-nek címzett levél

Kedves Olsen testvér!

Kaptam egy levelet Willie White-től, amelyben arról a javaslatról ír, hogy Waggoner testvért hívják keletre, hogy részt vegyen a lelkészértekezleteken, és tanítson az iskolában. Úgy gondolom, hogy Isten terve lehet az is, hogy a Generál Konferencia elnöke látogassa meg az Úr lelki szőlőjének ezt a részét, és vegye szemügyre a helyzetet, mivel itt, Kaliforniában siralmas állapotok vannak. Elküldöm neked egy levélnek a másolatát, amelyet M.J. Church adott át nekem a fresnói sátoros összejövetelen. Nagy szükség lenne arra, hogy többféle lelki aján-dék legyen jelen, mint amennyi most van. De ne küldd el Farnsworth testvért, mert neki nincs szilárd alapja. Hajlamos ugyanúgy gondolkodni és hinni, ahogy az utolsó beszélgetőpartnere, akivel éppen beszélt. Nem lehet rá támaszkodni, és minél kevesebb ilyen munkás van az Isten szőlőjében, annál jobb. Farnsworth testvér nem tudja, mit jelent Istennel járni, Isten gondolatával összhangban cse-lekedni. Ő teljesen kompetensnek érzi magát, el van telve önmagával, de ő, a szószéken kívüli befolyása gyenge. Szavai, viselkedése és beszédstílusa nem méltó Jézus Krisztus szolgájához. Amikor összegyűlünk, vagy összejövetelre kerül sor, könnyelmű, világi lelkület nyilvánul meg, amely nem az odaadó imádkozókhoz illik, hanem inkább a bálványimádó ünnepekhez. Isten azt akarja, hogy mindeze-ket legyőzzük, hogy Krisztus jelleme és tanításai kerüljenek előtérbe, és a mennyei mintát kövessük.

Itt a csendes-óceáni partvidéken alig van olyan ember, aki befolyással bír.^[645] Egy kritikus lelkület munkálkodik, amely rombolni akar, a rosszat keresi, apró-ságokba és vitatott dolgokba kapaszkodik, és amelyekről addig beszélnek, amíg a vakondtúrások a nehézségek hegyeivé nem válnak. A nagy költséggel létrehozott misszióközpontok kicsinyes okokból szétmorzsolódnak. Olyan kevesen dolgoz-nak egységben, vállvetve, tusakodva a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasság-ban vannak, hogy az ellenség erői folyamatosan erősödni látszanak, míg azok, akik állítólag hisznek az igazságban, valójában Sátán eszközei, hogy elcsüggyesszék és megbénítsák azt, ami megmaradt.

A kifogáskeresés, a kételkedés, a bizonyágtételek és az Isten munkásai elleni

beszéd lett az uralkodó légkör. Többször is megmutatta nekem az Úr, hogy nagy veszély rejlik abban, ha olyan embereket küldünk külföldi missziókba, akikre itt-hon szükség lenne a gyülekezetek és missziók egészséges működéséhez, miközben a belföldi munkát hagyjuk elsorvadni. Ez olyan, mintha megölnénk az aranytojást tojó tyúkot. Sátán lesi az alkalmat, hogy birtokba vegye a megszenyelt elemeket.

Egyes munkások, mint Edwin Jones, nem képesek világos álláspontot foglalni és azt következetesen megőrizni. Élénk fényben látja a dolgokat, apró és látszólag különálló témákat gyűjt össze, és úgy viselkedik, mintha lelkileg ezek értékére és erejére támaszkodna. Nem látja, hogy erőteljesen és céltudatosan szolgálhatná Istent, ha az Ő kincstárában lévő gazdag témákra összpontosítana, és azokkal táplálná az Úr nyáját. Mindannyiunknak vállvetve, lépést tartva kellene haladnunk, tökéletes rendben. Ha nincsenek is valódi eszmei nézeteltérések, az ő túlfűtött elgondolásai és termékeny képzelete mégis olyan erőteljes megvilágításba helyezi a másként látott dolgokat, amilyenbe csak képes, és ennek hatására az emberek helytelen következtetésre jutnak, erőteljes tetteik pedig kárt okoznak.^[646] Összszavarja az emberek elméjét, és erős kifejezéseivel és túlzó képzeteivel elsüllyeszti a legegyszerűbb, legfontosabb igazságokat is, így ezen a partvidéken végzett munkája valódi veszteség. Több kárt okoz, mint amennyi jót tehetne. Jó kérdés, hogy mit lehet kezdeni az ilyen esetekkel. Úgy hiszem, őszinte ember, de annyira élénk képzelettel és túlzó szóhasználattal bír, hogy a testvérek szinte félnek munkát bízni rá.

McClure testvér nem jó szónok, de jó tanácsadó és megbízható munkás. Loughborough testvér keményen dolgozott, de erős ellenállás van vele szemben, ami nem teljesen igazságos, és a konferencián belül sokakra kevés befolyása van. Úgy vélem, igyekezett követni az Urat és az Ő akaratát cselekedni, de ha a gyülekezetek nem állnak mellé, akkor nem sokat tehet értük.

Amikor A.T. Jones keletre ment, majd Dr. Waggoner és Charlie Jones is, az már túl nagy veszteség volt egyszerre. Ha Loughborough testvér egy ideig Michiganban és más államokban használhatná tehetségét, a bizonyágtételek melletti szilárd kiállása megerősíthetné azok hitét, akiket mások kételyei és hitetlensége elbizonytalanítottak, és megingatták bizalmukat a bizonyágtételek iránt.

Természetesen változásra van szükség. A következő Generál Konferencián olyan elnököt kell választani, aki nagyobb tiszteletet ébreszt, és akinek a munkáját jobban megbecsülik. M.J. Church és sokan mások folyamatosan lesben állnak, hibákra vadásznak, és megvetéssel tekintenek Loughborough testvér vezetésére. Kaliforniában haladéktalanul segítségre van szükség. Fresno állandóan segítségre szorul. Ők elfogadnák St. Johnt, de ő nem tud ott maradni.^[647] Sokakat elutasítanak. Egyáltalán nem tetszett, hogy úgy kellett otthagynunk Fresnót, ahogy tettük, de mit tehattünk volna? Nem fogok beleegyezni, hogy még egy munkást elvegyenek Kaliforniából. Vannak emberek, akiket megkaphatnátok, és akik jól

fogadottak lennének, és úgy gondolom, találhattok olyan területeket, ahol az emberek tisztelik őket, és alkalmasak a felügyeletre. Szükség van valakire, aki átlátja és érti e területek szükségleteit – különösen Kaliforniában –, és a legjobb fajta segítséget hozza, olyan embereket, akik szilárdan megalapozottak, és akikre lehet számítani. Nem látok bölcsességet abban, hogy kiürítjük a belföldi missziós területünket, majd elvárjuk, hogy minden rendben menjen.

Nem számítok arra, hogy ott leszek a Generál Konferencián. Inkább az ellenkező irányba futnék. Azt szeretném, ha Dr. Waggoner tanítana a lelkészértekezleten és úgy vélem, ott van az ő helye, de ha látnátok az itteni siralmas állapotokat! Reméltem, hogy tudok itt valamit tenni, de nagy bánatomra tehetetlennek érzem magam. Testvéreim, akik azt hitték, hogy Isten munkáját végzik, amikor elbátorlalták a szívemet, elzárták előttem az utat, és ellene álltak mindannak, amit Isten félelmében igyekeztem tenni – ha csak láthatnák, milyen eredménye van a munkájuknak. Ötvenszer nehezebbé tették a feladatomat, mint amilyen egyébként lett volna. Vajon ezek a komoly, buzgó férfiak, akik kifogásokat, kételyeket és ellenállást vetnek el, és makacsul elutasítják Isten tanácsát, gondoltak-e valaha ezekre a szavakra: „Átkozzátok Mérozot - mondja az Úr követe, -; Átkozva-átkozzátok annak lakosait! Mert nem jöttek az Úrnak segítségére; Az Úrnak segélyére vitézei közé.” (Bír 5:23)

Arra kaptunk megbízást, hogy üzenetet vigyünk Isten népének. E munka ellen Sátán, az ő serege, az árulók és a gonosz emberek egyaránt felsorakoztak. [648] Szükségünk lett volna arra a segítségre, amelyre mindenkinek készen kellett volna állnia, hogy megadja. „Mert nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak.” De amikor azok a férfiak, akik azt állítják, hogy hívők és őszinték, minden erejükkel Isten ellenségével szövetkeznek, hogy akadályozzák, zűrzavart keltsenek és elbizonytalanítsák az embereket, és az ellenség oldalán tartásuk őket – ahogy ez történt azóta, hogy elhagytam Európát és amerikai földre léptem –, akkor vajon Isten hogyan tekinthet ezekre a dolgokra, amikor olyan sokan nem az Ő oldalán álltak ebben az ügyben? Hogy ne zúzná össze a lelkemet ez a teher, amikor Isten rám bízta azokat az üzeneteket, amelyeknek el kell jutniuk az Ő népéhez? Milyen vezetés alatt állnak ezek a Krisztus állítólagos katonái? Ezek a dolgok megsomorították Isten Lelkét, és a Mérozra mondott szavak rájuk is vonatkoznak.

Üzenetem van Isten népe számára. Minden irányból sürgető hívások érkeznek hozzám, de én itt fekszem összetörten, mint egy csörlőről leesett kordé, és mélyen át tudom élni mindezt. „Olyan furcsa, hogy White testvérnő betegen fekszik az ágyban; miért nem gyógyítja meg az Úr?” – tesz fel a kérdést. Csodálkozva tekintek arra az erőre, amelyet az Úr adott nekem, és ha ismét képes leszek dolgozni, remélem, hogy hűségesen elvégzem a kötelességemet. Azok, akiknek minden bizonyíték rendelkezésére állt, amit Isten jónak látott adni nekik,

hogy meggyőződjenek arról, hogy az Ő Lelke és hatalma velem volt, és mégis elfordultak, hogy a maguk által meggyújtott szikrák fényében járjanak, elképesztő vakságot tanúsítottak, híjával vannak Isten dolgai megértésének, és a világossággal és bizonyosságokkal szembeni ellenállásuk miatt inkább a sötétséget választották; azok valójában kijelentették: „Nem Isten útján, hanem a saját utunkon akarunk járni.”

Ha a körülmények ismét hasonló módon alakulnának, mint a múltban, könnyebben engednének Sátán kísértéseinek, mint az első alkalommal.^[649] Ugyanazt tennék, ugyanabban az irányban haladnának, egyesülnének, hogy ellenszegüljenek, kritizáljanak, és teljes erejükkel nyomást gyakoroljanak Isten munkája ellen, – kivéve, ha teljesen átváltoznak; kivéve, ha meglátják a farizeusi lelkületüket, ahogyan Isten nekem megmutatta; és csak akkor, ha minden lehetséges erőfeszítéssel félre teszik a botránkozás köveit, és elvégzik azt a munkát, amelyet Isten kezdettől fogva nekik szán: hogy jöjjenek az Úr segítségére, az Úr segítségére a hatalmasok ellen.

Nos, itt fekszem az ágyban, maláriában és reumában szenvedve, amely először a szívemet támadta meg, majd szétterjedt az egész testemben. Nincs bennem semmilyen teher a saját helyzetem miatt. Túl beteg vagyok ahhoz, hogy megpróbáljam összeszedni akaratom erejét, vagy hogy hittel Isten elé vigyem az ügyemet. Egyszerűen nem érdekel. Pihenésre vágyom. Addig harcoltam a győzelemért, amíg meg nem sebesültem, átszúrva és megnyomorítva – nem az ellenség fegyvereitől, hanem a saját testvéreim fegyvereitől. Talán egyesek így gondolkodnak: „Nos, ha White testvérnő valóban Isten munkáját végezné, az Úr támogatná őt.” De ha hajlandók lennének egy pillanatra megállni és az okból következtetni az okozatra, akkor éreznék Isten feddését önmagukon, amiért az alulról jövő erő által mozgatva egyesültek Sátán törekvéseivel. Pontosán azt a munkát végezték, amit Sátán akart tőlük. Most pedig hagyjatok engem pihenni! Nincs bennem teher, és nem is érzek semmilyen nyugtalanságot a felépülésem miatt. Szennvedő rokkant vagyok. Csak hagyjatok élni! Ha erőt kapok, megpróbálok tenni valamit itt, Kaliforniában. De remélem, te is meglátogatod Kaliforniát! Remélem, látni fogod, hogy ide másféle lelki ajándékokra van szükség, és remélem, nem sok idő múlva látni fogjuk a segítség megérkezését!

Ellen G. White ^[650]

St. Helena, Kalifornia, 1890. május 8.

1. levél, 1890. – A testvéreknek címzett levél

Kedves Testvérek!

Nagyon megterhelt, ahogyan a könyvevangélistáink kezelték *A nagy küzdelem* című könyv IV. kötetét, mivel oly hosszú ideig távol maradt a misszióterületektől. Közel két év telt el azóta, hogy az új kiadás elkészült, mégis nagyon keveset tettek azért, hogy eljusson az emberekhez.

Isten Lelke indított arra, hogy megírjam ezt a könyvet, és miközben dolgoztam rajta, nagy teher nehezedett a lelkemre. Tudtam, hogy az idő rövid, és hogy az események, amelyek hamarosan egymásra torlódnak, hirtelen és gyorsan fognak ránk szakadni, ahogy az Írás mondja: „Az Úr napja úgy jön el, mint éjjel a tolvaj.”

Az Úr olyan problémákat helyezett elém, amelyek sürgető fontosságúak a jelen idő számára, de a jövőre is vonatkoznak. Ezt az utasítást kaptam: „Írd meg könyvben mindazt, amit láttál és hallottál, és juttasd el minden emberhez, mert közeledik az az idő, amikor a múlt történelme megismétlődik.” Egy órakor, kétőkor vagy hajnali háromkor ébredtem, miközben bizonyos gondolatok mélyen belevésődtek az elmémbe, mintha közvetlen Isten hangja mondta volna ki őket. Az Úr megmutatta nekem, hogy népünk sok tagja bűneiben alszik, és bár kereszténynek vallják magukat, el fognak veszni, ha nem térnek meg.

Igyekeztem másokkal is megosztani azokat az ünnepélyes benyomásokat, amelyek akkor töltöttek el, amikor az igazság világosan elém tárult, hogy mindenki érezze annak szükségét, hogy személyes vallásos tapasztalata legyen, hogy személyesen ismerje meg a Megváltót, és egyénileg keresse a bűnbánatot, a hitet, a szeretetet, a reményt és a megszentelődést. Az Úr biztosított arról, hogy nincs vesztegetni való idő.^[651] A felhívásoknak és a figyelmeztetéseknek el kell hangozniuk, gyülekezeteinket fel kell ébreszteni, oktatásban kell részesülniük, hogy figyelmeztetni tudjanak mindenkit, akit csak elérhetnek, hirdelve azt, hogy jön a fegyver, és hogy Isten haragja a züllött világra már nem sokáig fog várni. Megmutatták nekem, hogy sokan hallgatnak majd a figyelmeztetésre. Az elméjük fel lesz készítve arra, hogy megértsék éppen azokat a dolgokat, amelyeket feltártam.

Megmutatták nekem, hogy időm nagy részét a nép előtti beszédek kötik le,

holott sokkal fontosabb lenne, hogy a IV. kötethez tartozó fontos dolgok megírásának szenteljem magam; mert a figyelmeztetést el kell juttatni oda is, ahol a hírnök nem tud jelen lenni. Ez a könyv sokak figyelmét fel fogja hívni azokra a fontos eseményekre, amelyek e világ történelmének zárójelenteiben fognak bekövetkezni.

Ahogy az egyház és a világ állapota feltárult szemeim előtt, és láttam az előttünk álló félelmetes jeleneteket, megrémültem a látványtól; és éjszakáról éjszakára, miközben a házban mindenki aludt, leírtam azokat a dolgokat, amelyeket Istentől kaptam. Megmutatták nekem azokat az eretnokségeket, amelyek fel fognak bukkanni, a téveszméket, amelyek uralkodni fognak, Sátán csodatevő erejét - a hamis krisztusokat, akik megtévesztik a vallásos világ nagy részét, és ha lehet még a választottakat is.

Istentől van-e ez a munka? Tudom, hogy igen, és a mi népünk is vallja, hogy így van. A könyvben található figyelmeztetésekre és útmutatásokra szüksége van mindazoknak, akik vallják, hogy hisznek a jelenvaló igazságban. A könyv arra is alkalmas, hogy a világnak adjuk, mivel felhívja a figyelmet az előttünk álló ünnepestíves eseményekre.^[652]

Ti, testvéreim, magatokra vállaltátok a felelősséget, hogy forgalomba hozzátok a könyvet, de amikor elérkezett az idő, hogy a IV. kötet új kiadása kikerüljön a nyomdából, akkor helyette a *Bible Readings* új kiadása jelent meg. Ezt a könyvet jól lehetett értékesíteni, és hagyták, hogy minden más könyvet elnyomjon. A könyvevangélisták könnyen eladható könyvnek találták, és a IV. kötetet távol tartották a misszióterületektől. Éreztem, hogy ez nem helyes; tudtam, hogy ez így nincs rendben, mert nem volt összhangban azzal a világossággal, amit Istentől kaptam. Beszéltem Eldridge testvérrel és Frank Beldennel, amikor épp a könyvevangélisták képzésével foglalkozott, de az egyetlen válasz, amit kaptam ez volt: „Semmit sem tudunk tenni ebben az ügyben, amíg el nem fogy a *Bible Readings*. Azután majd elővesszük a IV. kötetet, és elvisszük a misszióterületekre.” Tavaly ősszel megígérték, hogy tavasszal erőfeszítést tesznek a IV. kötet terjesztéséért. A válaszom ez volt: „Testvéreim, nem merek addig várni.” Nem értettem, miért volt szükség erre a késlekedésre. Az elhangzott indokok számomra súlytalanok voltak. Úgy éreztem, hogy ha testvéreim megértenék és értékelnék azt a témát, amelyet az Úr elém tárt és megparancsolta, hogy írjam meg, akkor a kifogásaik még az ő szemükben is jelentéktelennek tűnének.

Azt mondták, hogy a könyvevangélisták nem akarják vinni a IV. kötetet, mert a *Bible Readings*-et sokkal könnyebb eladni, és így anyagilag jobban boldogulnak. Azt válaszoltam: „Testvérek, nem értem, hogy ha ezt az ügyet a könyvevangélisták elé tárnák a valódi világosságban, miért nem akarnának dolgozni azzal a könyvvel, amelynek el kell jutnia a világhoz”.^[653]

Lelki fájdalmat éltem át, mert a beszélgetésekből tudtam, hogy testvéreim,

akik felelősségteljes pozíciókat töltenek be a kiadói osztályban, nincsenek tisztában azokkal a valóságos veszélyekkel, amelyek hamarosan ránk szakadnak. Miközben sokan lelkiületükkel és cselekedeteikkel azt hirdetik, hogy „béke és biztonság”, váratlan csapás fog rájuk szakadni.

Már majdnem két éve, hogy az a könyv, amely az Úrtól jövő figyelmeztetéseket és útmutatásokat tartalmazza, és amelyet kifejezetten erre az időre kaptunk, ott hever a kiadóban, és senki nem érzi szükségét és fontosságát annak, hogy eljuttassa az emberekhez. Testvéreim, meddig kell még várnom, amíg feloldjátok ezt a korlátot? Most már a *Pátriárkák és próféták* című könyv I. kötete is készen áll a terjesztésre, de még ezért a könyvért sem hagynám, hogy a IV. kötet továbbra is véka alá rejtett világosságként maradjon. Mély lelki nyomorúságom van, de testvéreim közül ki törődik velem?

Vajon Isten befolyásolta az elmémet, hogy elkészítsem ezt a művet, hogy az egész világra eljusson, és ugyanő indította testvéreimet arra, hogy olyan terveket készítsenek, amelyek megakadályozzák a világosság útját, hogy amit Isten adott nekem, az rejtve maradjon kiadóink raktáraiban, ahelyett, hogy ragyogna mindazokra, akik befogadnák?

Most az a döntés született, hogy a könyvevangélistáknak csak egyféle könyvet szabad vinniük a misszióterületre, és minden könyvevangélista ugyanazzal a könyvvel dolgozzon. Én nem értem ennek az eljárásnak a logikáját. Ha az Úr világosságot akar adni népének, ki meri megakadályozni, hogy ez a világosság eljusson hozzájuk? Az egyik könyvet kis költséggel adják ki, ezért olcsón árulják, míg más könyveket, amelyek fontos igazságokat tartalmaznak erre az időre, sokkal nagyobb költséggel adják ki; de vajon emiatt vissza kellene tartani az emberektől ezeket? ^[654] A *Bible Readings* jó könyv a maga helyén, de nem szabad hagyni, hogy akadályozza más fontos művek terjesztését, amelyekre a népnek szüksége van. Egyházterületeink elnökeinek kötelességük van ebben a kérdésben, és a vezetői bizottságnak is állást kellene foglalnia, hogy Isten munkájának különféle ágazatai egyenlő figyelmet kapjanak.

Ha könyvevangélistáinkat az anyagi haszon reménye vezeti, ha azokat a könyveket terjesztik, amelyekkel a legtöbb pénzt kereshetik meg más könyvek rovására, amelyekre az embereknek szükségük van, akkor megkérdezem: „Milyen értelemben nevezhető ez a munka missziómunkának? Hol van a missziós lelkiület – az önfeláldozás lelkiülete?”

Az istenfélő, értelmes könyvevangélista munkája az evangélium szolgájának munkájával egyenértékűként lett bemutatva. Akkor vajon a könyvevangélista cselekedhet önző indítékból? Vajon hátat fordíthat-e minden missziós elvnek csupán azért, hogy egy bizonyos könyv eladásából a lehető legtöbb pénzt szerezzék meg? Ne érdekelje őt más könyv, csak az, amely a legnagyobb anyagi hasznot hozza? Hol van ebben a missziós lelkiület? Vajon a könyvevangélista munka nem vesztette

el azt a jelleget, amellyel bírnia kellene? Hogyan lehetséges, hogy senki sem emeli fel a szavát, hogy megváltozzon ez az állapot?

Ha e dolgok mögött indítékok húzódnak meg, ha a kiadók olyan befolyást gyakorolnak, amely kedvez ennek a helyzetnek, mert így nagyobb anyagi haszonnal tesznek szert, akkor a kérdést ki kell vizsgálni.^[655] Én addig hordoztam ezt a terhet, ameddig csak tudtam; felemészti az életemet.

Sokan megkérdezték tőlem, hogy nem gazdagodtam-e meg könyveim eladásából. Távolról sem. Közel háromezer dollárt fektettem a IV. kötet új kiadásába. Én fizettem a borítókért, és a kiadóval megegyeztünk abban, hogy minden eladott példány után tizenöt centet kapok. Ezután a szerkesztők azt mondták nekem, hogy a könyvkiadók milyen keveset nyernek a könyvek nyomtatásán, és végül beleegyeztem, hogy tizenkét és fél centet kapjak példányonként, azzal a biztosítással, hogy ők komolyan munkálkodni fognak a könyv terjesztésén, és a nagy példányszámú eladás visszahozza majd a befektetett pénzemet, sőt még többet is, hogy finanszírozni tudjam a már készülő többi művem kiadását. De nem sokkal azután, hogy elfogadtam a tizenkét és fél centes díjazást, megjelent a *Bible Readings*, és arról döntöttek, hogy ezt a könyvet fogják szinte kizárólagosan terjeszteni, amíg a piac telített nem lesz. Így ahelyett, hogy a IV. kötetet ugyanolyan eséllyel bocsátották volna ki, mint a *Bible Readings*-et, a vezetők egyáltalán nem adtak neki helyet.

Európai tartózkodásom alatt önként fordítottam anyagi eszközeimet az ügy különböző érdekeinek előmozdítására. Amerikába való visszatérésem óta, 1600 dollárt fektettem a munka különböző ágazataiba, abban a reményben, hogy könyveim eladása majd fedezni fogja a szükséges költségeket, de ehelyett kénytelen voltam kölcsönkérni pénzt, és kamatot fizetni utána. Ha új könyveket adok ki, akkor pénzre van szükségem, hogy kifizessem azokat a munkatársakat, akik segítenek a nyomdai anyagok előkészítésében. Fizetni kell a betűszedésért, borítókért, illusztrációkért stb. Mindez pénzbe kerül. Most mit tegyek? Elbocsássam a munkatársaimat? Felhagyjak a könyvkiadással?^[656]

A *Review and Herald* vezetői nem lehetnek tudatlanok pénzügyi helyzetem felől, de milyen érdeklődést mutattak a helyzet megváltoztatására? Hálás vagyok, hogy megengedték, hogy pénzt vegyek ki munkám folytatására. De az, ahogyan könyveim terjesztéséhez viszonyultak, szükségessé tette, hogy megszólaljak. Nem bízhatom rájuk ezeket a kérdéseket, amelyek számomra oly sokat jelentenek, miközben folyamatos anyagi terhet rónak rám. Kevesebb bizalmam van a vezetőségben, mint korábban, mert nem hiszem el, hogy Isten vezeti őket arra az útra, amelyen elindultak.

Olyan leveleket kaptam, amelyekben ilyen kérdések és megjegyzések szerepelnek: „White testvérnő, miért van az, hogy minden könyvevangélista a *Bible Readings*-et viszi? Én a IV. kötetet terjesztettem, de a területünk elnöke azt

tanácsolta, hogy vigyem a *Bible Readings*-et, pedig gazdag áldásban részesültem a IV. kötet eladásából. Sikerek kísérték és arra gondoltam, hogy minden energiámat annak szentelem, hogy ezt a könyvet eljuttassam az emberekhez. Akik megvették, elégedettek voltak vele, sőt némelyek második példányt is vásároltak, hogy odaadják barátaiknak. De azt mondták nekem, hogy minden könyvevangélista a *Bible Readings*-szel dolgozik, és mivel ez a helyzet, én is azt választottam. Vajon nem lenne kedves az Úr előtt, ha újra a IV. kötetet vinném?”

Bizonyára félreértettük a könyvevangélistákat, ha megfelelő oktatás után – amikor az ügy valódi súlya eléjük van tárva –, mégis úgy döntenének, hogy csak a *Bible Readings*-et viszik a misszóterületekre, és elhanyagolják a IV. kötetet.^[657] Ha bebizonyosodik, hogy nem akarják elfogadni a tanácsomat, ha nem hajlandók elvégezni az erre az időre szükséges munkát – hogy eljuttassák az emberekhez azokat a könyveket, amelyeket a világnak meg kell kapnia –, akkor egyetlen út marad számomra: saját könyvevangélista csapatot kell képeznem és felkészítenem erre a különleges munkára – férfiakat és nőket, akik nem csupán anyagi haszonért dolgoznak, hanem Isten munkáját végzik, hogy eljuttassák az emberekhez az Ő figyelmeztetéseit. Már egy ideje tervezem, hogy megteszem ezt, de indíttatást kaptam, hogy várjak még egy keveset. A könyvevangélista munka egyes vezetői úgy érezték, nem lenne helyes, ha nekem lenne egy külön könyvevangélista csoportom, mert az zűrzavart keltene. Akkor megígérték nekem, hogy tavasszal – a múlt tavasszal – a könyvevangélisták ugyanúgy be fognak kapcsolódni a IV. kötet terjesztésébe, mint ahogy tették a *Bible Readings* esetében. Azt hiszem, testvéreinknek szándékukban volt ezt megtenni, de miért nem tették meg? Én vártam, de semmi nem történt. Nos, ha a vezető testvérek ezt reménytelen feladatnak tartják, én nem fogok tovább várni arra, hogy ők megváltoztassák a helyzetet. Még mindig hiszem, hogy akik a könyvevangélista misszióterületen dolgoznak, látni fogják kötelességüket, ha világosan eléjük tárják a helyzetet.

Hozzátok szólok, akik a könyvevangélista munkában vesztek részt. Elolvastátok a IV. kötetet? Tudjátok, mit tartalmaz? Van fogalmatok a könyv témájáról? Nem látjátok, hogy az embereknek szükségük van a benne foglalt világosságra? Ha nem tettétek meg eddig, kérlek benneteket, figyelmesen olvassátok el ezeket az ünnepélyes figyelmeztetéseket és felhívásokat.^[658] Meg vagyok győződve róla, hogy az Úr azt akarja, hogy ez a mű mindenfelé elterjedjen, az utak mentén és a sötétség mellett is, ahol olyan lelkek élnek, akiket figyelmeztetni kell a közelgő veszedelemre.

A Generál Konferencia előtt is beszéltem erről a kérdésről. Beszéltem a könyvevangélista osztály előtt is, de mivel nem volt senki, aki felkarolta és tovább vitte volna az ügyet, nem történt semmi. Nem tudom megmondani, hogy a Battle Creek-i osztályok élén álló testvéreim meddig fogják úgy gondolni, hogy a legjobb várni, mielőtt bármit is tesznek. De arra kérem minden testvéremet, hogy terjesszék mindenütt azt a világosságot, amelyet az Úr adott népének!

Lelkem gyötrődik, amikor arra gondolok, hogy oly közel a vég, és nem engedik, hogy az Istentől kapott világosság eljusson az emberekhez. Amikor az éjszaka bármelyik órájában felébredek, a szívem annyira tele van bánattal, hogy nem tudom lehunyni a szememet, hogy aludni tudjak. Szorongás és lelkiismeretfurdalás nyomaszt, mintha e késedelem a IV. kötet terjesztésében valamilyen mulasztásból származna, amit én követtem el. És a teher nemhogy csökkenne, hanem napról napra növekszik, ahogy telik az idő és semmi nem történik.

Úgy érzem, mintha valamilyen szabály vagy szokás, vagy valami meghatározhatatlan erő kötne meg, és teljesen tehetetlen lennék, miközben azok, akik felelős pozícióban vannak, semmilyen terhet nem vállalnak ebben a kérdésben.

Testvéreim, arra kértek engem, hogy vegyek részt a tábori összejöveteleiken. Nyíltan meg kell mondanom nektek, hogy a minneapolis-i konferencia óta a velem és a munkámmal szembeni viselkedésetek – az Istentől jövő világossággal és a figyelmeztetésekkel szembeni ellenállások miatt ötvenszer nehezebbé lett a munkám, mint amilyen egyébként lett volna.^[659] Úgy tapasztaltam, hogy a szavaim népünk körében sokkal kevesebb hatást váltanak ki, mint a hitetlenek körében, akik szívét még nem keményítette meg a világosság elutasítása. Nem kaptam az Úrtól indíttatást, hogy a ti tábori összejöveteleiken munkálkodjam értetek, és újra meg újra, apránként megismételjem nektek mindazt, amit nagy költséggel és fáradsággal már közzétettem a hasznatokra. Mivel ti semmilyen terhet nem éreztek arra, hogy beszerezzétek és terjesszétek a könyveket, úgy érzem, hogy szóbeli bizonyágtételeim semmilyen maradandó hatást nem gyakorolnak majd rátok. Nincs bátorságom találkozni veletek a tábori összejöveteleiken. Úgy tűnik, hogy Isten szavát félretettétek, mint olyat, amely nem méltó figyelmetekre.

A IV. kötettel szemben tanúsított magatartásotok csak megerősítette azt az Istentől jött kijelentést, hogy vannak emberek felelős pozíciókban, akik nem ott dolgoznak, ahol Isten munkálkodik; hogy Isten Lelkének bizonyágtétele számukra csak akkor bír jelentőséggel, ha megerősíti saját nézeteiket és cselekedeteiket. Semmit sem fogadnak el, ami nincs összhangban az elképzeléseikkel. Ha felismerték volna az Istentől kapott világosság fontosságát, vajon hagyták volna, hogy a felhívás és a figyelmeztetés üzenete eltemetve maradjon a kiadó raktárában, miközben ők pusztán sajnálkozásukat fejezik ki, de semmit sem tesznek a helyzet megváltoztatásáért? Testvéreim, lehet, hogy ti úgy gondoljátok, hogy ez ügyben tanúsított magatartásotok nem indokolja, hogy ilyen nyíltan beszéljek, de elérkezett az idő, hogy szóljak, és nem vagyok hajlandó tovább hallgatni. Csak azt látom, hogy az ellenség megrontotta lelkiismereteket és elhomályosította elméteket. Szóbeli bizonyágtételem semmit nem fog használni nektek, amíg meg nem mozdultok jelenlegi állapototokból.

Megmutatták nekem, hogy a felelősségteljes pozícióban lévő férfiakkal olyan embereknek kell lenniük, akiket nem ösztöneik irányítanak, hanem,

akiknek lelkiismerete élő, mert Krisztussal való mindennapi közösségben élnek, és akik tisztelettel hajolnak meg az isteni igazság mércéje előtt.^[660] Tetteiket a tiszta és szeplőtlen vallás kell hogy vezesse; Istent kell tisztelniük az általa küldött világosság tiszteletben tartásával, az eljűk állított elvek gyakorlásával, és minden tisztességtelen és igazságtalan dologtól való tartózkodással. Az ilyen emberek nem fogják elhanyagolni a rájuk bízott fontos ügyeket, amelyek sikere vagy kudarca az ő vezetésükön múlik. Nem fogják hagyni, hogy az emberek nélkülözzék az Istentől kapott világosságot egy pillanatnyi anyagi előny kedvéért. Isten igazsága erősíti meg őket kötelességük betöltésére, és semmilyen más forrásból származó befolyás, könyörgés vagy kedvezmény nem fogja rávenni őket, hogy eltérjenek attól a munkától, amiről tudják, hogy igaz és helyes.

Isten félelmében mondom nektek: addig hallgattam, ameddig ezt meg mertem tenni. Nem fogom tovább rátok bízni azokat a fontos ügyeket, amelyek nekem olyan sokat jelentenek, ha továbbra is ugyanazzal a közönnyel kezelitek őket, mint eddig.

Ha nem állt szándékotokban dolgozni azért, hogy a IV. kötet eljusson az emberekhez, miért nem mondtátok meg nyíltan már az elején: „White testvérnő, mi nem tartjuk olyan nagy jelentőségűnek az általad írt könyveket. Olyan könyveket fogunk eladni, amelyek több pénzt hoznak a kiadónak, te pedig úgy terjesszed a saját könyveidet, ahogyan tudod. Nem látjuk szükségét annak, hogy sietve juttassuk el őket a világhoz.” Ha így tettetek volna, sokkal becsületesebben bántatok volna velem. Tudtátok, hogy szükségem volt arra a pénzre, amit a könyvek eladása hozott volna. Ti vállaltátok, hogy gondoskodtok a könyv értékesítéséről, és ha tisztességesen bántatok volna velem, máskor is szívesen kötöttem volna veletek ilyen megállapodásokat.^[661]

Most néhány művem hamarosan készen áll az értékesítésre, de miért remélném, hogy ezek terjesztésében nagyobb buzgalmat fogtok mutatni, mint amilyet a IV. kötet iránt tanúsítottatok?

Tudom, hogy az Úr indított engem arra, hogy írjak, és ha rám hárul annak terhe, hogy ezeket a könyveket az emberek elé vigyem, akkor meg is tudom tenni – bár, ezt a munkát másoknak kellene végezniük. Most tehát megkérdem testvéreimet: ugyanúgy fognak menni a dolgok, mint az elmúlt két évben? Most szeretném tudni, mert kötelességemnek érzem, hogy terjesszem azt a könyvet, amely iránt ti semmilyen érdeklődést nem mutattok. Ha már a kezdetektől fogva megértettem volna, milyen irányba halad majd a *Bible Readings*-szel kapcsolatos eljárások, akkor saját kezembe vettem volna a munkámat, és ezzel elkerülhettem volna ezt a hosszú késlekedést. A gyermekeim azt tanácsolták, hogy várjak még egy keveset, mielőtt megszólalok, de nem merek tovább hallgatni. Addig néztem és vártam, hátha valaki a IV. kötetet arra a helyre teszi, amely megilleti, mígnem a remény el nem halt a szívemben.

Miután magamra vettem e könyv megírásának és kiadásának terhét, azt reméltem, hogy utána testvéreim kezébe adhatom – hogy meg fogják érteni, értékelni fogják jelentőségét, és megteszik a maguk részét a munkában anélkül, hogy nekem kellene őket sürgetnem. De ha csak egyedül engem indított az Úr arra, hogy érezzem át a világosság sugarai terjesztésének szent és ünnepélyes fontosságát ebben a veszedelmes időben, akkor erősítsen meg az Úr erre a munkára. Nem fogok tovább késlekedni, hanem Üdvözítőmre tekintek, és készséggel engedelmeskedem Neki.

Megkérdem a különböző konferenciák elnökeit, van-e bennük bármilyen készség a könyvevangélista munkánkban megnyilvánuló helytelen gyakorlatok kijavítására?^[662] Oktassátok a könyvevangélistákat, hogy nem szabad végletekbe esniük; hogy nem szabad félretenniük azokat a könyveket, amelyekre az embereknek oly nagy szükségük van, pusztán azért, hogy előtérbe helyezzenek egy új munkát, amely csak egy szűkebb körre korlátozódik – és ezzel eltávolítsák az emberektől azokat a különleges figyelmeztetéseket, amelyeket Isten a jelenkor számára küldött.

Bizonyosságom van arról, hogy az Úr megérinti azok szívét, akik elolvassák a IV. kötetben leírtakat a megrendítő jelentőségű eseményekkel kapcsolatban, amelyek már megtörténtek és amelyek be fognak következni. Ha azok, akik vallják, hogy hisznek a harmadik angyal üzenetében, gondosan és imádságos szívvel olvassák az erre az időre vonatkozó ünnepélyes és fontos igazságokat – ahogyan azok a IV. kötetben bemutatva vannak –, és figyelmezznek rájuk, akkor sokkal komolyabban és imádságos lélekkel fogják kutatni a Szentírást, jobban megértik majd Isten Igéjét és az előttünk álló próbatételek jeleneit.^[663]

Mivel láttam, milyen irányt vettek a dolgok az elmúlt két évben, vártam, imádkoztam, és így szóltam magamban: „Az Úr majd megoldja ezt az ügyet.” De tudom, hogy testvéreink nem végzik el kötelességüket. Miféle bátorságom maradt még arra, hogy részt vegyek a tábori összejöveteleken? Miféle reményem lehet arra, hogy bizonyágtételem jobban el lesz fogadva és értékelve, mint a IV. kötet? A minneapolis-i konferencia óta szerzett tapasztalataim nem túl megnyugtatóak. Naponta kértem az Úrtól bölcsességet, és kértem, hogy ne hagyjon teljesen elcsüggedni, nehogy megtört szívvel szálljak a sírba, mint a férjem.

[aláírás] Ellen G. White ^[664]

St. Helena, Kalifornia, 1890. május 14.

24. kézirat, 1890. – Jézus, a mi Urunk és Megváltónk

„Kezdetben vala az Ige, és az Ige vala az Istennél, és Isten vala az Ige. Ez kezdetben az Istennél vala. Minden ő általa lett és nála nélkül semmi sem lett, ami lett. [...] És az Ige testté lett és lakozék mi közöttünk és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, aki teljes vala kegyelemmel és igazsággal.”
„Mert az az Istennek kenyere, amely mennyből száll alá, és életet ad a világnak. Mondának azért neki: Uram, mindenkor add nekünk ezt a kenyeret! Jézus pedig monda nekik: Én vagyok az életnek ama kenyere; aki hozzám jó, semmiképpen meg nem éhez, és aki hisz bennem, meg nem szomjúhozik soha.”

Imádságom ez: „Uram, vedd el lelkem terhét, Te vezesd ítélőképeségemet, tölts be engem Szentlelkeddel.” Még gyengeségemben is dicsőíteni akarom az Urat. Bízni akarok Őbenne; őszinte hitet akarok, amely szeretet által munkálkodik, és megtisztítja a lelket. Szükségünk van a hit és a szeretet ápolására, mert gyülekezeteink hanyatlanak a hitetlenség és a szív megkeményedése miatt. Kérünk kell Istent, hogy adjon nekik hússzívet.

János apostolhoz szólva Jézus ezt mondta: „Az efézusbeli gyülekezet angyalának írd meg: Ezeket mondja az, aki az ő jobb kezében tartja a hét csillagot, aki jár a hét arany gyertyatartó között: Tudom a te dolgaidat, és a te fáradságodat és túrárságot, és hogy a gonoszokat nem szenvedheted, és megkísértetted azokat, akik apostoloknak mondják magukat, holott nem azok, és hazugoknak találtad őket; És terhet viseltél, és béketűró vagy, és az én nevemért fáradoztál és nem fáradtál el. De az a mondásom ellened, hogy az első szeretetedet elhagytad.^[665] Emlékezzél meg azért honnét estél ki, és térj meg, és az előbbi cselekedeteket cselekedd; ha pedig nem, hamar eljövök ellened, és a te gyertyatartódat kimozdítom helyéből, ha meg nem térsz. [...] Akinek van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek. A győzedelmesnek enni adok az élet fájáról, amely az Isten paradicsomának közepette van.”

Vajon gyülekezeteinknek van-e fülük a hallásra? Figyelnek-e? Készek-e hit által elfogadni a mennyei kenetet, a kegyelem olaját, hogy lámpásaik égjenek, és meglássák hibáikat, felismerjék, hogy hiányzik belőlük Isten szeretete? Kétségtelen, hogy a szeretet – az a komoly, lángoló szeretet Jézus iránt – haldoklik gyülekezeteinkben. Vajon felébred-e gyülekezeteink minden tagja? Felöltik-e

magukra Jézus Krisztust? Figyelmeznék-e világos kéréseire? – „Emlékezzél meg azért honnét estél ki, és térj meg, és az előbbi cselekedeteket cselekedd!” Az első cselekedetek, amikor Isten szeretete betöltötte a lelket, éltető, átalakító erejével – milyen egyszerű volt a hit, mennyire hittel teljes volt az Úrba vetett bizalom, és milyen értékes volt Jézus neve! Szeretete meglágyította és meghódította a büszke szívet. Amikor Jézus zörgetett a szív ajtaján, a szív örömmel nyílt meg, és szeretettel fogadta a mennyei Vendéget.

„Íme az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és vele vacsorálok, és ő én velem.” Így szemlélteti a világ Megváltója a Szentlélek munkáját az emberi szívben. Az élő lélek a hite által Isten kezébe helyezi magát, hogy Ő véghezvigye benne akaratát tetszése szerint. Nos, a hit folyamatos gyakorlására van szükség ahhoz, hogy Krisztusban legyünk, megmaradjunk Krisztusban, és hit által Őbenne éljünk. Ez egy gyakorlati folyamat, a szív és az elme állandó fegyelmezése, hogy Krisztus elvégezhesse nagy munkáját az emberi szívben. Az énünk, a régi testi énünk meghal, és Krisztus akarata lesz a mi akaratunk, az Ő útja a mi utunk, az ember pedig szívével, elméjével és értelmével Isten kezében olyan eszközzé válik, amely többé nem a gonoszságot, hanem Krisztus igazságát munkálja.^[666]

Az ember együtt munkálkodik és együttműködik Istennel; Isten kegyelme folyamatosan munkálkodik az ember beleegyezésével, hogy a Krisztushoz hasonló jellem tökéletesedjen benne. A megváltási tervben Isten nem végez semmit az ember együttműködése nélkül. Ő nem kényszerít senkit – az embernek önként kell teljesen átadnia az akaratát Neki, máskülönben az Úr nem viheti véghez azt az isteni munkát, amelyet emberi közreműködéssel tudna elvégezni. Jézus kijelentette, hogy egy bizonyos helyen nem tudott sok csodát tenni az emberek hitetlensége miatt. Szerette volna megtenni értük azt, amiről tudta, hogy szükségük van rá, de nem tehetette, mert a hitetlenség elzárta az utat. A fazekas nem tud formálni és dicsőségre méltó edényt készíteni abból, amit nem helyeznek a kezébe. A keresztény élet mindennapi önátadás, folyamatos alárendelés és állandó győzelem, újabb és újabb győzelmek minden egyes napon. Ez a Krisztusban való növekedés, az isteni minta szerinti élet formálását jelenti.

Krisztus azt mondja a gyülekezetnek: „De az a mondanom ellened, hogy az első szeretetedet elhagytad.” Ez a lelki hanyatlás állapotát jelenti. „Emlékezzél meg azért honnét estél ki, és térj meg, és az előbbi cselekedeteket cselekedd; ha pedig nem, hamar eljövök ellened, és a te gyertyatartódat kimozdítom helyéből, ha meg nem térsz.” A szívet betöltő első szeretet nemcsak az Isten iránti lángoló szeretetben nyilvánult meg, hanem az Ő képmására teremtett minden ember iránti szeretetben is. Volt egy szelíd mennyei világosság, amely ragyogott a lélekben. Ez a világosság nem maradt elrejtve a véka alatt, hanem elterjedt, mert Isten akaratának gyakorlati megnyilvánulása volt. Élő, szent, Krisztus Jézusban megszentelt szeretet nyilvánult meg az életben.^[667]

Pál apostol azt mondta: „Avagy nem tudjátok-e, hogy igazságtalanok nem örökölhetik Istennek országát? [...] Ilyenek voltatok pedig némelyek, de megmossattatok, de megszenteltettetek, de megigazítottatok az Úr Jézusnak nevében és a mi Istenünk Lelke által.”

A teljes ember odaszentelődése, kegyessége és megszentelődése Jézus Krisztus a mi igazságunk által történik. Isten szeretetét folyamatosan ápolni kell. Ó, hogyan kiált szívem az élő Istenhez, hogy bennem is Krisztus Jézus lelkülete legyen! Arra vágyom, hogy teljesen eltűnjön az énem. Minden erőmmel azon akarok munkálkodni, hogy megmentssem azokat a lelkeket, akikért Krisztus feláldozta értékes életét. Naponta kell kérnem bölcsességet, hogy tudjam, hogyan dolgozzak azokért a lelkekért, akik Sátán csapdájában vannak. Sok szeretetre méltó lélek téved, de ha beteljesednénk Krisztus Lelkével, visszanyerhetnénk őket Istennek. Bűneik és balgaságuk ellenére Isten szereti őket. Egyetlen szeretett Fiát adta értük, hogy megmentsse őket; és mivel szerette őket, elküldte Fiát e világra, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Jézus Krisztust kell erősen megragadnunk, hogy állandóan részesüljünk az isteni természetből, és mély, személyes törődést tanúsítsunk azok iránt is, akik egykor a legjobb barátaink voltak, de a kísértés idején ellenünk fordultak. Krisztus szeretetét nem szabad kioltani lelkünkben.

Az ellenem irányuló előítélet miatt nem tehetnek olyanná, amilyenek ők gondolnak, és nem fogok keserűséget érezni irántuk; de fáj a szívem, amikor látom, hogy hittestvéreim, felelősségteljes pozícióban lévő emberek a sötétségben járnak. Nem engem bántottak meg, hanem Jézus Krisztust, aki engem megbízott, hogy az Ő üzenetét elvigyem hozzájuk. Csak sírni tudok makacs, konok természetük miatt, hogy nem hajlandók elfogadni a világosan bemutatott bizonyítékokat.^[668] Külsőleg közömbösséget mutatnak, de ez nem valódi. Örömmel változtatnának a velem és másokkal szembeni hozzáállásukon, akiket súlyosan megbántottak gondolataikkal, szavaikkal és befolyásukkal, ha elkerülhetnék annak megaláztatását, hogy kimondják: „Tévedtem. Megvallom hibámat. Meg tudsz bocsátani?” A büszke és makacs akaratuk éppen azokat a kérdéseket kerüli, amelyekkel szembe kellene nézniük, ha valóban megtértek volnának. Ó, vajon soha nem fogják szétörni Sátán bűvöletét, amely fogva tartja őket? A végsőig fogják felmagasztalni büszkeségüket? Mennyire vágyik a szívem arra, hogy szabadnak lássam őket, ne Sátán erős megtevesztésének hatalma alatt.

Miközben az egyik csoport eltorzítja a hit általi megigazulás tanítását, és semmibe veszi az Isten Igéjében lefektetett feltételeket – „ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok” –, ugyanakkora hibába esik a másik csoport, ahol azt állítják, hogy hisznek Isten parancsolatainak és engedelmeskednek azoknak, mégis ellenállnak a világosság drága – számukra új – sugarainak, amelyek a Golgota keresztről ragyognak rájuk. Nem látják meg Isten törvényének

csodálatos dolgait. Pedig mindazok számára, akik Isten Igéjének cselekvői, és engedelmeskednek minden parancsnak, a parancs mellett egy biztos ígélet is áll. Sokat veszítettünk amiatt, mert nem volt nyitott az elménk, hogy felfogjuk Isten törvényének csodálatos dolgait. A rajongók rendszerint különválasztották a törvényt és az evangéliumot, de mi is majdnem ugyanazt tettük, csak más szempontból. Nem emeltük fel az emberek előtt Krisztus igazságát és nagyszerű megváltási tervének teljes jelentőségét. Kihagytuk Krisztust és páratlan szeretetét, helyette elméleteket, okoskodásokat hoztunk be, és érvelő okfejtéseket hirdettünk.

Meg nem tért emberek álltak a szószéken és prédikáltak; szívük azonban soha nem tapasztalta meg élő hit által a bűneik bocsánatának édes bizonyítékát. [669] Hogyan prédikálhatnának ezek Isten szeretetéről, részvétéről és megbocsátásáról? „Tekintsetek fel és élni fogtok!” A golgotai keresztre tekintve vágyat fogtok érezni a kereszt hordozására. Tekintsetek a világ Üdvözítőjére, a Golgota keresztyén függő világ Megváltójára, akiben lakozik az istenségnek egész teljessége testileg. Tekinthe-e valaki Isten szeretett Fiának áldozatára anélkül, hogy szíve megolvadna és összetörne, készen arra, hogy teljes szívvel és lélekkel alávesse magát Istennek?

Legyen teljesen világos minden lélek számára: ha Krisztust Megváltónknak fogadjuk el, akkor Vezetőnknek is el kell fogadnunk. Nem lehet bizonyosságunk, rendíthetetlen bizalmunk Krisztusban, mint Megváltónkban, amíg nem ismerjük el Őt, és amíg nem engedelmeskedünk parancsolatainak. Így bizonyítjuk, hogy Isten oldalán állunk. Ekkor a szeretet által munkálkodó hitünknek valódi hangja lesz. Mondjátok szívetek mélyéből: „Uram, hiszem, hogy azért haltál meg, hogy megváltasd a lelkemet. Ha Te olyan nagy értéknek tartottad a lelkemet, hogy életedet adtad érte, akkor rád bízom az életemet minden lehetőségével és gyengeségével együtt, hogy megőrizd azt.” Az akaratot teljes összhangba kell hozni Isten akaratával. Ha ez megtörténik, akkor nem lesz többé ellenszegülés a szívben és az értelem kamráiban felragyogó minden egyes fénysugár ellen. A lélek többé nem lesz elbarikádózva előítéletekkel, amelyek a világosságot sötétségnek, a sötétséget pedig világosságnak nevezik. A mennyből jövő világosságot örömmel fogadják majd, mint olyat, amely beragyogja a lélek minden zugát, és amely olyan lesz, mint a zene Isten előtt. Mennyire hisszük szívből ezt az ígét: „Közeledjete Istenhez, és Ő is közeledni fog hozzátok”? Ez azt jelenti, hogy sok időt kell töltenünk imádságban az Úrral.

Azok, akik kételkedésre nevelték magukat, és akik lelkükben hitetlenséget táplálnak, kételyeket és megkérdőjelezéseket szövögetve tapasztalatukba, amikor azonban a Szentlélek meggyőző munkája alá kerülnek, belátják, hogy személyes kötelességük megvallani hitetlenségüket és megnyitni szívüket a hozzájuk küldött világosság előtt. Hit által kell kilépniük a rosszból a jó felé, a kételyből a hit felé. Teljesen Istennek kell szentelniük magukat, hogy az Ő világosságát kövessék, a saját maguk csiholta szikrák fénye helyett. [670] Azoknak, akik folyamatosan

odaszentelik magukat, növekvő világosságban lesz részük, és a világosság egyre fényesebb lesz, egészen a teljes délig. A lélekben táplált hitetlenségnek varázsereje van; az elvetett mag meghozza termését. De a hitetlenség gyökereit állandóan ki kell irtani. Ezek a mérgező növények akkor fognak elszáradni, ha többé nem tápláljuk őket szavakkal és tettekkel. A lélek talajában a hit és a szeretet növényeit kell gondosan nevelni és értékként őrizni.

Senki ne féljen attól, hogy szélsőségekbe esik, amíg Isten Igéjének figyelmes tanulmányozója, és minden lépésénél megalázza lelkét. Krisztusnak hit által kell benne lakoznia. Ő a Példakép, önuralmat tanúsított és alázatos volt. Igazi méltósággal rendelkezett. Türelmes volt. Ha mi, akik személyesen elfogadjuk a hit általi megigazulást, birtokoljuk ezeket a jellemvonásokat, nem fogunk szélsőségekbe esni. Krisztus soha nem tévedett az emberek vagy az igazság megítélésében. Soha nem tévesztette meg a látszat. Soha nem tett fel felesleges kérdést. Soha nem adott olyan választ, amely nem volt találó és lényegre törő. Elhallgattatta a ravasz, rosszindulatú és kritikára kész papok hangját azáltal, hogy áthatolt a felszínen, megérintette a szívüket és világosságot vetett lelkiismeretükre. Ez megzavarta őket, de nem engedtek a meggyőzésnek. Krisztus soha nem esett túlzásokba, soha nem vesztette el önuralmát vagy lelki egyensúlyát az érzelmek hatására. Soha nem szegte meg a józan ész és a bölcsességet, tudta, mikor kell szólni és mikor kell hallgatni. Ha mindazok, akik azt állítják, hogy látják az igazság Napjának értékes fénysugarait, Krisztus példáját követik, akkor többé nem lesznek szélsőséges emberek.^[671]

Krisztus példája előttünk áll, hogy a törvény szorosán összekapcsolva maradjon az evangéliummal. Ezeket nem lehet elválasztani egymástól. Ápoljuk és kitartóan őrizzük meg a nyugalmat és az önuralmat, mert ilyen volt Krisztus jelleme is, még akkor is, amikor a vakmerő igényeket hangoztató, hamis vallásos emberek nagyhangú, hosszú beszédek tartottak, amilyeneket ma is hallunk: „Szent vagyok, büntelen vagyok”, holott állításaiknak semmi alapjuk nincs. Nem hallunk hangos hitvallásokat Jézus szájából, nem látunk testi rángásokat vagy rendkívüli megnyilvánulásokat minden igazság Szerzőjénél.

Ne feledjétek, hogy benne lakott az istenség egész teljessége. Ha Krisztus hit által a szívünkben lakik, akkor szemlélve az Ő életét, arra fogunk törekedni, hogy olyanokká váljunk, mint Jézus - tiszták, békességszerzők és szeplőtelenek. Krisztust fogjuk felismerni a jellemünkben. Nemcsak befogadjuk és magunkba szívjuk a világosságot, hanem tovább is adjuk. Egyre világosabban és pontosabban fogjuk megérteni, hogy mit jelent Jézus számunkra. Jézus Krisztus életében megnyilvánuló harmónia, szeretet és jóindulat ragyogni fog a mi életünkben is.^[672]

1890. május 18.

RH, 1890. május 27. - A világosság élő csatornáí

Krisztusnak van egy népe, akikért imádkozik, hogy egyek legyenek vele, amint Ő egy az Atyával. Ha mi, keresztények az ige cselekvői vagyunk, akkor életünkben megvalósul Krisztus imádsága; mert a Szentlelke által Jézus szívet a szívhez tud fűzni. Az utolsó napok veszélyei között élünk; gonosz idők jönnek ránk; nagy sötétség borítja a földet. Sátán igyekszik démoni árnyát Isten és közénk állítani, hogy bármilyen eszközzel, amit csak kieszel, elhomályosítsa a menny világosságát; de mindazok, akik kereszténynek vallják magukat, ha hasonlítanak Krisztushoz, szorosán követik Jézus lépteit. Az a gondolkodásmód lesz bennük, amely Krisztus Jézusban is volt.

Isten, Izráel Istene jelenlétében állunk, és senki sem állhat meg előtte a saját erejében. Csak azok állnak biztos alapon, akik Krisztus igazságában állnak. Akik a saját igazságukban próbálnak megállni előtte, azok porig megaláztatnak. Azok, akik alázatban járnak, érezni fogják méltatlanságukat. Ezeknek mondja az Úr: „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, se ne féljen!” Noé Isten igazságát hirdette, Jónás bűnbánatra hívta Ninive városát, és hasonló munkának kell végbemennie napjainkban is. Most több Noé is van, hogy végezze a munkát, és több Jónás is, hogy hirdesse az Úr szavát. Miközben a félreértés, viszály, törvénytelenység és vérontás elárasztja a földet, Isten népének szeretnie kell egymást. Járványok és dögvészek, tüzek és árvizek, szárazföldi és tengeri katasztrófák, szörnyű bűncselekmények és minden elképzelhető gonoszság van jelen a világban. Vajon nem most van itt az ideje, hogy mi, akik azt mondjuk, hogy nagy világossággal rendelkezünk, őszinték legyünk Istennel, szeressük Őt mindenek felett, és felebarátunkat, mint önmagunkat?

Jöjjön most minden lélek, aki világossággal és igazsággal rendelkezik, alázattal és komoly imádsággal Isten elé járulva, hogy az Úr tiszta lángot gyújtson szívünkben, és magasabb, nemesebb szeretetet adjon nekünk, egy tiszta és szeplőtlen szeretetet, az igazság iránti szeretetet úgy, ahogyan az Jézusban van –, tiszteletet és féltő buzgalmat Isten dicsősége iránt, valamint mély vágyat embertársaink megmentésére! Nincs időnk a kevelységre. Őriznünk kell az Úr útját, úgy kell szólnunk és cselekednünk, mint akik az Ő színe előtt állunk, élve minden ígével, amely Isten szájából származik, hogy egyetlen idegen tűz se keveredjék a szent

tűzzel. A világosság és a sötétség nem elegyedhet egymással, nem lehet közöttük összhang. [672] Sokan részben e világ gyermekeiként, részben pedig az örökkévalóság fiaiként viselkednek, és ez a kétféle sántikálás utálatos Isten előtt. „Ha az Úr az Isten, kövessétek őt; ha pedig Baál, kövessétek azt!” Ha hisztek Isten igéjében, vessétek alá útjaitokat teljesen az Ő vezetésének, még ha a saját kívánságaitokon kell is átgázolnotok! Teljes szívvel higgyetek az igazságban! Ne ingadozzatok tovább, ahogyan oly sokan tettétek, hol Krisztus igazságára, hol a saját igazságotokra támaszkodva! Egyesek elméjére annyira ránehezedett a megtévesztés, míg végül elhitték, hogy saját érdemeik komoly értékkel bírhatnak. Ezek az elmék zavartak és bizonytalanok ott, ahol minden világos és egyértelmű. A vég közel van! Nincs időnk kétféle vélemény között ingadozni.

Mit nem tett meg az Úr, Izráel Istene az Ő népéért? Nekik adta az Ő igéjét; bizonyágtételeket küldött, amelyek figyelmeztettek, dorgáltak, fenyítették és bátorítottak. Jeleket adott nekik, értékes ígéreteket, de milyen kevesen adtak Neki dicsőséget és hálát! Sokan azt gondolják, ha engednek Isten benyomásainak és tetteinek a saját javukra, akkor dicséretet érdemelnek. Ő, milyen kevesen vannak, akik valóban ismerik Istent és Jézus Krisztust, akit Ő elküldött! Ő prófétákon és apostolokon keresztül beszélt arról, hogy mi lesz a jövőben. Élő bizonyságokat adott önmagáról ezekben az utolsó napokban, amikor Fián keresztül szólt hozzánk. Mégis, gyötri a lelkemet a tudat, hogy az Úr szomorúságát a megkeményedett szívek és a taníthatatlan emberek okozzák. Milyen kevesen hisznek és térnek meg! Milyen keveseknek nyilatkozik meg az Úr hatalma! „Eredj a néped fiaihoz, szólj hozzájuk, és ezt mondd: Így szól az én Uram, az Úr! – vagy meghallják, vagy nem.”

Mindenkinek döntenie kell, hogy teljes szívvel Isten vagy Baál mellett áll. Isten az igazság és a szentség bizonyágtételeit küldte népének, és felszólította őket, hogy emeljék magasra Jézust, és magasztalják fel igazságát. Akikre Isten üzenetet bízott, azok csak emberek, de milyen jellegű az üzenet, amit hirdetnek? Van bátorságotok hátat fordítani, vagy könnyelműen kezelni a figyelmeztetéseket, mert Isten nem kérte ki a véleményeteket? Isten olyan embereket hív, akik felemelik szavukat, hangosan kiáltanak és nem kímélnék. Isten támasztotta az Ő hírnökeit, hogy végezzék munkáját erre az időre. Vannak, akik hátat fordítottak Krisztus üzenetének, hogy a hírnököket és azok hiányosságait kritizálják, mivel szerintük nem elég udvariasan és kifinomultsággal szólják az igazság üzenetét, mint ahogy hallani szerették volna tőlük. „Túl buzgó, túlságosan lelkesek, túl határozottan beszélnek, és az üzenet, amely gyógyulást, életet és vigasztalást hozna sok megfáradt és megterhelt léleknek, részben elutasításra kerül.”

Mert, amilyen mértékben a befolyásos férfiak bezárják a szívüket és Isten kijelentésével szembehelyezve érvényesítik akarataikat, ugyanilyen mértékben igyekeznek elzárni a világosságot azoktól, akik világosságra és életadó erőre vágyanak és azért imádkoznak. Krisztus úgy jegyzett fel minden kemény, gőgös és

gúnyolódó szót, amelyet az Ő szolgálai ellen szoltak, mintha Ellene mondták volna.

A harmadik angyal üzenetét nem fogják megérteni, a földet beragyogó világosság dicsőségét, pedig hamis világosságnak fogják nevezni azok, akik nem hajlandók annak előrehaladó dicsőségében járni. Azok, akik hitetlenségük miatt elutasítják az igazságot, elvégezetlenül hagyják azt a munkát, amelyet el lehetett volna végezni. Kérünk benneteket, akik ellenállnak az igazság világosságának, hogy álljatok félre Isten népének útjából!

Hagyjátok, hogy a mennyből küldött világosság tiszta és egyenes sugarakkal áradjon rájuk! Isten felelőssé tesz benneteket – titeket, akikhez eljutott a világosság – azért, ahogyan bántok vele. Akik nem akarják meghallani az üzenetet, azok felelősek maradnak Isten előtt; mert az igazság elérhetővé vált számukra, de megvetették a lehetőségeket és a kiváltságokat. Isteni hitelesítéssel bíró üzenetek lettek küldve az Ő népéhez. Isten mennyei megbízással küldte el a hírnökeit népéhez. Krisztus dicsőségét, fenségét, igazságát hirdették, Őt, aki telve van kegyelemmel és igazsággal. Közöttünk hirdettetett az istenség teljessége Jézus Krisztusban szépséggel és szeretettel, hogy elragadja mindazokat, akiknek a szíve nem zárult be az előítéletek miatt. Tudjuk, hogy Isten munkálkodott közöttünk. Láttunk lelkeket, akik a bűntől az igazság felé fordultak. Láttuk, ahogyan a hit újjáéledt azok szívében, akik megbánták bűneiket. Vajon mi is olyanok leszünk, mint azok a leprások, akiket Jézus megtisztított, de akik továbbmentek, és csak egy tért vissza, hogy dicsőséget adjon Istennek? Ne inkább Isten jóságáról beszéljünk, és dicsérjük Őt szívünkkel, tollunkkal és szavunkkal?

Krisztus minden követének az a feladata, hogy bizonyosságot tegyen a világosságról. Nem az a feladata, hogy Krisztus helyét vegye át, hanem az, hogy kinyilatkoztassa Krisztust a világnak, hogy hirdesse a hatalmas tetteit annak, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el bennünket. Isten azért küldte szolgálait, hogy zászlójának hordozói legyenek. Nekik Jézusra kell irányítaniuk a tekintetüket, Aki elveszi a világ bűneit.^[673] Nem az a feladatuk, hogy az emberek együttérzését magukra irányítsák, hanem szívük vonzalmát felfelé kell irányítaniuk, Ahhoz, aki méltó a dicséretükre és tiszteletükre, hogy az embereket Krisztus, a megfeszített iránti szeretetre vezethessék. Ha Krisztus kegyelme által megértettetek valamit az igazság világosságából úgy, ahogyan az Jézusban van, ne gondoljátok, hogy már elértétek a csúcst; ne gondoljátok, hogy a világosság minden sugarát már megragadtátok, és nem érkezik újabb világosság világunkba.

Szüntelenül fogadnunk kell és továbbadnunk. A világosság élő csatornáinak kell lennünk. Krisztus átalakító kegyelmének minden munkáson ott kell lennie, hogy megszentelődve másokat is megszentelhessen. Komoly erőfeszítésekre van szükség ahhoz, hogy felrázzuk a szunnyadó, kényelmet kedvelő egyházat, amely ugyan sok világosságban és ismeretben részesült, de cselekedetei nincsenek összhangban a hitével. Élő bizonyágtételre van szükség, amely világosan megmutatja

azt, hogy mennyire elengedhetetlen, hogy Isten Szentlelke kiáradjon az egyház minden tagjára, hogy a világosság beragyoghassa azokat, akik a sötétségben élnek. A lelkeszi munkában túlságosan keveset tesznek. Sokszor csak a felszínen szántják a földet, és ennek az eredménye - a terméshozó keresztények hiánya.

A Szentírást mélyrehatóan kell tanulmányozni, hogy Isten szolgálja teljes mértékben hirdethessék Isten tanácsát. Krisztusnak a törvénnyel való kapcsolata csak halványan van megértve. Vannak, akik a törvényt prédikálják, és úgy érzik, hogy testvéreik nem teljesítik kötelességüket, ha nem pontosan ugyanúgy mutatják be ezt a témát, ahogy ők. Ezek a testvérek visszahőkölnek a hit általi megigazulás bemutatásától, de mihelyt fel lesz tárva Krisztus a törvénnyel való kapcsolatában, megszűnik az a téves felfogás, amely e fontos témával eddig fennállt. A törvény és az evangélium olyan szorosan összetartozik, hogy az igazságot, amint az Jézusban van, nem is lehet bemutatni, ha a kettőt nem hozzák teljes összhangra egymással. A törvény a lepel mögé rejtett Krisztus evangéliuma. Jézus evangéliuma nem más, mint a kifejtett törvény, amely megmutatja annak messzemenő alapelveit.

„Kutassátok az Írásokat!” - ez az Úr parancsa. Kutassátok, hogy megtudjátok, mi az igazság! Isten adott nekünk egy mércét, amellyel ellenőrizhetjük a tanítást: „A tanításra és bizonyágtételre hallgassatok! Ha nem ekként szólnak azok, akiknek nincs hajnalok”. Kutassátok buzgón, komolyan és fáradhatatlanul az Írásokat, hogy felismerjétek, mit jelentett ki Isten rólatok, a kötelességeitekről, munkátokról, felelősségeitekről és jövőtökről, hogy ne kövessetek el hibát az örök élet keresése közben! A Szentírás tanulmányozása által megismerhetitek Isten gondolatait és akarát; és bár az igazság nem egyezik a ti elképzeléseitekkel, kegyelmet kaphattok, hogy félretegyetek minden előítéletet, amely a szokásaitoknak vagy gyakorlatotoknak kedvez, és megértsetek az igazságot, tisztán és elegyítetlenül. Itt találjátok meg Isten igéjét. Hallgassatok rá szívetekből! Krisztus kimondhatatlan gyengédséggel és irgalommal fordul minden bűnbánó felé. Ő megbocsát a vétkezőknek.^[674]

Battle Creek, Michigan; 1890. május 27.

115. levél, 1890. – O.A. Olsen-nek címzett levél

Kedves Olsen testvér!

Éppen most értem vissza egy nyolcmérföldes vidéki útról. A leveledet az asztalon találtam. Köszönöm, hogy írtál nekem. Válaszoltam a Nashuából érkezett táviratra, amelyben arról értesítettek, hogy Willie felesége elhunyt, és hogy a temetésre a következő kedden kerül sor. Ez azonban nem történhet meg korábban, mint szerdán, mivel ma, június 21-én indulnak Boulderből, és nem érkezhettek meg keddnél előbb. Gondolhatod, hogy most nem tudok útra kelni. A temetés után talán csütörtökön el tudok indulni, és akkor együtt lehetek veletek szombaton és vasárnap. De szükségem lesz egy kísérőre – vajon nem lenne ez felesleges kiadás?

William C. White azt szeretné, ha jelen lennék itt a munkások júliusi tanácskozásán. Ugye megérted, hogy azonnal vissza kell térnem ide. Úgy döntöttem, nem éri meg, hogy részt vegyek ezen az összejövetelen ilyen nagy költséggel, ami ráadásul nagyon megterhelő is lehet számomra.

Várom Willie levelét, amely részletesen közli majd Mary temetésének előkészületeit. Azt hiszem, legalább ennyit meg kell tennünk, hogy lehetőségeinkhez mérten tisztelettel adózzunk a hűséges asszony emléke előtt.

Azon tűnődöm, vajon képes leszek-e elviselni valamelyik sátoros összejövetel terhét ezen a nyáron. A *Review*-ban jelent meg a hirdetés, anélkül, hogy bárki is szólt volna nekem, vagy bármilyen biztatást kapott volna tőlem. Nem tettem olyan kijelentést, amelyből arra lehetett volna következtetni, hogy részt veszek bármelyik nyári, tábori alkalmon. Egyetlen terhem az, hogy írásaimat előkészítsem a kiadásra. Egyáltalán nem kíméltem magam, sőt elmondhatom, hogy éjjel-nappal dolgoztam pihenés nélkül. Olyan teher volt rajtam, hogy aludni sem tudtam. Az Úr megmutatott nekem bizonyos dolgokat és megerősített, hogy szembe tudjak nézni az egymás után felmerülő problémákkal. Amikor a Battle Creek-i összejövetel véget ért, teljes nyugalomra lett volna szükségem – ha lett volna rá lehetőségem –, mivel kora reggeltől késő estig fontos dolgokat írtam, hogy megelőzzem és kijavítsam az előítéleteket, a képzelgéseket és a dolgok félreértelmezését.^[675]

Az év hátralévő részében nem fogok többé fizetést kérni a konferenciától,

mert nem vagyok képes utazni és dolgozni. Attól tartok, hogy ha nem kapok különös utasítást az Úrtól, hogy menjek, és közöljem a bizonyágtételemet, akkor az indulásom merő vakmerőség lenne a részemről. Tudom, hogy Jézus az én Gyógyítóm, de vakmerőség lenne részemről, ha továbbra is úgy tennék, mint eddig, hogy szüntelenül hordozzam ezeket a terheket megállás és pihenés nélkül, és bárhová is hívnak, elmenjek, attól tartva, hogy hitelenségnek tűnne, ha nem mennék. Így dolgoztam, mióta kiléptem a hajóról az amerikai földre, és Sátán úgy rendezte a dolgokat, hogy terheim és erőfeszítéseim ötvenszer nagyobbak legyenek, mint amekkorák szükségesek lettek volna. Butler testvér volt mindennek az élén, de ő semmit sem ismer be, és továbbra is írja cikkeit a folyóiratokba, mintha minden rendben lenne vele.

Csak akkor fogok újra szólni a Battle Creek-i gyülekezethez, ha az Úr parancsolja meg ezt nekem – addig nem, amíg Smith testvér és azok, akik vele egyetértettek, nyíltan meg nem mutatják az igazi arcukat. Nem ragaszkodom ehhez, de tudni akarom, hogy Isten küld erre az útra, mielőtt újra magamra venném a terhet azokért, akikért oly keményen dolgoztam, anélkül, hogy a legkisebb hálát, választ vagy visszavonást kaptam volna tőlük. Meg kellett védenem magamat és testvéreimet, teljes erőmből harcolnom kellett az előítéletek, a hitelenség, a hamis állítások és a félremagyarázások ellen, míg végül borzongással gondolok arra, hogy a vakság és az ésszerűtlen farizeusi lelkület köntösként borult rá a vezető pozícióban lévő férfiakra. Ha a vezetők megváltoztatták a hozzáállásukat – felhagytak a kritikával, a kétely magvainak széthintésével és azzal, hogy megingatják a gyülekezetek bizalmát a bizonyágtételek iránt –, akkor azt kérdezem: „Ki tud erről?” Semmiféle bűnvallást nem tettek, semmilyen helyreállítást vagy jóvátételt nem végeztek a bizalom visszanyerése érdekében.^[676] Azt gondolják, hogy a múlt egyszerűen kitörlődik a mennyei könyvekből, amelyek mindezt feljegyezték, anélkül, hogy bármiféle alázatot tanúsítanának, holott féltékenységgükkel, rosszszindulatú gyanakvásaikkal és a tiszta, bibliai igazsággal szembeni ellenállásukkal megsértették és megsebeztek Isten népének lelkét – pusztán azért, mert nem akarták, hogy az igazság azon a csatornán érkezzon [Jones és Waggoner], amelyet az Úr választott?

Olsen testvér, nem hiszem, nem tudom elhinni, hogy kötelességed lenne ilyen túlzott megterhelés mellett dolgoznod. Képes vagy rá, de minél inkább vállalod ezt, annál inkább természetesnek veszik majd, hogy továbbra is megterhelhető vagy, és így annál kevesebb teher jut másoknak. Állj meg, Olsen testvér, húzd be a féket, biztosíts magadnak pihenőidőt, hogy utána megújult erővel tudj szembenézni az újabb feladatokkal! Dolgozz kevesebbet! Krisztusért, a Megváltód nevében kérlek, dolgozz kevesebbet! Nincs jogod teljesen kiürítened a tartalékadat, míg nem marad benned semmi. Testvérem, ne merítsd ki teljesen magad! Ha azoknak a férfiaknak a példája, akiket említettél – Isten munkásai, akik sírba

szálltak –, nem elég figyelmeztetés számodra, számomra és mások számára, akkor mondd meg, kérlek, mi lehetne még nagyobb bizonyíték arra, hogy itt az ideje könnyíteni a terheden, körültekintően és nem vakmerően cselekedned. Lazíts Olsen testvér! Tarts rendszeresen pihenőt, hogy felfrissülj!

Túl sok tábori összejövetelen veszel részt. A jelenléted kívánatos és hívni is fognak, de kötelességed megtanulni azt mondani: „Nem! Testvéreim, megteszek mindent, amit tehetek anélkül, hogy veszélyeztetném az egészségemet. Ha ágy-nak esnék, mint a testvérem, aki talán már haldoklik, akkor a munkám örökre megszakadna. Nem tudnék többé sem tanácsot adni, sem bátorítani. Kérlek benneteket, testvéreim, hadd tegyem meg mindazt, amit tudok, anélkül, hogy visszaélnék azzal az erővel, amelyet Isten rám bízott, hogy bölcsen használjam azt. Az Úr segítsen engem ebben!”

Szavakkal nem lehet kifejezni, mennyire elszomorítja lelkemet a munkások hiánya. Azt mondom neked, hogy valami nincs rendben. Meg kell vizsgálnunk, hogy hol hibázunk. Konferenciáink nem erősödnek, nem növekednek Isten ismeretében, nem dolgoznak misszionáriusként annak érdekében, hogy misszió-lelkületet ébresszenek nemcsak a külföldi területek számára, hiszen, ha körülnéz-nek, láthatják a körülöttük lévő mezőket, amelyek már megérték az aratásra.^[677] A belföldi missziómunkát sajnálatos módon elhanyagolták. Az az imám, hogy az Úr hatalommal munkálkodjon az emberi szíveken, és igazítsa ki a meglévő visszasságokat. Olsen testvér, panaszkodsz, hogy még a felét sem tudod elvégezni annak, amit kellene. Nem azért van ez, mert olyan kevesen vannak, akik egyáltalán tesznek valamit?

Most kaptam levelet Sarától, amelyben első ízben számol be Mary halálának körülményeiről. Az Urat dicsőítve halt meg. Mary vidáman búcsúzott. Különösen a gyermekekkel törődött az utolsó órákban. Utána Ella könnyek közt ment fel az emeletre, és így szólt: „Nagyon szomorú vagyok, de a szívem valahogy mégis boldog. Nemsokára újra találkozhatok drága anyukámmal, ezért úgy kell élnem, hogy a mennyben újra együtt lehessen velem.” Ella január tizenhetedikén lesz kilencéves. Mabel november elsején lesz négyéves. Szegény kis báránycák, anya nélkül maradtak! De az Úr gyengéden vezeti nyájának bárányait. Szegény Willie súlyos veszteséget szenvedett. Nem mutatja ki a fájdalmát, ezért annál mélyebben fog szenvedni, és magányosan gyászol majd. Szomorú és bánatos a szívem. Kedden délután érkeznek meg Battle Creekbe. Még nem értesítettek, hogy pontosan mikor lesz a temetés – valószínűleg szerdán.

Éppen most kaptam levelet az ohio-i konferencia elnökétől, amelyben sürgetően kér, hogy vegyek részt a tábori összejövetelen. Most, hogy megjelent a hirdetés az újságban, arra számítok, hogy sok hasonló meghívást fogok kapni. De, ahogyan azok kezelték a bizonyágtételeimet, akiknek támogatniuk kellett volna, teljesen hatástalanná tette minden fáradozásomat értük és azokért, akiket

befolyásoltak. Használják most azt, ami szerintük jobb és biztonságosabb, mint az én erőfeszítéseim. Jöjjenek ezek a jó testvérek, és elevenítsék meg azt, ami haldoklik! Irwin testvér azt mondja, hogy a lelkiesség súlyos hanyatlásban van az egész konferencián.^[678]

Vajon azok, akik ellenálltak törekvéseimnek, és hatástalanná tették az Isten által népének adott világosságot, vállalják-e most a felelősséget, és fognak-e munkálkodni a helyzet javításán? Nagyon nyugtalan vagyok, de nem kaptam az Úrtól világosságot arra nézve, hogy részt kellene vennem bármelyik tábori összejövetelen. Nem látom értelmét annak, hogy a bizonyágtételemet elmondjam, ha azok, akik hallják, feljogosítva érzik magukat elfogadni vagy elutasítani tetszésük szerint. Engedjétek őket munkálkodni, míg meg nem győződnek arról, hogy Isten nem tréfál velük.

Erőért imádkozom. A szívem gyenge, és fáj az általad említett kilátás miatt. De ne tedd tönkre magad a munkával, eggyel kevesebb lesz az Úr Lelkétől hevített munkás az Ő művében.

Nem mutatnád be a táborban a IV. kötet terjesztésének szükségességét? Ez a kötet figyelmeztetéseket és próféciákat tartalmaz a bekövetkező eseményekről. Mindenkinek tudnia kellene ezekről, hogy felkészülten nézhessen szembe velük: a próbákkal, a megtévesztésekkel és az ördög csalásaival. Sátán ez alkalommal is azon munkálkodott, hogy távol tartsa a néptől azt a világosságot, amelyre épp ebben az időben van szükség. És egyetlen toll sem mozdul, egyetlen hang sem emelkedik, hogy ezeket a dolgokat a valódi jelentőségükben mutassa be népünk előtt. Háromezer dollárt fektettem abba, hogy több példányt nyomtassanak a IV. kötetből, és csupán tizenkét és fél centet kaptam példányonként. Külön fizettem a borítókért és a könyv nyomtatásáért, de népünk számára a *Bible Readings*-et ajánlották, – egy olcsó és könnyen eladható könyvet –, és szinte minden könyvterjesztő félretette a IV. kötetet, hogy a *Bible Readings*-et árulhassa helyette.

Ha a könyvterjesztők oktatói fel tudták volna mérni ennek a munkának a fontosságát, akkor úgy irányították volna a dolgokat, hogy a *Bible Readings* ne vonja el teljesen a figyelmet, miközben épp azokat a könyveket hanyagolják el, amelyek tartalmazzák a népünk számára most leginkább szükséges tudást. Ha megfelelő tanácsokat kaptak volna, a könyvterjesztők előtt világossá vált volna a könyvek fontossága. De a megértés – e téren is, akárcsak sok másban – eltompult, és így a világosság, amelyet Isten azért adott, hogy őrizze és tanítsa népét, alig vagy egyáltalán nem jut érvényre.^[679] A saját cselekedeteik által bezárták az ajtót. Az utasításokat, amelyeket Istentől kaptam, hogy továbbadjam népének mindenki világosságára, úgy kezelik, mintha semmi jelentőségük nem lenne. Ez rendkívül megterhelt engem. Tollat kell ragadnom, és felemelnem a hangomat, sürgetve azokat a könyveket, amelyekről az Úr megmutatta, hogy késedelem nélkül a nép elé kell tárni. De melyik testvér vállalkozott arra, hogy végrehajtsa Isten tervét és akaratát ebben a kérdésben?

A könyvek ott állnak a polcokon érintetlenül. Már a nyomdából való kikerülésük után félre lettek állítva, és a nyomtatásra fordított pénzem ezekben a raktáron lévő könyvekben áll. Azt gondoltam, hogy a széles körű értékesítés révén a pénzemhez jutok. Körülbelül 1500 dollárt adományoztam az amerikai munkám első évében, miután elhagytam Európát. Ezeket a pénzeket az összeset 7%-os kamatra kértem kölcsön. Nem sajnálom az adományokat, mert valóban szükség volt rájuk. Folyamatosan dolgoznom kellett, hogy ki tudjam fizetni azokat, akik segítettek a könyvek elkészítésében. Egyre mélyebbre süllyedek az adósságban, és ha másképp nem megy, saját kezembe veszem a könyvek ügyét, és gondoskodom róla, hogy Isten népe megkapja azt, amit Ő nekik szánt. A IV. kötetből száz dollár értékű ajándékkönyvet osztottam szét – de ezt nem tudom tovább folytatni. Fel kell hagynom a könyvkiadással, hacsak testvéreinket nem vezérli más lelkiület majd azok terjesztésében.

Az I. kötet majdnem készen áll a kiadásra, sajnálatos hosszú és fárasztó késedelem után, amit a szükséges javítási munkálatok elhúzódása miatt szenvedtünk. De kénytelen leszek tenni valamit. A probléma az, hogy az I. kötet megjelenik, miközben a IV. kötetnek még egy évet kell vesztegelnie anélkül, hogy terjesztésre kerülne. Ezzel nem tudok egyetérteni. Ha a könyvterjesztési rendszer olyan, hogy nem lehet mindkét kötetet forgalomba hozni – az egyiket a könyvevangélisták egyik csoportja által, a másikat a könyvevangélisták másik csoportja által – akkor inkább várjon még az I. kötet, és a IV. kötet kerüljön terjesztésre.^[680]

Be kell vallanom, hogy nem éreztem, hogy a munkámat megértenék vagy értékelnék. Ha Isten világosságot küldött az Ő népének ezekben az utolsó napokban, akkor a testvéreink miért engednek be minden mást, és miért zárják be az ajtót az erre az időre szóló különleges világosság előtt? Meddig mehet ez így tovább anélkül, hogy szólnék? Ha a könyvterjesztés rendszere úgy van felépítve, hogy teljes irányítást gyakorolnak a könyveladások felett, és éppen azokat a műveket zárják ki, amelyeket Isten arra rendelt, hogy eljussanak a néphez – akkor én kötött kézzel, tehetetlenül nézzem ezt? Ne tegyek meg minden tőlem telhetőt, hogy ezek a könyvek minél több emberhez eljussanak?

Arra gondoltam, hogy küldjenek nekem dobozokban könyveket a sátoros összejövetelekre, és én magam árulnám a IV. kötetet. Így nem kell a könyvterjesztők közreműködése, ha ők annyira vonakodnak a terjesztésétől, és a kiadási költségek levonása után fennmaradó haszon az enyém lesz.

Olyan helyzetbe kerültem, hogy terveket készíték, azután megváltoztatom őket, majd újra próbálkozom, hogyan szerezhetnék pénzt a növekvő kiadások fedezésére. Nem vagyok hajlandó így dolgozni tovább. Ha testvéreim hagyják, hogy így cipeljem tovább ezt a terhet, akkor biztosan tudni fogom, hogy Isten nem vezeti sem őket, sem engem. Valamelyikünk biztos nincs összhangban Isten tervével. Úgy hiszem, itt az ideje, hogy megálljunk egy pillanatra, és megvizsgáljuk: milyen erők mozgatnak bennünket.

Minden szombatünneplő családnak birtokában kellene lennie a IV. kötetnek. Vajon így van ez? Egyáltalán nem! Ezután a világnak minél több példányhoz kell jutnia ezekből a könyvekből, mert ezek bizonyosságot tesznek az igazságról. Nem vagyok elégedett. Nem tehetek mást, mint hogy éjjel-nappal tervezek és keresem a módját, hogyan valósítsam meg azt a célt, amelyet Isten ismertetett meg velem. Vártam, ameddig csak lehetett, hogy testvéreim cselekedjenek. Most azonban – az Úr nevében – tennem kell valamit. Gyermekeim nem mondanak semmit, mert attól tartanak, hogy önző érdekekkel vádolják majd őket. Az Úr azonban figyel, hogy ki visel valóban terhet, miközben Sátán a mélyből munkálkodik, hogy meg-
hiúsítsa Isten művét az ördögi csalásokkal, amelyeket erre az időre készített.^[681]

Az Úr elém tárta ezeket a dolgokat és azt mondta: „Írd le mindazt, amit láttál, tégy hűséges bizonyosságot a nép előtt, és készítsd elő az Úr útját!” Ki mer felelősséget vállalni a munka megakadályozásáért? Megtettem-e mindent, amit csak megtehettem? Ez a kérdés gyötör, és nem tudok aludni miatta.

Nem írok többet erről a témáról. De biztos lehetsz benne, hogy nem fogok tovább várni, míg a felelős pozíciókban lévő testvérek végre elvégzik a kötelességüket. Ha nem látják, hogy tenni kellene valamit, ha hallgatnak, én nem fogom tovább túrni, hogy a dolgok úgy maradjanak, ahogy immár több mint egy éve állnak. Ha tolluk és hangjuk néma marad, akkor Isten engem tart felelősnek – engem, akinek világosságot adott, és ezt mondta: „Írd le, amit láttál, és juttasd el a világosságot minden nemzethez, nyelvhez és néphez minden lehetséges módon! Angyalaim előkészítik az utat.” Ám Sátán hatalommal fog munkálkodikni – nemcsak a hitetlenek, hanem a hívők körében is –, hogy bezárja az ajtót, nehogy ez a különleges világosság elvégezhesse munkáját. Mit kellene tennem Olsen testvér? Lelkem sem nappal, sem éjjel nem talál nyugalmat.

Szeretettel köszöntöm Olsen testvérnőt!

Ellen G. White ^[682]

Battle Creek, Michigan; 1890. június 21.

97. levél, 1890. – W.C. White-nak címzett levél

Drága fiam, Willie!

Mondtam neked, hogy a következő összejövetelünkön kétszer annyian lesznek jelen, és így is lett. A kis baptista imaházat kaptuk meg, amely csaknem teljesen megtelt – hetvenen voltunk; ebből hatan kívülállók voltak, a többiek pedig szombatünneplők. Szép számmal érkeztek testvérek Battle Creekből is. Corliss testvér nyitotta meg az alkalmat, az én beszédem alapigéje pedig az 1Pét 1:2–9 versek voltak. Az Úr erőt és szabadságot adott, és könnyedén beszéltem ezekhez az élet kenyerére éhes lelkekhez. Corliss testvér több percig beszélt, lényegre törően. Lay doktor is röviden beszélt, majd harminchét csodálatos bizonyágtétel hangzott el, mindegyik a hálóját fejezte ki ezért az alkalomért. A következő szombaton még többen lesznek, mert most már tudják, hogy minden szombaton beszélni fogok. Csodálatos összejövetelünk volt!

Nem értem, miért nem kapott ez a hely nagyobb figyelmet. Petoskey egy olyan hely Michiganben, amely kiválóan alkalmas mind a téli, mind a nyári missziómunkára. A közelben üdülőhelyek vannak, amelyeket gyakran látogatnak, és amelyek könnyen megközelíthetők. Ha évekkal ezelőtt elkezdtünk volna itt dolgozni, akkor ma már gyülekezet és virágzó missziómunka lenne Petoskeyban. Vannak a környéken olyan emberek, akik barátságosak, és valóban meggyőződtek a szombat felől, de Petoskeyban egészen a múlt ősziig nem tartottak összejöveteleket. Mióta idejöttem ébredés indult el a környéken szétszórta élő szombatünneplők között, mivel végre érzik, hogy nincsenek elhagyatva és elhanyagolva. Dr. Lay, Dr. Douse és én együtt beszélgetünk és tervezünk. Lay doktornak sem a felesége, sem a gyermekei nincsenek segítségére, ahogy azt te is jól tudod.

Dr. Douse elmondta nekem, milyen beszélgetést folytatott Lizzie Lay néhány olyan szombatünneplővel, akik nem ismernek engem.^[683] Azt állította, hogy a családja már nem bízik különösebben White testvérnő bizonyágtételeiben. Azt mondta, hogy Smith testvér, Butler testvér, Canright testvér és mások – akiket név szerint említett – már nem úgy tekintenek a bizonyágtételekre, mint régen, hanem úgy vélik, hogy White testvérnő munkája és befolyása már a múlté. Azt mondták, hogy nincs többé szükség a bizonyágtételeimre. Lizzie Lay állította, hogy amit mond, azt megalapozottan mondja. Azt is mondta, hogy a családja egy

olyan feddő bizonyágtételt kapott, amelynek szavai nem voltak igazak. Dr. Lay hallotta, hogy mit beszélt a felesége és a lányai, és azt mondta Douse testvérnőnek, hogy ne hagyja, hogy szavaik befolyásolják őt. Azt is mondta, hogy kellemetlen számára bevallani, de a felesége és gyermekei lelkiállapota nem jó, és azt szeretné, hogy megértse, hogy ő a bizonyágtételeknek minden szavát elfogadja, és a család-jára vonatkozó bizonyágtételt teljes egészében igaznak ismeri el.

Mindenütt találkoztam ilyen kijelentésekkel Smith testvértől, Butler testvértől, Gage testvértől és sok mástól, akiknek a neve most nem jut eszembe. Elszomorított, hogy ilyen benyomásokat terjesztenek. Azok, akiket megfedtem, vezetőink kételkedő és hitetlen véleményeibe kapaszkodnak, és feljogosítva érzik magukat arra, hogy azt állítsák, hogy a bizonyágtételek, melyeket hozzájuk intéztem nem igazak. Dr. Douse, aki korábban hetednapi baptista volt, és csak nemrég tért meg, azt mondta nekik, hogy White testvérnő bizonyágtételei által tért meg a jelenvaló igazsághoz, és ha most elvetné ezeket a bizonyágtételeket, akkor mindent el kellene vetnie, mert a bizonyágtételek a harmadik angyal üzenetének része.

Szombaton ismét összegyűltek az emberek. Egyesek csónakkal jöttek a tó túloldaláról, mások szekéren vidékről, hat-tíz mérföldről. Egy tehetős farmer is eljött a feleségével együtt, akik körülbelül egy mérföldnyire laknak innen. Valamikor szombatünneplő volt. Az összejövetelen szépen beszélt. A hét első napján meglátogatjuk őt.^[684] Dr. Lay többször is járt nála. Dr. Lay azt mondja, hogy van néhány szombatünneplő, akiknek nem tudott szólni, de a következő szombat előtt üzenetet küldünk nekik.

Talán kíváncsi vagy arra, hogyan néztek ki ezek az emberek. Jól néztek ki, jól öltözöttek voltak, és láthatóan értelmes társaság volt. Jelenleg olyan épületet keresünk, amely alkalmas az összejövetel megtartására. A metodisták új imaházat építenek. A régi imaház eladó, de az újat túl közel építették a régihez, és lehet, hogy nem fogják jó néven venni, ha a szombatünneplők olyan közel lennének hozzájuk. A metodisták imaháza sokkal nagyobb, mint a kis baptista kápolna. Azonban a baptista kápolna jó elhelyezkedésű, két telekkel rendelkezik, elegendő hellyel egy parókia építésére és a meglévő épület bővítésére. Ha megvásárolják a baptista kápolnát, azonnal bővíteni kell, mert legfeljebb százvalahány személy fér el ülve. Remélem, hogy az Úr utat nyit, hogy munkálkodni lehessen ezen a helyen. Segíteni kellene ezen a vidéken, és nem értem, hogy népünk tagjai miért nem használják ki az olyan helyek nyújtotta lehetőségeket, mint Petoskey.

Meg kellene tartanunk a jelenlétünket Bayview-ban. Itt hatással lehetünk az emberekre, amikor a gyülekezet néhány nyári hónapra összegyűlik. Ilyenkor egy másfajta embercsoporttal lehet találkozni. A szénanáthás betegek létszáma megközelíti a bayview-i összejövetel látogatóinak számát. Ezt a csoportot is figyelembe kellene venni. Kellene, hogy legyenek olyanok, akik meglátogatják őket, és bibliai tanulmányokat tartanak nekik. Ami engem illet, sokkal jobban érzem magam, mint korábban.

Július 28.

Ma reggel három óra után már nem tudtam aludni, ezért felkeltem, hogy írjak. Tegnap Dr. Douse eljött hintójával, hogy elvigyen egy sétára. Néhány órára kimentünk. A város nyugati része felé mentünk. A Salisbury vendégház a keleti oldalon van. Láttunk néhány nagyon szép helyet nyári lakhelynek.^[1685]

Visszafelé megálltunk egy háznál, hogy érdeklődjünk egy juharfás liget tulajdonosa felől. Egy sötétebb arcszínű, de nagyon jóindulatú férfi jött ki, utána pedig a felesége jött a hintóhoz – intelligens tekintetű, anyáskodó típusú asszony. Megkérdeztem, mióta laknak itt, mire azt válaszolta, hogy csak a melegebb évszakokban laknak itt. Vermontville-i származású és Henánnak hívják. Azért jött Petoskeyba ebben az évszakban, hogy enyhülést találjon asztmájára.

Dr. Douse White asszonyként mutatott be engem. Erre felkiáltottak: „De hát mi ismerjük White asszonyt! Nagyon jól ismerjük az írásait! Megvannak a könyvei.” „És – tette hozzá a felesége – én személy szerint majdnem ugyanazt hiszem.” Mennyire vágyik a szívem arra, hogy ezek az emberek elfogadják az igazságot!

Szükségem van egy lóra és egy hintóra, de húsz dollárt fizessek azért, hogy négy hétig legfeljebb napi néhány órára használhassam, úgy gondolom ez elég sok, mégis azt hiszem, hogy ez volna a legjobb megoldás. Teszek még egy kísérletet, és ha nem járok sikerrel, el kell fogadnom az első ajánlatot, mert utaznom kell. Bárcsak idehoztam volna a saját lovamat, és ha nem veszek részt egyik sátoros összejövetelen sem, el is fogom hozni. De azt hiszem, részt veszek majd az ohioi és az illinois-i tábori összejövetelen.

Úgy látom, hogy sok a tennivaló ezen a helyen, de népünk nem tette meg azt, amit meg kellett volna tennie. Kivételes lehetőségünk van itt, hogy elveszük az igazság magvait, és nem szabad elszalasztanunk ezt az alkalmat. A keleti Sziklás-hegység minden részéből vannak itt emberek. Könyvevangélistákat, kellemes modorú férfiakat és nőket kellene kiküldeni erre a területre. Örülök, hogy eljöttem ide, mert most látom és értem igazán, hogy mire van szükség. Annyira sajnálom, hogy ilyen helyeken nincs anyagi eszközöm elindulni és azt mondani: „Én ennyi pénzt fektetek ebbe a munkába”, és meggyőzzem még a szegényeket is, hogy tegyenek valamit itt – de ők nem sokat tehetnek. Szerzek egy lovat és egy hintót, és elmegyek meglátogatni azt a jómódú gazdát, aki a múlt szombati összejövetelen ott volt.^[1687] Körülbelül egy mérföldre lakik a városközponttól. A hely fejlődik, folyamatosan épülnek házak, nyaralók és szép, téli lakások egyaránt. Nagyon tetszik a klíma, és úgy vélem, hogy ez a hely még jelentős szerepet fog betölteni.^[1687]

Petoskey, Michigan, 1890. július 27.

103. levél, 1890. – W.C. White-nak címzett levél

Drága fiam, Willie!

Tegnap reggel kaptam meg a leveledet. Örültem, hogy megosztottad a véleményed Kaliforniával kapcsolatban. Feltételezem, hogy olvastad az onnan érkezett leveleket. Kétségtől elvonva olvastad Fulton testvér levelét is, amelyben kifejezte vágyát, hogy részt vegyen a tábori összejövetelen. Említetted, hogy szerinted kötelességem lenne Kaliforniában tölteni a telet. Úgy gondoltam, ha valóban ez volna a kötelességem, akkor bizonyára az lenne a legjobb, ha részt vennék valamelyik tábori összejövetelen, ahol egyszerre több embert is elérhetek, és többet tehetek, mintha egész télen csak halogatnám a dolgokat. Még mindig ezen a véleményen vagyok, de a jelenlegi körülmények között nem vagyok túlságosan elszánt, hogy Kaliforniába menjek.

Ahogy leírod a kaliforniai helyzetet, úgy tűnik, ez nem a legszerencsésebb idő arra, hogy ott változást eszközöljünk azzal, hogy Loughborough testvért áthelyezzük egy másik konferenciára. Ami Haskell testvért illeti, az, hogy csak névlegesen vezesse Kaliforniát, nem sokat használna az ottani munkának. Azt tanácsolnám, hogy ne változtassunk addig, amíg nem találunk valakit, aki jobban el tudja látni a feladatot, mint Loughborough testvér. Tudom, hogy Loughborough nehéz időszakon van túl, és az egészsége is gyenge, tehát valóban szükség van változásra. De ha Underwood még mindig az ellenállás lelkületében van, és érzelmeiben továbbra is A.T. Jones és E.J. Waggoner ellen hadakozik, akkor tartásatok őt keleten, és ne hagyjátok neki nagy területet, ahol elszórhatja az irigység, a féltékenység és a lázadás magvait. Reméltem, hogy megalázta magát, és az Úr fel tudja használni, de ha nincs senki, akire rá lehetne bízni a kaliforniai vezetést, ne rontsátok tovább a helyzetet Loughborough testvér eltávolításával. Tudom, hogy ott kevesebb felelősség hárul majd rá, és többen fognak mellette állni, mint ellene.^[688]

Meddig tart még, amíg Haskell testvér Kaliforniába megy, és elvégzi azt a munkát, amelyet a konferencia elvár tőle? Azt javaslom, hogy ne történjen semmilyen áthelyezés, amíg biztosan meg nem tudjátok állapítani, hogy az valóban segíti Kaliforniát, és nem épp a szükséges támogatástól fosztja meg a konferenciát. Loughborough testvér eltávolítása úgy, hogy valaki nála alkalmasabb nem áll a helyére, nem tűnik jó megoldásnak. Nem kívánok Kaliforniába menni, hacsak nem

ez a kötelességem. Te keleten leszel, és úgy gondolom, nagyon gyenge stratégia, hogy nekem kell szembenéznem az ott uralkodó viszonyokkal úgy, hogy nincs mellettem senki, akinek elég befolyása lenne ahhoz, hogy támogasson. Úgy érzem elegendem van. Ha az Úrnak van még munkája számomra, akkor egyetért azzal is, hogy gyermekeim támogatása nélkül nem tudom folytatni. Segíteniük kellene, különben kötelességem lenne felhagyni az utazással.

Visszatértem volna Battle Creekbe, ha úgy gondoltam volna, hogy az a legjobb, de Marian arcszíne maláriára utal. Azt szeretném, hogy itt maradjon, amíg a bőre sárgás árnyalata el nem múlik. Ha az időjárás ilyen hideg marad, kénytelenek leszünk összecsomagolni a sátrainkat, és visszatérni Battle Creekbe, mert ez a ház nem tud mindannyiunkat befogadni úgy, hogy még az írással is foglalkozzunk benne.

Azt hiszem, a sátorhoz épített kis faemelvényt és az ahhoz erősített deszkákat felhasználva kunyhót építék. A sátor túl hideg, túl gyenge és átázik. Amikor esik vagy fúj a szél, nem nyújt megfelelő védelmet. Milyen az időjárás Battle Creekben? Ha tudnám, hogy ott meleg van, visszatérnék a munkásaimmal együtt, de itt enyhe az idő, és nem szeretnék kockáztatni. Ezért lemondunk a sátorról, építünk egy vázat, amit nyersen bedeszkázunk, hogy legyen némi védelem a konyhának és a szárítónak. A szárítóba kályhát teszünk, hogy Marian és Whitney testvérnő kényelmesen érezzék magukat. Jelenleg náluk nincs hely kályhának – egyszerűen nincs elég hely –, mert két ágy van a szobájukban. Elég szűken vannak. Nekem van egy jó szobám kályhával.^[689]

Remélem, hogy lesz bölcsesség, és bízom benne, hogy nekünk is lesz bölcsességünk ahhoz, hogy minden dologban megfontoltan járjunk el. Üzentem Healdsburgba a pénzemért, amivel a gyümölcsökért és egy szekér fáért tartoznak nekem. Ezt a pénzt arra szeretném fordítani, hogy telket vásárolok, és jövő nyáron kunyhót építsek rajta. Ha a meglévő alapot bedeszkázom, és leveszem a ponyvát, úgy gondolom, hogy éppolyan kényelmes lesz, mint Salisbury nyaralója. Annyit fogok írni, amennyit bírok, anélkül, hogy kifárasszam magam.

Alig várom, hogy minél hamarabb elkezdhessem „Krisztus élete” megírását. Úgy érzem, sokkal fontosabb befejeznem az írást, mint bármilyen más tevékenységet, például a prédikálást. Múlt szombaton nagyon szabadon beszéltem, és ha az Úr is úgy akarja, a következő szombaton is beszélni fogok.

Találkoznom kell Garmire-rel, és mindent írásba foglaltam, hogy ne idézhessen pontatlanul. Családja van, szép, értelmes, jó megjelenésű és jól nevelt gyermekekkel. Ezek a gyermekek mindenféle dolgokat tudnak White testvérnőről, és szeretném őket megmenteni, ha lehetséges. Garmire buzgó munkásnak tűnik, becsületesnek, és úgy tűnik, hogy helyesen akar cselekedni. Aztán ott van Parmalee a feleségével és Marks testvérnővel. Házat szeretnének venni itt Petoskey-ben. Remélem, hogy nem teszik meg, bár nincs határozott bizonyítékom arra, hogy Marks testvérnő nem Isten gyermeke, és nem igyekszik teljesíteni Isten akaratát.

Augusztus 20.

Azt terveztem, hogy tegnap befejezem és elküldöm ezt a levelet, de nem sikerült. Történt néhány dolog. Parmalee testvérnő és Marks testvérnő felkerestek, és Marks testvérnő hosszan beszélt arról, hogy – elmondása szerint – miket mondanak róla. Tagadta, hogy ezek igazak lennének. Én visszautasítottam, hogy ne keveredjek bele ezekbe a dolgokba, és ő panaszkodott, hogy Van Horn testvér nem úgy bánt vele, mint egy keresztény úriember, és Webber testvér sem. Azt mondta, hogy ezek a testvérek nem kérdezték ki őt, nem jártak utána bizonyos dolgoknak, hanem elítélték, és bántalmazó módon viselkedtek vele. Én nem sokat tudok mondani, és nem is akarok belekeveredni ebbe az ügybe – ezt meg is mondtam nekik. Sajnálom, ha a testvérnővel rosszul bántak.^[690] Mióta egyesek úgy bántak velem, ahogy bántak – anélkül, hogy bármi okuk lett volna rá –, azt gondolom, hogy szinte bármit megtehetnek, és közben azt hihetik, hogy ezzel Istennek szolgálnak. Nagyon óvatos leszek, hogy ne találtassam azok oldalán, akik hallomások alapján ítélnék, nehogy ártalmára legyek Isten egyetlen gyermekének is. Krisztus azt mondja, jobb lett volna az ilyen embernek, ha malomkövet kötöttek volna a nyakára, és a tenger mélyére vetették volna.

Ez a beszélgetés olyan élenken idézte fel bennem a múltat – annak elutasítását, amiről tudtam, hogy Isten üzenete és munkája, és hogy egyes vezető testvéreink helyzete mennyire sértő volt az Úr szemében. Épp ezért nem fogok szigorúan ítélni azok felett, akik őszintén próbálnak hinni és tenni valamit, még ha hibáznak is, míg mások, akik buzgók, téves benyomásokat és elképzeléseket fogadhatnak el, és lelkesedésükben túlzásokba is eshetnek. Ezzel itt befejezem ezt a témát.

Tegnap este megkaptam a leveleket, és el is olvastam őket. Azt írod, hogy Fred Wallings helyzete aggasztó. Teljesen egyetértek veled. Ha nem így lenne, nem maradt volna ott olyan sokáig. Van itt néhány sérült matrac. Szeretném, ha Andrews ezeket elvinné a szanatóriumba, hogy ott megjavítsák, és újrátöltsék gyapottal vagy olcsó gyapjúval. A régi ágytakarókat vagy paplanokat is el kellene vinni a szanatóriumba, hogy jól kitisztítsák. Az ágy lehetne a tied vagy az enyém. A durvább takarók jól jönnek majd télen. A régi szőnyeget is el lehetne küldeni a szanatóriumba mosásra, és utána használni lehetne a fürdőben vagy az előtérben. Addie is segíthetne mindebben.

Én is úgy gondolom, mint te: ha Jones ott, a panzióban tudja alkalmazni Rogerst, akkor – véleményem szerint – ott fogja a legnagyobb hasznát venni. Azt tanácsolom neki, hogy tegye ezt.

Nem vágyom részt venni a kaliforniai konferencián, hacsak nem döntök úgy, hogy ott töltöm a telet, és Mariannak velem kell lennie, bárhol is legyek, hogy együtt dolgozhassunk.^[691] Te is tudod, hogy mióta visszajöttem Európából, egyetlen könyvem sem hoztam szóba, olyan rettenetes teher nehezedett a

lelkemre. Láttam ugyanis, hogy az ellenség annyira megvakította az intézményeinkkel kapcsolatban álló férfiakat, hogy nem képesek megkülönböztetni az igaz Pásztor hangját egy idegen hangjától. A hitetlenség köntösét borítják lelkükre, és a saját maguk csiholta szikrák fényében járnak. Ez majdnem összetörte a szívemet. Mindez egy vaskemény lelkülettel társul. Krisztus együttérzése, szeretete és gyengédsége hiányzik – helyette egy érzéketlen, szívtelen lelkület van jelen, amely kétségtelenül sátáni jellegű. Mindezek úgy lettek feltárva előttem, hogy már nem érzem kötelességemnek, hogy erőmet felőrölve dolgozzak csupán azért, hogy ez a sátáni lelkület behatoljon, és teljes erővel munkálkodjon mindaz ellen, amit tollal, levelek által vagy a hangommal igyekeznék megtenni. Amikor testvéreim úgy döntenek majd, hogy mellém állnak, velem együtt munkálkodnak, és nevén nevezik a dolgokat, akkor érezni fogom, hogy Isten azt akarja, hogy ott legyek a nagy összejöveteleken.

Egy vakmerő, kihívó és dacos lelkület hatolt be közénk, amely szembe száll Isten Lelkével. És eltökéltem, hogy nem emésztsem fel magam ellenállva és küzdve ezzel a lelkülettel, hacsak az Úr nem parancsolja, hogy ezt megtegyem. Visszavonulok és folytatom az írást. De ha idén télen Kaliforniába megyek, akkor részt kell vennem a tábori összejöveteleken, ahol a hangom sokakat elérhet, de ahol szembe kell néznem ezzel a ravasz lelkülettel, amely itt-ott újra és újra felüti a fejét – anélkül, hogy lenne elegendő befolyásom a megfékezésére, és anélkül, hogy elegendő megbízható férfi állna mellettem. Nem, ha Kaliforniába megyek, akkor az egyedüli ok az lehet, hogy részt vegyek a tábori összejöveteleken. Jobban érezném magam, ha távol lennék Battle Creek látó és hallókörétől, és azoktól, akik a legcsekélyebb érdeklődést sem tanúsítják irántam – kivéve, ha azt akarják, hogy befolyásommal segítsen őket abban, amit mondanak vagy tesznek, vagy ha engem akarnak előretolni, amikor valami kellemetlen dologgal kell valakinek foglalkoznia.

A leveled utolsó soraiban azt tanácsolod, hogy dolgozzam a *Krisztus élete* kéziratán.^[692] Ezt szándékozom tenni, ha itt maradok. Tetszik a környezet, de még néhány dolgot el kell végezni, hogy kényelmesebb legyen számunkra – nem sokat, csak egy keveset –, ha októberben is itt fogunk maradni. Szeretnék egy kis faházikót építeni. Itt olcsóbb a fűrészáru, mint Battle Creekben, és a tűzifa is olcsó, így a kályhák melegen tudják tartani a házat az esős időben. Amikor süt a nap, akkor gyönyörű a táj.

Válaszoltam a leveledre. Ma Jones levelére is válaszolni fogok. Saunders testvér kérésére levelet írtam Church testvérnek. Írtam Burrough Valleybe is, hogy keressenek vevőt a földemre. Hagar testvér azt mondta nekem, amikor Oaklandben voltam, hogy igyekszik eladni az ottani birtokát, és akkor megvásárolja az én földemet Burrough Valleyben. Megkaptam Adams levelét Oaklandból, de nem értem pontosan, mire gondol – arra a kis házra-e, amit A. T. Jonesnak adtam el,

vagy az egész birtokra. Azt hiszem, csak arra a házra gondol. Ebben az esetben úgy gondolom, hogy semmi különös nem járna Scott asszonynak vissza, mivel a kamat valószínűleg már meghaladta azt az összeget, amit ő a birtokért fizetett. Kiszámíthatod az elmaradt kamatokat öt-hat évre visszamenőleg.

Azt hiszem, ez a levelem elég hosszúra nyúlt, úgyhogy itt befejezem. Nem írtad meg, hogy sikerült-e megállapodni Osbornnal a birtokról. Kérlek, írd meg ezt a következő leveledben!

Add át üdvözetem Mary Mortensonnak és a gyerekeknek! A völgy tele van szederrel, amelyek kezdenek érni. Örültem volna, ha a kicsik is itt lehettek volna. Whitney testvérnő és Marian tegnap délután öt negyed gallon szép málnát szedtek.^[693]

U.i. Írj gyorsan, hogy mit gondolsz erről a felhívásról! Küldtem neked egy írásos felhívást, amit a konferenciaelnökök kezébe kellene adni. Szeretnék egyet elküldeni Jones testvérnek is, de vártam, hogy megtudjam, mit gondolsz róla.

Anya

(Elküldtem a *Krisztus élete* kéziratot és azt a régi, nagy levelezőkönyvet.)^[694]

Petoskey, Michigan, 1890. augusztus 19.

RH, 1890. augusztus 26. - Krisztus igazsága

Krisztus így szól: „Én vagyok az út, az igazság és az élet.” Minden lélek kiváltsága, hogy Krisztust személyes Megváltójának fogadja el. Nem szükséges megvárnotok azt, amíg elég „jók” lesztek; nem kell azt gondolnotok, hogy bármiféle erőfeszítés részetekről elfogadhatóbbá teszi az imáitokat, vagy elhozza számotokra az üdvösséget. Minden férfinak és nőnek Istenhez kell imádkoznia, nem emberhez. Mindnyájan járuljatok alázattal Krisztushoz; valljátok meg Őt saját ajkaitokkal! Az a kérés, hogy „Imádkoznál értem?”, csupán szófordulattá vált. Személyesen kell imádkoznotok Istenhez, és hinnetek kell abban, hogy Ő meghallja minden szavakat. Tárjátok fel szíveteket az Ő vizsgálata előtt, vallást téve bűneitekről, és kérjeteek bocsánatot az engesztelés érdemeire támaszkodva; majd hittel szemléljétek a megváltás nagy tervét, és a Vigasztaló eszetekbe juttat mindent.

Minél többet tanulmányoztatok Krisztus jellemét, annál vonzóbbnak fogjátok találni. Ő olyan közeli lesz, olyan bensőséges közösségben veletek, hogy lelketek vágyakozni fog utána. Ha az elmét az formálja, amivel a legtöbbet foglalkozik, akkor Jézusra gondolni, Róla beszélni azt eredményezi, hogy lélekben és jellemben hozzá fogtok hasonlítani. Az Ő képmását fogjátok visszatükrözni mindenben, ami nemes, tiszta és lelki. Krisztus értelme lesz bennetek, és Ő, mint lelki képviselőiként küld el titeket a világba. Ő lesz a ti dicsőségetek. Nem kapcsolódhattok a világhoz anélkül, hogy ne részesülnétek annak lelkületében, és ne lennétek bűnösök az Úr elárulásában, aki megváltott titeket.

Az igazság és az igazságosság minden komoly keresőjének kiváltsága, hogy Isten biztos ígéreteire támaszkodjon. Jézus bebizonyította, hogy az isteni kegyelem kincsei teljes mértékben rendelkezésünkre állnak ahhoz, hogy a világosság csatornáivá válhassunk. Nem részesülhetünk Krisztus kegyelmének gazdagságában anélkül, hogy ne lenne bennünk vágy az iránt, hogy másokkal is megosszuk. Ha Krisztus szeretete a szívünkben lakozik, akkor kötelességünknek és kiváltságunknak fogjuk érezni, hogy ezt megismertessük másokkal is. A nap az égen ragyog, és fénylő sugarait az élet valamennyi fő és mellékútjára eljuttatja. Fényéből ezernyi olyan világnak is elegendő jutna, mint a miénk. Így van ez az Igazság Napjával is; a gyógyulás és boldogság sugarai több mint elegendőek ahhoz, hogy megmentsék

kicsiny világunkat, és hatékonyak ahhoz, hogy minden teremtett világ biztonságban legyen. Krisztus kijelenti, hogy mennyei Atyánk sokkal készségesebben adja a Szentlelkét azoknak, akik kérik, mint a földi szülők adják a jó ajándékokat gyermekeiknek. Pünkösöd napja csodálatosan bemutatta ezt. Micsoda bizonyosságot adott a Szentlélek kitöltése Krisztus kegyelmének bőségéről! Miért van az, hogy azok, akik hitet tesznek az előrehaladó igazságok mellett, mégis olyannyira a kiváltságaik szintje alatt élnek? Miért keverik bele az énjüket mindenbe, amit tesznek? Ha kiúznék az ént, Krisztus folyamatosan öntené a szomjazó lélekbe az élet folyójának jó mértékét. Hogyan lehetnek munkásaink Krisztus képviselői, ha önelégültek, ha lelkületük és magatartásuk által azt mondják: „Gazdag vagyok, meggazdagodtam, és semmire nincs szükségem”? Nem lehetünk önelégültek, mert különben nyomorult, nyavalyás, szegény, vak és mezítelen emberekként leszünk jellemezve.

A minneapolis-i konferencia óta tisztán látom a laodiceai gyülekezet állapotát úgy, mint soha azelőtt. Hallottam Isten dorgálását azokhoz, akik annyira önelégültek, hogy nem ismerik fel lelki elesett állapotukat. Jézus azt mondja nekik, amit a samáriai asszonynak mondott: „Ha ismernéd az Isten ajándékát, és hogy ki az, aki ezt mondja neked: Adj innom! te kérted volna őt, és adott volna neked élő vizet.”

A zsidókhoz hasonlóan sokan bezárták a szemüket, hogy ne lássanak; pedig szemet hunyni a világosság előtt, Krisztustól elkülönülten járni, nem érezni semmiféle szükségletet, ugyanolyan veszélyes ma is, mint amikor Jézus a földön járt. Sok mindent megmutatott nekem az Úr, amit komolyan és ünnepélyesen a nép elé tártam, de azok, akiknek szívét megkeményítette a kritika lelkülete, a féltékenység és a rosszindulatú gyanakvás, nem tudják, hogy szegények, nyomorultak, vakok és mezítelenek. Akik ellenállnak azoknak az üzeneteknek, amelyeket Isten alázatos szolgálója által küld, azt gondolják, hogy ellentétben vannak White testvérnővel, mert az ő gondolatai nem egyeznek az övéikkel. Valójában azonban nem White testvérnővel vannak ellentétben, hanem az Úrral, aki ezt a munkát bízta rá.

Akik felismerik szükségletüket, hogy bűnbánattal forduljanak Istenhez, és hittel Jézus Krisztus felé, azok megtérnek az Úr Lelke iránti ellenállásukból. Megvallják bűnüket, hogy elutasították a világosságot, melyet a menny oly nagy irgalommal küldött nekik, és elhagyják a bűnt, amellyel megszomorították és megbántották az Úr Lelkét. Megalázzák énjüket, és elfogadják Krisztus hatalmát és kegyelmét, befogadva a figyelmeztető, dorgáló és bátorító üzeneteket. Akkor az Isten munkájába vetett hitük nyilvánvalóvá válik, és az engesztelés áldozatára fognak támaszkodni. Krisztus bőséges kegyelmét és igazságát személyesen magukévá teszik, és Ő élő Megváltójukká válik számukra, mert felismerik, hogy szükségük van Őrá, és teljes bizalommal megnyugszanak Benne. Az élet vizét fogják inni az isteni forrásból, amely soha ki nem apad. Új és áldott tapasztalatban önmagukat

Krisztusnak szentelik, és részesévé válnak az isteni természetnek. Az emberi és az isteni naponta együttműködik bennük, és szívük túlcserélődik a hálaadásban és a Krisztus iránti dicséretben. A mennyei ihlettség valóságos részévé válik keresztény tapasztalatuknak, és növekedni fognak érett férfiúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére.

Krisztus jellemének megismerésében való növekedés az, ami megszenteli a lelket. Az engesztelés csodálatos művének felismerése és megbecsülése átalakítja az üdvösség tervének szemléljét. Miközben Krisztust szemléljük, az Úr Lelke által az Ő képmására változunk át dicsőségről dicsőségre. Jézusra tekinteni a valódi keresztény nemesítésének és megtisztításának folyamatává válik. A keresztény látja a Példaképet, és az Ő hasonlóságára növekszik, és akkor, ó, milyen könnyen megszűnnek a széthúzások, a versengések és a viszályok. Krisztus jellemének tökéletessége a keresztény ihletője. Amikor úgy látjuk Őt, amint van, felébred bennünk a vágy, hogy hasonlók legyünk Hozzá, ez pedig felemeli az embert, mert „akiben megvan ez a reménység Ő iránta, az mind megtisztítja ő magát, amiképpen Ő is tiszta”.

Elszomorít, amikor arra gondolok, hogy évek óta tart a mérce fokozatos csökkenése. Megmutatta nekem az Úr, hogy nagyon kevesen érzékelik annak a mennyei Őrzőnek az állandó jelenlétét, aki így szól: „Tudom a te dolgadoit”. A bűnök megtűrésének következtében sokan elvesztették Isten jóindulatát, hamisan képviselték Jézust, elfeledkeztek jelenlétéről, arról, hogy az Ő szemei előtt élnek, így bűnt bűnre halmoztak. Ők mind balga szüzek. Számukra már nincs vigasztalás. Krisztus ereje az, amely reménységet, vigasztalást és az öröm koronáját adja minden egyes követőjének küzdelmei és életének erőfeszítései közepette. Aki valóban követi Isten Bárányát, azt, aki elveszi a világ bűnét, az előre haladva örömmel kiálthatja: „az a győzedelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk”.

Milyen hit az, amely legyőzi a világot? Ez az a hit, amely Krisztust személyes Megváltótokká teszi – az a hit, amely felismeri tehetetlenségeteket, teljes képtelenségeteket arra, hogy önmagatokat megmentésétek, és megragadja azt a Segítőt, aki hatalmas a megmentésre, mint egyetlen reménységét.^[695] Ez az a hit, amely nem csügged, amely hallja Krisztus hangját, amint azt mondja: „Bízzatok, én legyőztem a világot, és isteni hatalmamot adom nektek”. Ez az a hit, amely meghallja az Ő ígértét: „íme én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig”.

A gyülekezetek az ellenség csüggesztő befolyása miatt gyengék, betegesek, és haldokolnak. Sátán arra törekedett, hogy eltakarja Jézust a szemük elől, a Vigasztalót, aki így feddi, figyelmezteti és buzdítja őket: „ez az út, ezen járjatok”. Krisztusé minden hatalom mennyen és földön, és képes megerősíteni az ingadozót, igazzá tenni a tévelygőt. Ő képes bizalmat, Istenbe vetett reményt ébreszteni, és az Istenbe vetett bizalom mindig bizalmat szül az emberek között is.

Minden léleknek meg kell értenie, hogy Krisztus az Ő személyes Megváltója.

Ekkor a szeretet, a buzgóság és az állhatatosság megnyilvánul a keresztény életben. Bármilyen világos és meggyőző legyen is az igazság, nem képes megszentelni a lelket, nem tudja megerősíteni vagy megedzeni a küzdelmeiben, ha a lélek nincs állandó kapcsolatban az Élettel. Sátán a legnagyobb sikerét azzal érte el, hogy az emberi lélek és a Megváltó közé állította magát.

Krisztusnak soha nem szabad kimaradnia a gondolatainkból. Az angyalok ezt mondták róla: „Nevezd nevét Jézusnak, mert ő szabadítja meg népét bűneiből.” Jézus, drága Megváltó! Biztonság, segítség, oltalom és békesség – mindezek Őbenne vannak. Ő az, aki eloszlatja minden kétségünket, Ő minden reménységünk biztosítója. Milyen értékes az a gondolat, hogy valóban részesévé válhatunk az isteni természetnek, amely által úgy győzhetünk, ahogyan Krisztus győzött! Jézus minden várakozásunk beteljesedése. Ő énekeink dallama, a szikla árnyéka a száraz földön. Ő az élő víz a szomjazó lélek számára. Ő a menedékünk a viharban. Ő a mi igazságunk, megszentelődésünk és váltságunk. Amikor Krisztus a mi személyes Megváltónk, akkor hirdetjük annak dicséretét, aki kihívott minket a sötétségből az Ő csodálatos világosságára.

A nagy lelki hiány nem abból ered, hogy Krisztus nem tett volna meg mindent az egyházért. Mennyei Atyánk egyetlen ajándékban árasztotta ki az egész mennyet, a szeretett Fiának ajándékában. A Szentlélek munkája nem a bűn eltakarása, hanem az, hogy meggyőzze a világot a bűnről, az igazságról és az ítéletről. Jézus ezt mondja: „Én, ha felemeltetem a földről, mindeneket magamhoz vonzok.” Isten Fiának bemutatása a kereszten, amint az emberek bűneiért hal meg, végtelen szeretetének erejével vonzza a szíveket, és meggyőzi a bűnösöket bűnösségükről. Krisztus azért halt meg, mert a törvényt áthágták, hogy a bűnös ember megszabadulhasson rettenetes bűne büntetésétől. A történelem azonban bebizonyította, hogy könnyebb elpusztítani a világot, mint megreformálni azt; mert az emberek megfeszítették a dicsőség Urát, aki azért jött, hogy egyesítse a földet a mennyel, az embert Istennel.^[696]

Review and Herald, 1890. augusztus 26.

11. levél, 1890. – Garmire testvérnek és testvérnőnek címzett levél

Kedves Garmire testvér és Garmire testvérnő!

Amióta augusztus 23-án, szombat délután meglátogattam az otthonotokat, néhány dolog azóta is élénken él bennem, amelyeket most el kell mondanom nektek. Egy pillanatig sem habozom kijelenteni, hogy Anna Garmire látomásai nem Istentől származnak. Az álmok, amelyeket családotok tagjai látnak, Sátán megtévesztései. Vajon adna-e az Úr világosságot egy tisztátalan és szennyes csatornán keresztül? Nem! Az a különös Szentírás-értelmezés, amelyet elfogadtatok, egy olyan embertől származik, akit teljesen megtévesztettek. Az ilyen eszmék, mint amilyeneket ő terjeszt, az ilyen értelmezések a harmadik angyal üzenetéről és más bibliai igazságokról, ezek az érzéki, romlott gondolatok csak egy beszenyvezett elméből fakadhatnak. Tollam nem hajlandó visszaadni az ő istenkáromló állításait. Innen szereztétek ti a világosságotokat! Anna látomásai nem származnak magasabb forrásból, mint azok az eszmék, amelyeket attól a vak férfitől, Jonestól fogadtatok el. Fakadhat-e tisztátalan forrásból tiszta víz? Soha! Annak az embernek a képzelete teljesen beszenyveződött, mégis ünnepélyes és szent igazságként mutatta be tévedéseit. Azt gondoljátok, hogy az Úr elmenne népe mellett, amely küzd az Ő munkájáért, és világosságot adna egy romlott szívű embernek, akinek elméletei erkölcsi fertőzéshez, a lélek és a test beszenyvezéséhez vezetnek? Nem, semmiképp sem!

Sátán látta, hogy termékeny képzeletvilágokon keresztül tud munkálkodni, és csapdájába vonzott titeket és másokat is. Vajon Istentől kaptátok ezt az időpont meghatározásról szóló üzenetet? Nem, mert az ilyen üzenetek nem az igaz világosság Forrásából származnak. Számításaitokat és jelképeiteket úgy mutatjátok be, ahogyan azt sok első napot ünneplő adventista is tette. De a ti számításaitok hamis feltételezéseken alapulnak.^[697] Az általatok terjesztett röpiratban azt írtátok: a „te ítéleted” egy órán belül eljön, hogy Isten elvégzi „szokatlan munkáját”, hogy „rövidre metszi igazságban” azt, és hogy tizenöt nap alatt elpecsételi a maradékot. A 8. oldalon Anna látomásában szerepel egy bizonyos asszony, mint elméletek megerősítéseként, hogy a kegyelem ideje 1884 októberében lezárult volna. Ezekből semmi sem igaz! A kegyelem ideje még nem zárult le. A szentek még nincsenek elpecsételve. A következő bekezdés Anna apjával kapcsolatos álmát

idézi. Ez sem bír jelentőséggel, ahogyan a feleséged álma sem. Mindez hamis!

Idézek a röpiratotokból: „Az Úr világosan megmondja nektek a szó szerinti napokat, amikor ítéletet tart veletek, Hóseás 5:7 versben – tizenöt nap a bizonyágtételre, és tizenöt nap a törvényre a hangos kiáltás idején. Ez a röpirat nem marad elöttetek harminc napnál tovább, mielőtt az idő betelne.” Azt mondjátok: „Százak lesznek a tabernákulumban; és mivel elutasították az Urat, Ő is elutasítja őket, és erős tévelygést küld rájuk, hogy higgyenek a hazugságnak.” Kik a megtévesztettek? Kik azok, akik a hazugságnak hittek? Ezután idéztek White testvérnő írásaiból, hogy súlyt adjatok hamis elméleteiteknek. Negyvenezer példányban terjesztettétek ezt a röpiratot. Egyikőtök még egy becsületes fiatalembert is rávett arra, hogy ellopja a Review and Herald címjegyzékét, ahonnan címekeket szereztetek a hamisítványaitok kiküldéséhez. Egy ilyen munka semmiképpen sem viseli magán az isteni pecsétet. Ez egy bűncselekmény volt, amelyet az állam börtönnel büntet. Az idő bebizonyította, hogy hamis próféta voltál, és hogy Anna látomásai is hamis megnyilvánulások voltak. Isten soha nem munkálkodik ilyen módon!^[698]

Sátán ennél még erősebb megtévesztéseket is tartogat számodra. Azt fogod állítani – ha még nem tetted meg –, hogy Anna látomásaihoz kapcsolódó munkád megegyezik a mennyből alászálló hatalmas angyal munkájával, aki dicsőségével megvilágítja az egész földet. Sátán látja, hogy elméd fogékony az ő sugallataira, és fel fog használni téged saját pusztulásodra, hacsak az Úr nevében nem töröd szét azokat a bilincseket, amelyek most fogva tartanak.

A vőlegény vacsorájára hívottakról szóló példázatnak semmi köze a te elméleteidhez. Ez Krisztus tanítása, amely érvényes egészen a próbaidő végéig. Te újra meg újra hangsúlyozod ezt a példázatot, és az Írásra hivatkozol, miközben valójában helytelenül értelmezed, és teljesen kiforgatod azt.

Te, a feleséged és Eastman testvérnő azt mondtátok: „Mutassátok meg nekünk az Írásból, hogy tévedünk, és felhagyunk tanításunkkal!” De hogyan bizonyíthatnám a tévedéseket az Írásból, ha ti helytelenül értelmeztétek és alkalmaztátok azt?

Ugyanez a lelkület volt meg a zsidókban is, és ez készítette Krisztust arra, hogy ezt mondja: „Tévelyegtek, mivelhogy nem ismeritek sem az írásokat, sem az Istennek hatalmát.” Azt gondolták, hogy a Messiás az első eljövetelekor letöri a római igát a nyakukról, és megtiszteli Izráelt azzal, hogy a föld minden népe fölé emeli őt. És olyan Szentírási szövegeket kerestek, amelyek alátámasztják ezt. De meg lettek tévesztve. Az Ószövetség próféciait, amelyek Krisztus második, dicsőséges eljövetelére vonatkoznak, az első eljövetelére alkalmazták, és sokan – még a bölcsek és tanultak közül is – meg lettek tévesztve. Tévedésük végzetes volt!^[699]

Többször is megismételted beszélgetésünk során – amelyben igen heves voltál – ezt a mondatot: „Ó, következetesség, te egy gyöngyszem vagy.” Most én is meggyőződéssel mondom ugyanezt neked. Azt állítod, hogy Anna látomásai a

fenevad képének elkészítését a próbaidő lezárulta utánra helyezik. Ez nem igaz! Azt mondod, hiszel a bizonyágtételekben; akkor engedd meg, hogy ebben a kérdésben kiigazítsanak. Az Úr világosan megmutatta nekem, hogy a fenevad képmása még a próbaidő vége előtt el fog készülni, mert ez lesz a nagy próba Isten népe számára, amely során eldől örök sorsuk. A te álláspontod olyan zavaros és ellentmondásos, hogy csak kevesen lesznek megtévesztve általa.

A Jelenések könyve 13. fejezetében ez a téma világosan fel van tárva: „Azután láték más fenevadat feljöni a földből, akinek két szarva vala, a Bárányéhoz hasonló, de úgy szól vala, mint a sárkány; És az előbbi fenevadnak minden hatalmasságát cselekszi ő előtte; és azt is cselekszi, hogy a föld és annak lakosai imádják az első fenevadat, amelynek halálos sebe meggyógyult vala.” Ezután bemutatja azt az erőt, amely csodákat tesz: „És elhitei a földnek lakosait a jelekkel, amelyek adatának neki, hogy cselekedje a fenevad előtt; azt mondván a föld lakosainak, hogy csinálják meg a fenevadnak képét, aki fegyverrel megsebesített vala, de megelevenedett. És adaték neki, hogy a fenevad képébe lelket adjon, hogy a fenevad képe szóljon is, és azt művelje, hogy mindazok, akik nem imádják a fenevad képét, megölessenek, Azt is teszi mindenkivel, kicsinyekkel és nagyokkal, gazdagokkal és szegényekkel, szabadokkal és szolgákkal, hogy az ő jobb kezükre vagy a homlokukra bélyeget tegyenek; És hogy senki se vehessen, se el ne adhasson semmit, hanem csak, akin a fenevad bélyege van, vagy neve, vagy nevének száma.”^[700]

Ez az a próba, amin Isten népének át kell mennie, mielőtt el lennének pecsételve. Mindazok, akik hűségüket Isten törvényének megtartásával és a hamis szombat elutasításával bizonyítják, az Úr, a Mindenható Isten zászlaja alá gyűlnek, és megkapják az élő Isten pecsétjét. Azok viszont, akik elhagyják az isteni eredetű igazságot, és elfogadják a vasárnapot, mint nyugalomnapot, a fenevad bélyegét fogják megkapni. Mi szükség lenne erre az ünnepélyes figyelmeztetésre, hogy ne fogadják el a fenevad bélyegét, ha minden szent el van pecsételve az új Jeruzsálem számára? „Ó, következetesség, te egy gyöngyszem vagy.”

Te az ószövetségi engedetlen próféta történetét vetted elő, és White testvérnőre alkalmaztad. Azt mondtad, hogy nagyon őszinte, de mégis egy megtévesztett próféta. Ezért nem tud a Szentlélek bizonyágtétele semmilyen hatást gyakorolni rád. Megmutatta-e az Úr neked vagy a lányodnak, a feleségednek vagy gyermekeidnek, hogy White testvérnő miben volt engedetlen? Ha eltért Isten útjától, meg tudod mondani, miben? Az én kötelességem világos nyilatkozatokat tenni saját álláspontommal kapcsolatban; mert te félreértelmezted a bizonyágtételemet, elferdítetted valódi jelentését, és minden alkalommal előhozod a nevemet, amikor azt gondolod, hogy ezzel súlyt adhatsz a szavaidnak. De, amikor a bizonyágtételek nem egyeznek elméleteiddel, figyelmen kívül hagysz, mert „hamis próféta” vagyok! Sokféle módja van az igazság elvetésének.^[701]

Úgy tűnik, van benned valamiféle keserűség Uriah Smith testvér és néhány

más testvérünk iránt, és családjában is ezen érzések alapján beszéltél, így befolyásolva őket. Az Úr úgy látta jónak, hogy tanácsot adjon Smith testvérnek, és megfeddje őt, mert hibázott. De vajon ez annak a bizonyítéka, hogy Isten elhagyta őt? Nem! „Akiket én szeretek, megfeddem és megfenyítem: légy buzgóságos azért, és térj meg.” Az Úr megfeddi népét hibáiért, de ez vajon azt jelenti, hogy elvetette volna őket? Nem! Vannak hibák az egyházban és az Úr rámutat ezekre a maga által kiválasztott eszközökön keresztül, nem mindig a bizonyágtételek által. Most akkor ragadjuk meg ezeket a feddéseket, nagy jelentőséget tulajdonítva nekik, és mondjuk azt, hogy Isten már nem osztja meg világosságát és szeretetét ezekkel az emberekkel? Nem! Éppen az a munka, amit Isten igyekszik elvégezni értük, bizonyítja, hogy szereti őket, és el akarja őket vonni a veszély ösvényeiről.

Isten szólt veled kapcsolatban is. Azt, amit te mennyei világosságnak nevezel, Ő sötétségnek mondta, és a belőle születettek látomásokról, azt mondta, hogy megtévesztések. Elfogadod ezt a bizonyágtételt? Komolyan veszed-e, amit az Úr White testvérnő által szólt, vagy inkább elveted az Ő szavát? Ugyanolyan gyorsan fogod-e idézni és nagy jelentőséget tulajdonítasz ennek a bizonyágtételnek is, mint ahogy tetted a feddő bizonyágtételekkel, amelyek testvéreidhez szóltak, akik bizonyos dolgokban hibáztak? „Ó, következetesség, te egy gyöngyszem vagy!” [702]

1890. augusztus

116. levél, 1890. – O.A. Olsen-nek címzett levél

Kedves Olsen testvér!

A bizonyágtételt, amelyet borítékba tettem kifejezetten az ohio-i konferenciának írtam, de az Úr megmutatta nekem, hogy ennek a konferenciának megdorgált gonoszságai, más konferenciákban is jelen vannak. A gyülekezeteknek személyes kegyességre, valamint Jézus Krisztus igazságának és ismeretének mélyebb, sokkal mélyebb megtapasztalására van szükségük. Az ellenálló lelkiület, amely Krisztus igazságának, mint egyetlen reménységünk bemutatásával szemben nyilvánult meg, megszorította Isten Lelkét. Ennek az ellenállásnak az eredménye tette szükségessé, hogy a témát még kitartóbban és még határozottabban mutassuk be, így ösztönözve a téma mélyebb kutatását; olyan érvek feltárását, amelyekről maguk a hírnökök sem tudták, hogy ilyen szilárdak, teljesek és megalapozottak a hit általi megigazulás és Krisztus, mint egyetlen reménységünk tekintetében. A kérdés sok elme előkerült. A szomorú valóság azonban az, hogy néhányan, akiknek a hit általi megigazulás tiszta világosságában kellett volna állniuk, a vitás kérdésben az ellenség oldalán munkálkodtak.

Nagy fájdalmat okozott az a tény, hogy azok, akiknek Sion falain határozott hangon kellene megfújniuk a kürtöt, – teljes összhangban azzal a munkával, amelyet a jelen időben kell elvégezni, hogy felkészítsék a népet az Úr napján való megállásra – azok sötétségben vannak, és az őrhelyre álltak, hogy elzárják az utat, és zűrzavart, félreértést idézzenek elő. Sátán látja eljött az ideje, hogy támadásba lendüljön. Fanatizmus és tévtanok uralkodnak el, és akiknek a világosságban kellett volna állniuk, és hangjukat a téma helyes oldalán hallatni, a rossz oldalán állnak, ellenállva annak, ami Istentől jött. Sokan úgy érzik, hogy [Jones és Waggoner] álláspontja téves, és így kiáltanak: „Vigyázat, veszély, fanatizmus!”, holott szó sincs hitehagyásról és vakbuzgóságról. De amikor majd ezek a gonoszságok valóban megnyilvánulnak, és ők felismerik a veszélyt, és megpróbálják elkerülni azt, nem fogják tudni. Sokan megrögzülnek a tévedésben, és azt fogják mondani, hogy ugyanígy tettek akkor is, amikor az Úr üzenetet küldött népéhez. ^[703]

Akkor is tévedtek, és most is tévednek. Nem fogják felismerni a Lelket, sem azt, amit mindig olyan tiszta hangon kellene hallaniuk, hogy felfigyeljenek rá, amikor elhangzik. Az üzenet nem bír azzal a súllyal, amit a befolyás ad meg neki. Sátán elérte, hogy minden a saját terve szerint alakuljon. Mivel White testvérnő

bizonyágtétele nem egyezett az ő nézeteikkel, a bizonyágtételeket figyelmen kívül hagyták, kivéve, ha az ő eszméiket támogatták. Olyan kitartóan követték saját útjukat ebben az irányban, hogy ha esetleg feddés hangzana el a jövőben megnyilvánuló gonoszságokkal szemben, az érintettek azt mondhatták majd: „White testvérnő bizonyágtételei már nem megbízhatóak. Uriah Smith, Butler és más vezetők már nem bíznak bennük.” Ezek a vezetők elvetették a magot, és az aratás egészen biztosan nem marad el.

Olyan botránykövet állítottak a gyülekezetek elé, amelyet nem lehet könnyen eltávolítani, és ha azok, akik ezt a követ odatették nem eszmélnek rá, hogy mivel szomorították meg Isten Lelkét, és nem vallják be vétkeiket, akkor bizonyosan még sűrűbb sötétséget vonnak lelkük köré. Megvakulnak, és a világosságot sötétségnek, a sötétséget világosságnak mondják majd, az igazságot hazugságnak, a hazugságot pedig igazságnak. Nem fogják felismerni a világosságot, amikor eljön, hanem harcolni fognak ellene. Ami a bizonyágtételeket illeti, Isten már megadott nekik minden világosságot, amivel rendelkezhetnek. Ez a világosság az, amit ők félredobtak, mint amely méltatlan a figyelmükre. Olyan állapotba hozták a gyülekezeteket, hogy ha valamiféle feddés hangzik el a tévelygőkkel szemben, azonnal azokra a vezetőkre hivatkoznak, akik megvetik a bizonyágtételeket. És miközben többé nem látnak kísértést ott, ahol már nem dorgálják őket, csak kevés bizalmuk van azokban a férfiakban, akik szembeszálltak azzal, amit ők igazságnak tartanak. Így, még ha ezek a férfiak elvben helyes dolgokat mondanának és tennének is, egyesek szemében az semmilyen súllyal nem bírna. Ily módon az ellenség munkája azt eredményezte, hogy Isten munkáját nem tekintik nagy jelentőségűnek. Amikor majd felismerik ezt, és megvallják tévedésüket, akkor az Úr képes lesz meggyógyítani a sebeket, és vereségük győzelemmé válhat. De amíg ebben az állapotban maradnak, mint amelyben most vannak, addig Isten munkáját nem becsülik meg, és az eredmény zűrzavar és az egység hiánya lesz. [704]

A bizonyágtételt borítékba zárva küldöm neked. Talán hatással lesz néhány őszinte szívű emberre, figyelmezteti őket, hogy kijavítsák hibáikat, és elinduljon egy reform az életükben. Ceruzával kihúzhatod belőle a személyes részeket, és felolvashatod a sátoros összejegyzésen, ha úgy ítéled, hogy az alkalmas. A te belátásodra bízom.

Élvezem a friss levegőt. Örültem volna, ha legalább egy hónapot itt töltöttél volna, hogy megerősödj, mielőtt beköszönt a hideg évszak. Seholy sem találtam ilyen tiszta levegőt. Kérdeztem Willie-t, hogy nem tudnának-e itt eltölteni egy kis időt. Willie minden szükséges segítséget megkaphat az íráshoz, majd körbejárhatjátok a környéket, és megnézhetitek, mit kínál Petoskey és a környező üdülőhelyek. Ha ez a hely több ezer mérföldre lenne, és lehetőség kínálkozna az igazság előmozdítására, több ezer dollárt költenénk arra, hogy kihasználjuk az alkalmat. De mivel itt van a közelünkben, figyelmen kívül lett hagyva, és semmit

sem tettünk. Azt hiszem, itt az ideje, hogy kiküldjünk munkásokat, könyvevangelistákat és mindazokat, akiknek már három hónappal ezelőtt itt kellett volna lenniük, és komoly munkát végezniük. De már annyit beszéltem erről, hogy itt most megállok. Minden, amit tehetek, hogy bemutatom előtted a dolgokat. Remélem és imádkozom, hogy az Úr szilárd érdeklődést fog kelteni a hazai misszió iránt, amely súlyosan el van hanyagolva.

Isten és az Ő munkája iránti szeretettel, hűséges maradok a kötelességhez,

Ellen G. White [705]

Petoskey, Michigan, 1890. augusztus 27.

67. levél, 1890. – A szolgálatban álló testvéreknek

Kedves testvéreim, akik részt fogtok venni az oaklandi összejövetelen!

Mélységesen elkötelezett vagyok Isten ügye iránt, és nagyon szeretném, hogy sikerrel járjon a Csendes-óceán partvidékén. Mióta visszatértünk Európából Kaliforniába – akárcsak a Sziklás-hegységtől keletre – olyan állapotok uralkodtak, amelyek ötvenszer nehezebbé tették a munkámat, mint amilyen egyébként lett volna. Voltak okok, amelyek Isten előtt igen kellemetlen állapotot idéztek elő.

A két évvel ezelőtti, Kaliforniában tartott összejövetelen az Úr munkálkodott közöttünk. Az összejövetel utolsó estéjén komolyan kerestük Istent. A szívek megtörték, ahogyan az Úr Lelke áthatotta az összejövetelt. Hajnali három órakor, mielőtt véget ért volna az alkalom, alázatos és engedelmes szívvel imádkoztunk, hittel, hogy Isten értünk, velünk és általunk munkálkodik. Részt vettünk a minneapolis konferencián. Ennek a konferenciának a története örökre bevonult az örökkévalóságba a maga feljegyzéseivel és beszámolóival együtt, és amikor eljön az ítélet napja, és megnyitvatnak a könyvek, egy olyan történet lesz benne feljegyezve, amelyet a konferencia számos résztvevője nem szívesen lát majd viszont.^[706]

Ezen a konferencián több alkalommal különleges világosságot kaptam a mennyből. Soha nem éreztem olyan határozottan Isten Lelkének munkáját rajtam, mint ott. Tudom, hogy az Úr angyalai mellett álltak, hogy segítsenek. Az Igazság Napjának fényes világosságában álltam, de a konferencián uralkodó lelkület nem az Úrtól származott. Határozott bizonyágtételt kellett továbbítanom az ott uralkodó lelkület ellen, és azóta az Úr minden olyan összejövetelen munkálkodott, amelyen részt vettem – de a bizonyágtételemet közömbösen fogadták, mintha csupán mesék lettek volna. Azzal vádoltak, hogy a fiam, William C. White, A.T. Jones és E.J. Waggoner befolyása alatt állok. Amint testvéreim ilyen gondolatokat fejeznek ki, nyilvánvalóvá teszik ...

[a levél többi része hiányzik] ^[707]

Battle Creek, Michigan, 1890. szeptember 17.

36a. levél, 1890. – J.S. Washburnnak

Kedves Washburn testvér!

Ma reggel kaptam meg leveledet, és még a mai napon válaszolok rá. Az újságcikk válasz volt leveledre. Magánlevélként írtam jóval a Review-ban való megjelenése előtt, de amikor felolvastam néhány testvérnek, szorgalmaztak, hogy tegyem közzé a folyóiratban, hogy másoknak is hasznára legyen, és én beleegyeztem. Nem tudom miért késik a megjelenése, de azt gondolom, hogy a munkatársaim véletlenül nem értették meg, hogy ezt a cikket nem lehet halogatni.

Ami a washingtoni látogatásunkat illeti, úgy fogunk tenni, ahogy mondtuk, ha Isten is úgy akarja. Próbára teszi majd az erőmet ez az utazás, megpróbáltatás lesz számomra. A kaliforniai betegeskedésem óta nem tartottam beszédet Battle Creekben. Nem érzek indíttatást, hogy gyengességemben ott beszéljek, ahol már olyan sokat beszéltem. Ott, ahol Isten Lelke kiáradt rám, támogatást kaptam, és az Ő ereje megnyugodott rajtam. Néha úgy éreztem, természetfeletti erőm van arra, hogy elmondjam közvetlen bizonyágtételeimet, ahogyan Ottawában is tettem.

Abban a huszonegy napban, amíg a lelkészképző tartott, huszonegy alkalommal beszéltem, és Isten ereje és Lelke éjjel-nappal velem volt. A lelkem nem talált nyugalmat. Utolsó beszédem után azonban úgy éreztem, hogy teljesítettem kötelességemet. Nem volt már mit mondanom sem a gyülekezetnek, sem a lelkészek számára. Kaliforniából való visszatérésem óta nem jártam a tabernákulumban. Több héten át nem tudtam beszélni, mert a szívem olyan gyenge volt, hogy alig tudtam néhány szót kimondani, és alig tudtam befejezni egy-egy mondatot, mielőtt a légzésem ereje elhagyott volna. Egyszer Ceresco-ban, egyszer pedig Bedfordban beszéltem ilyen gyenge állapotban.^[708]

Ezután Battle Creekből Petoskey-be utaztunk. Nyolc héten keresztül minden szombaton beszéltem ott, egy szombati nap és még három estén kívül. Nagy szabadsággal szólhattam. Isten áldása megnyugodott rajtam és a hallgatókon. Kétszer beszéltem Harbor Pointban is, tizennégy mérföldre Petoskey-től. A múlt vasárnap este nagy szabadsággal beszéltem a szanatóriumban. Részt veszek kisebb gyülekezetek összejövetelein, de úgy érzem, nincs erőm olyan gyülekezetben munkálkodni, amely olyan gazdagon részesült a bizonyágtételeimben, és mégis szembefordultak az üzenetemmel, szívük nem lágyult meg, hogy feladják ellen-

állásukat, semmibe véve mindazt, amit az Úr, az erő és a Lélek bizonyságaként adott nekem elmondani. Nincs reményem, hogy bármi, amit még mondanék, segítene rajtuk. Ellenálltak Isten Lelke hívásainak. Nincs reményem, hogy az Úrnak lenne még valami a tarsolyában, amivel megtörje ellenállásukat. Isten kezébe helyeztem őket, és ha Istentől nem kapok egyértelmű megbízást, hogy szóljak a tabernákulumban, nem fogok semmit mondani, amíg azok, akik elállták az utamat, szabaddá nem teszik előttem az utat. Ha eddig nem ismerték fel Isten Lelkét az általam átadott üzenetekben, akkor most még kevésbé fogják felismerni Őt, mert nincs erőm harcolni az ellenállás lelkületével, a kételyekkel és hitetlenséggel, amelyek úgy elzárták a lelküket, hogy nem képesek meglátni a jót. Sokkal nagyobb szabadságom van, amikor hitetlenekhez beszélek. Ők figyelnek. Isten Lelke megérinti őket, és ezt mondják: „Úgy tűnik, hogy ezek a szavak Isten Lelkének ihletése alatt hangzottak el.” Ó, a világon nincs nehezebb annál, mint ott szólni, ahol nagy világosság érkezett a felelős pozícióban lévő férfiakhoz! Ők világosságot kaptak, de inkább választották a sötétséget, mint a világosságot. ^[709]

Nagy fájdalom van bennem a szívek megkeményedése miatt, amely rombolja a gyülekezeteinket. Ez különösen azoknál nyilvánul meg, akik a legnagyobb világosságot kapták. Lelki vakságuk a rájuk ragyogó világosság mértékével arányos. Hogy mi lesz a vége ennek a makacs hitetlenségnek, az csak ezután derül ki.

Hálát adok az Úrnak, hogy munkálkodik Washingtonban. Remélem, megmaradtok az Igazság Napjának tiszta sugaraiban, hogy Jézus Krisztus arcának világossága erőteljesen ragyogjon szívetekre, hogy visszatükrözhesse másokra ezeket a fényes sugarakat.

Fájdalommal tölt el, hogy ennyi előítéletet és farizeusi lelkületet látok. Ó, bárcsak testvéreink a munkában hajlandók lennének tágítani látásmódjukat, és nem lennének ilyen szűklátókörűek és korlátoltak! Sok lélek fog jönni más felekezetekből, és a tizenegyedik órában elfogadják majd a teljes igazságot, mert ők nem sorakoztak fel a mennyből jövő világosság ellen, hanem a kapott világosság szerint éltek, míg azok, akik nagy világosságot, nagy kiváltságokat és lehetőségeket kaptak, de nem a kapott világosságban éltek, és nem jártak benne, le fognak maradni az úton. Az ő világosságuk egyre halványabbá válik, míg végül kialszik a lámpásuk, mert hiányzik a kegyelem olaja az edényeikből.

Szeretett testvérem, járj alázatosan Istennel! Minél kevésbé értékeled önmagad, annál inkább fogod értékelni Jézust! Bárcsak mindannyian mindig szem előtt tartanánk azt az értéket, amelyet az Úr tulajdonít az embernek! Ő így szól: „Kövess engem, és elvezetlek az igazság magasabb helyeire!” Isten gondviselésének könyveiben a kegyelem minden alattvalójának ott van a maga oldala, és Ő név szerint ismeri valamennyit. Egyikük sincs elfelejtve az Isten gondolataiból! A könyvben, a neki kijelölt oldalon, fel van jegyezve élettörténetének minden részlete, még a fején lévő hajszálak száma is. Az Úr azt szeretné, hogy én és te,

testvérem, egyre közelebb kerülünk hozzá, amikor elmélkedünk jellemén, jóságán és szeretetén.^[710]

Az Úr világosságról világosságra vezeti az Ő népét. Isten megközelíthetetlen világosságban lakik, de körülveszi Őt tízezerszer tízezer és ezerszer ezer szent és boldog lény, akik mind arra várnak, hogy teljesítsék parancsait. Ezek a lények nem tétlenek, hanem Isten hatalmas birodalmának más világaival állnak kapcsolatban. A mi kis világunk csak egy atom az Úr országában. Mindenféle isteni és emberi közvetítőkön keresztül igyekszik megmenteni. Trónjáról lehajolva figyeli minden élőlény mozdulatait, miközben könyveiben feljegyzi minden tettüket. Mennyei közvetítőkön keresztül felemeli az elnyomottakat, és minden léleknek megmutatja azt az utat, amely a mennyei hajlékokhoz vezet.

Ha az emberek együttműködnének Istennel, akkor az Ő trónjától áradó világosság az élet valamennyi fő és mellékútján látható lenne. Minden lehetséges azok számára, akik kapcsolatban vannak az Igazság Napjának fényes sugaraival.

Ki láthatja előre a végtelen szeretet ajándékait? „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” Isten nem azért szerette a világot, mert elküldte Fiát, hanem azért küldte el Fiát, mert már előtte szerette a világot, – hogy az emberiségbe öltözött istenség elérhesse az emberiséget, miközben az istenség a Végtelenbe kapaszkodik. Bár a bűn szakadékot vont ember és Isten közé, az isteni jóakarát olyan tervet készített, amely képes volt hidat építeni a szakadék fölé.^[711] És milyen anyagból épült ez a híd? Sajat lényének egy részéből – az Atya dicsőségének visszatükröződése jött el ebbe az átok sújtotta és pusztuló világba, és isteni jelleme, isteni teste által hidat épített a szakadék fölé, és megnyitott egy csatornát az ember és Isten közötti kapcsolat számára. A menny ablakai megnyíltak, és az isteni kegyelem cseppjei gyógyító áradatként hullottak erre a sötét világra. Micsoda szeretet! Milyen fenséges és kimondhatatlan szeretet!

Ha Isten kevesebbet adott volna, nem lehetett volna megmenteni bennünket. De olyan bőséggel ajándékozta meg világunkat, hogy nem lehet azt mondani, hogy még jobban szerethetett volna minket. Milyen oktalanság azt hinni, hogy az első próbaidő után majd lesz egy második is! Isten az Ő nagyszabású tervének teljességében minden jóindulatát felkínálta, amikor az egész mennyet egyetlen nagy Ajándékban adta oda az embernek. Csak az áldozat értékének megértése által ragadhatjuk meg a felfoghatatlant.

Ó, Isten szeretetének szélessége, hosszúsága, mélysége és magassága! Melyik véges lény képes ezt felfogni? Istennek hatalmas munkát kellett elvégeznie, olyan nagyságút, hogy az áldozat teljessége révén az embernek ne legyen oka attól félni, hogy bűne túl nagy ahhoz, hogy a Fia áldozata megválthassa őt. Isten igényt tart az ember minden érzésére, egész szívére, egész lelkére, egész elméjére és egész erejére. Ő igényt tart mindenre, ami az emberré, mert kiárasztotta a menny teljes

kincsét azáltal, hogy mindent nekünk adott, ami az Övé anélkül, hogy visszatar-
tott volna bármit is abból, amit a menny adhatott.

Testvérem, merítsd az énedet Krisztusban! Magasztald Őt, szemléld az Ő
jellemét, növekedj az Ő jelleme szerint; Krisztus jelleme az Ő dicsősége. Nekünk
egyre inkább az Ő isteni hasonlatosságára kell növekednünk, míg nem eljutunk
„az Ő megismerésének egységére, érett férfiúságra, a Krisztus teljességével ékes-
kedő kornak mértékére.” Amikor írni kezdtem erről a témáról, gondolatban
egyre tovább és tovább mentem, megpróbálva túllépni az utolsó határon is, de
nem sikerült.^[712] Amikor a mennyei hajlékokba jutunk, Jézus maga vezeti majd
az Atya elé azokat, akik fehér ruhába öltöztek, és megmosták ruháikat a Bárány
vérében. „Ezért vannak az Isten királyi széke előtt; és szolgálnak neki éjjel és nap-
pal az ő templomában; és aki a királyi székben ül, kiterjeszti sátorát felettük. Nem
éheznek többé, sem nem szomjúhozhatnak többé; sem a nap nem tűz rájuk, sem
semmi hőség. Mert a Bárány, aki a királyi széknek közepette van, legelteti őket, és
a vizeknek élő forrásaira viszi őket; és Isten letöröl minden könnyet a szemükről.”

Dicsérjük Istent! Magasztaljuk az Ő szent nevét! Alázzuk meg énünket, és
magasztaljuk Jézust, mert Ő méltó a dicséretre! Kapaszkodjatok erősen Jézusban!
Egy pillanatra se lazítsátok meg a Vele való kapcsolatokat! Őbenne van az erő-
tök! Ő nem hagy el benneteket, ha bizalmatokat Belé vetitek.

Szeretettel köszöntöm feleségedet, és imádkozom, hogy együtt járjatok és
őrizzétek az Úr útját!

A ti hűséges testvéretek a hitben: Ellen G. White

Kedves Testvérem!

Nagy nehézségek között írtam ezeket a sorokat, mert hol a varrónő, hol a
látogatók voltak nálam, és nehezen döntöttem, hogy elküldjem-e a levelet. Mivel
a másoló munkatársam szeme gyulladt, és én el kell induljak Ceresco-ba, ahol
szombaton és valószínűleg vasárnap is beszélek majd, kérlek, nézd el a helyesírási
hibákat.

Ellen G. White ^[713]

Battle Creek, Michigan, 1890. szeptember 18.

20. levél, 1890. - O.A. Olsen-nek címzett levél

Kedves Olsen testvér!

Elmémet nyugtalanítják a Michiganben és más konferenciákon zajló események. Michigan azonban a nagy szíve a munkának; itt összpontosulnak azok az erők, amelyek döntő befolyást gyakorolnak minden konferencián a mű minden ágára. Az Úr újra meg újra megmutatta nekem a Battle Creek-i kiadó lelki állapotát. Nagyon szomorú képet láttam.

A felelősség olyan emberek vállán nyugszik, akiknek nincs tapasztalatuk a munka kezdetéről és előrehaladásáról. Amadon testvérnek és Smith testvérnek megvan ez a tapasztalata, de az ellenség csapdába ejtette Smith testvért, és jelenlegi állapotában nem tudja tisztán megszólaltatni a trombitát. Butler testvér is ugyanebben az állapotban van. Egyikük sem képes segíteni ott, ahol segítségre van szükség. Magatartásukkal ők és sokan mások hatástalanná tették azokat az üzeneteket, amelyeket az Úr negyvenöt éven át adott népének. Isten nemtetszése van mindkettőjükön, mégis Smith testvért tanítói tisztségbe helyezték, hogy formálja a diákok szemléletét, jóllehet köztudott, hogy ő nem jár a világosságban; nem Isten utasítása szerint munkálkodik. A hitetlenség magjait veti, amelyek kikelnek és lesznek lelkek, akik learatják annak gyümölcsét.

Nem ismerek egyetlen férfit sem, akinek hosszú tapasztalata volna az üzenet kezdetétől fogva, és aki most hallatná a hangját, vagy befolyásával Istennek a jelen időre szóló ügye mellett kiállna. Lunt testvér kivételével szinte mindnyájan a sírjukban nyugosznak. Smith testvér, Amadon testvér és Loughborough testvér azok, akik még életben vannak, és tapasztalatból ismerik azt a munkát, amelyet az Úr jóakarata bízott rám.^[714] Smith testvér elutasítja az Istentől kapott világosságot, amely helyreigazítaná őt; hiányzik belőle a készség, hogy bűnvallással kijavítson bármit is a múltban követett rossz útjai közül, és így akadályokat gördíthetne az elé, aki veszélyes ösvényekre vezetni őt.

Bárhová is megyek, ellenvetéseket hallok a bizonyágtételekkel szemben. Az emberek Smith és Butler testvérré hivatkoznak. „Ők nem hisznek a bizonyágtételekben. Elutasítják White testvérnő feddését, amelyet cselekedeteik miatt intézett hozzájuk. Hát nem rátermett férfiak ők? Nemde magas tisztségeket töltenek be Isten művében?” Így a megdorgáltak a kétely és a hitetlenség magjait

hintik az emberek elméjébe. Ezek a férfiak évek óta akadályozzák azt a munkát, amely által az Úr azt akarja, hogy ébren tartsa az egyház figyelmét, és megtisztítsa azt a tévedésektől.

Nagy felelősséget helyeznek olyan férfiakra, akik nem szentelték magukat Istennek és tapasztalatlanok. Tanácskozásaink során, amikor a munka lényeges kérdéseiről van szó, döntéseik nem megalapozottak, következetesek és tiszták. Egy olyan csoport kezébe került a nevelés és a formálás munkája, amely nem tud semmit arról a küldetésről, amelyet az Úr kezdettől fogva rám bízott. Ha Smith testvér ott állt volna, ahol az Úr látni akarta őt, – ha évek óta világosságban járt volna –, akkor a befolyása erőteljes, jó hatást gyakorolt volna. De Smith vakságban van, és ő ezt nem is érzékeli. Az Úr megmutatta nekem, hogy Smith jelenlegi helyzetét kihasználva, Sátán kísértéseket készített neki, hogy bezárja a lelkét, és ha nem mentik meg, az igazság zászlaját többé nem ő fogja magasra emelni. Más kezek fogják továbbvinni a szent művet a beteljesedés felé. Butler testvér is ugyanebbe a helyzetbe kerül. Az Úr világosan megmutatta ezt nekem az elmúlt évek során. Ők hűtlenek; nem működnek együtt üdvösségünk Fejedelmével, és nem tartanak lépést Isten gondviselésével.

Isten műve előrehalad; az igazság győzedelmeskedni fog. De ha ezek a férfiak elutasítják Isten dorgálásait, amit nekik küldött, és nem állnak határozottan a helyes oldalra – miután olyan sok világosságot kaptak –, akkor olyan sötétségben maradnak, amely arányos lesz a megvetett világosság mértékével, amelyben Isten jártni szerette volna őket, de amelyet visszautasítottak, mert nem egyezett az elképzeléseikkel.^[715] Emberi érzések, előítéletek és hamis elképzelések beszenyeyezték a jellem aranyát; a tiszta arany elsötétült. Nem végzik el azt a munkát, amelyet elvégezhetnének Isten ügyében a mű befejezéséig, mert nem engedik, hogy megjobbítsa őket az a világosság, amelyet az Úr az ösvényükre bocsátott. A hitben gyengéket megtevesztik és elbukásra készítetik a hitetlenség sötét hegyein – sőt ők maguk is annyira vakok, hogy az Úr angyala ezt mondja róluk: „És nem tudod.”

Vannak, akik teljesítik kötelességeiket a nagy műben, de mégsem járnak a világosságban. Ezek a férfiak formálják és irányítják egyesek lelki tapasztalatát. Vezetniük kellett volna őket és hűséges őrszemként tiszta hangon kellett volna megszólaltatniuk a harsonát, de ehelyett zavart keltenek az emberek elméjében, és kioltják Isten népének hitét azokban az üzenetekben, amelyeket Isten feddésként és figyelmeztetésként küldött. A Lélek bizonyágtételeit, amelyek a tévelygő helyreigazítását szolgálnák, úgy kezelik, hogy kételyt ébresszenek sokak elméjében eredetük valódiságát illetően, és Isten hangját figyelmen kívül hagyják – pontosan úgy, ahogy Sátán akarja.

Most rátérek a lényegre. Loughborough testvér határozottan kiállt a bizonyágtételek mellett. Vajon nem kellene nagy gondot fordítanunk azokra, akiknek van bátorságuk hűségesnek maradni? Nem kellene-e olyan tisztségbe helyezni,

ahol a legtöbb jót teheti? Miért kellene őt felkérni egy nebraskai pozíció betöltésére? Miért kellene őt arra a nehéz és fárasztó területre küldeni? Nem látok ebben világosságot, és szeretném, ha újragondolnád ezt a kérdést.

Loughborough testvér befolyása értékes a gyülekezeteinkben. Éppen egy ilyen emberre van most szükség, olyanra, aki rendíthetetlenül kiállt amellet a világosság mellett, amelyet Isten adott az Ő népének, miközben sokan megváltoztatták meggyőződésüket erről a mennyei eredetű munkáról.^[716] Azt mondom, engedjük, hogy Loughborough testvér végezze el azt a munkát a gyülekezetekben, amelyre oly nagy szükség van. Az Úr akarja, hogy az ő hangja úgy hallasék, ahogyan János apostol hangja hallatszott - arról tehet bizonyosságot, amit látott, amit hallott, és amit személyes tapasztalatból ismert a hármass angyal üzenet kezdetétől és előrehaladásától fogva.

Úgy vélem, hogy Butler, Farnsworth, Smith testvér és még sok más lelkes álláspontjának és munkájának célja az, hogy megingassák Isten népének hitét azzal, amit mondanak, de inkább nem kellene mondaniuk, viszont nem mondanak el olyan dolgokat, amiket pedig el kellene mondaniuk. A dolgoknak ez az állapota - a hitetlenség, az előítélet és a farizeizmus - erjeszti a gyülekezetet.

Isten szólt, de ők nem hallják az Ő hangját. Minden bizonyítékot megkaptak, amit csak meg lehet kapni a Szentlélek gyümölcsseinek megnyilvánulásaiban, amelyek ezeket az üzeneteket kísérték, de ők behunyták a szemüket, hogy ne lássanak, és megkeményítették a szívüket, hogy ne érezzenek. Megszomorították Isten Lelkét, felfogásuk pedig annyira eltompult, hogy ennek nincsenek is tudatában.

Olsen testvér, találjatok valaki mást a nebraskai munkára, és hagyjátok, hogy Loughborough testvér olyan tisztséget töltsön be, amely neki való, és Kálebhez hasonlóan lépjen elő, és tegyen határozott bizonyosságot a hitetlenség, a kétely és a gyanakvás ellen! Azt a földet el bírják foglalni. Isten ezt mondta Kálebről: „De az én szolgálmat, Kálebet [...] tökéletességgel követett engem, beviszem őt arra a földre” (4Móz 14:24). Nagy szükség van ma gyülekezeteinkben olyan emberekre, mint Káleb.

Valamit tenni kell a gyülekezetekért, hogy legyőzzék ezt a romlott, hitetlenséggel teli állapotot, hogy a gyülekezetek ismét erőteljesek és gyümölcsözők lehessenek. Teljes szívből kell követnünk Krisztust. Kérlek, imádságos lélekkel gondolkodjatok el ezen a helyzeten! Ne kötözzétek Loughborough testvért valamely konferenciához!^[717] Ha van ereje ahhoz, hogy elmenjen Nebraskába, akkor ugyanúgy van ereje Kaliforniára is. Most arra kell bátorítanunk Loughborough testvért, hogy tegyen meg mindent, hogy tapasztalata a lehető legszélesebb körben szolgálja Isten ügyét.

Sok a hanyag munka mindenfelé, és az utóbbi évek erőfeszítései arra irányultak, hogy megvakítsák Izrael szemeit és ne lássa meg hibáit. Isten pedig visszavonja tőlük Lelkét, és a sötétség beborítja őket, mint régen a zsidó népet.

Most nem arra van szükségünk, hogy megtanuljunk ékesen, mesterien cáfolni, hanem a szív erejére van szükség, hittel Istenhez emelt imára megtérítő erőért és teljes kegyességért. Félig megtért emberekből bőven van, de olyanokból, akik egyedül Jézust szeretik, ritkán akad. Nem az elme erejére van most szükség, nem is a pénztárca erejére, hanem a szív erejére – erre van most szüksége a népnek!

Azt mondom, adjatok Loughborough testvér mellé olyanokat, akik együtt tudnak munkálkodni vele, és engedjétek, hogy Michigan államban végezze a munkáját, gyülekezetről gyülekezetre. Hagyjátok, hogy tapasztalatai, valamint az Istentől kapott segítség által erősítse meg a nép ingadozó hitét, akik elbizonytalanodtak, mert az örök nem határozott hangon fújják meg a trombitát. Mindent meg kell tenni a michigani gyülekezetekért, hogy a megmaradt haldoklók megerősödjenek. Miért ne bátorítanánk Loughborough testvért és Lunt testvért, hogy jöjjenek Michiganbe, és ebben az államban végezzenek munkát? Mindketten hasonló szolgálatot tudnak végezni; bizonyosságot tudnak tenni mindarról, amit láttak, hallottak, tapintottak és tapasztaltak. Ezzel a munkamódszerrel többet tudnak tenni, mint a tábori összejövetelek egész időszaka során, mert a népnek személyes erőfeszítésekre van szüksége, olyan szavakra és befolyásra, amelyek megerősítik a most kételkedők hitét.

Az Úr adjon bölcsességet ebben a kérdésben, de nem érzem, hogy bölcsen cselekednél, ha Loughborough testvért Nebraskába küldöd. Határozott bizonyosságokra van szükség a gyülekezeteinknek a Szentlélek által adott bizonyágtételek védelmében.^[718] Vajon Isten népe elfogadja ezeket a bizonyságokat? Gondolj erre komolyan! Az Úr segítsen téged döntéseid meghozatalában – ez az én imám.

Ellen G. White ^[719]

Battle Creek, Michigan, 1890. október 7.

1f. levél, 1890. – A felelős pozícióban lévő testvérekhez

Testvéreim, akik felelősségteljes pozícióban vagytok, veszélyben vagytok! Felemelem szavamat, hogy figyelmeztesselek benneteket. Legyetek éberek! Ha nem virrasztotok, és nem őrzitek meg ruháitokat a világ szennyétől, Sátán lesz a vezéretek. Nincs idő arra, hogy elrejtsetek, kik vagytok; ne legyetek árulók, amikor a küzdelem ennyire kiélezett! Nem most kell letennünk vagy elrejtenuünk fegyvereinket, és előnyt adni Sátánnak a harcban. Sion falain az öröknek teljesen ébernek kell lenniük. Ne szóljatok álmosító szavakat azokhoz, akik veletek együtt őrködnek: „Eljön a reggel s az éjszaka is” (Ézs 21:12). Ha nem kaptok választ, tudjátok meg, hogy az őrző, akit megszólítottatok, nem hűséges. Nincs időnk arra, hogy meggyengítsük erőfeszítéseinket, hogy közömbössé és erőtlenné váljunk; nincs idő arra, hogy elrejtjük magunkat a véka alá, hogy hízogó szavakat szóljunk, és hamisan prófétáljunk. Nem, nem, Sion falain nincs többé hely álmos őrszemeknek! Minden energiát teljes mértékben és maradéktalanul Isten szolgálatába kell állítani. Maradjatok hűségesek, és tegyetek bizonyosságot Isten és az igazság mellett! Ne engedjétek, hogy a világ valamiféle sugallata eltérítsen benneteket az útról! Nincs helye a megalkuvásnak! Egy komoly ügy áll előttünk, amely Isten maradéka számára a föld történelmének végéig döntő fontosságú lesz, mert örök érdekek függenek tőle.^[720] Szüntelenül Jézus Krisztusra kell tekintenuünk, üdvösségünk Fejedelmére. Jézus minden tettével itt a földön egyedül az Atyja dicsőségét tartotta szem előtt. Azt mondta: „úgy cselekszem, amint az én Atyám parancsolta nekem” (Jn 14:31), „ezt a parancsolatot vettem az én Atyámtól” (Jn 10:18). Minden tettével Atyja akaratát teljesítette, és földi élete az isteni tökéletesség megnyilvánulása volt. Az isteni és emberi természet Krisztusban való egyesítése Isten azon szándékát tárja fel előttünk, hogy az embert a lehető legszorosabb kapcsolatba hozza Önmagával. Nélküle nem lehetünk boldogok.

Az első hitehagyás hitetlenséggel és az igazság tagadásával kezdődött. Te-kintetünket rendíthetetlenül Jézusra kell szegeznünk. Amikor eljönnek azok a napok – és biztosan eljönnek –, amikor Isten törvényét lábbal tiporják, akkor az igazak és hűségesek buzgósa megnövekszik, és még buzgóbb, határozottabb lesz, bizonyágtételük pedig erőteljesebb és rendíthetlenebb. De nem szabad semmit sem dacos lelkületből tennünk – és nem is fogunk, ha szívünket teljesen átadtuk Istennek (Róm 13:1–7; Tit 3:1).

Itt az ideje, hogy Isten népe felvállalja a rátartozó kötelességeket. Legyetek hűségesek a kis dolgokban, mert ezek hűséges elvégzésétől függnék a nagy eredmények! Ne hanyagoljátok el azokat a feladatokat, amelyeket meg kell tennetek, csak azért, mert túl kicsinek és jelentéktelennek tűnnek! Töltsetek be minden űrt, javítsátok ki a repedéseket, amint megjelennek! Ne hagyjátok, hogy viszály és széthúzás legyen a gyülekezetben! Mindenki segítse azt, aki segítségre szorul! Oka van a gyülekezeteinkben tapasztalható nagy gyengeségnek, és ezt az okot nehéz eltávolítani. Ez az ok az énünk. Az embereknek nincs sok akaraterejük, de minden akaratukat, amivel rendelkeznek, Istennek kell szentelniük.^[721]

A Sziklára kell esniük, és összetöretniük. Az ént meg kell feszíteni mindazoknak, akik be akarnak menni Isten városának kapuin. Az a heves lelkület, amely felgerjed a gyülekezetben némelyek szívében, amikor valami nem tetszik nekik, nem Krisztus, hanem a Sátán lelkülete. Vajon nincs itt az ideje, hogy visszatérjünk az első szeretethez, és békeességben legyünk egymással? Nemcsak azt kell megmutatnunk, hogy olvassuk a Bibliát, hanem azt is, hogy hiszünk a Bibliában. Ha Krisztussal egységben vagyunk, egymással is egységben leszünk (lásd Jn 13:34; Róm 15:1–5).

Számbeli növekedésünk és a létesítményeink bővülése munkát igényel; teljes odaadásunkat és mély odaszánásunkat követeli. Istennek nincs szüksége megosztott szívű férfiakra és nőkre az Ő művében, akik sem hidegek, sem forrók. Krisztus mondja: „Kivetlek a számból.” Isten olyan embereket hív, akik teljes szívvel szolgálják Őt.

Vannak, akik büszkék arra, hogy nagy óvatossággal fogadják az „új világosságot”, ahogy ők nevezik; az ellenség megvakította őket, és képtelenek felismerni Isten cselekedeteit és útjait. Világosság, értékes világosság árad a mennyből, de ők szembefordulnak vele. Mi következik utána? Elfogadják azokat az üzeneteket, amelyeket nem Isten küldött, így még veszedelmesebbé válnak Isten ügye számára, mivel hamis mércéket állítanak fel. Férfiak, akik nagyon hasznosak volnának, ha hajlandók lennének Krisztustól tanulni és a világosságtól a nagyobb világosság felé haladni, komoly akadályokká válnak bizonyos ügyekben, mindent megkérdőjeleznek és sok értékes időt elfecsérelnék anélkül, hogy bármit is hozzátennének az egyház lelki felemelkedéséhez. Kételyt és félelmet keltenek. Rossz irányba terelik az elméket, és megbízhatatlan javaslatok elfogadására készítetik őket. Nem előrelátók és képtelenek felismerni annak a végét, amit tesznek. Erkölcsi erejüket apróságokra pazarolják; a porszemet akkorának látják, mint a világot, és a világot olyan kicsinek, mint egy porszemet.^[722]

Sokan jobban bíztak és dicsekedtek az emberek bölcsességével, mint Krisztussal és a jelenvaló értékes, megszentelő igazságával. Szükségük van a mennyei felkenetésre, hogy megérthessék, mi a világosság és az igazság. Hálát adnak Istennek, hogy nem korlátozza őket szűklátókörűség, de nem látják az igazság elveinek

mélységét és messzeható voltát, és Isten Lelke nem világosítja meg őket, hogy felfogják a menny nagylelkűségét. Csodálják az ember találmányait és felfedezéseit, de a saját maguk csiholta szikrák fényében járnak, miközben egyre távolabb kerülnek a keresztény élet igaz elveitől, amelyek azért adattak, hogy az embereket bölccsé tegyék az üdvösségre. Igyekeznek az evangéliumot terjeszteni, de elválasztják azt a lényegtől, az élettől. Azt mondják: „Engedjétek, hogy a világosság világítson!”, mégis elfedik, hogy ne világítson tiszta sugarakkal éppen azokra a témákra, amelyeket meg kellene érteniük. Egyesek buzgóságukat olyan tervek szövögetésére pazarolják, amelyek nem valósíthatók meg anélkül, hogy az egyház ne kerülne veszélybe.

Ebben az időben az egyház figyelmét nem szabad elterelni a létfontosságú témáról olyan dolgokra, amelyek nem adnak egészséget, bátorságot, hitet és erőt. Meg kell érteniük, és tetteikkel is bizonyítaniuk kell, hogy az evangélium élő és munkálkodó erő. De az a világosság, amely azért adatik, hogy egyre fényesebben ragyogjon a nagy napig, most tompán pislákol. Az egyház már nem sugároz világos fénysugarakat arra az erkölcsi sötétségre, amely halotti lepelként borítja a világot. Sokak világossága már kialudt, és nem is fog világítani többé. Erkölcsi értelemben olyanok, mint a hegyi gleccserek.^[723]

Az őrizőknek Sion falain ébernek kell lenniük, nem szabad sem nappal, sem éjjel aludniuk. De ha elutasították a Krisztus ajkáról származó üzenetet, akkor bizonytalan hangon szólaltatják meg a trombitát. Testvérek, Isten hív benneteket – munkásokat és laikusokat egyaránt –, hogy hallgassátok szavát, amely igéje által szól hozzátok! Fogadjátok be az ő igazságát a szívetekbe, hogy megszentelő, éltető ereje által lelki emberekké formáljon benneteket! Ezután engedjétek, hogy az erre az időre szóló különleges üzenete őrről őrre haladjon Sion falain.

Ez az igazságtól és igazságosságtól való általános elhajlás ideje, és most nekünk újjá kell építenünk a régi romokat, buzgó, céltudatos munkával kell új alapot vetnünk sok nemzedék számára. „És megépítik fiaid a régi romokat, az emberöltők alapzatait felrakod, és neveztetel romlás építőjének, ösvények megújítójának, hogy ott lakhassanak. Ha megtartóztatod szombatod lábadat, és nem űzöd kedvtelésedet szent napomon, és a szombatot gyönyörűségnek hívod, az Úr szent és dicsőséges napjának, és megszenteled azt, dolgaidat nem tevén, foglalkozást sem találván, hamis beszédet sem szólván: Akkor gyönyörűséged lesz az Úrban; és én hordozlak a föld magaslatain, és azt művelem, hogy Jákóbnak, atyádnak örökségével élj; mert az Úr szája szólta!” (Ézsa 58:12-14; lásd Ézsa 51:7-16; 62:1-4).

Amikor szilárdan tartjátok az igazság zászlaját, hirdetve Isten törvényét, minden lélek emlékezzen arra, hogy Isten parancsolataihoz kapcsolódik Jézus hite. A harmadik angyal úgy van ábrázolva, mint aki az ég közepén repül, és azoknak a munkáját jelképezi, akik az első, a második és a harmadik angyal üzenetét hirdetik;

ezek az üzenetek összekapcsolódnak. E nagyszerű üzenetek az örökkévaló igazság bizonyítékai, amelyek oly sokat jelentenek számunkra, és amelyek oly heves ellenállást váltottak ki a vallásos világban, nem veszték el.^[724] Sátán folyamatosan azon munkálkodik, hogy ördögi árnyát ezekre az üzenetekre vesse, hogy Isten maradék népe ne ismerhesse fel világosan jelentőségüket, idejüket és helyüket – de ezek az üzenetek élők, és az idők végéig fognak hatást gyakorolni vallási tapasztalatunkra.

Ezeknek az üzeneteknek a hatása elmélyült és kiszélesedett, ezek szívébe hozta működésbe az élet forrásait. Oktatási intézményeket, könyvkiadókat és egészségügyi intézményeket hozott létre. Mindezek Isten eszközei, amelyeket Ő rendelt arra, hogy együttműködjenek abban a nagy munkában, amelyet az első, a második és a harmadik angyal képvisel, akik az ég közepén repülve figyelmeztetik a föld lakóit Krisztus második, dicsőséges és hatalommal teljes eljövetelére. A Jelenések könyvében ezt olvassuk: „És ezek után láttam más angyalt leszállani a mennyből, akinek nagy hatalma volt; és a föld fénylett annak dicsőségétől. És kiálta teljes erejéből, nagy szóval mondván: Leomlott, leomlott a nagy Babilon” (Jel 18:1-2). Ugyanezt az üzenetet hirdette a második angyal is: Babilon elbukott, „mert az ő paráznaságának haragborából adott inni minden pogány népnek.” (Jel 14:8). Mi ez a bor? Hamis tanítások. Babilon egy hamis szombatot helyezett a világ elé a negyedik parancsolat szombatja helyett, és megismételte azt a hazugságot, amit Sátán először Évának mondott az Édenben – a lélek halhatatlanságának téves tanítását. Mindezek mellett még sok más, ehhez hasonló hazugság is elterjedt, olyan tanításokat tanított, amelyek emberek parancsolatai.

Amikor Jézus megkezdte nyilvános szolgálatát, megtisztította a templomot a szentségtörő dolgoktól, amelyek beszennyezték azt. Munkája egyik utolsó cselekedete az volt, hogy ismét megtisztította a templomot.^[725] Ugyanígy a világnak szóló figyelmeztetésben két különálló hívás szól az egyházakhoz: a második angyal üzenete és a mennyei hang: „Fussatok ki belőle én népem, [...] Mert az ő bűnei az égig hatottak, és megemlékezett az Isten az ő gonoszságairól.” (Jel 18:4-5).

Ahogy Isten kihozta Izráel fiait Egyiptomból, hogy megtarthassák az Ő szombatját, ugyanúgy kihívja népét Babilonból, hogy ne imádják a fenevadat és annak képét. A törvényszegés embere, aki megváltoztatta az időket és a törvényt, Isten fölé emelte magát azzal, hogy a világnak egy hamis szombatot mutatott be. A keresztény világ elfogadta a pápaság szülöttét, dajkálta és táplálta, így dacolva Istennel azáltal, hogy eltörölte az Isten által meghatározott megemlékezés jelét, és felemelt egy hamis szombatot.

Miután az igazság bizonyosságul hirdettetett minden nemzetnek, egy olyan korban, amikor a gonoszság minden elképzelhető hatalma munkába áll, amikor az elmék összezavarodnak a sokféle hang hallatán, amelyek ezeket kiáltják: „Íme, itt a Krisztus!”, „Íme, amott van!”, „Ez az igazság!”, „Nekem üzenetem van Istentől!”, „Isten küldött engem nagy világossággal!”, amikor elhagyják az

alapköveket, és megkísérlik lerombolni hitünk oszlopait – akkor még elszántabb erőfeszítéseket tesznek majd a hamis szombat felmagasztalására és Isten gyalázására az általa megszentelt és megáldott nap eltávolításával. A hamis szombat hamarosan elnyomó törvénnyel fogják rákényszeríteni az emberekre. Sátán és angyalai éberek és rendkívül aktívak, emberi közvetítőkön keresztül dolgoznak erőteljesen és kitartással, hogy eltöröljék Isten ismeretének minden nyomát a földről. Miközben Sátán hamis csodáival munkálkodik, elérkezik a Jelenések által megjövendölt idő, amikor az a hatalmas angyal, aki dicsőségével megvilágítja a földet, bejelenti Babilon bukását, és hívja Isten népét, hogy jöjjön ki belőle.^[1726]

Az Úr megmutatta nekem, hogy azok, akiket az ellenség valamilyen mértékben megvakított, és akik nem szabadultak ki teljesen Sátán csapdájából, veszélyben vannak, mert nem ismerhetik fel a mennyből származó világosságot, és készek lesznek elfogadni a hamisságot. Ez kihatással lesz a gondolkodásukra, döntéseikre, javaslataikra és tanácsaikra. Az Istentől kapott bizonyítékok számukra nem bizonyítékok, mert a világosság helyett a sötétséget választották, és ezzel megvakították a szemüket. Így valami olyasmit fognak létrehozni, amit ők világosságnak neveznek, de az Úr ezt mondja róla, hogy a saját maguk csiholta szikrák fénye az, amelyben járnak. Az Úr kijelenti: „Ki féli közületek az Urat? és ki hallgat az ő szolgája szavára? ő, aki sötétségben jár és nincs fényesség neki, bízzék az Úr nevében, és támaszkodják Istenhez! Íme, ti mind, akik tüzet gyújtotok, felövezvén magatokat tüzes nyilakkal, vettessetek tüzeteknek lángjába és a tüzes nyilakba, amelyeket meggyújtottatok! Kezemből jó ez rátok; fájdalomban fogtok feküdni!” (Ézsa 50:10–11) Jézus mondta: „Ítélet végett jöttem én e világra, hogy akik nem látnak, lássanak; és akik látnak, vakok legyenek.” „Aki megvet engem, és nem veszi be az én beszédeimet, van annak, a ki őt kárhoztatja: a beszéd, a melyet szólottam, az kárhoztatja őt ama utolsó napon.”

Az Úr által küldött szavakat sokan figyelmen kívül fogják hagyni, és az ember által mondott szavakat világosságként és igazságként fogják fogadni. Az emberi bölcsesség eltávolít az önmegtagadástól és az odaszentelődéstől, és olyan eszméket alkot, amelyek Isten üzeneteinek hatástalanítására irányulnak. Nem jelent biztonságot, ha olyan emberekre támaszkodunk, akik nincsenek szoros kapcsolatban Istennel.^[1727] Ezek az emberek elfogadják az emberi véleményeket, de nem ismerik fel az igaz Pásztor hangját. Befolyásuk sokakat tévútra vezet, noha egyre több meggyőző bizonyíték áll előttük, amelyek e korra szóló igazságról tanúskodnak, amellyel Isten népének rendelkeznie kell. Az igazság úgy van elrendezve, hogy az embereket Krisztushoz vezesse, életre keltse bennük az energiákat, alárendelje és meglágyítsa szívüket, és buzgósággal, odaszentelődéssel és Isten iránti szeretettel töltsen meg őket. A szombatra vonatkozó igazságot semmiképpen sem szabad elfedni. Engednünk kell, hogy az igazság világosan megmutatkozzék a hazugsággal szemben.

Ahogy közeledünk a véghez, Isten szolgálóinak bizonyágtétele egyre határozottabb és erőteljesebb lesz, hagyva, hogy az igazság világossága átragyogjon a hazugság és elnyomás rendszerein, amelyek oly sokáig uralkodtak. Az Úr üzeneteket küldött erre az időre, hogy a kereszténységet örök alapokra helyezze, és mindazoknak, akik hisznek a jelenvaló igazságban, Isten bölcsességében kell megállniuk – nem a sajátjukban, és helyreállítják a régiek által készített alapot. Ezek úgy lesznek bejegyezve a mennyei könyvekbe, mint „a repedések kijavítói, az ösvények helyreállítói, hogy lakhatóvá váljék az ország”. Az igazságot a legádázabb ellenállással szemben is meg kell őriznünk, mert igazság. Isten az emberi elmén keresztül munkálkodik; nem egyedül az ember az, aki dolgozik. A nagy megvilágosító erő Krisztustól származik; példájának nagyszerűsége minden beszédünkben láthatóvá kell, hogy váljék az emberek előtt.

A trón feletti szivárvány, az ígéret íve az egész világnak bizonyásgul szolgál arra, hogy Isten nem feledkezik meg népéről küzdelmeik idején. Jézus legyen a központi témánk. Tollal és hanggal mutassuk be nemcsak Isten parancsolatait, hanem Jézus hitét is. Ez olyan valódi szívbeli kegyességet eredményez, amire semmi más nem képes.^[1728] Miközben bemutatjuk, hogy az emberek egy erkölcsi, isteni kormányzat alá vannak rendelve, az értelem azt mondja nekik, hogy ez az igazság, és hogy Jehovának tartoznak engedelmességgel. Ez az élet a próbaidőnk ideje. Isten fegyelmezése és kormányzása alatt állunk, hogy jellemünk formálódjon, és olyan szokásokat alakítsunk ki, amelyek alkalmassá tesznek az örök életre. Kísértések fognak érni bennünket. A gonoszság bővelkedik; még ott is, ahol a legkevésbé számítanánk rá, a legrettenetesebb sötét fejezetek nyílhatnak meg, hogy lerombolják a lelket, de nekünk nem szabad meginognunk, sem csüggednünk, amíg tudjuk, hogy az ígéret íve ott ragyog Isten trónja felett. Nehéz megpróbáltatások, ellenállás, súlyos veszteségek és nyomorúság várnak ránk, de tudnunk kell, hogy Jézus is átélte mindezt. Ezek a tapasztalatok értékesek számunkra. Előnyeik semmiképpen sem korlátozódnak erre a rövid, földi életre – hatásuk kiterjed az örökkévalóság korszakaira is. Életünk minden változó helyzetében türelemmel, hittel és reménységgel formálunk olyan jellemet, amely méltó az örök életre. Akik Istent szeretik, azoknak minden javukra van.

Életünk minden jelenetét alaposan tanulmányoznunk kell, mert ezek a nevelésünk részét képezik. Szilárd építőanyagot kellene hoznunk jellemünk épületéhez, mert nemcsak e földi életre, hanem az örökkévalóságra is dolgozunk. Ahogy közeledünk e földi történelem lezárásához, vagy egyre gyorsabban haladunk előre a keresztényi növekedésben, vagy ugyanilyen gyorsan hanyatlunk.

„Az én ívemet helyeztetem a felhőkbe, s ez lesz jele a szövetségnek közöttem és a föld között.^[1729] [...] És megemlékezem az én szövetségemről, mely van én közöttem és ti közöttetek, [...] és nem lesz többé a víz özönné minden testnek elvesztésére.” A trón fölötti szivárvány örök bizonyága annak, hogy

„úgy szeretne Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen Ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen”. Valahányszor Isten törvénye az emberek elé kerül, az igazság tanítójának a szövetség szivárványával övezett trónra kell mutatnia – Krisztus igazságára. A törvény dicsősége Krisztus; Ő azért jött, hogy felmagasztalja a törvényt és dicsőítse azt. Világosan mutassátok be, hogy az irgalom és az igazság Krisztusban egymásra talál, az igazságosság és a békesség ölelik egymást. Amikor trónja felé fordulva bűnbánó imát, dicséretet és hálaadást emeltek Istenhez, akkor tökéletesítitek a keresztyeni jellemeteket, akkor képviselitek Krisztust a világban. Ti Krisztusban maradtok, és Krisztus bennetek. Akkor birtokában lesztek annak a békességnek, amely minden értelmet felülmúl. Szükségünk van arra, hogy folyamatosan Krisztusról és az Ő vonzó szépségéről elmélkedjünk. Gondolatainkat Jézusra kell irányítanunk, és szorosán hozzá fűznünk őket. Minden beszédekben isteni tulajdonságait hangsúlyozzátok.

Ahogy a szivárvány a napfény és az esőcseppek találkozásából alakul ki, úgy a trón körüli szivárvány is az igazság és az irgalom egyesült erejét jelképezi. Nemcsak az igazságot kell megőrizni; ha csak az igazság érvényesülne, az elfedné az ígért szivárványának dicsőségét, és az ember csupán a törvény büntetését látná. De ha nem lenne igazság, ha nem volna ítélet, Isten kormányzata nem volna szilárd. Az ítélet és az irgalom együttesen teszik a megváltást teljessé. E kettő egyesülése vezet el oda, hogy amikor Megváltónkra és Isten törvényére tekintünk, felkiáltunk: „Naggyá tesz engem a te jóságod!” Tudjuk, hogy az evangélium egy teljes és tökéletes rendszer, amely kinyilatkoztatja, hogy Isten törvénye változhatatlan.

^[730] Reménységgel és Isten iránti szeretettel tölti meg a szívet. Az irgalom hív, hogy belépünk Isten városának kapuin, és az igazság lehetővé teszi, hogy minden engedelmes lélek megkapja a királyi családhoz tartozás teljes kiváltságát, a menny Királyának fiaként. Ha jellemünkben hiányosságok lennének, nem mehetnénk át a kapukon, amelyeket az irgalom megnyitott az engedelmes lélek számára, mert az igazság ott áll a bejáratnál, és szentséget, tisztaságot követel mindazoktól, akik látni fogják Istent. Ha az igazság elhallgatna, ha lehetségessé válna, hogy az isteni irgalom mindenkit beengedjen jellemtől függetlenül, akkor a mennyben nagyobb elégedetlenség és lázadás támadna, mint Sátán kiűzetése előtt. A menny békéje, boldogsága és harmóniája megszűnne. A földről a mennybe való átlépés nem változtatja meg az emberek jellemét. Az üdvözültek boldogsága a mennyben abból fakad, hogy olyan jellemet formáltak ki ebben az életben, amely Krisztus képmását hordozza. A menny szentjei előbb szentek voltak a földön.

Az az üdvösség, amelyet Krisztus az emberért ilyen nagy áldozattal megszerzett, az egyetlen, amely értékkel bír, amely megszabadít a bűntől, és megment mindattól, ami nyomorúságot és szenvedést hozott világunkra. A bűnös iránt tanúsított irgalom állandóan Krisztushoz vonzza őt. Ha válaszol erre, ha bűnbánattal és bűnvallással Krisztushoz jön, ha hittel megragadja az evangélium által

eléje tárt reménységet, Isten nem veti meg a megtört és alázatos szívet. Ily módon Isten törvénye nem lesz hatálytalanítva, hanem a bűn ereje töretik meg, és Isten az irgalom jogarát nyújtja a bűnbánó bűnös felé.^[731]

Salamanca, New York, 1890. november

73. levél, 1890 - U. Smith-nek címzett levél

Kedves Smith testvér!

A hatvanharmadik életévem végéhez közeledem, és ünnepélyes érzéssel tölt el a tudat, hogy az eddig elmúlt életemről szóló számadás vagy jelentés immár megváltoztathatatlan. Azon tűnődöm, vajon mi van feljegyezve rólam a mennyei könyvekben? Krisztus kegyelmének hű sáfára akarok lenni. Isten gazdag áldása kísért végig ezen az úton, és az éjszaka folyamán többször is megmutatta nekem, hogy az a nézet, amelyet magadévá tettél, nagyon veszélyes. Az Úr hosszútűrő azokkal, akik tévednek, de amikor megdorgálja őket vétkeikért, akkor a múltat kéri számon rajtuk.

Ismerem a veszélyt, amelyben vagy. Levelekben írtam róla, különleges bizottsági összejöveteleken szóltam erről, a könyvkiadó kápolnájában beszéltem róla, és nem nevesítettem, de te jól tudad, hogy a feddések neked szóltak. Általános elvekről beszéltem. Utána szóltam arról az útról is, amelyet te és más munkások követtek, és hogy ez mennyire visszatetsző az Úr szemében, de nem változtattatok. Mindmáig botránkozás kövei vagytok másoknak, hogy bátorítsátok őket hitetlenségükben, és botlásra késztesd őket a „jóságos Smith testvérben”. Az Úr megmutatta nekem, hogy ez a sötétben való botorkálás és tapogatózás addig fog folytatódni, amíg azok a férfiak, akik Minneapolisban semmibe vették a bizonyágtételeket, most is szabadnak érzik magukat arra, hogy cinkosként részt vegyenek a bizonyágtételemmel szembeni ellenállásban.

Ha hinnél a bizonyágtételekben a hited szerint is cselekednél. Magatartásoddal gyakorlatilag kifejezted, hogyan állsz hozzá ahhoz a munkához, amelyet az Úr rám bízott. Közvetve azt mondtad: „Nem bízom White testvérnő üzeneteiben”. Sokkal nagyobb a bűnöd az általad képviselt álláspont miatt, mint azoknak, akik nem ismernek engem. Szolgálatom jellegét már attól az időtől fogva ismered, amikor megismerkedtünk – Edson akkor hároméves volt. Ha Brinkerhoof és Snook olyan világosságot és ismeretet kaptak volna arról a munkáról, amelyet Isten rám bízott, mint amilyenel te rendelkezel, ma is megállnák a helyüket. Te azonban sokkal vétkesebb vagy a magad által elfoglalt álláspont miatt, hiszen a bizonyágtételek az elmúlt két évben folyamatosan szóltak hozzád, te pedig megvetted őket.^[732] Egyetlen bűnvallás sem hangzott el ajkadról, én pedig kénytelen

voltam szemlélni a befolyásodat Minneapolis óta mindenhol, ahol csak jártam – és most már az 1890-es év is a végéhez közeledik. Készen állsz-e arra, hogy a Sziklára essél, hogy éned összetörjön? Vagy inkább tovább menekülsz a valóság elől, mint eddig tetted? Miller fivérek bizonyítékként mutogatnak rád, hogy alátámasszák az Isten Lelkével, az üzenettel és a hírnökökkel szembeni ellenállásukat. Rupert testvérnek bűnvallást kellene tennie. Már két évvel ezelőtt is mondtam neki, amikor Pottersville-ben voltam, és többször is hallotta tőlem ezt az üzenetet, de Smith testvér lett a botránkozás köve számára, ahogyan sok más ember számára is. Ez a teher már túl sok számomra, hogy tovább cipeljem. Elhatároztam, hogy ha nem történik teljes változás, nem maradok tovább Battle Creek-ben, nehogy részesévé váljak azok bűnének, akik elutasítják a Szentlelket, aki inti és figyelmezteti őket. Ha maradnék, teljesen kimeríteném magam, mert testvéreim hitetlensége százszor nehezebbé teszi a munkámat, mint amilyennek lennie kellene.

Sajnálom Dan Jonest. Nyíltan beszéltem vele. Tavaly, a lelkészképzőn kérleltem őt Krisztus nevében, hogy ne támogasson téged abban az álláspontban, amelyet képviselsz, könyörögtem neki, hogy használja befolyását arra, hogy segítsen neked a tiszta világosságra jutni. Elmondtam neki, hogy tudom, milyen nagy veszélyben vagy. Te egy olyan ember vagy, mint Butler testvér, aki nem akarja beismerni egyetlen tévedését sem, hanem inkább még több tévedést követ el, hogy igazolja az első tévedését. De ha legyőznéd ezt a makacsságot, amely mélyen az életedbe és jellemedbe van vésve, Isten ereje hatékony munkássá tenné téged. De ha nem leszel új tömlő, Isten világosságának, erejének és kegyelmének bora nem juthat el hozzád.

Éjjel-nappal terhelt vagyok miattad. Tudom, hogy befolyásod sokakra kihat. Morrison és Nicola testvér téged idéz, és mindketten gyökeret vernek a hitetlenségben, de nemcsak a bizonyágtételek iránt, hanem Isten Igéjével szemben is. Számomra elviselhetetlenül fájdalmas azt látni, hogy te lettél a botránkozás köve ezeknek a férfiaknak, akik sem engem, sem a munkámat nem ismerik el.^[733] A hitetlenség és a makacosság bűvös ereje akadályozott meg abban, hogy megvalld a hibáidat – jóllehet mélyen bánod őket –, de nem akarod nyilvánosan megvallani, hogy ezzel segítsd az egyházat kötelessége útján.

Szeretlek, és nem bírom elviselni, hogy ilyen módon legyünk elválasztva egymástól. Már nem vagyunk egységben. Nem érzem magam szabadnak arra, hogy tanácskozzam veled, mert az Úr egy közvetlen és egyenes bizonyágtételén keresztül megmutatta, hogy útmutatásra van szükséged. Te segítettél nekem és a férjemnek, és mi is segítettünk neked, ezért most tudnod kell, hogy én nem fogok megváltozni. Tudnod kell – hacsak nem vagy teljesen vak –, hogy a bizonyágtételeim nem változtak meg, és hogy én sem a jellememben, sem a munkámban nem változtam meg, és remélem, Isten kegyelméből soha nem is fogok eltérni se jobbra, se balra, csak azért, hogy egyetértésben legyek veled, Butler testvérral,

vagy bármely más szombatünnepelővel.

Nincs már sem erőm, sem időm többet írni, mert az erőmet a munkára kell tartalékolnom. Újra szerettelek volna figyelmeztetni. Beszéltem veled, de úgy tűnik, hiába. Írtam neked, de ez csak arra készítetted téged, hogy egyre mélyebbre és mélyebbre merészkedj Isten Lelkével szemben. Kérlelő levelemre egy olyan levéllel válaszoltál, amelyben azzal vádoltad Jones testvért, hogy le akarja dönteni hitünk pilléreit. Vajon ez igaz? A kiadónál tartott értekezleten, amikor megvizsgáltuk ezeket a kérdéseket, kiderült, hogy alap nélkül vádoltad őt. Megvallottad ezt? Megtisztítottad a lelkedet? Készítettél-e egyenes ösvényt lábaid számára, hogy a sánta ne térjen le az útról? Miután az első értekezleten mindent elmondtam, amit csak lehetett, szombaton a kiadó kápolnájában megtartottunk egy második összejövetelt is, ahol az Úr Lelke közeledett hozzánk. Krisztus zörgetett az ajtón, de nem volt hely számára, nem nyitottatok ajtót, és dicsőségének világossága, amely olyan közel volt, visszavonult. Utoljára akkor hallottad a hangomat, amikor

...

[hiányos] ^[734]

Brooklyn, New York, 1890. november 25.

109. levél, 1890. – William C. White-nak címzett levél

Aggódok azok miatt, akik lerombolják a bizonyágtételekben vetett hitet és félremagyarázzák a Szentírást.

Most tértem vissza abból a teremből, ahol a kis csoport szombaton istentiszteletre gyűlt össze. Közel nyolcvan volt jelen. Beszédemnek János 14:15 verse volt az alapigéje: „Ha szerettek engem, az én parancsolataimat megtartjátok.” Nagy szabadsággal beszéltem, utána pedig közösségi összejövetelre került sor, ahol harmincnégy bizonyágtétel hangzott el. A régebbi tagok nem vették el az időt, hanem átadták a lehetőséget azoknak, akik nemrég tértek meg. Nagy hatással volt rám, amikor láttam a bizonyágtételek örömet, és éreztem a jelenlévők jó lelkületét, amely megnyilvánult. Valóban értékes pillanatok voltak ezek a lelkünk számára. Annyira biztos voltam benne, hogy Jézus jelenléte ott volt velünk, mintha személyesen is láttam volna Őt. Az Úr megáldotta népét. Itt egy szép számú, értelmes és nemes gondolkodású ember fogadta el az igazságot, és most kezdik megérezni, mit jelent megtagadni önmagukat, felvenni a keresztet és követni Jézust.

Egy egész család fogadta el az igazságot – az apa, az anya és a négy gyermek. A gyermekek közül az egyik házas, a másik három még nem. Ez a Burnham, unokatestvére Edwin Burnhamnak, annak a nagyon tehetséges munkásnak, aki 1843 és 1844 között prédikált. Ő volt az, aki azt mondta, hogy jobban érezte magát, miután „megszabadult a törvénytől”. Azt állította, hogy a parancsolatok halottak és el vannak temetve, még sírkövet sem érdemelnek. Azt mondta, hogy az egy régi, véres törvény, amelyet mennydörgés és villámlás kísért, átok az ember számára, átok mindazoknak, akik megtartják azt.^[735]

Kritikus időszak ez most sokak számára, hiszen döntés előtt állnak. Egyikük egy cipőgyárban dolgozik felügyelőként. Családja van. Tehetséges férfi, de ha az igazság mellett dönt, elveszíti az állását, ráadásul a felesége heves ellenzője az igazságnak. Ó, az Úr segítsen ezeknek a szegény lelkeknek! Úgy érzem, többet kellene imádkoznunk azokért, akik meggyőződtek az igazságról, látják a keresztet, de nem merik felvenni, mert ha megtennék, elveszítenék a megélhetésüket, és családjuk

van. Ismerik az igazságot, szívükben van, de nincs bátorságuk kockáztatni.

Burnham egyik lánya varrónő volt, pontosabban szabász, aki sok nőnek készítette elő a munkát. Heti negyven dollárt keresett, most azonban semmilyen jövedelme nincs. Szívesen menne Battle Creekbe tanulni, de nincs rá lehetősége. Kérdezik: „Ha módosak voltak, hogyan juthattak el ideig?” Az apja gazdag üzletember volt, de mindenét elvesztette. Igénybe vehette volna a csódtörvényt, de úgy döntött, nem teszi, mert ha megtette volna, nem lett volna becsületes ember. Mindent feladott, csak ketten maradtak a feleségével. Néhány vagyontárgya maradt a házban, de ezeknek is egy részét eladta, hogy kifizesse az adósságait, és most Isten előtt becsületes emberként áll, de már semmiye sincs. Százezer dollárról jutott el a semmiig.

A lány fizetését a család eltartására és a ház tartozásainak törlesztésére fordították. Azt mondja, ha lenne rá módja, elmenne Battle Creekbe, hogy megtanulja, hogyan szolgálhatná Isten ügyét. Nagy belső harcon megy keresztül, de ma az egész család őszintén és szívből beszélt. Olyan sok befolyás próbálja elterelni a figyelmet a mennyei valóságokról a földiekre, hogy a lelkek remeg azokért, akik látják az igazságot, de nincs hitük ahhoz, hogy engedelmeskedni merjenek neki.^[736] Ó, bárcsak az irgalmas Megváltó ezeknek a drága lelkeknek is jelenvaló segítség lenne a szükség idején, hogy megkaphassák azt a kegyelmet, mely által ők is énekelhetik: „A keresztet felvettem, Jézusom, mindent elhagytam, és jövök.”

Sohasem láttam Fifield testvért olyan jó állapotban, mint most. Kétségkívül sikeresen ébreszti fel az emberek érdeklődését. Most valóban érzi a lelkek terheit. Arra bátorítja őket, hogy döntsenek. Azt mondta: „Fáj a lelkem, amikor látom az útjukban álló akadályokat.” Aki valóban szereti és szívén viseli azok sorsát, akik vágnak engedelmeskedni, de nincs hitük bátran elindulni az ismeretlenbe, az együtt szenved velük, lelki gyötrelmet él át.

A szívem nyugtalan. Szeretném azt mondani annak a szabólánynak, aki Isten mellett döntött: „Segíték neked eljutni Battle Creekbe, hogy megtanulj mindent, amit csak lehet”, és keresném a lehetőséget, hátha nyílna számára valamilyen út. Az egyik lány tanítónő, de az egészségi állapota rossz, és lehet, hogy kénytelen lesz otthagyni az iskolát. A másik lány művész, jó helye van a városban, és meg tudja tartani a szombatot. Ha lenne pénzem, segíteném a fiatal férfiakat és nőket abban, hogy tanuljanak és felkészüljenek Isten ügyének szolgálatára. De a kezeim meg vannak kötve. Semmit sem tehetek, és ez elszomorítja a szívemet. Ez egy nehéz hely azok számára, akik meg akarják tartani a szombatot.

Dr. Neil testvére határozottan kiállt a szombat mellett. Ma beszélt is. Jó munka kezdődött itt, és remélem, hogy be fog érni. Ezért is jöttem el Norwich-ból, mert itt most kritikus időszak van, a kévék összegyűjtésének az ideje.^[737]

Robinson, Farman és Whitters testvérek Norwich-ban maradtak. Nagyon akarták, hogy ide jöjsek, örültek, hogy itt vagyok, de sajnálták, hogy nem marad-

hattam Norwich-ban még egy szombatot. Ötször prédikáltam: három este, majd szombaton és vasárnap. Szerdán este is beszélmem kellett volna. Odakint nem voltak sokan. Dél előtt végig havazott, délben esni kezdett, estére pedig szinte ömlött az eső. Az utak jegesek és csúszósak voltak. Nem kellett messzire mennem az összejövetelre, de sáros, vizes kátyúkon át vezetett az út; a hólé és a sár átcsapott a cipőmön, de ott kellett lennem az összejövetelen. Néhány korai tapasztalatomat mondtam el Isten munkájával és ügyével kapcsolatban, és úgy tűnt, hogy a gyülekezet nagyon hasznosnak találta.

Van néhány ember Norwich-ban, akik elfogadták az igazságot, de még nem tértek meg. Nagyon fontosnak tartják magukat, jómódúak, és nehezen taníthatók, különösen az „XY” család. „A” testvér és a fia, „B” testvér Battle Creekben vannak, és remélem, hogy az ottani összejövetelek jól tesznek majd nekik. Ami a bizonyágtételeket illeti, úgy tűnik nekem, hogy nem hisznek bennük. Remélem, történik majd valami, ami ezeknek a férfiaknak segít elfoglalni a helyüket ebben a munkában, mert áldást jelentenének a gyülekezet számára.

Találkoztam egy nagyon értelmes fiatalemberrel, „A” testvér fiával, aki azt hiszi, senki sem olyan okos, mint ő. Tanulmányozta a Jelenések könyvének üzeneteit, és hiszi, hogy valami rendkívüli világossághoz jutott. Csakhogy ez nem az a rendkívüli világosság, amely beragyogja az egész utat az idők végezetéig; ez egy olyan elmélet, amely lerombolja és eltörli mindazt, ami az üzenetekkel kapcsolatban a múltbeli tapasztalataink lényegét alkotja.^[1738] Szívszorító látni, ahogy egy tapasztalatlan fiatalember – akinek lelki érettsége csecsemő szinten van – ledönti hitünk oszlopait. Robinson testvér lehetőséget adott neki, hogy elmondja, amit gondol, majd időt kért, hogy válaszolhasson neki. Most a testvéreink fogják bemutatni a valódi álláspontunkat anélkül, hogy bármit is ráerőltetnének.

Ez a fiatalember azt mondja, hogy írt Smith testvérnek, és Smith visszaírt, hogy majd válaszol neki, de eddig semmit sem mondott, mert a téma túl nehéz számára. Ha Smith testvér hallgat, a fiatalember azt fogja állítani, hogy olyan kérdése van, amire Smith sem tud válaszolni. De Smith nem maradhat csendben. Valamit mondania kell. Beszéltem az 1843-ban és 1844-ben szerzett tapasztalataimról, és János apostolhoz hasonlóan, arról szóltam, amit hallottam, amit szememmel láttam, amit szemlélttem és kezemmel érintettem, az élet útjával kapcsolatban, amelyről tudjuk, hogy igaz. Azok, akik nem éltek át ilyen tapasztalatokat, nincsenek abban a helyzetben, hogy ítéelkezzenek.

Az ellenség mesteri erőfeszítéseket tett, hogy megingassa népünk bizonyágtételekbe vetett hitét, és amikor ezek a tévedések jelennek meg, azt állítják, hogy minden álláspontot bizonyítani tudnak a Bibliából, de valójában félremagyarázzák az Írást.

Canright testvérhez hasonlóan merész kijelentéseket tesznek, félreértelmezik a próféciákat és a Szentírást, hogy egy valótlanúságot bizonyítsanak. Miután egyesek elvégezték munkájukat, hogy megingassák gyülekezeteink bizalmát a

bizonyágtételek iránt, ők eltávolítják a gátat, hogy az igazsággal szembeni hitetlenség mindenhová elterjedjen, és senki sem hallatja hangját, hogy ellenálljon a tévedés erejének.

Lépésről-lépésre minden Sátán tervei szerint zajlik, és akik előkészítették az utat ahhoz, hogy Isten népe többé ne szívlelje meg az Isten Lelke bizonyágtételeiben lévő figyelmeztetéseket és feddéseket, látni fogják majd, hogy a legkülönbözőbb tévtanok áradata kezd kihajtani. Azt fogják állítani, hogy a Szentírás az ő bizonyítékuk; közben pedig Sátán mindenféle megtévesztése be fog szívárogni.^[739]

Tudom, hogy Smith, Butler, Morrison és Nicola testvér lelki vakságukban olyan munkát végeztek, amellyel nem szívesen néznek szembe az ítélet napján. Hálát adok az Úrnak, hogy békességem van Jézus Krisztusban. Norwich-ban, amikor a néphez szóltam a Szentlélek ereje velem volt. Sokak elméjéből eloszlott az előítélet, és tudom, hogy az Úr üzeneteket küldött számukra, és Isten Lelke áttört minden ellenálláson és hitetlenségen. Azonban az a testvér, aki annyira el volt foglalva az „új világosságával”, csak egyszer jött el meghallgatni engem.

Tegnap éjjel majdnem tíz órát aludtam. Hála az Úrnak, áldott legyen az Ő szent Neve! Hiszem, hogy erőt és kegyelmet ad nekem. A háztartást Ellen Warfe testvérnővel vezetjük, aki egy nagyon kedves családnak a tagja. Kényelmes és kellemes körülményeink vannak itt. Szerdán Danversbe utazom. Annyira elmentem János evangéliuma 14., 15., 16. és 17. fejezetében, hogy elkezdtem írni ezekről. Ma tizenkét oldalt írtam János 14. fejezetéről, mert attól tartok, hogy a téma fontossága elhalványul bennem. Amit most írtam, az a „Jézus élete” című mű részét fogja képezni. Eddig összesen negyven oldalt írtam.

Örülök, hogy részt vehettem a Norwich-ban és Lynn-ben szervezett összejöveteleken. Nagy szükség volt a bizonyágtételekre. Nem mindig érzékelhető, hogy azok, akik ismertek engem és azt a munkát, amelyet az Úr rám bízott, azon fáradoznak, hogy megghiúsítsák a törekvéseimet, és elérjék, hogy azok a férfiak és nők, akiknek semmilyen tapasztalatuk nincs velem vagy a munkámmal kapcsolatban, ne tudjanak hinni.^[740] Számítok rá, hogy előítéleteik lesznek. Nem fognak mindannyian hinni, de az ő kételyeik és hitetlenségük nem teszi őket olyan bűnössé, mint azokat, akik rég ismernek engem, és bizonyítékot kaptak arra, hogy a Szentlélek bizonyágot tett azokról az üzenetekről, amelyeket az Úr rám bízott – ők mégis közömbösen bántak ezekkel az üzenetekkel, mivel azok megfeddték életüket, és nem egyeztek az elképzeléseikkal. Engem ez a Szentlélek elleni beszédre és az Ő megtagadására emlékeztet.

Nem érzem magam szabadnak ilyen emberek társaságában. Nincs mentességük. Látták és ismerték azokat a férfiakat, akik képmutatásban és a kételyben összefogtak, hogy megerősítsék a hitetlenséget. Látták, hová jutottak ezek a férfiak, mégis ugyanazon az úton járnak, ugyanazt a magatartást ismétlik meg, és az eredmény is ugyanaz lesz.

A férjem és a gyermekeim után Smith testvért szerettem a legjobban, mert annyi éven át vett részt Isten munkájában. Butler testvért nagyon nagyra becsültem. De ezek az emberek magamra hagytak – ezek az emberek, akikhez az Úr sokszor szólt, és azt mondta nekik, hogy az idők végezetéig szoros egységben álljanak a férjemmel és velem. Olyan szomorúságot és lelki fájdalmat okoztak nekem, amit nem tudok leírni. Egyedül Isten tudja, milyen mélyen érintett férjem halála, de ezeknek a férfiaknak az Isten által rám bízott munkával szembeni kegyetlen magatartása még mélyebben sújtott, mint a férjem elvesztése.^[741]

Szüntelen szomorúságot hordozok a szívemben miattuk, mert a jelenlegi lelkülettel nem üdvözülhetnek. Makacsul ragaszkodnak ahhoz a gonosz úthoz, amelyre lelki vakságukban ráléptek, és amíg meg nem látják és meg nem vallják tévedéseiket, Isten szemében az állapotuk semmivel sem különb, mint azoké a munkásoké, akik ellene álltak a Szentléleknek, és megvetették a kegyelem Lelkét. Nagyon jól ismerem az álláspontjukat. Isten sokféleképpen tárta elém, és az egyedüli könnyebbség számomra, ha távol maradok Battle Creek-től, ahol a befolyásuk élő és tevékeny. Az Úr segítsen, hogy bölcsen cselekedjem!^[742]

1890. december 6. Evangelizáció a Massachusetts állambeli Norwich-ban és Lynn-ben.

43. levél, 1890. - O.A. Olsen-nek címzett levél

Kedves Olsen testvér!

A Danvers-i összejövetelünk véget ért. Az alkalmak során ötször beszéltem: két hétköznapi estén, szombat délelőtt, a vasárnap reggeli missziós összejövetelen, valamint vasárnap délután. Hálás vagyok, mert kétségtelen, hogy az Úr üzenetet bízott rám, amelyet továbbítanom kell az Ő népének. Éreztem Isten támogató erejét, amikor a gyülekezet előtt álltam, és tudom, hogy Isten ereje emberi közvetítő által munkálkodott. Tudom, hogy sokan fogadták be az Igét, és az éhes lelkek táplálékhoz jutottak. Szívem tele van együttérzéssel és szeretettel a haldokló lelkek iránt.

A Brooklyn-i tábori összejövetel óta nem beszélek többé a betegségemről vagy gyengeségemről. Az elmúlt tizenkét év során soha nem voltam ennyire fájdalommentes, és ilyen jól még nem aludtam. Isten békéje betöltötte a szívemet. Az, hogy kimondhatom azokat a szavakat, amelyeket Isten ad nekem, többet jelent számomra, mint az étel és az ital. Szüntelen hálaadással teljes dicséret száll fel Istenhez a szívemből.^[743] Éjjel-nappal könyörgő lélekkel kértem az Urat, hogy adja meg nekem Krisztus szelídségének és kedvességének lelkületét, és öltöztessen fel az Ő igazságával.

Nagyon fontos összejövetelünk volt Lynn-ben, de még fontosabb Danvers-ben. Múlt szombaton a teremben lévők közül mindenki előrejött imára, kivéve két ember – egy idős, színesbőrű férfi és egy szegény, félénk lélek –, aki nem mert előrejönni. Isten angyala közöttünk volt. A dolgozók keresték az Urat, és kéréseik meghallgatásra találtak a mennyben. Ó, mennyire hálás voltam, hogy az Istentől kapott kegyelem által képes voltam táplálni az Ő nyáját! A gyülekezetek éheznek az élet kenyérére, és azonnal megragadják az elhangzó igazságot. Nem vonhatom ki magam, és nem tagadhatom meg, hogy ellátogassak ezekre a helyekre, mivel tudom, hogy az Úrtól származó üzenetem van számukra.

Az imádság ideje után megkértem azokat, akik érezték az Úr áldását, hogy tegyenek bizonyosságot. Bár sokan közülük már reggel kilenc órától a gyülekezetben voltak, és azóta semmit sem ettek, mégsem siettek befejezni az alkalmat. Sok bizonyágtétel hangzott el, és ismét könyörögtek Istenhez a dolgozókért és a népért. Az Úr jelenléte ott volt az összejövetelen. Éreztem, hogy Úr ereje velem

van. Fifield testvér nagy áldásban részesült. Az imádság után kezét fogott velem, és hálát adott az Úrnak az Ő jóságáért és gazdag áldásáért. A jelenlévők egyöntetű bizonyágtétele az volt, hogy Danvers népe még sosem részesült ilyen nagy áldásban.

Nagy békességgel látogatom ezeket a helyeket, mert látom, hogy mennyire értékelik és vágyakoznak Isten Lelke után. Az emberek tisztelettel és bizalommal fogadnak engem. A Battle Creek-i súlyos megpróbáltatások és nagy erőfeszítések után, amelyeket azért hoztam, hogy az üzenet meghallgatásra találjon – és mégis elutasítással válaszoltak rá –, így mindaz, ami itt történik, felüdíti a lelkemet.^[744] Mély meggyőződése, hogy a munkámnak nem kell állandó küzdelemből állnia, és hogy az Úr nem arra hívott el, hogy teljes erőmet összeszedve, minden egyes lépésért keményen harcoljak. Azok a férfiak, akiknek támogatniuk kellett volna a kezeimet a munkában, minden erejükkel azon voltak, hogy meggyengítsenek és elbátortalanítsanak engem. Az erőmet hiábavaló harcra kellett fordítanom a rosszindulatú előítéletek és ellenállással szembe. Ők vakok, nem látnak és nem értenek; néha attól tartok, hogy soha nem is fognak látni és érteni.

Meg van írva, hogy Krisztus bizonyos helyeken nem tudott sok csodát tenni a zsidók hitetlensége miatt. Jézus volt minden hatalom, világosság és élet forrása; ha a hitetlenség még az Ő útját is elzárta, akkor mit várhatunk mi, véges emberek? Az Úr újra és újra vágyott kiárasztani Lelkének bőséges mértékét, de nem találhatott hely számára. Nem ismerték fel, és nem becsülték meg. Az elme vaksága, a szív megkeményedése miatt úgy tekintettek Jézusra, mint akitől félni kell. A szívben rejtőző gonoszságok lesben állnak, hogy megakadályozzák Isten erejének megnyilvánulását, és Lelke nem tud kiáradni.

Tudom, hogy ha elő lett volna készítve az út, Battle Creekben olyan szeretet és szent buzgóság uralkodott volna a szívekben, hogy a világ felé ez az üzenet hangozhatott volna: „Készítsétek az Úr útját, és egyengessétek ösvényeit!” Amikor a vezetők többé nem állják el az utat, Isten munkája haladni fog előre Battle Creekben. A missziós lelkület újraéled, és a gyülekezet az Isten és a világ iránti kötelességtudatból fog cselekedni. A legmagasabb értelemben Isten népe missziós nép lesz.^[745]

Krisztus az Ő vérével váltotta meg az egyházat, és nagyon vágyik arra, hogy üdvösséggel öltöztesse fel. Ő tette az egyházat a szent és örök igazság letéteményesévé, és azt akarja, hogy részesüljön az Ő dicsőségében. Újra és újra elküldte Lelkét, hogy megváltoztassa népe hozzáállását, élő és ható elvet ültetve az egyházba. De munkálkodtak a megszentetlen földi elemek, és az egyházat elaltatták a földi biztonság hamis nyugalmaiban. Izrael Istene megnyitotta a menny ablakait, és bőséges világosságot árasztott a világra, ezt a világosságot azonban elutasították. A Battle Creekben megnyilvánuló lelkület sok gyülekezetnek a lelkülete is volt. Isten ereje, az a gazdag kegyelem, amelyet annyira szeretne kiárasztani, csak akkor

kívánatos, ha az emberek előírhatják, milyen úton munkálkodik Isten.

A menny teljes kincstára rendelkezésünkre áll az Úr útjának előkészítésében végzett munkánk során. Isten lehetővé tette, hogy munkánkat csodálatos és dicsőséges siker koronázza, azáltal, hogy megadta nekünk az angyalokkal való együttműködés kiváltságát. A siker azonban ritkán az egyéni, elszigetelt erőfeszítések eredménye. A gyülekezet minden tagjának befolyására van szükség. Isten szolgálóinak és munkásainak befolyása elengedhetetlen ahhoz, hogy előkészítsék az utat Isten világossága és dicsősége számára. Isten minden lelket, aki hitet tesz Jézus mellett, adósként tart számon. Krisztus imája a tanítványaiért így szólt: „De nemcsak ő értük könyörgök, hanem azokért is, akik az ő beszédükre hisznek majd én bennem; Hogy mindnyájan egyek legyenek; amint te én bennem, Atyám, és én te benned, hogy ők is egyek legyenek mi bennünk: hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél engem. És én azt a dicsőséget, amelyet nekem adtál, őnekik adtam, hogy egyek legyenek, amiképpen mi egy vagyunk” (Jn 17:20-22).^[746]

Minél inkább közeledünk ahhoz az időhöz, amikor a fejedelemségek, uralmak és hatalmasságok harcba szállnak az igazság ellen - amikor Sátán megtévesztő ereje olyan nagy lesz, hogy ha lehetne még a választottakat is elhitetné - annál inkább szükségünk van isteni világosság által kiélezett lelki ítélőképességre, hogy meg tudjuk különböztetni, hogy a lélek Istentől van-e, nehogy tudatlanok legyünk Sátán csalásait illetően. Az emberi erőfeszítésnek össze kell kapcsolódnia az isteni hatalommal, hogy képesek legyünk elvégezni az idők végezte előtti munkát.

Krisztus a szelet Isten Lelkének jelképeként használta. Ahogyan a szél fúj, amerre akar, és hallod annak zúgását, de nem tudod, honnan jön, és hová megy, úgy van Isten Lelkével is. Mi nem tudjuk, ki által fog megnyilvánulni. Nem a saját szavaimat mondom, amikor kijelentem, hogy Isten Lelke el fog haladni azok mellett, akiknek letelt a meglátogatásuknak napja és a lehetőségüknek ideje, de nem ismerték fel Isten hangját, és nem értékelték Lelkének munkáját. Ezek lesznek olyanok, akik a tizenegyedik órában fogják meglátni és felismerni az igazságot. „Íme, napok jönnek, ezt mondja az Úr, és ott éri a szántó az aratót, a szőlőtaposó a magvetőt. És a hegyek musttal csepegnek, a halmok pedig mind megáradnak.” (Ám 9:13). Az igazsághoz való megtérések olyan gyorsasággal fognak történni, hogy az meglepi majd az egyházat, és egyedül Isten neve lesz dicsőítve.

Az egyház kimondhatatlanul nagy kiváltságban részesül azáltal, hogy együtt munkálkodik a mennyei angyalokkal. Isten most arra hívja azokat, akik kereszténynek vallják magukat, hogy a közbenjárás férfiai és asszonyai legyenek. Tetteikkel mutassák meg, mennyire szeretik Jézust és azokat a lelkeket, akiket az Ő vérével váltott meg. Azáltal, hogy felemelik a lehanyatló kezeket, magas és szent tapasztalatra tehetnek szert, amelyet Krisztus jellemvonásai ékesítenek. Van egy munkánk, amit el kell végeznünk, ha élő egyház akarunk lenni.^[747] Egyéni-
leg és közösségként is lábbal kell tipornunk a bűnt. Szokásainkat, beszédünket,

mindennapi életünket az Úr oldalára kell állítanunk. Közben kell járnunk, és harcolnunk kell az Isten mellett, aki megtartja szövetségét az Ő éberen őrökdő szolgálóiért, hogy lelkeket nyerhessünk meg a Megváltónak.

Milyen sokan vannak, akiknek bolonddá kell válniuk a maguk szemében, hogy bölcsek legyenek. Isten olyan bölcsességet áraszt az alázatos és bűnbánó emberre, amelyet nem ad annak, aki a világ szerint bölcs és óvatoskodó, és az önelégülteknek sem, akik nem ismerik azokat a dolgokat, amelyek békességet hozhattak volna nekik. Az Ő bölcsességét a kisdedeknek nyilatkoztatja ki. A föld porába veti az emberi büszkeséget, de elfogadja a szelíd és alázatos embert, és felmagasztalja azt. Milyen gyengéden tekint Isten, Krisztus alázatos, bűnbánó, önmegtagadó követőjére, aki naponta tanul a nagy Tanító iskolájában.

Olsen testvér, arra kérlek, légy bátor! Bízál Istenben! Vidd Hozzá minden terhedet! Ő képes és kész is hatékonyá tenni téged, de hinned kell Benne! Ne légy csüggedt, ne sóhajtozz titokban a Sion falain őrökdő hűtlensége miatt! Nem vagyunk elhívva sem a csüggedésre, sem a félreértésre. Állj meg azon a helyen, ahol az Igazság Napjának ragyogó sugarai bevilágíthatják elméd minden kamráját és lelked templomát! „Ti vagytok a világ világossága” – mondja az Úr. Isten az egyház hűséges tagjait ragyogóvá teszi az Ő igéje által. Lelke kiárad az emberi esz-
közökre, és olyan világosságot ad, amelynek fényében az erkölcsi sötétség eloszlik.

Itt befejeznem a levelet. Őszinte szeretetemet küldöm neked, feleségednek és gyermekeidnek. Az Úr áldjon meg mindannyiótokat; ez az én imám,

Ellen G. White ^[748]

Utóirat: Az Úr művében dolgozó testvéreink megkértek, hogy térjek vissza Lynn-be, és beszéljek kedden és szerdán este. Beleegyeztem. Fifield testvér mindent megtesz, hogy az embereket összegyűjtse ezekre az estékre. Az Úr érintse meg a szívüket, ez az én imám. Csütörtök este Bostonba megyünk, hálókocsiban utazunk Washingtonba, ahová péntek délelőtt tizenegy órára érkezünk meg.^[749]

Lynn, Massachusetts, 1890. december 15.

43a. levél, 1890. - O.A. Olsen-nek címzett levél

Kedves Olsen testvér!

A Danvers-i összejövetelünk véget ért. Az összejövetel alatt ötször beszéltem, négyszer hosszabban; kétszer hétköznap este, majd szombaton, vasárnap délelőtt a missziós összejövetelen, és ismét vasárnap délután. Nagyon elégedett vagyok, mert kétségtelen, hogy az Úr üzenetet bízott rám, amelyet a népének kellett közvetítenem. Éreztem Isten megtartó erejét, amikor a gyülekezet előtt álltam és beszéltem. Tudom, hogy Isten ereje emberi eszköz által szólt a néphez. Tudom, hogy az ígét elfogadták, és hogy az éhes lelkek táplálékhoz jutottak. Éjjel-nappal könyörgő lélekkel kérem az Urat, hogy öltöztessen fel a munka lelkületével, és adja meg nekem Krisztus szelídségét és kedvességét, hogy felölthessem Krisztus igazságát.

A Brooklyn-i összejövetel óta nem vagyok sem gyenge sem erőtlén. Soha nem voltam ennyire mentes a fájdalomtól. Éjszaka úgy alszom, ahogyan tizenkét éve nem aludtam. Isten békéje lakik a szívemben. Nekem az, hogy elmondhatom az Istentől kapott szavakat, többet jelent, mint az étel és az ital. Szüntelen hálaadással teljes dicséret száll fel szívemből Istenhez. A Brooklyn-i áldott szombaton, a reggeli órától kezdve egész nap és azóta is folyamatosan mennyei mannát eszem.

Szívem tele van őszinte együttérzéssel és szeretettel a haldokló és a túlélésért alig küzdő gyülekezetek iránt. Újra és újra mondom: Ő a saját vérével váltotta meg az egyházat, és őszintén vágyik arra, hogy az Ő igazságával és üdvösségével öltöztesse fel. Ő tette az egyházat a szent és örök igazság letéteményesévé, és azt akarja, hogy részesüljön az Ő dicsőségében.^[750]

Nagyon fontos összejövetelünk volt Lynn-ben, de még fontosabb Danvers-ben. Az elmúlt szombaton mindenki, aki a teremben volt, előrejött imára – megtértek és megtéretlenek egyaránt –, kivéve kettőt: egy idős, színes bőrű férfit és egy szegény, félnék lelket, aki nem mert előre jönni. Isten angyalai közöttünk voltak. A dolgozók keresték az Urat, és kéréseik meghallgatásra találtak a mennyben. Ó, milyen hálás volt a szívem! Milyen örömmel töltött el, hogy Isten kegyelméből táplálhattam az Ő nyáját!

Mondom neked, hogy a gyülekezetek éheznek, haldokolnak, de azonnal megragadják Isten üzenetét és a bátorítását, amelyet küld nekik. Nem hátrálhatok

meg, és nem tagadhatom meg, hogy meglátogassam ezeket a gyülekezeteket, mivel tudom, hogy az Úrtól származó üzenetem van számukra. Az imádkozás után kértem, hogy jöjjenek előre azok, akik szeretnének bizonytságot tenni. Bár sokan reggel kilenc órától estig a gyülekezetben voltak, és semmit sem ettek, nem siettették az összejövetel végét. Sok bizonytságtétel hangzott el. Kitartó könyörgések hangzottak el a dolgozókért és a népért, és sokak bizonytsága ez volt: „Az Úr van ezen a helyen.”

Az Úr jelen volt az összejövetelen. Éreztem magamon az Úr erejét. Fifield testvér nagy áldásban részesült. Az imádság után kezét fogott velem, és hálát adott az Úrnak az Ő jóságáért és gazdag áldásáért. A jelenlévők egyöntetű bizonytságtétele az volt, hogy Danvers népe még sosem részesült ilyen nagy áldásban. Amikor látom, hogy egy vagy két kivételtől eltekintve mennyire vágyakoznak az Istentől kapott bizonytságtételeim után, és milyen becsben tartják azokat, nagy békességgel tölt el, hogy meglátogathatom ezeket a helyeket, ahol még soha nem jártam.

Az emberek itt tisztelettel és bizalommal bánnak velem. A Battle Creek-i megpróbáltatásaim és komoly erőfeszítéseim után - szembesülve azzal az ellenállással és elutasítással, amellyel azt az üzenetet fogadták, amelyet Isten adott nekem azok számára, akiknek a legnagyobb szükségük lett volna rá – mindaz, ami itt történik, felüdíti a lelkemet. Mély meggyőződése, hogy a munkám nem lehet folyamatos küzdelem, amelyben minden erőmet össze kell szednem, és keményen meg kell küzdenem minden egyes centiméterért. Néhányan azon férfiak közül, akiknek támogatniuk kellett volna a kezeimet a munkában minden erejükkel azon voltak, hogy meggyengítsenek és elbátortalanítsanak engem. Az erőmet hiábavaló harcra kellett fordítanom a rosszindulatú előítéletek és ellenállással szembe. Ők vakok, nem látnak és nem értenek; néha attól tartok, hogy soha nem is fognak látni és érteni.^[751]

Ha Krisztus korában élők tudták volna, hogy Ő a dicsőség Ura, nem feszítették volna meg. Meg van írva, hogy bizonyos helyeken a hitetlenség miatt nem tudott sok csodát tenni. Ha Jézust is akadályozták munkájában - Őt, aki minden hatalom, világosság és élet forrása - ha az Ő útját is elállta a hitetlenség, akkor mire számíthat a véges ember?

Jézus újra és újra vágyott arra, hogy bőséges mértékben kiárássa a Szentlelket, de neki nem volt, ahol a fejét lehajtsa. Nem ismerték fel, és nem értékelték Őt. Az elme vaksága, a szív megkeményedése miatt úgy tekintettek Jézusra, mint akitől félni kell, vagy mint egy olyan emberre, akit önmaguk felmagasztalására használhatnak. Egyesek azt hiszik, hogy valamilyen rejtett rossz leselkedik Isten megnyilvánulásaiban vagy erejének megnyilatkozásában, amely ártana nekik. Ahol az emberek ezt hiszik, ott a Lélek nem árad ki.

Tudom, hogy ha elő lett volna készítve az út, Battle Creekben szent szeretet és buzgóság tüze lobbant volna fel azoknak a férfiaknak a szívében, akiknek

szükségük van erre a munkára, de ők maguk zárták el az utat, hogy ez ne valósulhasson meg. Ha azok a férfiak, akik most hitetlenségben vannak, elfogadták volna a mennyből jövő üzeneteket, hirdették volna: „Készítsétek meg az Úrnak útját, egyengessétek az ő ösvényeit!”^[752]

Amikor a vezetők félreállnak az útból, Isten munkája előre fog haladni Battle Creekben. A missziós lelkület újjáéled és növekedni fog, a gyülekezet pedig egyszerű és nyugodt kötelességtudatból fog munkálkodni. A legmagasabb értelemben az egész gyülekezet missziós területté válik. Az Úr újra és újra elküldte Szentlelkét, hogy megváltoztassa népe hozzáállását azáltal, hogy élő és munkálkodó elvet leheljen egyházába. De megszenvedett földi elemek munkálkodtak, és az egyházat elaltatták a földi biztonság hamis nyugalmaiban.

A Battle Creekben elfoglalt álláspont sok gyülekezet állapotának pulzusát mutatja. Isten erejére, arra a gazdag kegyelemre, amelyet annyira kész volna kiárasztani, nem tartanak igényt – csak akkor, ha az emberek maguk mutathatják meg, milyen módon munkálkodik Isten. Izrael Istene megnyitotta a menny ablakait, és gazdag fényáradatot küldött a világnak, de sok esetben nem adtak helyet annak befogadására, pedig minden embernek – munkásnak, lelkésznek és felelős pozícióban levőnek – üdvözölnie kellett volna az igazságot, akár új, akár régi, és missziós lelkülettel, örömteli hálaadással kiáltania: „mindnyájan, kik szomjúhoztok, jertek e vizekre”.

Az egyének befolyása nem abban nyilvánult meg, hogy mindenki hűségesen elvégezte a maga részét, hanem akadályokat emeltek, és így az üdvösség áradása más mederbe terelődött. A siker ritkán egyéni, elszigetelt erőfeszítések eredménye. A gyülekezet minden tagjának befolyására szükség van. Az evangélium szolgálóinak, a lelkészeknek és az intézményeinkben dolgozó munkásoknak befolyása elengedhetetlen ahhoz, hogy előkészítsék az utat Isten világosságának és dicsőségének örömteli fogadására.^[753]

A menny teljes kincstára rendelkezésünkre áll az Úr útjának előkészítésében végzett munkához. A Gondviselés elegendő mennyei erőt biztosított ahhoz, hogy a missziómunka csodálatos siker legyen, ha az emberi eszközök felkészülnek és teljesen alkalmassá válnak erre a nagy munkára. Eddigi sikerünk arányban állt erőfeszítéseinkkel. Minden lélek, aki hitet tesz Jézus mellett, köteles minden képességét az Ő szolgálatába állítani.

Most nincs helye a csüggedésnek vagy a bölcsekedésnek azok számára, akik tapasztalatot szereztek az igazságban és ismerik azt, mert megmaradnak az Igazság Napjának ragyogó sugarai alatt. Az Úr irgalmas, és Krisztus imája tanítványaiért az volt, hogy egyek legyenek, amint Ő egy az Atyával: „hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél engem. És én azt a dicsőséget, amelyet nekem adtál, önékik adtam, hogy egyek legyenek, amiképpen mi egy vagyunk” (Jn 17:21-22).

A reménnyel teljes ember befolyása csodálatos segítség a munkás számára,

különösen most, amikor egyre közelebb kerülünk ahhoz az időhöz, amikor a levegőbeli hatalmasság fejedelme, és a gonoszság urai megerősödnek, amikor Sátán megtévesztő ereje oly nagy lesz, hogy az Ige figyelmeztet: ha lehetséges, még a választottakat is elhiteti. Isten népének ítélőképességét isteni megvilágosodás által ki kell élesíteni, hogy fel tudják ismerni azt, hogy vajon a lélek Istentől van-e, és ne legyenek tudatlanok Sátán csalásait illetően.

Számos isteni közvetítő egyesülni fog az emberi erőfeszítéssel, hogy az utolsó időkre szóló munka megvalósuljon. Ez a munka kétségkívül a legváratlanabb módon lesz megrövidítve.^[754] A szél fúj, amerre akar, és senki sem mondhatja meg, mikor fog fújni a Szentlélek, milyen irányba vagy ki lesz az, akin keresztül megnyilvánul. Azonban nem a saját szavaimat mondom, amikor kijelentem, hogy Isten Lelke el fog haladni azok mellett, akiknek letelt meglátogatásuknak napja és lehetőségüknek ideje, de nem ismerték fel Isten hangját, és nem értékelték Lelkének munkáját. Egyetlen nap alatt ezrek fognak megtérni az igazsághoz, azok, akik a tizenegyedik órában látni fogják és felismerik Isten igazságát és Lelkének munkáját. „Íme, napok jönnek, ezt mondja az Úr, és ott éri a szántó az aratót, a szőlőtaposó a magvetőt. És a hegyek musttal csepegnek, a halmok pedig mind megáradnak.” (Ám 9:13).

Az igazsághoz való megtérések olyan gyorsasággal fognak történni, amely meglepi az egyházat, és egyedül Isten neve lesz megdicsőítve. A véges ember csodálattal és imádattal lesz eltelve. Az egyház kimondhatatlanul kiváltságos helyzetben van, hogy aktívan együttműködhet a mennyei közvetítőkkel. Most minden kereszténynek közbenjáró férfiaknak és nőknek kellene lenniük Isten előtt. Ezáltal bizonyítják, mennyire szeretik Jézust és azokat a lelkeket, akiket Ő a vére által váltott meg.

Az egyház tagjai – férfiak és nők – kiváltságosak, hisz arany lehetőséget kapnak egy magas és szent tapasztalat megszerzésére, amelyet Krisztus tulajdonságai ékesítenek. Határozott munkát kell végezniük: támogatniuk kell a lehanyatlásra készülő kezeket. Ezt a munkát kell elvégeznünk, ha élő, tevékeny és munkálkodó egyház akarunk lenni. Egyénileg és egészsként is lábunk alá kell tipornunk Sátánt. Szokásainknak, beszédünknek és mindennapi életünknek az Úr oldalán kell állnia, és szoros közösséget kell ápolnunk Istennel.^[755] Ő kell legyen a Tanácsadó! Az egész egyháznak és minden tagjának közben kell járnia és harcolnia kell az Isten mellett, aki megtartja szövetségét az Ő éberem őrködő szolgálóiért, de a Sion falain őrködőkért és azokért is, akik Isten ügyében munkálkodnak –, hogy felöltözhessenek az üdvösség ruhájába, és erőt nyerjenek ebben az időben, hogy győzzenek Istennel és sok lélek legyen szolgálatuk gyümölcse. Isten válaszolni fog a hittel hozzá emelkedő kitartó kérésekre.

Milyen gyöngéden tekint Jézus az őszinte, alázatos, megtért, önmegtagadó követőire! Tekintete különösen azokra irányul, akik engedelmesek és tanuléko-

nyak, akik Krisztus iskolájának leckéit sajátítják el. Isten olyan bölcsességet áraszt az alázatos és bűnbánó emberre, amelyet nem ad annak, aki a világ szerint bölcs és óvatoskodó, és az önelégülteknek sem, akik nem ismerik azokat a dolgokat, amelyek békességet hozhattak volna nekik. Isten elhalad az ilyenek mellett, de kijelenti bölcsességét a csecsemőknek. Porba vet minden emberi büszkeséget, de gyengéd gondoskodással felemeli azokat, akik a földre lettek dobva. Felismeri a gyenge és alázatos lelket, és vigasztalást és kegyelmet ad neki. Ó, mennyire igaz, hogy aki lelki vakságban jár, nem tudja, merre tart, és miben fog megbotlani! Milyen sokan vannak, akiknek bolonddá kell válniuk önmaguk szemében, hogy valóban bölcsökké lehessenek!

Olsen testvér, arra kérlek, hogy légy bátor! Kérlek, bízzál teljesen Istenben! Szívből kérlek, hogy minden terhedet vidd Jézushoz! Ő képes is, és kész is segítséget és lelki erőt adni neked. De hinned kell Istenben. Ne csüggedj el! Ne sóhajtozz titokban, ahogyan én is tettem a nyáj pásztora, a Sion falain őrködők hűtlensége miatt! Állj meg ott, ahol az igazság Napjának fényes sugarai beragyoghatják értelméd minden kamráját és lelked templomát! Isten az egyház hűségeseit ragyogóvá teszi az Ő világosságával, és erőssé teszi az Ő erejében.^[756] Lelke kiárad az emberi eszközökre, és megkapják azt az áldott világosságot, amely elúzi az erkölcsi sötétséget, mert Krisztus megparancsolta, hogy egyháza legyen a világ világossága.

Itt befejeznem leveletemet. Őszinte szeretetemet küldöm feleségednek és gyermekeidnek, az Úr áldjon meg benneteket; ez az én imám.

Ellen G. White ^[757]

Lynn, Massachusetts, 1890. december 18. [az 1890-es 43. levél egy változata]

112. levél, 1890. – W.C. White, J.E. White és felesége részére

Drága gyermekeim, Edson, Emma és Willie!

Csütörtök este, december 18-án indultunk el Lynn-ből. Minden szükséges segítséget megkaptunk ahhoz, hogy eljussunk Bostonba és felszálljunk a hálókocsiba. Mivel a fekvőhely ára három dollár volt Washingtonig, Sarah úgy döntött, hogy megspórolja ezt az összeget, és inkább egy nappali fülkében utazik. A hálókocsi kísérője azonban azt mondta, hogy ne menjen a nappali kocsiba, mert sok fekvőhely volt még szabadon. Azt mondta neki, hogy miután a hálókocsi kalauza ellenőrzi a helyeket, ő is kapni fog egy fekvőhelyet. Sarah ezt visszautasította, mondván, hogy ez nem lenne becsületes a részéről és nappali ülőhelyet keres magának. Ekkor a kísérő beszélt a kalauzzal, aki megkérte, hogy maradjon. Fekvőhelyet nem kapott, de két széket igen, amelyeken a lehető legkényelmesebben elhelyezkedett. Egész éjjel jól aludt. Én viszont nem aludtam olyan jól, mint máskor, mert a karjaim elzsibbadtak a kemény ágy miatt. Kénytelen voltam dörzsölni és mozgatni őket, mert teljesen erőtlennek tűntek.

Szép időnk volt. A levegő friss és üdítő volt, a kocsik pedig nem voltak túlfűtve. Reggel rájöttünk, hogy nem fogunk időben, 11 órára Washingtonba érni, mert háromórás késésben voltunk. Egy órát veszteltünk Baltimore-ban, és végül délután háromra érkeztünk meg Washingtonba. Mivel senki sem várt ránk, a kísérő hívott egy fiákert, és a kocsi elvitt minket a missziótáborhoz.^[758] Hálát adtunk az Úrnak, hogy a poggyászatunkat és mindent elrendeztünk még szombat előtt, de elhatároztuk, hogy ezentúl mindig úgy fogjuk intézni, hogy csütörtökön érkezünk meg a célállomásra.

Ők már alig remélték, hogy megérkezünk, de nagyon megörültek, amikor megláttak. Szombaton Ézsaiás 58. fejezetéből beszéltem. Olyan szabadságot éreztem, amelyet ezen az utazáson valahányszor csak szóltam. A terem zsúfolásig megtelt, és szép közösségi összejövetelünk volt. Tudtuk, hogy az Úr jelenléte ott van az összejövetelen. A Szentlélek szelíd és meggyőző befolyása érezhető volt, és a bizonyoságtételek is jók voltak.

Vasárnap részt vettem a délelőtti összejövetelen. Olsen testvér cikkének fel-

olvasását erre a napra halasztották. J.S. Washburn testvér szakaszokra bontotta a cikket, hogy többen olvashassák fel. Egy metodista prédikátor és a felesége egyértelműen elfogadták az igazságot. Baker a neve, ha jól tudom. Amikor elkezdte felolvasni a maga részét, ami egy idézet volt a bizonyágtételekből, többször is megpróbálta felolvasni, de folyton törölgetnie kellett a könnyeit, majd a szemüvege bepárásodott. Amikor a szöveg bizonyos részeihez ért, egyszerűen sírva fakadt. Washburn testvér felé fordult, átnyújtotta az írást és azt mondta: „Vedd át, nem tudom tovább olvasni.” De ezek a megszakítások csak még hatásosabbá tették az egészet. Washburn testvér bízta, hogy ez az ő alkalma, és olvassa tovább. A felolvasás után ünnepélyes imádság következett. Bennem közbenjáró lélek volt, és az összejöveten mély érzelmek nyilvánultak meg. Ezután körülbelül harminc percet beszéltem, és ezalatt az idő alatt az Úr Lelke bőségesen kiáradt rám. Mindenki csodálatosnak tartja ezt a két alkalmat.^[1759]

Vasárnap este egy nagyobb termet sikerült szerezni, és én egy nagyszámú hallgatóságnak beszéltem, gyülekezeti tagoknak és kívülállóknak egyaránt. Nagy szabadsággal szóltam, és mindenki feszült figyelemmel hallgatta. Nem én választottam, hogy ezeken az esti alkalmakon beszéljek, de nem láttuk más módját annak, hogy az embereket összegyűjtsük. Gyűjtés is volt, amely meghaladta a terem bérleti költségét. Ez egy olyan terem, amely hetente három este foglalt. Mi egy estére béreltük ki. Egy táncteremről van szó, de jó a szellőzése. Mindenki örömmel gondolt vissza az előző esti összejövételre.

Ma estére be van ütemezve egy összejövétel. Vasárnap egy kicsit esett az eső, de estére kiderült. Az egyetlen segítségem itt Washburn testvér. Ez jelentős erőfeszítéseket igényel a részemről, de igyekszem odafigyelni. Volt egy maláriás rohamom, de nem volt komoly. Elég erősnek érzem magam, és bátorságom van az Úrban. Próbáltam beszélni velük, hogy engedjenek el két alkalommal ezen a héten, hogy kétszer beszélhessek Baltimore-ban, de nem engednek el, úgyhogy itt maradok a következő szombatra és vasárnapra.

Mindenki csalódott volt, hogy nem jöttetek. És mivel nem jöttetek az elején, nem tartom bölcs dolognak, ha most jönnétek. Úgy gondoltam, hogy nem lenne jó ellátogatni Philadelphiába a washingtoni összejövétel után, mert vissza kellene térnünk ide, hogy felhasználjuk az engedélyeket, ezért inkább Ohio és Cincinnati felé vesszük az irányt. Közben meglátogatjuk Battle Creeket, és utána intézkedhetünk egy újabb indulásról, ha kötelességünknek látjuk az indulást. Három hónapja távol vagyok otthonról, megszakítás nélküli munkában.

Várom leveleteket, amint ideérhet. Ez egy fontos hely, és talán jó lesz, ha az erőmet erre a munkára használom, amennyiben az Úr kegyelme és ereje támogat engem. Amíg itt leszek, Davis testvér kezeli a fogaimat. Sokan állnak döntés előtt. Reméljük, hogy úgy döntenek, hogy engedelmeskednek Istennek.^[1760]

A következő szombat böjt és imádság különleges napja lesz, komoly erőfe-

szítéssel a részemről. Bízom Istenben, az én Segítőmben és Istenemben, hogy erőt ad nekem. Ő kegyelmesen megsegített eddig is, és hiszem, hogy ezután is meg fog. Előre örülök annak, hogy a pünkösd napjainak jelenetei megismétlődnek, és Isten hatalma és kegyelme csodálatos módon fog kiáradni.

Krisztus vigasztaló ígéretére gondolok: „Nem hagylok titeket árván, eljövök hozzátok” (Jn 14:18). A Szentlélek ereje egyesül az emberi erőfeszítéssel, és az egész menny azon dolgozik, hogy felkészítsen egy olyan népet, amely megállhat az utolsó napokban. A vég közel van, és tekintetünket az eljövendő világra kell szegeznünk. Imádságom az, hogy a gyülekezetek felébredjenek erkölcsi kábultságukból, és komoly, őszinte erőfeszítéseket tegyenek. Ó, bárcsak látnák és megértenék, hogy az utolsó küzdelemben az Úr seregének Fejedelme vezeti a mennyei seregeket, belép soraink közé, és megvívja értünk a csatáinkat! Lesznek hitehagyások; erre számítunk is. „Közülünk váltak ki, de nem voltak közülünk valók;” (1Jn 2:19). „Minden plánta, amelyet nem az én mennyei Atyám plántált, kitépetik.” (Mt 15:13).

A mennyből alászálló hatalmas angyal bevilágítja a földet a dicsőségével, miközben hangos szóval kiáltja: „Leomlott, leomlott a nagy Babilon” (Jel 18:2). Ó, mennyire vágyom arra, hogy az egyház felkeljen és világítson, mert az Úr dicsősége felragyogott rajta! Mit nem vihetünk véghez Isten által, ha minden emberi eszköz megteszi a maga részét? „Nélkülem semmit sem cselekedhettek” (Jn 15:5). Hitünket és bátorságunkat is elveszíthetjük a küzdelem közepette, ha nem Isten ereje tart meg bennünket. A gonoszságnak minden elképzelhető formája heves tevékenységre fog kitörni.^[761] A gonosz angyalok egyesítik erejüket a gonosz emberekkel, és folyamatos ellenségeskedésük következtében, tapasztalatot szereztek a megtévesztés és a küzdelem legjobb módszereiben. Évszázadokon át erősödtek, és nem fogják feladni az utolsó nagy összecsapást kétségbeesett harc nélkül. Az egész világ be lesz vonva ebben az utolsó nagy összecsapásban – egyik vagy másik oldalon. Kitér az armageddoni csata, és azon a napon senki sem lehet közülünk tétlen vagy alvó állapotban. Nagyon ébernek kell lennünk, mint a bölcs szüzeknek, akiknek edényeikben is van olaj a lámpásaik mellett. Mi ez az olaj? A kegyelem.

A Szentlélek erejének velünk kell lennie, és az Úr seregeinek Fejedelme a mennyei angyalok élére áll, hogy vezesse a harcot. Az ünnepélyes események, amelyek előttünk állnak, még csak ezután fognak megnyilvánulni. Trombita trombita után fog megszólalni, pohár pohár után ömlik majd ki sorban a föld lakóira. Lenyűgöző fontosságú jelenetek állnak közvetlenül előttünk, és ezek az események bizonyosan annak a jelenlétéről tanúskodnak, Aki minden támadó mozgás felett őrködött, Aki végigkísérte ügyének menetelését a századokon át, és Aki elkötelezte magát, hogy népével lesz minden küzdelmükben a világ végezetéig. Meg fogja védeni az igazságot. Győzelemre fogja vinni azt. Készen áll arra,

hogy hűséges követőit ellássa motivációval, céltudatossággal, erővel, bátorsággal, reménnyel és hogy kitartást öntsön beléjük egyre fokozódó tevékenységükhöz, mert közel van az idő.

A megtévesztések, ámítások és hamisítások csak szaporodni fognak. Mindenfelől kiáltások hallatszanak majd: „Íme, itt a Krisztus!”, „Íme, ott van!” De Krisztus azt mondja: „Ne menjetek utánuk.” Kemény küzdelem fog zajlani, mielőtt a törvénytípró lelepleződik a világ előtt, hogy láthatóvá váljon az, hogy ki ő és mi az ő munkája.^[762] Miközben a protestáns világ egyre nagyobb szelídséget és rokonszenvet mutat a törvénytípró iránt, vajon Isten népe elfoglalja-e helyét Jézus Krisztus bátor és rendíthetetlen katonáiként, hogy szembenézzenek azzal, ami elkövetkezik, és életüket Krisztussal együtt elrejtsek Istenben? A titokzatos Babilon nem kíméli a szentek vérért, és vajon mi eléggé éberek leszünk-e ahhoz, hogy megragadjuk annak az angyalnak a világosságát, aki dicsőségével bevilágítja a földet?

Ébresszék fel az erős férfiakat! Hadd hangozzanak el újra azok az üzenetek, amelyek az elmúlt ötven év során felhangzottak, valódi erejükben és jelentőségükben. Hadd hatoljon szívünkbe az a lelkület, amely ezeket az üzeneteket kísérte azokban a napokban! Ezeket a dolgokat nem szabad szomorúsággal és csüggedéssel említeni.

Arra kell gondolnunk, hogyan tekint a menny ezekre az eseményekre, és arra kell törekednünk, hogy összhangban legyünk azzal a munkával, amely most a mennyben folyik, hogy felkészítsenek egy olyan népet, amely megállhat ezekkel szemben az Úr nagy napján, és amely mindent megtett, amit csak lehetett, hogy ellenálljon nekik. (Ef 6:13). Engedjük, hogy az Igazság Napja sugarainak fénye és ereje átjárja a lelkünket! [Idézi: Jel 19:1-6]

Tekintetünknek nem szomorúságot kell tükröznie. Nem szabad panaszkodnunk és keseregnünk a megpróbáltatásaink miatt, bár sírni és sóhajtozni fogunk a földön elkövetett utálatosságok miatt. De erről nem akarok írni. Itt meg is állok. Az Úr áldjon meg benneteket, és adjon nektek erőt, hogy teljes szívvel az Ő oldalán álljatok. Csengetnek a reggelihez.^[763]

1890. december 22., Washington, D.C.

RH, 1890. december 23. – Légy buzgó tehát, és térj meg!

Az Úr látja népe bukásait és vitában áll vele. Isten látja népe büszkeségét, önzését és fogékonyságát a kételyre és a hitetlenségre, és mindez megszorítja szerető szívét. Sokan sötétséget borítanak lelkükre, mint valami köntöst és közvetve azt mondják: „Nem akarjuk megismerni a Te utadat, Uram; a magunk útját választjuk.” Ezek a dolgok választják el a lelket Istentől. Az ember lelkében van egy akadály, amelyhez makacsul ragaszkodik, és amely közéje és Isten közé áll, ez pedig a hitetlenség. Isten elegendő bizonyítékot ad, de az ember megszenteletlen akaratával elutasítja azt, mert nem a saját maga által kijelölt úton érkezik, és nem az ő elképzeléseit támasztja alá. Bátran kiáltja: „Bizonyíték, bizonyítékra van szükségünk!”, de hátat fordít Isten bizonyítékának. A kétely és a hitetlenség szavait szólja, a gonoszság magjait veti el, amelyek majd kihajtanak és meghozzák termésüket. Az ilyen ember egyre inkább elválasztja lelkét Istentől.

Bizonyítékra van szükségük ezeknek az embereknek? Valóban a bizonyíték hiányzik? Nem! A gazdag ember és a szegény Lázár példázata éppen az ilyen lelkek számára adatott, akik hátat fordítanak a nyilvánvaló bizonyítéknak, és azt kiáltják: „Bizonyítsd be!” A gazdag ember azt kérte, hogy támadhasson fel valaki a halottak közül, és figyelmeztesse testvéreit, hogy ne kerüljenek ugyanarra a gyötrelmes helyre, ahová ő jutott. „Monda neki Ábrahám: Van Mózesük és prófétáink; hallgassák azokat. Ama pedig monda: Nem úgy, atyám Ábrahám; hanem ha a halottak közül megy valaki hozzájuk, megtérnek! Ő pedig monda neki: Ha Mózesre és a prófétákra nem hallgatnak, az sem győzi meg őket, ha valaki a halottak közül feltámad.” (Lk 16:29-31).

Miért nem hisznek az emberek, ha elegendő bizonyíték áll rendelkezésükre? Mert nem akarják, hogy meggyőzve legyenek. Nem hajlandók lemondani saját akaratukról, hogy Isten akaratát kövessék. Nem akarják elismerni, hogy bűnös hitetlenséget tápláltak azáltal, hogy ellenálltak az Istentől kapott világosságnak. Kételyek után kutattak és érveket gyűjtöttek hitetlenségük igazolására. Készek elfogadni egy gyenge és elégtelen bizonyosságot – olyat, amit Isten nem adott –, de amely tetszik nekik, mert egybevág az ő elképzeléseikkel és összhangban van hajlamaikkal és akaratukkal. Ezek a lelkek nagy veszélyben vannak. De ha büszke akaratukat alávetik Istennek és az Ő oldalára állítják; ha alázatos és bűnbánó

szívvel keresik a világosságot, azzal a hittel, hogy van világosság számukra, akkor meglátják azt, mert megnyílik a szemük, hogy meglássák az Istentől jövő világosságot. Felismerik isteni tekintélyének bizonyítékát. A lelki igazságok felragyognak majd az isteni oldalak lapjairól. De a szívnek nyitottnak kell lennie a világosság befogadására, mert Sátán mindig készen áll arra, hogy elhomályosítsa azt a drága igazságot, amely bölcsé teheti az embert az üdvösségre. Aki ezt az igazságot nem fogadja be, annak számára örökre rejtély marad.

Komolyan kell törekednünk arra, hogy megismerjük és értékeljük az igazságot, hogy másoknak úgy mutassuk be, ahogyan az Jézusban van. Helyesen kell megbecsülnünk lelkünk értékét; akkor nem leszünk olyan hanyagok a viselkedésünkben, mint jelenleg vagyunk. Sokkal komolyabban fogunk törekedni az Úr útjának megismerésére; teljesen ellentétes irányba fogunk haladni az önzéssel, és az állandó imádságunk az lesz, hogy Krisztus értelme legyen bennünk, és az Ő képmására formáljon és alakítson bennünket. Ha Jézusra tekintünk, szemléljük az Ő szépségét, és tekintetünket szilárdan Őrá szegezzük, elváltozunk az Ő képmására. Ő kegyelmet ad mindazoknak, akik megőrzik az Ő útját, akaratát cselekszik, és az igazságban járnak. De, akik a saját útjukat szeretik, saját véleményeik bálványai előtt hajolnak meg, akik nem szeretik Istent, és nem engedelmeskednek szavának, továbbra is a sötétségben fognak járni. Ó, milyen rettenetes a hitetlenség! Olyan, mintha világosságot gyűjtanál a vaknak, olyan az, amikor ezeknek a lelkeknek bemutatod az igazságot: az egyik nem látja, a másik nem akarja látni.

Arra buzdítalak benneteket, akiknek neve méltó tagként szerepel a gyülekezet nyilvántartásában, hogy Krisztus érdemei által valóban méltók legyetek. Isten irgalma, igazsága és szeretete ígéretként szól a megtért és alázatos lélekhez. Isten nemtetszése és ítélete azok ellen irányul, akik makacsul a maguk útját választják, önmagukat szeretik, és az emberek dicséretére vágynak. Akik nem fogadták be az igazság szeretetét, azokat bizonyosan megtevesztik az utolsó napok sátáni csalásai. Mivel tapasztalatuk kezdetén az Úr megáldotta és megtisztelte őket, hízelegnek maguknak a gondolattal, hogy ők a kiválasztottak és igazak, ezért nincs szükségük figyelmeztetésre, tanításra vagy feddésre. De a hű Tanúbizonyosság ezt mondja: „Akiket én szeretek, megfeddem és megfenyítem.” Azokkal szemben, akik Isten népének vallják magukat, ez a vád hangzik el: „De az a mondásom ellened, hogy az első szeretetedet elhagytad. Emlékezzél meg azért honnét estél ki, és térj meg, és az előbbi cselekedeteket cselekedd; ha pedig nem, hamar eljövök ellened, és a te gyertyatartódat kimozdítom helyéből, ha meg nem térsz.”

A Krisztus iránti szeretet, amely egykor a szív oltárán égett, megfogyatkozott és szinte kialudt. A lelki erő gyengeséggé változott. Az Úr nem leli örömét népében. Jelenlegi állapotukban képtelenek Krisztus jellemét képviselni. Amikor a hű Tanúbizonyosság szeretetből tanácsot, feddést és figyelmeztetést küldött számukra, ők elutasították az üzenetet; nem akartak a világossághoz jönni, nehogy a tetteik

láthatóvá váljanak. Jézus azt mondta: „életemet adom a juhokért. [...] Azért szeret engem az Atya, mert én leteszem az én életemet”. Bűneiteket Magára véve megnyitotta azt a csatornát, amelyen keresztül a kegyelem kiáradhat mindazokra, akik hajlandók elfogadni azt. Azáltal, hogy önmagát adta a világ bűnéért, lehetőséget teremtett arra, hogy az Atya szeretete bőségesen áradjon ki az emberekre.

Az egész menny csodálkozva szemléli, hogy amikor ez a mérhetetlenül mély, gazdag és teljes szeretet be van mutatva azoknak, akik már megismerték Krisztus kegyelmét, ezek az emberek mégis közönyösek, hidegek és érzéketlenek maradnak. Mit jelent az, hogy egy ilyen csodálatos kegyelem nem lágyítja meg kőkemény szívünket? Ó, ez a hitetlenség hatalma miatt van – mert „első szeretetedet elhagytad.” Ezért van az, hogy Isten szavának ilyen kevés a befolyása. Olyan, mint a tűz, de képtelen behatolni és felmelegíteni annak szívét, aki hitetlenséget dédelget magában.

Az igazság mérhetetlen kincsei nemzedékről nemzedékre gyűltek össze. Semmiféle ábrázolás nem tudna elég mély benyomást tenni ránk e hatalmas kincsek teljességéről és gazdagságáról. Arra várnak, hogy azok igényeljék, akik értékelik őket. Az igazság drágaköveit Isten maradék népének kell összegyűjtenie, hogy átadhassa a világnak, de az önhittség és a lélek makacssága elutasítja az értékes kincset. „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” Ez a szeretet nem mérhető, és szavakkal sem fejezhető ki. János apostol az egész világhoz kiált: „Lássátok milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya, hogy Isten fiainak nevezettünk!” Ez a szeretet minden értelmet felülmúl. Isten semmit sem tartott vissza az áldozat teljességéből – Jézus önmagát adta váltságul! Isten terve az, hogy népe úgy szeresse egymást, ahogyan Krisztus szerette őket. Ezt a szeretetet tanulniuk és gyakorolniuk kell. Jellemükben tükrözniük kell ezt a szeretetet, hogy a világ lássa. Minden tagnak úgy kell erre tekintenie, mint kötelességére. Atyjához intézett imájában Jézus ezt mondta: „Amiképpen te küldtél engem e világra, úgy küldtem én is őket e világra”. Krisztus teljességét azok fogják bemutatni a világnak, akik kegyelmének részeseivé váltak. Az ő munkájuk az, hogy Krisztusért megtegyék azt, amit Krisztus tett az Atyáért: bemutassák jellemét.

Egyházterületeinken hiányzik az erkölcsi és a lelki erő. Sok gyülekezetnek nincs világossága önmagában. A tagok nem bizonyulnak az igazi szőlőtő veszőinek, amelyek sok gyümölcsöt teremnek Isten dicsőségére, hanem úgy tűnik, elsorvadnak. Megváltónk visszavonta a gyülekezetekből az Ő világosságát, Szentlelkének kiáradását; mert már nem képviselik a világ Megváltójának önmegtagadó, együttérző szeretetét. Nincs szeretetük a lelkek iránt, akikért Krisztus meghalt. Megszűntek őszinték és hűségesek lenni. Szomorú kép ez – gyenge istenfélelem, az Isten iránti odaszánás és odaadás hiánya. A lelkük elszakadt Istentől. Sokan azáltal vágják el a lelkük és Isten közötti kommunikációs csatornát, hogy visszautasították az Ő üzenetét és a hírnököket.

A nagy gyülekezeteinkben a legnagyobb gonoszságok találhatóak, mivel azok részesültek a legnagyobb világosságban. Nincs helyes ismeretük Istenről, sem Jézus Krisztusról, akit Ő elküldött. A hitetlenség kovásza munkálkodik, és ha ezek a gonoszságok, amelyek Isten nemtetszését váltják ki, nem tisztulnak meg a tagok életében, az egész gyülekezet felelőssé válik értük. Isten Lelkének mélységes munkája nincs velük; a szentek Királyának dicsőséges jelenléte és az Ő hatalma, amely megtisztít minden erkölcsi tisztátalanságtól, nem nyilvánul meg közöttük. Sokan úgy járnak az istentiszteletre, mint az ajtó a sarkára: csak mozognak, de nem változnak. Nem értik, hogyan kell helyesen alkalmazni az Írásokat, sem az Isten erejét. Van szemük, de nem látnak; van fülük, de nem hallanak; folytatják gonosz útjaikat, mégis kiváltságos és engedelmes népnek tartják magukat, akik megtartják a parancsolatokat. Kényelmes biztonságérzet és nyugalom uralkodik Sionban. „Béke, béke!” – hangzik határaitól, noha Isten nem szólt békéről. Már nem ismerik a béke feltételeit; ezért kell riadót fújni „szent hegyemen”. Sion bűnöseinek félniük kellene, mert amikor nem számítanak rá, hirtelen veszedelem fog bekövetkezni mindazokra, akik békés nyugalomban ülnek.

A Szentlélek azon munkálkodik, hogy nyilvánvalóvá tegye Isten követelményeit, de az emberek csak egy pillanatig figyelnek, azután gondolataik ismét más dolgokra terelődnek, és Sátán elrabolja az igazság magjait; hatékonyan ellenállnak Isten Lelke irgalmas befolyásának. Így sokan megszorítják Isten Szentlelkét – talán utoljára –, és nem is tudnak róla.

Jézus így szólt Jeruzsálem felől: „Íme, pusztán hagyaték nektek a ti házatok.” Milyen szívfájdalmat érzett Jézus, amikor felhívásait, figyelmeztetéseit és dorgálásait elutasították! Bár pillanatnyilag, amikor közvetlenül a lelkekhez szólt, hatott rájuk, de az önszeretet, az önelégültség és a világ szeretete szívükbe férkőzött, és elfojtotta az elvetett jó magot. A szív büszkesége megakadályozta hallgatóit abban, hogy megalázzák magukat Isten előtt, hogy megvallják bűnüket – hogy ellene álltak Isten Lelkének; ezért vonakodva, de el kellett hagynia őket. Az Olajfák hegyének gerincén, miközben a várost szemlélte, sírt felette, és így szólt: „Vajha megismerted volna te is, csak e te mostani napodon is, amik neked a te békességedre valók!” Itt elhallgatott – nem szívesen mondta ki a visszavonhatatlan ítéletet. Ő, bárcsak megbánta volna Jeruzsálem! De amikor a nap már hanyatlott nyugatra, a kegyelem napja leáldozott. Jézus kimondta az ítéletet: „de most elrejtettek a te szemeid elől.” Egy másik alkalommal is sírt a megtéretlen város felett: „Jeruzsálem, Jeruzsálem! Ki megöled a prófétákat és megköved azokat, akik te hozzád küldtetek, hányszor akartam egybegyűjteni a te fiaidat, miképpen a tyúk egybegyűjti kis csirkéit szárnya alá; és te nem akartad. Íme, pusztán hagyaték nektek a ti házatok.” Isten óvjon attól, hogy ez a jelenet megismétlődjön Isten állítólagos népének tapasztalatában! „Ne maradjon az én lelkem örökké az emberben!” – mondja Ő. Eljön majd az idő, amikor a megtéretleneknek ezt kell mondania: „Bálványokkal szövetkezett Efraim; hagyd hát magára!”

Vajon felismeri a gyülekezet, hogy hol esett el?^[764] A gyülekezetben hidegség, keményszívűség és a testvérek iránti együttérzés hiánya uralkodik. Nem mutatnak szeretet a tévelygők iránt, és éppen azoknak fordítanak hátat, akik a leginkább rászorulnak az irgalomra és a segítségre. Gyülekezeteinkben jelen van egy kemény, gőgös lelkület, különösen azoknál, akikre szent felelőségek vannak bízva – akárcsak a farizeusok körében. Fennhéjázóan gondolkodnak önmagukról és nagyfokú önbizalom jellemzi őket. Az árvák és özvegyek nem részesülnek együttérzésükben vagy szeretetükben. Ez egyáltalán nem hasonlít Krisztus lelkületéhez. Az Úr nemtetszéssel tekint az egyesekben megnyilvánuló kemény, durva lelkületre, amelyből annyira hiányzik az együttérzés, a gyengéd megbecsülés azok iránt, akiket Ő szeret. Testvérek, ti, akik bezárjátok szíveteket Krisztus szenvedő gyermekei iránt, emlékezzetek meg róla: ahogyan ti bántok velük, úgy fog bánni veletek is Isten. Amikor majd segítségül hívjátok, nem mondja azt, hogy: „Itt vagyok”, ha kiáltotok, nem válaszol nektek. Sátán lesben áll, és előkészíti csalásait, hogy törbe ejthesse azokat, akik tele vannak önhittséggel, noha híján vannak a lelki életnek.

A Paradicsomba vezető út nem az önfelmagasztalás útja, hanem a bűnbánat, a bűnvallás, az alázat, a hit és az engedelmisség útja. A laodiceai gyülekezethez intézett üzenet pontosan illik korunk egyházára: „A laodiceabeli gyülekezet angyalának is írd meg: Ezt mondja az Ámen, a hű és igaz bizonyosság, az Isten teremtésének kezdete: Tudom a te dolgaidat, hogy te sem hideg nem vagy, sem hév; vajha hideg volnál, vagy hév. Így mivel lágymeleg vagy, sem hideg, sem hév, kivetlek téged az én számból. Mivel ezt mondod: Gazdag vagyok, és meggazdagodtam és semmire nincs szükségem; és nem tudod, hogy te vagy a nyomorult és a nyavalyás és szegény és vak és mezítelen: Azt tanácslom neked, hogy végy tőlem tűzben megpróbált aranyat, hogy gazdaggá légy; és fehér ruhákat, hogy öltözeted legyen, és ne láttassék ki a te mezítelenségednek rútsága; és szemgyógyító írral kend meg a te szemeidet, hogy láss. Akiket én szeretek, megfeddem és megfenyítem: légy buzgóságos azért, és térj meg.” Sokan dicsekednek lelki gazdagságukkal, az igazság ismeretével, miközben bűnös önámításban élnek. Amikor a gyülekezeti tagok buzgó cselekvéssel, osztatlan és élő szívvel alázzák meg magukat Isten előtt, akkor az Úr elfogadja őket. De Ő ezt mondja: „hamar eljövök ellened, és a te gyertyatartódat kimozdítom helyéből, ha meg nem térsz”. Még meddig utasítják el ezt a figyelmeztetést? Meddig kezelik még könnyelműen?

„Íme az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és vele vacsorálok, és ő én velem.” Krisztus magatartása türelmes és kitartó: „Azt tanácslom neked, hogy végy tőlem tűzben megpróbált aranyat, hogy gazdaggá légy”. Ó, a lélek szegénysége riasztó mértéket öltött! És éppen azok, akiknek a legnagyobb szükségük van a szeretet aranyára, úgy érzik, hogy meggazdagodtak, holott a kegyelemből hiányt szenvednek. A hit és a szeretet elvesztésével mindent elvesztettek.

Az Úr egy olyan üzenetet küldött, amely népét megtérésre hívja, és arra készíti, hogy térjenek vissza az első cselekedetekhez; de hogyan fogadták ezt az üzenetet? Míg egyesek hallgattak rá, mások megvetéssel és gyalázzal illették az üzenetet és a hírvivőket. A lelkesítést elfojtották, a gyermeki alázat és egyszerűség eltűnt, a szeretet és odaadás helyét egy külsődleges, lélektelen hitvallás foglalta el. Vajon folytatódhat ez a siralmas állapot? Ki fog aludni Isten szeretetének lángja a sötétségben? A Megváltó hív minket; hallgassatok a hangjára: „légy buzgóságos azért, és térj meg”. Tartsatok bűnbánatot, valljátok meg bűneiteket és nyerjétek bocsánatot. „Térjétek meg, térjétek meg gonosz utaitokról! hiszen miért halnátok meg, óh Izrael háza!” Miért akartok a saját magatok csiholta szikrák fényében járni?

A hű Tanúbizonyosság kijelenti: „Tudom a te dolgaidat [...] térj meg, és az előbbi cselekedeteket cselekedd”. Ez valódi próba annak bizonyítására, hogy Isten Lelke munkálkodik a szívben, hogy belénk oltsa az Ő szeretetét. „Hamar eljövök ellened, és a te gyertyatartódat kimozdítom helyéből, ha meg nem térsz”. A gyülekezet olyan, mint a terméketlen fa, amelyet harmat, eső és napfény táplált, és amelynek bő termést kellett volna hoznia, az isteni Vizsgáló azonban csak leveleket talál rajta. Ez komoly figyelmeztetés gyülekezeteink számára, valóban súlyos minden egyes egyénre nézve! Isten türelme és hosszútűrése csodálatra méltó, de „ha meg nem térsz”, hosszútűrése véget ér. Gyülekezeteink és intézményeink gyengeségből gyengeségbe fognak hanyatlani, a hideg formalizmustól a lelki hallálig, miközben ezt mondják: „Gazdag vagyok, és meggazdagodtam és semmire nincs szükségem”. A hű Tanúbizonyosság azt mondja: „és nem tudod, hogy te vagy a nyomorult és a nyavalyás és szegény és vak és mezítelen”. Vajon valaha is világosan látják majd a valódi állapotukat?

Isten hatalma csodálatosan fog megnyilvánulni az egyházban, de ez nem fogja megindítani azokat, akik nem alázták meg magukat az Úr előtt, és nem nyitották meg szívük ajtaját bűnvallásra és bűnbánatra. Ebben a megnyilvánulásban, amely Isten dicsőségének világosságával világítja be a földet, ezek az emberek csak valami olyasmit fognak látni, amit vakságukban veszélyesnek tartanak, és amely félelmet kelt bennük; ezért minden erejüket összeszedik, hogy ellene álljanak. Mivel az Úr nem az ő elképzeléseik és elvárásaik szerint munkálkodik, ellenállnak a művének. „Hogyhogy – mondják – mi ne ismernénk fel Isten Lelkét, mikor oly sok éve dolgozunk az Ő ügyében?” Azért nem ismerik fel, mert nem válaszoltak Isten üzeneteiben foglalt figyelmeztetéseire és könyörgéseire, hanem makacsul ismételtették: „Gazdag vagyok, és meggazdagodtam és semmire nincs szükségem”. A tehetség és a hosszú tapasztalat önmagában nem teszi az embert a világosság csatornájává, hacsak nem helyezi magát az Igazság Napjának ragyogó sugarai alá, és ha Isten nem hívja el, nem választja ki, és nem készíti fel őt a Szentlélekkel való felvértezés által. Amikor azok a férfiak, akik szent dolgokban munkálkodnak, megalázzák magukat Isten hatalmas keze alatt, akkor az Úr felmagasztalja

őket. Ő lelki éleslátással bíró férfiakká teszi őket, akik bővelkednek Lelkének kegyelmében. Erős, önző jellemvonásaik és makacsságuk a világ Világosságától eredő fényben fog megmutatkozni. „Eljövök ellened, és a te gyertyatartódat ki-mozdítom helyéből, ha meg nem térsz”. Ha teljes szívből keresitek az Urat, meg fogjátok találni.

A vég közel van! Nincs vesztegetni való időnk! Isten népétől világos és határozott sugarakban fog felragyogni a világosság, bemutatva Jézust az egyházaknak és a világnak. Munkánk nem korlátozódhat csak azokra, akik már ismerik az igazságot; a mi munkaterületünk az egész világ. Az Úr azokat az eszközöket fogja használni, akik örömmel fogadják be az igazság világosságát, amelyet Isten ad nekik. Ők Isten eszközei az igazság ismeretének közvetítésére. Ha Krisztus kegyelme által Isten népe új tömlővé válik, akkor az Úr megtölti azt új borral.

Isten további világosságot fog adni, és a régi igazságok helyre lesznek állítva, vissza lesznek helyezve az igazság foglatába; bárhová is mennek a munkások, győzedelmeskedni fognak. Krisztus követeként kutatni fogják a Szentírást, hogy rátaláljanak azokra az igazságokra, amelyeket a tévedések szemete alá temettek. Minden kapott fénysugarat továbbadnak másoknak. Egyetlen érdeklődés tölti be a szíveket, egyetlen téma az összes többit elnyeli: Krisztus a mi igazságunk.

„Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.” „Ezt mondja az Úr: Ne dicsekedjék a bölcs az ő bölcsességével, az erős se dicsekedjék az erejével, a gazdag se dicsekedjék gazdagságával; Hanem azzal dicsekedjék, aki dicsekedik, hogy értelmes és ismer engem, hogy én vagyok az Úr, aki kegyelmet, ítéletet és igazságot gyakorlok e földön; mert ezekben telik kedvem, azt mondja az Úr.” Ez minden munkás tapasztalatának részévé kell váljon, legyen magas vagy alacsony pozícióban, intézményeinkben vagy gyülekezeteinkben. Isten azt akarja, hogy minden lélek visszatérjen az első szeretethez. Azt akarja, hogy mindannyiunknál ott legyen a hit és a szeretet aranya, hogy ebből a kincsből tudjunk adni azoknak, akiknek szükségük van rá.

Akkor majd a hívők egy szívvel és egy lélekkel lesznek, és az Úr naggyá teszi szavát a földön. Új városokat, falvakat és területeket fognak elérni; az egyház felkel és világít, mert eljött az ő világossága, és az Úr dicsősége rajta feltámadt. Új megtérők fognak csatlakozni a gyülekezetekhez, és azok is, akik most megtértek vallják magukat, a szívükben megtapasztalják Krisztus kegyelmének átalakító erejét. Ekkor Sátán is felkel, és a leghesebb üldözést zúdítja Isten népére. Akik nem osztoznak hitünkben, de nem utasították el a világosságot, fel fogják ismerni Krisztus lelkületét az Ő igazi követőiben, és Isten népe mellé állnak.

A Vigasztalóról szólva Krisztus azt mondta: „nem magától szól”; „Az engem dicsőít majd, mert az enyémből vesz, és megjeleníti nektek”. Milyen keveset prédikáltak Krisztust! A munkások elméleteket, nagyon sok elméletet tanítottak, de túl keveset mutatták be Krisztust és az Ő szeretetét. Ahogyan a Megváltó azért jött,

hogya az Atyát dicsőítse azáltal, hogy megmutatta az Ő szeretetét, úgy a Lélek is azért jött, hogy Jézust dicsőítse, mégpedig azáltal, hogy kinyilatkoztatja a világnak az Ő szeretetének és kegyelmének gazdagságát. Ha a Szentlélek bennünk marad, munkánk tanúskodni fog erről, Jézust fogjuk magasztalni. Senki sem engedheti meg magának, hogy most hallgasson. Munkánk középpontja az, hogy Jézust mutassuk be a világnak. Azok, akik a saját útjukat akarják járni, akik nem egyesülnek az angyalokkal, akiket a mennyből küldtek egy olyan üzenettel, amely az egész földet betölti az Ő dicsőségével, mind kívül fognak maradni. Isten műve nélkülük is győzelemre fog jutni, de nekik nem lesz részük a diadalában.

Aláírás: E.G. White_[765]

Battle Creek, Michigan, 1890. december 23.

53. kézirat, 1890. – Naplójegyzetek

Csütörtök éjjel négy óra körül elindultunk Lynn városából Bostonba, majd onnan vonattal mentünk Washingtonba. Szép éjszakánk volt. A hálókocsi nem volt zsúfolt. A hálókocsi kísérlője azt mondta Sarah-nak, hogy maradhat a hálókocsiban, helyet fog neki biztosítani egy fülkében, miután a hálókocsi kalauza elment. De ő azt mondta, nem fogadhatja el, mert nem lenne helyes elfoglalni egy fülkét, ha nem fizet érte, márpedig nem szívesen fizetett volna. Ekkor a kísérlő beszélt a kalauzzal, aki közölte Sarah-val, hogy lesznek szabad helyek. Végül két széket kapott, és a hálókocsiban maradt, miután a lehető legkényelmesebben elrendezte magát. Hálásak voltunk ezért a kedvességért. Dicsértük az Urat, hogy arra készítette ezeket az embereket, hogy jók és figyelmesek legyenek velünk. A levegő friss és hűvös volt, a kocsi pedig nem volt túlfűtve.

Reggel megtudtuk, hogy háromórás késéssel fogunk Washingtonba érkezni. Egy órát álltunk Baltimore-ban. Délután három óra körül értünk Washingtonba, és hálát adtunk az Úrnak, hogy még a szombat kezdete előtt megérkeztünk a misszióba a csomagjainkkal együtt. Ekkor elhatároztuk, hogy a jövőben a szombat megkezdése előtt legalább egy nappal megérkezzünk a célállomásra. A vasútállomáson senki nem várt ránk. Az egyik kísérlő segített fiákert szerezni, és így gyorsan a misszióba jutottunk, ahol békében és zavar nélkül kezdhettük meg a szombatot. Barátaink kétszer is kimentek az állomásra, de a késés összezavarta őket. Örömmel fogadtak bennünket.^[1766]

A gyülekezetben szomorúság és bánat uralkodott. Howard testvér elveszítette az egyik gyermekét, és két másik is haldoklott. Egy régi, rossz állapotú, bűzös faházban laktak, amelyről úgy vélték, hogy a tífusz-láz forrása. A családot kiköltöztették onnan, és McGee testvér által bérelt házba vitték, ahol megkönnyebbülhetnek. Mély részvétet éreztünk Howard testvér iránt. Imádkozunk, hogy az Úr tartsa meg őt, és adjon neki új reményt és bátorságot. Isten nem hagyja el őt, ha bízik benne.

Washington, D.C., 1890. december 20., szombat

Hintóval mentünk az összejövetelre, ami elég messze volt. Meglehetősen sokan voltak jelen a szombatiskolán. A tanításnak még nem volt vége amikor megérkeztünk.

Tizenegy órától nagy szabadsággal beszéltem Ézsaiás 6:8 vers alapján. Közösségi összejövetel is volt, ahol sok csodálatos bizonyágtétel hangzott el. Jézus jelenléte érezhető volt közöttünk, és örültem, amikor láttam, hogy a jelenlévők közel fele csatlakozott a gyülekezethez, mióta két évvel ezelőtt itt voltam. Nagyon értelmes emberek vettek körül. A lelkem áldást nyert ezen a napon. Én várni fogom az Urat, és bízni abban, aki szeret minket. Sokkal nagyobb mértékben kell támaszkodnunk a mi Oltalmunkra és Erősségünkre. Imádkozom, hogy Krisztus jelenléte legyen velünk. Látom, hogy sok a tennivaló itt. Le kell jegyezni őket a jegyzetfüzetembe és továbbítanom kell őket.

Washington, D.C., 1890. december 21., vasárnap

Részt vettem a délelőtti, imaheti összejövetelen fél tizenegykor. Körülbelül harmincan voltak jelen csupán. Felolvasták a *The Home Missionary* (A hazai misszionárius) első két cikkét, és amikor Baker testvér – aki nemrég tért meg a metodista egyházból – elkezdett olvasni egy részt a bizonyágtételekből, annyira meghatódott, hogy nem tudta folytatni.¹⁷⁶⁷¹ Azt kérte, hogy Washburn testvér olvasson tovább. Washburn azonban arra bátorította, hogy folytassa, így ő – mély átéléssel – tovább olvasott. Szent komolyság töltötte be a jelenlévőket, és sokan könnyeztek. Ezt követően nagyon megható imádságok következtek. Az Úr Lelke betöltötte az összejövetelt, és néhány értékes percet töltöttünk az Úr keresésével. Ezután körülbelül harminc percig nagy szabadsággal beszéltem.

Vasárnap este csak néhány háztömböt kellett megtennünk, hogy elérjük a termet. Ez egy táncterem, de tágas és jó szellőző. Sokan vettek részt a gyülekezeten kívülről is, és népünk nagy része jelen volt. Beszédemet János első levele harmadik fejezetére alapoztam. A gyülekezet nagy figyelemmel hallgatta az üzenetet.

Egy gondolat folyamatosan visszatért bennem: „Hogyan fordulhat elő, hogy egy ilyen fontos központnak nincs imahelye, holott nagy szükség volna rá?” Remélem, népünk belátja, hogy késedelem nélkül tenni kell valamit. Az üzenetet itt a lehető legbölcsebben és mégis a legegyszerűbben kell bemutatni. Vajon Isten népe, aki hisz a jelenvaló igazságban, helyesen fogja-e képviselni ezt az igazságot egy istentiszteleti épületben, hogy ne kelljen egy táncteremben összegyűlnünk az igazság hirdetésére? Beszélgettünk erről a kérdéstről, és mindannyiunkat elszorított a tudat, hogy az amerikai nemzet fővárosában ilyen gyenge képviselete van azoknak a nagy igazságoknak, amelyeket nekünk kellene méltó módon képviselnünk. A hitetlenek meg fognak ijedni tőlünk.

Washington, D.C., 1890. december 22., hétfő

Ezt a napot, kora reggeltől, fél öttől kezdve, imádságnak szenteltem, hogy az Úr áldjon meg, adjon fizikai erőt, tiszta elmét és tiszta lelki ítélőképességet. Hiszek

az Úr ígéretében: „Kérjétek és adatik nektek; keressetek és találtok; zörgessetek és megnyitattik nektek.” Hiszek az Úr Jézus szavában.^[768]

Tíz fontos oldalt írtam. Tíz óra körül elmentem a fogorvoshoz, aki megvizsgálta a fogaimat, és az egyiket betömte, ami nem okozott fájdalmat. Lenyomatot vett egy új fogsorhoz.

Amikor visszatértem, több levél várt rám. Egyik Edsontól érkezett, aki közölte, hogy a kiadóval szembeni tartozásom elérte a hatalmas hétezer dollárt. Ez főként annak tulajdonítható, hogy a *Nagy küzdelem* IV. kötete és a *Pátriárkák és próféták* megjelent ugyan, de a kiadó nem terjesztette őket – hagyták, hogy nyomtatás után a raktárban porosodjanak –, miközben a *Bible Readings* könyvet dicsőítették, és minden könyvterjesztőt arra utasítottak, hogy azt népszerűsítsék. Ez jól mutatja, mennyire értékelik azt, amit az Úr a bizonyásgtételek által küld. Azt a tájékoztatást kaptam, hogy mostantól nem kapok semmit a kiadótól, így most át kell gondolnom, mit tehetek ezután. Bízom az Úrban, hiszem, hogy Ő nyitja meg előttem az utat, és indítja azok szívét, akik tudnának segíteni nekem, hogy ösztönözzék a könyvterjesztőket könyveim terjesztésére.

Az embereknek szükségük van arra a világosságra, amelyet Isten rám bízott, és úgy kell rendeznem a dolgokat, hogy ez a világosság eljusson hozzájuk. Isten meg tudja érinteni a szíveket. Az Úr rendbe tudja tenni a dolgokat. Ő meg tudja tölteni az Ő erejével népe értelmét és szívét, hogy az a világosság, amelyet Isten adott nekem az Ő népe számára, eljusson hozzájuk.

Értelmemet már-már elárasztja a kétségbeesés, de az ellenség nem fog győzelmet aratni! Változtatnom kell a dolgok sorrendjén. El kell bocsátanom a munkásaimat, és minden lehetséges kiadást csökkentenem kell. És azután mi lesz? Nem tudom. Az Úr vezessen engem. Hallom azt a hangot, amely Ábrahámhoz szólt: „Én a mindenható Isten vagyok, járj én előttem, és légy tökéletes!” (1Móz 17:1). Az Úr nem hagy magamra ebben a nehéz helyzetben. Ezért külön fogok imádkozni mennyei Atyámhoz, és nem lesz nyugtom, amíg nem látom, hogy valami több történik itt, Washingtonban.^[769]

Este elmentem az összejövetelre, és egy nagy teremben beszéltem körülbelül száz ember előtt. Ő, mennyire vágyik a szívem arra, hogy lássam Isten népét felemelkedni magas elhívásához! Annyira szeretném, ha növekednénk a hitben, és megállnánk, mint Jézus Krisztus bátor katonái. János 14:1-4 versek alapján beszéltem: „Ne nyugtalanodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek énbennem. Az én Atyámnak házában sok lakóhely van; ha pedig nem volna, megmondtam volna nektek. Elmegyek, hogy helyet készítek nektek. És ha majd elmegyek és helyet készítek nektek, ismét eljövök és magamhoz veszek titeket; hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek. És hogy hová megyek én, tudjátok; az utat is tudjátok.” Ez Jézus második eljövételének ígérete, amikor az ég felhőin jön el, nagy hatalommal és dicsőséggel. Mi tehát a második eljövétel adventistái vagyunk.

Washington, D.C., 1890. december 23., kedd

Kedd reggel négy órakor ébredtem, és miután imádkoztam, megvigasztalva és bátorítva éreztem magam; igyekeztem teljes mértékben az Úrba vetni bizalmamat. Isten ígéreteiben nyugszom. Látni fogom az Ő szabadítását. Nem fogom bizalmatlansággal megszomorítani mennyei Atyámat, mert hűséges és igaz volt mindenben, és soha nem hagyja el azokat, akik bíznak benne. Legnagyobb nyugtalanságom az, hogy valami esetleg közém és Istenem közé állhat.

Egy üzenetem van a nép számára: ha a gyülekezet tagjai Istennek megszentelt népévé válnak, és olyan hitük lesz Istenben, amely kedvessé teszi őket előtte, akkor világosabb nap virrad Washingtonra. Az Úr az igazság gazdag kincseivel rendelkezik, amelyeket megnyithat előttük, olyan kincsek, amit szem elől tévesztettek, de amelyek új kinyilatkoztatásként jelennek meg számukra. Isten kész új erőt adni népének a munkához.

Az Úr nemcsak arra hívott el engem, hogy írjak, hanem arra is, hogy bizonyosságtételemet szóval és tollal is elmondjam, ezért fel kell emelkednem a mulandó hiányosságok, a zavarok és az élet mindennapi dolgaiban felmerülő gondok fölé.

^[770] Az Úr Jézusnak a szívemben kell laknia, és minden erőmet az Ő szolgálatára kell szentelnem. Szüntelen imám éjjel-nappal az, hogy ébredés történjen Isten népe körében, hogy Jézus munkálkodhasson Washington városában Lelkének és hatalmának megnyilvánulása által. Ebben a városban vannak a törvényhozás központjai, amelyek hamarosan éreztetni fogják hatalmukat. Valóban, a sötétség fejedelme együttműködik a gonoszság minden szövetségével, hogy megsemmisítse Isten törvényét.

Tanácsstalan vagyok, és nem tudom, mit tegyek, vagy mit mondjak a munka élvonalában álló testvéreinknek. Az Úr elém tárja furcsa és helytelen viselkedésüket. Ambiciózus terveket támogatnak. Tanácskozásokat tartanak, terveket készítenek, de ezek nem egyeznek meg a hatalmas Tanácsadó gondolataival. Isten pecsétje és jóváhagyása nincs rajta néhány kiadói munkáson úgy, ahogyan kellene, hogy legyen. Nem tudják, milyen lélek vezeti őket. A nap, az a gonosz nap, tolvajként fog eljönni rájuk, és azon kapja majd őket, hogy a sötétben olyan munkát végeznek, amit hamarosan nyíltan és határozottan is vállalni fognak. Miközben sokan azok közül, akik állítólag hisznek az igazságban, lelkileg alszanak, Sátán konkolyt vet, sötétségben munkálkodik és megrontja az elméket. Azt a világosságot, amelyet az Úr figyelmeztetésként adott, hirdetnünk kell a világnak, hogy az emberek ne maradjanak sötétségben. Munkásaink úgy alakították a körülményeket, hogy *A nagy küzdelem* és a *Pátriárkák és próféták* című könyvek figyelmeztetései ne juthassanak el az emberekhez. Miért? Mert Sátán tervet szőtt és intézkedéseket tett annak érdekében, hogy azok a témák, amelyek élők és ébredést hozhatnának, el legyenek fojtva, amíg ő elfoglalja a területet. A lelki dolgokat lelkileg kell megítélni. Isten látja a vakságukat.

Washington, D.C., 1890. december 24., szerda

Nem éreztem magam olyan jól, mint máskor. Nem tesz jót, ha esténként túl sokat beszélek. Meglátogattam D. testvérnőt, Gilmore testvérnő nagymamáját.^[771]

Milyen szorgalmas, kitartó és tevékeny a sötétség hatalma! A törvénytelenység titka, a mélység hatalmai teljes erővel munkálkodnak azon, hogy olyan válságot idézzenek elő, amely arra kényszeríti az egyházakat, hogy a hamis szombatot tiszteljék. Titkos összejöveteleket tartanak, titkos tanácsokat hívnak össze. Terveket és stratégiákat dolgoznak ki, amelyeket végre akarnak hajtani. Az örök nem fűjják meg a kürtöt ebben a fontos központban. Mikor foglalunk állást ebben a kérdésben? Azok a férfiak, akiknek nincs élő kapcsolatuk Istennel, nem látják szükségét annak, hogy a *Nagy küzdelem* című könyv eljusson az emberekhez, mert van szemük, de nem látnak. Ezt a könyvet eddig szét kellett volna terjeszteni az egész városban.

Az Úr megmutatta nekem, hogy sietnünk kell. Engedjétek, hogy a világosság figyelmeztetések által jusson el az itt élő emberekhez. De azok, akik csak a nyereséget tartották szem előtt, és nem látták szükségét annak, hogy kitartóan és különleges erőfeszítéssel az emberek elé tárják az Úr szavát, elhanyagolták azt a kötelességet, amelyet Isten bízott rájuk. Ez nagyon fáj nekem, de mit tehetek? Makacs férfiak ezek, merev gondolkodással, akiken Isten Lelke nem végzett változást, és akik saját bölcsességükkel kérkednek, a saját terveik szerit járnak, akármi is legyen az eredmény. Ezeknek a férfiaknak Isten napján felelniük kell majd azért, hogy elhanyagolták ezt a helyet. A világosságnak ragyognia kell.

Karácsony este egy meglehetősen nagy teremben beszéltem, egy értelmes gyülekezet előtt a Lukács 10:25–28 versek alapján. Nagy szabadsággal beszéltem. Sokan voltak jelen, és mindenki nagyon figyelmesen hallgatott.

Washington, D.C., 1890. december 25., csütörtök

Részt vettem a reggeli összejövetelen ugyanabban a teremben. Érdekes dolgokat olvastak fel, majd felkértek, hogy vezessem az imát. Többen is imádkoztak. Úgy éreztem, hogy imáimmal mintegy ostromoltam a kegyelem trónját, hogy az Úr kezdje meg munkáját Washingtonban.^[772] Az Úr Lelke megnyugodott rajtunk, miközben imádkoztunk. Sokan áldásban részesültek. Tudom miről beszélek. Az igazságnak előre kell haladnia ebben a városban, mint egy előkészített és meggyújtott lámpás.

Ezután körülbelül harminc percig én beszéltem. Az összejövetelünk fél tizenegykor kezdődött, és csak délután három óra körül értünk vissza a misszióra. Kirkland testvérnővel beszélgettem arról, hogy szombaton kocsival mennénk az összejövetelre. Ő a lelkiismerete miatt tartózkodott ettől, mert úgy érezte, hogy

ezzel megszegné a szombatot. Mondtam neki, hogy ezzel nem szegi meg. Isten szemében súlyosabb mulasztás, ha valaki nem vesz részt az összejöveteleken, mint az, ha kocsival megy el az istentiszteletre, hogy ott Isten előtt imádkozzon. Később majd többet írok erről a témáról, amikor lesz tollam és tintám. Most nincsenek meg ezek az eszközök.

December 25., csütörtök

A nagyteremben egy nagyszerű gyülekezet előtt beszéltem Lukács 10:25 verse alapján.

Az éjszaka során fájdalmas nyugtalanság gyötört. Egy összejövetelen voltam Battle Creekben. Sok javaslatot hallottam, és olyan lelkületet láttam megnyilvánulni, amely nem Istentől való volt. Úgy tűnt, mintha egy szóvihar lett volna. Mennyire fáj a szívem!

A kíséző angyalom ezt mondta: „Nincsenek kapcsolatban Istennel, és nem az Ő tanácsa szerint járnak. Nem küzdenek azért a hitért, amely egyszer és mindenkorra a szenteknek adatott.”

Javaslatokat tettek; bolhából elefántot csináltak, és az elefántból bolhát. Arra kényszerültem, -akárcsak Minneapolisban - hogy félrevonuljak, mert egyértelműen megmutatták, hogy nem Isten Lelke ihlette őket, hanem egy másik, világi jellegű lélek uralta az értelmüket. Az ítélőképességük megszenvedett volt, de a saját szemükben makulátlannak tűnt. Világi módszereket alkalmaztak érvelésükben, és képzeletükkel úgy látták jónak elvégezni az Isten munkáját, ahogyan emberi megfontolásuk a legjobbnak tartotta.^[773]

Üzenetem volt számukra, ahogyan Minneapolisban is, egy üzenet a menny Istentől. Felolvastam nekik az 1Sámuel 8. fejezetét. Az Úr perben áll népével, mert elhagyták az első szeretetüket. Hasonló lelkület uralkodik azokban a férfiakban, akik az adventista kiadó ügyeit irányítják és ellenőrzik. Őket nem Isten vezeti, és olyan terveket készítenek, amelyek nem Isten gondolatai szerint valók, és mindez ellenük fordul.

A könyvkiadó önfeláldozás, önmegtagadás és sok lemondás árán jött létre azok által, akik szerették az igazságot, és Isten azokkal munkálkodott együtt, akik teljes szívből odaszentelték magukat, hogy a szegénységből jólétre emelje azt. Az Úr jóságos keze velünk volt, és ez jól látható volt az intézmény felemelésében és megerősödésében. Ám a tanácskozásukon olyan szavakat hallottam, amelyeket nem Isten ihletett - egy új rendet vezessenek be, hogy elnyerjék a világ elismerését. Ezzel ugyanazt az utat választják, amelyet Izrael népe választott Sámuel napjaiban. Saját útjuk felgyorsítása érdekében az Úr arra utasította Sámuel, hogy hallgasson a nép szavára. A nép szavának kellett eldöntenie, hogy népként le akarják-e váltani Sámuel, még mielőtt Isten felmentette volna őt a szolgálatból, és hogy a király ural-

ma alá kívánják-e helyezni magukat. Sámuel szomorú szívvel imádkozott az Úrhoz.

Izrael népe olyan akart lenni, mint a többi nép. A kiadó továbbra is ugyan-
ebben az irányban halad, és a vezetői miatt az a veszély fenyegeti, hogy túlságosan
világi módszerekkel irányítják, mivel a felelős beosztásban levők nem ismerik
személyes tapasztalatból Isten hatalmát és munkáját, amellyel annak alapjait lerak-
ta. Ha nem járnak alázattal Isten előtt, akkor a kiadóval kapcsolatban álló férfiak
olyan javaslatokat fognak tenni, amelyek eltávolítják azt Isten irányítása és vezetése
alól. Lelki vakságukban kivonják a kiadót Isten uralma alól, és nem hajlandók az
Ő fennhatósága alatt maradni, mert nem ismerik annak áldásait és biztonságát,
hogy minden útjukban Isten vezesse és irányítsa őket.^[774]

Washington, D.C., 1890. december 26., péntek reggel

Nagyon értékes áldásban volt részem egész éjjel. Keveset aludtam, de a szí-
vem tele volt dicsérettel és hálával Isten iránt. Jézus értékes volt a lelkemnek, és
Isten szeretete oly hatalmas volt, hogy vágytam elmélyedni benne és vigasztalást
találni. Krisztus békéje nagy mértékben megnyugodott rajtam. Ó, milyen értékes
volt az elmélkedés, amikor újra átgondoltam azokat az ígéreteket, amelyeket em-
lékezetemben őriztem! Megerősítést nyertem afelől, hogy semmi nem hiányzik
abból a kegyelmes gondoskodásból, amit bátorításunkra készített az Úr.

Megváltónk nyilvánvalóvá teszi, hogy az isteni hatalom minden kincse teljes
mértékben a rendelkezésünkre áll. Krisztus azt mondta: „Mindent nekem adott
át az én Atyám, és senki sem ismeri a Fiút, csak az Atya; az Atyát sem ismeri senki,
csak a Fiú, és akinek a Fiú akarja megjelteni.” (Mt 11:27).

Hittel kell rendelkezünk, hogy elnyerhessük a leggazdagabb áldásokat, és
csatornákká kell válnunk, hogy az Igazság Napjának ragyogó sugarait befogadjuk,
és továbbadjuk a világnak.

Miért kérdőjelezik meg a gyülekezet tagjai Krisztus készségét arra, hogy
megadja a Szentlélek befolyását azoknak, akik keresik azt? Emlékezzünk a pün-
kösd napjára! Az akkor kiárasztott bőséges ajándékok tanúsítják, hogy Ő nemcsak
készséges, hanem kimondhatatlanul vágyik arra, hogy folyamatosan részesítse
egyházát az élet vizéből, az egyház felfrissülése és egészsége érdekében. A hitben,
egységben felemelt kérés el fogja hozni az Ő erejének megnyilvánulását, hitük
mértéke szerint. Elmém ezen az éjjelen különösen felemeltetett, és a menny lég-
körét lélegzem.^[775]

Karácsonykor az emberek megajándékozzák egymást, de a leggazdagabb
ajándékokat Krisztus adta a világnak – önmagát, hogy általa a világ el ne vesszen,
hanem örök élete legyen. Krisztusnak kellene hoznunk áldozatokat és ajándéko-
kat. A legértékesebb ajándék az összes közül az, ha fenntartás nélkül Neki adjátok
a szíveteket. Milyen kedves áldozat lenne ez előtte! Adjátok Jézusnak teljes szíve-

teket, hogy ráhelyezhesse képmását és lenyomatát, igazságának ragyogó sugaraival világítsa be a szívet, hogy élő közvetítőn keresztül továbbadhassa azt a világnak.

Gondolkodom és újra gondolkodom – túlságosan boldog vagyok ahhoz, hogy aludni tudjak. Bárcsak azok, akik nincsenek Krisztusban, láthatnák Őt, és hallhatnák a hangját, amint ezt mondja: „És aki hallja, ezt mondja: Jövel! És aki szomjúhozik, jöjjön el; és aki akarja, vegye az élet vizét ingyen” (Jel 22:17). Azt mondja: „Ha tudnátok Isten ajándékát, és azt, hogy ki az, aki ezt mondja nektek: „Adj innom!; te kérted volna őt, és adott volna neked élő vizet.” (Jn 4:10). Közben sokan ajándékokat várnak barátaiktól, van egy Barátjuk, aki minden jóval rendelkezik. Kincsei a bölcsesség és a kegyelem, és nagyon is vágyik arra, hogy találjon olyan edényeket, amelyekbe kiáraszthatja áldásait. Az Ő öröme az, hogy adjon.

Vajon kinyitjuk-e az ajtót, és beengedjük-e Jézust kegyelmének gazdagságával együtt? Az igazságnak ama Lelke, [...] bennetek marad.” (Jn 14:17). Akkor valóban az élő Isten temploma vagyunk. Éjjel-nappal hűséges őrszemek vigyáznak ránk. Isten hatalma tart meg bennünket hit által. Ne szomorítsátok meg Isten Szentlelkét azáltal, hogy ellenálltok neki, vagy visszautasítjátok kegyelmi ajándékát, saját utatokat választva! „Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.” (Jn 17:3)

Az irgalom üzenetét, amelyet Jézus hozott az Atyától, azért adta, hogy megmentse az elveszőket. Az Atya összegyűjtötte a világegyetem kincseit, feltárta végtelen bölcsességének forrásait, és mindezt Jézus kezébe helyezte, hogy Ő továbbadja az embereknek.^[776] Mit tehetett volna még Isten, hogy meggyőzze az embert: nincs nagyobb szeretet, mint az, amely Fiában nyilatkozik meg? Az ember boldogsága abban áll, hogy szereti Istent, megtartja parancsolatait, és Jézus Krisztusnak adja a legjobb és legszentebb szeretetét.

Hálával kellene eltelnünk azért, hogy Jézus eljött, hogy kijelentse az Atyát. Eloszlatta a sötétség sűrű felhőjét, Sátán gonosz árnyát, amely az ember és Isten között állt, és kinyilatkoztatta a világnak, hogy Isten világosság és szeretet. Ő áll a világ előtt, mint az Atya képviselője. „Mert Ő benne lakozik az istenségnek egész teljessége testileg”. Ő az Atya valóságának képmása. Isten tökéletessége Krisztus kiválóságában látható. Istensége emberi természetbe öltözött, hogy az emberi szívhez szóljon, és isteni benyomást tegyen a lélekre.

Mennyire nagy szükség van arra, hogy az összes intézményünk középpontjában ott legyen az Isten ismerete! Az embereknek nem szabad felmagasztalniuk magukat véges bölcsességükben, ahogyan egykor Izrael népe tette – hogy elszakadjanak Isten kezétől, és emberi bölcsességükben, a vélt emberi értelmességükben bízniuk, hogy majd jobban boldogulnak, ha saját elképzeléseik szerint cselekedhetnek. Így gondolkodtak az özönvíz előtti világ lakói is. Amikor egyértelműen eldöntötték, hogy nincs többé szükségük Istenre, akkor az Úr is eldöntötte, hogy nincs többé szüksége rájuk, így ők minden gonosz cselekedetükkel együtt elvesz-

tek az özönvízben. Ó, Istenem, ismertesd velünk a Te utaidat, és add, hogy úgy döntsünk: vezetésed és tévedhetetlen tanácsod szerint akarunk járni!

Washington D.C., 1890. december 27.

Hajnali négykor ébredtem, és miközben alázattal imádkoztam, Jézus Krisztus békéje és biztos jelenléte töltött el. Tegnap este, a szombatkezdési imaalkalom során, az Úr jelenléte velünk volt.^[1777] Békesség volt a szívemben és a többiek szívében is, olyan békesség, amit csak Krisztus tud nyújtani. Minden dicséret és hála azt illeti, aki szeretett minket, és életét adta értünk.

Mindig is vágytam arra, hogy Krisztus, a dicsőség ama reménysége formálódjon ki bennünk. Nagyon vágyom arra, hogy napról napra Krisztus szelídsége és kedvessége ékesítsen bennünket, hogy egyre inkább növekedjünk Jézus Krisztus kegyelmében és ismeretében, érett férfiúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére. Nekem, egyénként, a Krisztustól kapott kegyelem által egészséges állapotban kell őriznem a lelkemet, hogy olyan csatorna lehessen, amelyen keresztül kegyelme, szeretete, türelme és szelídsége kiáradhat a világ felé. Ez az én kötelességem, és nem nagyobb, mint minden olyan gyülekezeti tag kötelessége, aki azt állítja magáról, hogy Isten fia vagy leánya.

Jézus az Ő egyházát tette a szent igazság letéteményesévé. Rábízta céljainak és terveinek megvalósítását, hogy megmentse azokat a lelkeket, akikért oly nagy érdeklődést tanúsított, és akiket kimondhatatlan szeretettel szeretett. Ahogyan a nap felkel a mi világunkban, ugyanúgy Ő, az Igazság Napja felkel az erkölcsi sötétség közepette. Krisztus ezt mondta önmagáról: „Én vagyok a világ világossága.” Követőinek pedig így szólt: „Ti vagytok a világ világossága.” Jézus emberi formában jött a világunkba, hogy tanítsa és vezesse az embereket a világosság útján az örök boldogság felé. Krisztus követői az Ő képviselői a világban. Jézus Krisztus képmását tükrözve jellemük szépsége és szentsége által, a folyamatos önmegtagadásukkal és minden kicsi vagy bálványtól való elszakadásukkal bizonyosságot tesznek arról, hogy Krisztus iskolájában tanultak. Folyamatosan fogadják magukba a szeretet, türelem, szelídség és kedvesség lelkületét, és Krisztus képviselőiként állnak látványosságként a világ, az angyalok és az emberek előtt.

„Nem rejtethetik el a hegyen épített város.” Miközben a világban élnek és munkálkodnak, de mégsem e világból valók, a jellemükkel válaszolnak Krisztus imájára: „Nem azt kérem, hogy vedd ki őket e világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól.”^[1778] Az igazság erős erődítményeként kell állniuk, fényük messze behatol a világ erkölcsi sötétségébe. Az Úrnak van egy üzenete, amelyet a Sion falain álló őrállóknak hirdetniük kell. A harsonának nem szabad bizonytalan hangot adnia.

Az éjszaka folyamán ismét Battle Creekben voltam, és határozott bizony-

ságot mondtam azoknak a férfiaknak, akiket a nép a képviselőikre választott a kiadó élére.

Pátmosz szigetén János apostol egy szent látomásban meglátta azt, akit mindennél jobban szeretett és tisztelt. Ezt mondta: „Hallék hátam mögött nagy szót, mint egy trombitaéét, Amely ezt mondja vala: Én vagyok az Alfa és az Omega, az Első és Utolsó; és: Amit látsz, írd meg könyvben, és küldd el a hét gyülekezetnek”. (Lásd Jel 1.) Az elhangzott szavak nemcsak Jánosnak szóltak Pátmosz szigetén; nemcsak a gyülekezeteknek adattak, hanem e gyülekezeteken keresztül az ihletett üzenetnek el kellett jutnia az emberekhez, hogy erőteljes benyomást tegyen minden nemzedékre a föld történelmének végéig. Miért nem történik ez meg? Krisztus megdicsőült emberi természetében jelent meg Jánosnak. János azt mondta: „Láttam egy Emberfiához hasonlót.” Első szavai ezek voltak: „Ne félj!” Ugyanaz a hang volt ez, amely a kereszten, sápadt és remegő ajkakkal így szólt: „Ímhol a te anyád!”

December 27., szombat

A washingtoni gyülekezet előtt beszéltem a nagyteremben. A terem megtelt, és nagy szabadsággal beszéltem a 2Péter 1. fejezetéből, a gyakorlati istenfélelem szükségességéről.

Érzem lelkemre nehezedni azt a terhet, hogy ne csupán a törvényt, hanem az evangéliumot is bemutassam. Az egyik nem teljes a másik nélkül. Olyan sokakról hallunk, akiket az ellenség megtévesztett, és állandóan ezt hangoztatják: „Meg vagyok váltva! Meg vagyok váltva!” De ha eléjük tárjuk az igazság nagy erkölcsi mércéjét, olyan megvetéssel fordulnak el Isten feddhetetlenség mércéjétől, hogy világos, semmit sem tudnak arról, mit jelent megváltottnak lenni.^[779] Ezeket a szavakat csak úgy, papagájként ismételtetik, miközben mit sem tudnak az üdvözítő kegyelemről. A szívük nincs összhangban Isten törvényével, sőt ellenséges vele szemben. Ilyen volt a nagy lázadó a mennyben. Vajon Isten bevisz-e olyan férfiakat és nőket a mennybe, akiknek nincs tiszteletük a világegyetem törvénye iránt?

Van egy ellenség, aki szüntelenül azon munkálkodik, hogy hatástalanná tegye Isten szent törvényét. Napjaink teológiájába beleszótta veszélyes hazugságait, amelyek egy hamis szombatot magasztalnak fel, és lábbal tiporják a negyedik parancsolat szombatját. Ezek meggyalázzák Istent és a bűn emberét fölébe emeli „mindannak, ami Istennek vagy istentiszteletre méltónak mondatik.” A magát kereszténynek valló világ elfogadta Sátán hazugságát, és félretette Isten szavait, ahogyan Ádám és Éva is tette. Az emberek hízelgő szavakat mondanak, és megtévesztő dolgokat prófétálnak.

Hogyan ismerhetné fel a bűnös a bűneit, ha nem tudja, mi a bűn? A Szentírás

egyetlen meghatározása a bűnről az 1Jn 3:4 versben található: „A bűn pedig a törvénytelenység”. A bűnöst rá kell ébreszteni arra, hogy megszegte a törvényt. Krisztus a Golgota keresztjén halt meg, hogy felhívja erre a figyelmet. Miért halt meg Krisztus? Mert ez volt az egyetlen lehetőség az ember megmentésére. Ő lett a mi Helyettesünk és Kezesünk. Magára vette bűneinket, hogy az Ő igazságát tulajdoníthassa mindazoknak, akik hisznek benne. Az a szeretetet, amelyet Jézus Krisztus a golgotai kereszt szenvedései által tanúsított az ember iránt, még a mennyei angyalsereg számára is titok. Milyen csodálatos az Atya szeretete, aki odaadta Fiát váltságul a bűnösért! Ó, milyen szeretet! Erre a szeretetre nincsenek szavak!

Isten jósága és szeretete vezeti a bűnöst a megtérésre és az Úr Jézus Krisztusban való hitre. A bűntudatra ébredt bűnös, Isten szeretetének megnyilatkozása által megítélt bűnös, a megszegett törvény elé áll.^[1780] A törvény megtérésre hívja őt, ám a törvényben nincs megmentő hatalom, amely megbocsátaná a törvénytelenhez, így a helyzete reménytelennek tűnik. A törvény azonban Krisztushoz vonzza őt. Bármilyen súlyosak legyenek is a bűnei, Jézus Krisztus vére minden bűntől megtisztíthatja.

Szükséges, hogy Jézus Krisztus szeretetén időzzünk; ez elengedhetetlen. De ez nem minden, amit mondanunk kell. Az isteni jellem nagy mércéjét – Isten szent törvényét minden fenséges parancsolatával együtt – világosan ki kell fejteni, a Sínai-hegyi törvényadás körülményeivel együtt, teljes fenségében és félelmetességében. Maga Jézus Krisztus volt ott személyesen. Ő mondta ki ezt a törvényt, és adta azokat a parancsokat, amelyeket nem lehet megváltoztatni, sem eltörölni, és amelyek természetükben örökkévalóak.

Miközben Isten atyai jellemét és az ember iránt egyszülött Fia odaadásában megnyilvánuló szeretetét hangsúlyozzuk, el kell mondanunk az embereknek, miért volt szükség ilyen drága áldozatra. A bűn miatt volt szükség. Mi a bűn? A törvény megszegése. Egyedül Isten Fia fizethette meg az árat, és csak megaláztatása és halála által fizethette meg. Miközben az emberek a keresztre tekintenek, lelkiismeretük felébred. Meglátják a törvény fenségét, Isten szentségét, és felismerik, hogy jellemükben nem hasonlítanak hozzá. Krisztushoz menekülnek, hogy menedéket találjanak nála, ahhoz, aki megtisztíthatja őket a bűn minden foltjától, és Isten királyi családjába fogadja őket, Isten gyermekeivé és Jézus Krisztus örökös-társaivá téve őket. Akkor teljeseedik be az Atyához intézett imájának szavai: „Én ő bennük, és te énbennem: hogy tökéletesen eggyé legyenek, és hogy megismerje a világ, hogy te küldtél engem, és szeretted őket, amiként engem szeretted. Atyám, akiket nekem adtál, akarom, hogy ahol én vagyok, azok is én velem legyenek; hogy megláthassák az én dicsőségemet, amelyet nekem adtál: mert szeretted engem e világ alapjának felvettése előtt. Igazságos Atyám! És e világ nem ismert téged, de én ismertelek téged; és ezek megismerik, hogy te küldtél engem; És

megismertetem ő velük a te nevedet, és megismertetem; hogy az a szeretet legyen ő bennük, amellyel engem szerettél, és én is ő bennük legyek.” (Jn 17:23-26) ^[781]

Minden egyes igehirdetésnek gyakorlati jellegűnek kell lennie, olyannak, amely Isten törvényének fényében megmutatja a bűnösnek a bűn utálatosságát. A hallgatók elé kell tárni a bűnbocsátó Megváltót, aki életét adta, hogy magához vonzza őket, és megszabadítsa őket Sátán hatalmából saját áldozata árán. Lemondott a békéről, az örömről, a megbecsülésről és dicsőségről, és eljött ebbe az átok sújtotta és romlott világba. Így lett Ő az ember Kezese és Helyettese, aki a törvényszegő helyébe állt. Ő szenvedett – az ártatlan a bűnösért –, hogy lehetővé tegye mindenki számára, hogy higgyen benne, elfogadja Őt személyes Megváltójának, és Isten elfogadja őt a szeretett Fiában.

Vannak, akik megkönnyebbülést éreznek, miután porba tiporták Isten szent és igaz törvényét – ahogyan egy lelkész fogalmazott: „Miután megpróbáltam megtartani azt a régi törvényt, majd elvettem mint a szolgaság igáját, jobban éreztem magam. Azt mondtam róla, hogy régi, nyomorúságos, halott és eltemetett törvény, amely még sírkövet sem érdemel.” Vajon nem ugyanezek voltak Káin érzései is, amikor vérontás nélküli áldozatot vitt Istennek? Annyira haragra gerjedt Ábel miatt, hogy nem tudta elviselni őt, mivel Ábel nem fogadta el az ő érvelését, hanem Isten parancsát követte. Ábel úgy mutatta be áldozatát, hogy az Krisztus valóságos személyére, a hatékony áldozatra mutasson – mint a szeplőtelen Báránya. „Nem úgy, mint Kain, aki a gonosztól vala, és meggyilkolá az ő testvérét. És miért gyilkolta meg azt? Mivel az ő cselekedetei gonoszok valának, a testvéreie pedig igazak.” (1Jn 3:12)

Senki ne beszéljen Isten törvénye ellen, és senki ne káromolja a szertartási áldozatokat. Ha az emberek Krisztusban maradnának, ha ismernék az Ő kapcsolatát a törvénnyel, nem tudnának rosszat mondani a törvényről. Krisztus maga volt az, aki az ószövetségi szertartási rendszert eltervezte és létrehozta. ^[782] A jelképek és az előképként adott áldozatok által – amelyek előre mutattak a nagy Áldozatra – Ő tanította meg Ádámot, Évát és az egész emberi családot arra, hogy vérontás nélkül nincs bűnbocsánat.

Ne gondoljátok, hogy az emberek szívét meg lehet érinteni pusztán Isten szeretetének bemutatása által. Felépíthetitek szépen ezt a témát, de ha nincs alapja, haszontalan. Ássatok mélyre, és alapozzatok Krisztusra, a megfeszített Megváltóra, aki meghalt a törvényszegőért, hogy az el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Hogyan lehetséges ez? Úgy, hogy a törvényszegő alárendeli magát Isten szent törvényének, „az Istenhez való megtérés, és a mi Urunk Jézus Krisztusban való hit” által (ApCsel 20:21).

A törvény és az evangélium kéz a kézben járnak. Az egyik a másiknak a kiegészítése. A törvény a Krisztus evangéliumába vetett hit nélkül nem tudja megmenteni a törvényszegőt. Az evangélium a törvény nélkül hatástalan és erőt-

len. A törvény és az evangélium tökéletes egésznek alkotnak. Az Úr Jézus fektette le az épület alapját, és „felviszi a zárókövet, és ilyen kiáltás támad: Áldás, áldás reá!” (Zak 4:7). Ő a hitünk Fejedelme és Bevégzője, az Alfa és az Omega, a Kezdet és a Vég, az Első és az Utolsó. A kettő egyesülése – Krisztus evangéliuma és Isten törvénye – valódi szeretetet és élő hitet hoz létre.

1890. december 28., vasárnap

Reggel kilenckor indultam el Washingtonból Baltimore-ba egy tizenegy órára meghirdetett összejövetelre, Washburn testvér és Sarah McEnterfer kíséretében. Rájöttünk, hogy a vonat nem áll meg annál az állomásnál, ahol írtam, hogy várjanak bennünket, a következő állomáson pedig senki sem várt. A vonaton talákoztunk Harris testvérnővel, és így négyen együtt indultunk el, hogy megkeressük az összejövetel helyszínét. Nem volt könnyű rátalálni. Egyik utcáról a másikra mentünk.^[783] Nagyon hideg volt, de a levegő üdítő volt, igazi táplálék a tüdőnek. Miután körülbelül egy órát jártuk az utcákat, nem tudtunk többet, mint amikor elkezdtük a keresést. Hiába böngészünk a címjegyzékeket. Úgy döntöttünk, hogy felszállunk egy villamosra, és megnézzük, hová visz. Bölcs döntés volt. Azt hiszem, az Úr sugallta ezt a gondolatot. A villamoson egy színes bőrű testvérnő ült, aki épp az összejövetelre tartott, ő vezetett el bennünket a kis épülethez, amely a városon kívül, vidéken volt. A terem szó szerint zsúfolásig megtelt hívőkkel és hitetlenekkel egyaránt. Már egy órája vártak, attól tartva, hogy nem érkezünk meg. Mennyire örültek a testvérek, amikor megláttak bennünket!

Az összejövetel azonnal elkezdődött. János evangéliuma 14. fejezete alapján beszéltem, különösen Isten parancsolataira, a 15. és a 21–26. versekre helyeztem a hangsúlyt. Az Úr megerősített és megáldott, miközben az emberekhez beszéltem. Elmondtam nekik, hogy nagy kegyelmében Isten próbaidőt adott az embernek, amely alatt különböző próbáknak és kísértéseknek van alávetve, hogy meglássa, hűségese és engedelmesek vagyunk-e az Ő törvényéhez és országának kormányzásához. Sátán hűtlen lett, és ezért száműztetett a mennyből a többi hűtlen angyallal együtt.

Sok első napot ünneplő adventista is jelen volt. Ők hisznek az eljövendő korszakban, ugyanakkor nem fogadják el, hogy Krisztus már a világunkba jövelele előtt is létezett. Bár a jelenlévők hitnézetéről a legcsekélyebb ismeretem sem volt, mivel mind idegenek voltak számomra, a megjegyzéseim olyan jól illettek a jelenlévőkhöz, hogy Jones testvér, a gyülekezet presbitere azt mondta: attól tartott, azzal fogják vádolni, hogy előre elmondtam nekem a dolgokat. Pedig az összejövetel azonnal elkezdődött, ahogy megérkeztem, és semmilyen előzetes megbeszélésre nem volt lehetőség. Különösen Jézus Krisztus isteni természetére tértem ki.

Az emberek feszült figyelemmel lesték a szavaimat, hátha találnak bennük

valamit, amibe beleköthetnek. Egyesek tagadták Krisztus isteniségét, és nem voltak hajlandók hinni abban, hogy létezett a világ teremtése előtt.^[784]

Gyalog mentünk el Jones testvérhez és feleségéhez, és megismerkedtünk a családjukkal. Nagyon tetszett nekünk a család. Ott vacsoráztunk, majd felszálltunk egy kocsiba, amely elvitt bennünket az állomásra. Háromnegyed órát kellett várni, mert késett a vonat, de miután felszálltunk helyet foglaltunk, és hamarosan kényelmesen éreztük magunkat. Körülbelül négy órakor érkeztünk vissza Washingtonba. Barátaink örömmel fogadtak.

Washburn testvérré maradt a vasárnap esti összejövetel vezetése. Én nem éreztem jól magam. A szívem ismét fáj. Erős fájdalmat éreztem a szívem tájékán, hasonlót ahhoz, amit Kaliforniában is tapasztaltam. Azon az éjszakán csak keveset tudtam aludni. Olyan hirtelen tört rám ez a fájdalom, hogy úgy döntöttem, nem veszek részt a tervezett összejöveteleken Philadelphiában, Ohioan és William-sportban. Mivel nem volt több előjegyzett programunk, úgy határoztunk, hogy jobb, ha hazatérünk Battle Creekbe. Mindenki erre biztatott, amikor látták, milyen beteg vagyok.

1890. december 29., hétfő

Nehéz éjszakám volt, és reggel hétkor elindultunk Washingtonból. A hálókocsiban utaztam. Egy fekhelyért három és fél dollárt fizettem. Sarah nem akart fizetni, így a nappali kocsiban utazott, és megtakarított három és fél dollárt. Próbáltunk valami meleg italt szerezni, mivel a szerelvénynek étkezőkocsija is volt, de azt mondták, nem tudnak meleg itallal szolgálni, ezért elfogyasztottuk a magunkkal hozott egyszerű csomagolt ételt, és nagyon ízlett. Nem örültek annak, hogy nem vettük igénybe az étkezőkocsit, de én az utazásaim során nem akarok felesleges kiadásokat vállalni, sem éttermekre, sem étkezőkocsikra. Egyszerű ételt viszünk magunkkal, és teljesen elégedettek vagyunk. Egész utazásaim alatt csak kétszer ettem étkezőkocsiban, és úgy érzem, kötelességem, hogy ne költsékezzek, hogy a konferenciának ne kelljen nagy számlákat fizetnie csak azért, hogy kielégítsem az étvágyamat. A száraz kenyérből álló egyszerű reggelink nekem elegendő.^[785]

Battle Creek, Michigan, 1890. december 30., kedd

Kora reggel átszálltunk egy másik vonatra. Negyven percet kellett várni. Átmentünk a szemközti étterembe, és kértünk valami meleg italt – forró vizet és tejet –, ami felfrissített bennünket. Hamarosan felszálltunk a vonatra, amely Toledóig vitt bennünket. Késedelem nélkül felszálltunk egy tömegközlekedési eszközre, amely elvitt bennünket a másik pályaudvarra, miközben egy szekér vitte oda a csomagjainkat. A vonat már be volt állva, így felszálltunk, és elfoglaltuk a

helyünket. A vonat csak fél óra múlva indult el. Hálát adtam az Úrnak, hogy ilyen kényelmes utazásban lehetett részünk, noha ilyen hosszú volt. Délután három óra körül érkeztünk meg Battle Creekbe.^[786]

Washington, D.C., 1890. december 19.

54. kézirat, 1890. - Naplójegyzetek

Újra Battle Creekbe

Délután három óra körül érkeztünk meg Battle Creekbe. Családunk örömmel fogadott bennünket, és mi is örültünk, hogy hazaérkeztünk.

Hallottam, hogy a szombati összejövetelek a tabernákulumban csodálatosak voltak. Felolvasták azt a cikkemet, amely a különkiadásban jelent meg, és az Úr Lelkének ereje sok szívbe juttatta be az igazságot. Senki sem kételkedett abban, hogy az Úr tesz bizonyosságot a gyülekezet áldására írt szavak mellett. Mélyen megérintette a szíveket, és Prescott testvér, valamint mások is hozzászóltak a témához.

Prescott testvér megvallotta, hogy Battle Creekben nem azon az úton járt, amelyen kellett volna. Minneapolisra utalt, és elismerte, hogy ott nem volt helyes meglátása. Azt mondta, hogy azóta nem sokszor nyilatkozott, hanem Smith testvérral és másokkal folytatott beszélgetéseket. Prescott mélyreható munkát végzett. Smith testvér kijelentette, hogy a különkiadásban megjelent bizonyosságtétele (Review and Herald, 1890. december 23.) rá vonatkozott. Úgy fogadta el, mint a neki szóló feddést.

Felhívást intéztek mindazokhoz, akik komolyan szeretnék keresni az Urat, hogy jöjjenek előre. Az épület közepén lévő összes hely gyorsan megtelt, ahogy az emberek az emeletről és az oldaltermekből érkeztek, amelyeket megnyitottak, hogy helyet biztosítsanak mindenkinek. Prescott professzor kezét fogott Smith testvérral, és közösen, a legkomolyabban keresték az Urat. Az egész gyülekezet nyüzsgött, és meg kellett mondani nekik, hogy foglaljanak helyet ott, ahol éppen vannak.^[787]

Kedd éjjel nagy teher nehezedett rám. Nem tudtam aludni. Smith testvér járt a gondolataimban, és egész éjszaka imádkoztam és könyörögtem érte. Lelkem küzdött Istennel, és szívemet nagy reménység töltötte be Smith iránt. Ő a tapasztalt munkatársaink egyike, megbízható, oszlopos tagunk, és az Úr megadja neki az Ő megtartó erejét. Micsoda változás történt az összejövetelen! A légkör tisztulni látszott. A világosság belépett, hogy felváltsa a bizonytalanságot és a zavaros gondolatokat.

Battle Creek, Michigan, 1890. december 31., szerda

Sok időt töltöttem azzal, hogy Smith testvérenek írjak, de nem éreztem ma-

gam igazán szabadnak, hogy elküldjem a levelet. Visszatartottam a levelet, hogy eldöntsem, nem lenne-e jobb, ha személyesen beszélnék vele. Ha Uriah Smith testvér a dolgokat valódi világosságban látná, nem egyezne bele abba, ami történik.

Smith kezdetektől velünk volt a munkában. Ő tudja, hogy a férjem és én, hogyan vittük előre és felfelé a munkát, és azt is ahogyan elviseltük a nehézségeket, a szegénységet és az eszközök hiányát. Velünk voltak az akkori munkatársaink. Smith különösen közel állt a férjemhez fiatalkorában. Tudja, milyen nagy nyomás nehezedett ránk az anyagi szűkösség miatt, tudja, hogy étrendünk rendkívül szegényes volt. Burgonya helyett tarlórépát ettünk, mert a burgonya túl drága volt, hogy az asztalunkra kerüljön. Fizetés nélkül dolgoztunk, és csak a létfenntartáshoz legszükségesebb dolgokra költöttünk. A bútorzatunk ülőfelület nélküli székekből állt, amelyeket úgy javítottunk meg, hogy vastag vászonnal pótoltuk az ülőrészt. Tudja, hogy bátran vállaltuk a munkánkat, és alkalmazkodtunk a helyzethez anélkül, hogy panaszkodtunk volna, amikor Rochesterben és más helyeken éltünk. Tudjuk, mennyibe került lefektetni a munka alapjait, amelyen a kiadói munka haladhatott előre és felfelé a mostani virágzó állapotáig.

Vállvetve együtt dolgoztunk Smith testvérral ebben a munkában, miközben az Úr az alapvető elveket fektette le.^[1788] Folyamatosan olyan emberekkel kellett megküzdenünk, akiket egyetlen elképzelés vezérelt, és akik úgy vélték, hogy az elvégzendő munka pontos és fegyelmezett megszervezése a világias gondolkodás jele. Emellett szembe kellett néznünk a sértődékeny személyekkel is, akik saját magukat alkalmasnak tartották a felelősségvisselésre, de akikre nem lehetett rábízni a munka vezetését, mert attól kellett tartani, hogy rossz irányba viszik azt. Lépésről lépésre kellett haladni, nem az emberek bölcsessége szerint, hanem Annak vezetése és bölcsessége szerint, aki túl bölcs ahhoz, hogy tévedjen, és túl jó ahhoz, hogy ártalmunkra legyen. Sok elemet kellett próbára tenni és megvizsgálni. Hálát adok az Úrnak, hogy Smith, Amadon és Batchellor testvérek még életben vannak. Ők családunk tagjai voltak történelmünk legnehezebb időszakában.

A legnagyobb munkás, aki valaha élt, Jézus Krisztus volt. Ő volt az Igazság. Ő volt a Világosság. És velünk volt minden nehéz körülményben. Hálás szívvel gondolunk vissza azokra a napokra és azokra a tapasztalatokra. Most pedig Isten lépésről lépésre vezetett minket előre, mindig csak előre. A zászlóvivő veteránok letették fegyverüket, és most olyan férfiak jönnek közénk, akiknek semmilyen tapasztalatuk nincs a próbákban, nehézségekben vagy a tudásban, és azt hiszik, hogy mindent tudnak. Mások munkájának gyümölcsét veszik át, felfuvalkodnak, és elfeledkeznek Józsefről.^[1789]

Battle Creek, 1890. december 30.

40. levél, 1890. – Uriah Smith-hez címzett levél

Kedves Smith testvér!

Nagyon nyugtalan voltam az eseted miatt az utóbbi munkakörutam során, több alkalommal is. Az Úr bőségesen megáldott, de néha nagyon világos fényben tárult elém az ügyed, pontosan abban az állapotban, amiben most vagy. Hordoztam a terhet, de csak kevés reményem volt arra, hogy bármit is segíthetek neked. Szakadék tátong közöttünk. Visszatekintek és látom, hogyan borítottad sötétségbe a lelkedet azokban az időkben, amikor a főiskola nehézségekkel küzdött. Vajon tisztán kerültél ki ebből az egészből? Az Úr megmutatta akkor nekem az ügyedet, de vajon a kapott világosság szerint hittél és cselekedtél? Ha teljes szívvel elfogadtad volna a bizonyágtételt, és megfogadtad volna az ott elhangzott figyelmeztetést, akkor nem lennél abban a helyzetben, amelyben most vagy.

Te és Gage testvér megtisztítottátok-e a lelketeket megvallva, hogy vétkeztek Bell professzor ellen? Ha nem tettétek meg, akkor az ellene elkövetett igazságtalanságok fel vannak jegyezve a mennyei könyvekben. Megengedheted-e magadnak, hogy így hagyd a dolgokat, és úgy állj oda az ítélet elé, hogy részletesen szembesülj mindazzal, amit ellene tettél? Bell professzor nem volt tökéletes ember; ő is követett el hibákat, és helytelen dolgokat tett, de ezek a hibák Isten szemében sokkal kisebbek voltak, mint azok, amelyeket ti ketten követtetek el azzal, ahogyan bántatok vele. Ő nem érdemelte meg, hogy így bánjatok vele. Amikor őt bántottátok, a saját lelketeket is megsebezttétek. Viselkedésetek egyáltalán nem volt Krisztusi; más lélek vezetett benneteket. A saját magatok csiholta szikrák fényében jártatok, és ezzel meggyengítettétek a lelketeket.^[790]

Mélyreható munkát kell végeznetek, különben számot kell adnotok mind ezért Isten ítélőszéke előtt. Ahogyan Bell professzorral bántatok, úgy fog veletek bánni az Úr is, hacsak nem bánjátok és nem valljátok meg a hibáitokat, és nem kéritek mennyei Ügyvédeteket, hogy járjon közben értetek. Krisztus szelídsége és jósága egészen másfajta viselkedésre vezetett volna benneteket. Ha követtétek volna azt az útmutatást, amit Krisztus az Ő Igéjében adott nektek, ma egészen más lelkiállapotban lennétek. „Senkit ne szidalmazzanak, ne veszekedjenek, gyöngédnek legyenek, teljes szelídséget tanúsítván minden ember iránt. Mert régen mi is esztelenek, engedetlenek, tévelygők, különböző kívánságoknak és gyönyöröknek

szolgái, gonoszságban és irigységben élők, gyűlölségesek, egymást gyűlölők voltunk.” „Atyámfiái, még ha előfogja is az embert valami bűn, ti lelkiek, igazítsátok útba az olyant szelídségnek lelkével, ügyelvén magadra, hogy meg ne kísértessél te magad is.” Engedelmeskedtetek-e Krisztus szavainak? Ha hibáztatok ebben az ügyben, azok a hibák nem töröltetnek el, amíg meg nem valljátok, és jóvá nem teszitek azt, amiben kárt okoztatok testvéreteknek. Tudom, hogy ez így van, mert az Úr megmutatta nekem: ti ketten úgy viselkedtetek, mintha teljesen elvesztettétek volna a szívetekből a szeretetet és az együttérzést. És ahogyan őt megsértettétek, úgy Jézust bántottátok meg szentjeinek személyében. Soha nem lesztek szabadok, amíg meg nem valljátok a hibáitokat, és ki nem békültök a testvéretekkel. A legveszélyesebb, amit a lelkeddel tehetsz, az az, hogy elköveted azokat a hibákat, amelyekkel az Úr megdorgál, és mégis úgy mész tovább, mintha igaz ember lennél, aki engedelmeskedik Isten szavának. Hajlandó vagy-e ezekre a dolgokra úgy tekinteni, ahogyan Isten látja őket, és megtisztítani magadat tőlük örökre?^[791]

Megmutatta nekem az Úr, hogy súlyos hibát követtél el. Sajnálom, hogy a lelki látásod elhomályosult. Kérlek, a lelked érdekében, vegyél a mennyei Kereskedőtől „tűzben megpróbált aranyat, hogy gazdag légy, fehér ruhákat, hogy öltözeted legyen, és szemgyógyító írt, hogy kend meg a szemeidet, hogy láss.” Az egyetlen biztonságos út, amikor hibát követsz el az, hogy mélyen megvallod a bűnödöt, őszintén megbánod, és azután imádkoztok egymásért, hogy meggyógyuljatok. Valahányszor meglátod Bell professzort, fájdalmat fogsz érezni, mert megsebezted őt, és ez a fájdalom visszazáll rád. Miért nem alázod meg magad Isten hatalmas keze alatt? Miért nem végzel mélyreható munkát, megtisztítva az utat a Király előtt? Miért nem esel a Sziklára, Jézus Krisztusra, hogy az éned összetörjön? Ha továbbra is elkerülöd a hibáid helyrehozását, akkor ez elszakítja a lelkedet Istentől, meggyengíti erkölcsi erődöt, és elhomályosítja a lelki ítélőképeségedet, így tetteiddel jobban kifejezed a hitetlenségedet, mint a szavaiddal.

Azon munkálkodtál, hogy meghíúsítsd és hatástalanná tedd erőfeszítéseimet. Azzal, amit tettél, azok élére álltál, akik ugyanezt teszik. Krisztus azt mondta: „aki velem nem gyűjt, tékozol”. Hogyan tehetted ilyet? Az éjszaka választ kaptam erre a kérdésre. Te nem tisztítottad meg és nem hagytál magad után tiszta és egyenes utat, de az Úr, ragaszkodik hozzá, hogy távolíts el minden akadályt. Ő ismeri az állapotodat, és látja, hogy a képzelt dolgaidat összetévesztetted a valósággal. Tudtodon kívül olyan munkát végeztél, amely fel van jegyezve ellened, és az ítéletkor válaszolnod kell majd Isten kérdéseire: „Miért álltál akadályként annak a munkának az útjában, amelyet azon férfiak által akartam elvégezni, akiket én alkalmasnak láttam erre? Miért voltál olyan készséges megragadni és magadévá tenni azokat a befolyásokat, amelyek akadályozták a világosságot, amelyet én rendeltettem az egyházam számára?”^[792] „Én az én Atyám nevében jöttem, és nem

fogadtatok be engem; ha más jőne a maga nevében, azt befogadnátok. Mimódon hihettek ti, akik egymástól nyertek dicsőséget, és azt a dicsőséget, amely az egy Istentől van, nem keresitek?” (Jn 5:43-44).

Testvérem, Uriah Smith, akit szerettem és tiszteltem az Úrban: te Isten tervei ellen dolgoztál, és ezzel olyan megtévesztésekbe sodortad magad, amelyeket – ha így folytatod – olyan csalások és téveszmék fognak követni, amelyek végül Istentől való visszavonhatatlan elszakadáshoz vezetnek. Ő most hív téged. Tisztítsd meg az utat a Király előtt, távolítsd el a botránkozás köveit az ösvényről! Ne merészelj csupán felületes munkát végezni, mert mások rád tekintettek és inkább követék a példádát, mintsem Istent keresték volna és az Ő tanácsát. Ők sem fognak messzebbre jutni, mint te eljutottál. Valld meg hibáidat; valld meg teljesen! Ne hagyj semmit érintetlenül! Az igaz Tanácsadó megdorgál téged, és kérlel, hogy ne fosszad meg lelkedet az örök boldogságtól. Csak egyetlen dolog van, amit teljes erőddel keresned kell. Ő magasabbra irányítja a tekintetedet, és azt akarja, hogy a gondolataid a mennyre összpontosuljanak, ahonnan jön a reménységed és a mindennapi segítséged. „Keressétek először Isten országát és az Ő igazságát.” Miközben az Úr Jézus feltárja előttünk a gonosz hatalmas szövetségét, amellyel szembe kell néznünk – hiszen fejedelemségek és hatalmasságok sorakoznak ellenünk –, egyben emlékeztet arra is, hogy mi egy láthatatlan világért harcolunk.^[793] Az egész menny figyeli ezt a küzdelmet, és ha a szemünk megnyílna, angyalokat látnánk csatasorba felsorakozni, mert a Szentlélek meg van ígérve mindazoknak, akik bátran harcolnak az Úr oldalán. A harcba olyan katonák állnak be, akik nem tökéletesek, gyengeségek veszik őket körül, bűnbe esnek, tudatlanok, és minden lépésnél tanításra szorulnak; de mielőtt segítséget kaphatnának, elengedhetetlen, hogy felismerjék saját gyengeségüket. Amikor a Sziklára esnek és összetörnek, akkor az örökkévaló karok átölelik a gyámoltalanokat. Mennyei eszközök lettek megbízva munkájuk végzésével, hogy felkészítsék őket arra, hogy a dicsőség edényeivé váljanak, hogy legyőzzék az ellenséget és áttörjék a sátáni eszközök fellegét és árnyát. A mennyei eszközök világossággal veszik körül őket, az Igazság Napjának ragyogó sugaraival. Az Úr seregének Fejedelme ezekkel a szavakkal vezeti őket a csatárra: „Bízzatok, én meggyőztem a világot.” A ti vezérek egy Győztes, és a győzelem biztos!

Smith testvér, amit az elmúlt éjszaka megértettem arra indít, hogy írjak. Tudom, hogy nem jársz a világosságban. Bizonyítékot kaptál és még sokkal több bizonyítékot is kaphattál volna, ha készen lettél volna elfogadni azokat. Jézus, a drága Megváltó újra és újra elküldte neked azt a világosságot, amelyre szükséged volt, de te nem álltál ott, ahol az elérhetett volna téged. Hitetlenségbe burkoltad a lelkedet, míg már képtelen lettél különbséget tenni világosság és sötétség, igazság és hazugság között.^[794] Soha, de soha nem fog megváltozni ez az állapot, amíg nem leszel alázatos, mint egy kisgyermek. Ez pedig addig nem történik meg,

amíg nem esel a Sziklára, és össze nem törsz. Akkor meghal az éned, új szokások alakulnak ki, akkor legyőzetednek a rossz hajlamok és indulatok. A belső és külső ellenségek készen állnak arra, hogy életre keljenek és legyőzzenek téged. „Nálam nélkül – mondta Krisztus – semmit sem cselekedhettek.” Feladod a harcot? Nem vagy hajlandó a Sziklára esni? Ha ezt teszed, akkor a legcsekélyebb biztosítékok sincs arra, hogy kiszabadulj az ördög csapdájából.

A hozzáállásod olyan helyzetet teremtett gyülekezeteinkben, amelyet nem vettél számításba. A Minneapolis óta tanúsított hozzáállásod, a munkád, ötven-szer nehezebbé tette azt a munkát, amelyet az Úr rám bízott, mint amilyennek lennie kellett volna. Elálltad az utamat, de ó, milyen homályosan láttad, hogy milyen következményei lesznek a tetteidnek! Az Úr feltárta ezeket előttem. Amikor azt állítottad, hogy White testvérnőt befolyásolta William C. White, A.T. Jones és E.J. Waggoner, olyan hitetlenséget ültettél el az emberi szívekben, amelyet ők tápláltak, és amely gyümölcsöt termett. Nem fog örömdre szolgálni ennek a termésnek az aratása. Sátán minden ilyen természetű embert megragad, és aktív eszközként használja fel arra, hogy megrontsa a hitet az iránt a munka iránt, amelyet az Úr véghez akart vinni. Minden lélek, aki befogadja a szavaidat és hisz bennük, pontosan azok közé tartozik, akiről Krisztus ezt mondta: „Vajha hideg volnál, vagy hév. Így mivel lágymeleg vagy, sem hideg, sem hév, kivetlek téged az én számból.” Egy nyílt ellenállás kevesebb kárt okozott volna nekem. Az az egyértelmű hitetlenség, amelyet az Istentől kapott üzeneteimmal szemben tanúsítottál, egyértelműen kételkedést jelentett minden tekintetben. Az ilyen hitnek egyáltalán nincs illata, és Butler testvér hite is éppen ilyen: értéktelen és illat nélküli. Sem benne, sem benned nem találok semmit, ami összhangban lenne azzal a munkával, amelyet Isten rám bízott.^[795]

A te állásponthoz határozottan ellentétes azokkal az erőfeszítésekkel, amelyeket Isten Lelke indítására végezhetnék. Nem magam miatt bánkódom, hanem azért, mert az Úr által rám bízott munka jellege szükségessé teszi a hit folyamatos táplálását, mivel az intések, feddéses, a szíveket vizsgáló és titkos bűnöket feltáró üzenetek, nem kedvesek a természetes szív számára, ezért sokan csak külsőleg fogadják el az igazságot anélkül, hogy megszentelődnének általa. Az ilyenek nem képviselik Krisztust. Csak a felszínen munkálkodnak, és azzal áltatják magukat, hogy keresztények. Ez a megtévesztés olyan hatékonyan veszi birtokba a szívet és az elmét, hogy az Úr éles nyilai nem képesek áthatolni az önigazultság páncélján, amelyet magukra öltöttek.

Ez a megtévesztés olyan erős, hogy ezek az emberek hallhatják a legkomo-lyabb, a legmegrázóbb igazságokat, sőt azokat az üzeneteket is, amelyek pontosan leírják a megtévesztést, amelyben vannak, és mégsem gondolnak arra, hogy önvizsgálatot tartsanak, hogy kiderítsék, vajon nekik szól-e az üzenet. Ez az az embercsoport, amelyet Megváltónknak a legnehezebb felébreszteni. A legün-

népélyesebb tanításokat is úgy hallgatják, mintha nem is szólt volna semmi. Ez történik ma is sokakkal, túl sokakkal ebben a nemzedékben.

Sátáni gyűlölet lángol fel a bizonyágtételek ellen. Sátán célja az, hogy lerombolja a gyülekezetek bizalmát a bizonyágtételek iránt, mert tudja, hogy amíg Isten Lelkének feddéseit, figyelmeztetéseit és tanácsait komolyan veszik, addig ő nem tudja szabadon elhinteni csalásait, és lelkeket láncolni a megtévesztéseihez.^[796] Melyik út lehetne kellemesebb az ellenségnek – és szomorúbb Isten Lelke számára –, mint az, amelyet te, testvérem, Izrael tanítója követtél? Elég sokan voltak, akiket bevontál ebbe a munkába, felelős tisztséget betöltő férfiakat, területi elnököket, lelkészeket és munkásokat, akik szövetségeseid voltak a megkérdőjelezésben és a bíráltságban és azt mondják: „Meséket mondjatok nekünk, és mi továbbadjuk.” A tisztségük, melyet ezek a férfiak betöltöttek, és az ezzel járó befolyás sokakat késztetett kételkedésre, akik soha többé nem fognak ebből kijönni, és az utolsó napok megtévesztései legyőzik őket. Ez azért történik, mert az isteni megvilágosítás elveszítette hatását az életükben, mivel elhatározták, hogy a kapott példa alapján döntenek. Akár hisznek, akár nem, amikor szembesülnek egy feddével, amelyet nem akarnak elfogadni, azt mondják: „Ó, White testvérnő befolyásolva van. Valaki elmondta neki ezeket a dolgokat. Ha Smith testvér, aki mindent tud a bizonyágtételekről, azt mondja, hogy ez csak az ő véleménye és megítélése, és ő nem fogadja el a bizonyágtételek tanításait – pedig olyan jó ember – akkor én is követem az ő példáját, és vállalom a kockázatot.”

Ez rendkívül balga út – mégis sokan megtették és meg fogják tenni. Tudom, hogy az Úr Lelke itt tartott engem Battle Creekben, hogy mindenki megérthesse, vajon az, amit mondtam, Istentől van-e vagy az ördögtől. „Gyümölcsceikről ismeritek meg őket.” Ahogy Krisztus idejében, úgy ma is sokan figyelmen kívül hagyják az Isten által adott bizonyítékot, és azt mondják: „Mutass nekünk jelet, tégy csodát, ha igazad van.”^[797]

„Mondának azért neki: Mit csináljunk, hogy az Isten dolgait cselekedjük? Felelt Jézus és monda nekik: Az az Isten dolga, hogy higgyetek abban, akit ő küldött. Mondának azért neki: Micsoda jelt mutatsz tehát te, hogy lássuk és higgyünk neked? Mit művelsz?” Ezeket a szavakat nekem is címezték a minneapolis-i összejövetel óta. Mint egy gyermek, egyszerűen és nyíltan beszéltem mindenkivel, aki kérdezni akart tőlem. Készen álltam elmondani és megmutatni mindazt, amit a mennyei Atyám kijelentett nekem. Azt hittem ez elég lesz ahhoz, hogy lássanak és higgyenek, de a legkomolyabb erőfeszítéseim is épp az ellenkező hatást váltották ki, mint amit reméltem. Úgy tűnik, nem vették komolyan a szavaimat, nem értették meg az indítékaimat, és minél inkább próbáltam, annál kevésbé volt rájuk hatással a bizonyágtételem, így most már nincs semmi késztetésem arra, hogy felelősségteljes pozícióban lévő emberekkel beszélgessek. Úgy érzem magam, mint akit figyelnek, mint aki tudja, hogy kiforgatják a szavait, hogy tanácsait és

intelmeit közömbösen félresöprik, mintha méltatlanok lennének a megfontolásra.

Újra meg újra azt mondtam magamnak: „A lelki dolgok lelkiképpen ítéltetnek meg.” Jézus Krisztusra bízom tehetetlen lelkemet. Most már nem kívánok többé senkinek újabb bizonyítékot adni. Akik látni akarnak, kinyithatják a szemüket és láthatnak. „Gyümölcsseikről ismeritek meg őket.” Az a vélemény, amelyet esetleg valaki rólam, a szavaimról vagy a tetteimről mond, már nem fog meglepni.^[1798] Bármi jöhet, senkiben sem bízom, senkitől sem függök. Mostantól többé nem az lesz a munkám, hogy bárkit is igyekezzek meggyőzni a hitről, hanem egyszerűen csak haladok előre, kilépve a hitetlenség, a zúgolódás és a kritika légköréből. Sokkal szabadabbnak érzem magam, amikor a hitetlenekhez beszélek, mint azokhoz, akik felelősségteljes pozícióban vannak, és akik olyan nagy világosságot és értékes alkalmakat kaptak, mégsem válaszoltak azokra. Rábíztam magam Védelmeszómre, Jézus Krisztusra, az Igazra, úgy, ahogyan még soha ezelőtt. Biztos vagyok benne, hogy többé nem érezhetem szabadnak magam, hogy olyan nyíltan beszéljek azokkal, akikkel korábban nyíltan beszéltem.

Hálát adok az Úrnak az egészségért. Hálát adok a szabadságért. Nem tudom megmagyarázni, miért okoz az ügyed ilyen folyamatos lelki gyötrelmet nekem. Folyamatosan láttam, hogy a lelki vakság egyre riasztóbb mértékben kerít hatalmába téged. Jézusra bízlak, és azt gondolom, hogy többé már nincs mit mondanom neked, egyetlen szavam sincs számodra, de utána a lelkemet újra elborítja a rémület, sírok és hangos kiáltásokkal, könnyek között imádkozom: „Ne vedd el tőle Szentlelkedet; engeddd, hogy a Lelked megtörje ezt a varázslatot!” Ó, bárcsak alárendelnéd akaratodat Isten akaratának! Bárcsak reszketnél e munka súlya előtt! Hogyan leszel képes megállni Isten napján? Csak akkor, ha leborulsz a kereszt lábánál. Még nem késő helyrehozni a hibákat. Ne tanácskozz testtel és vérrrel! Ne mondd azt: „Vannak dolgok, amelyeket nem értek.” Természetesen, hogy vannak, hiszen az elméd elsötétült, de tedd meg azt a lépést, amit már most is látsz, és akkor meg fogod látni a következőt is.^[1799]

Ó, gyűjtsd meg lámpásodat az isteni oltár tüzénél, mielőtt örökre túl késő lenne! Távolítsd el a botránkozás köveit egy határozott mozdulattal, és ezt tedd meg késlekedés nélkül! Ha Isten megsegít, akkor megláthatod a gyengeségedet és alkalmatlanságodat, valamint Krisztus dicsőségét és fenségét. Isten hangja hív téged, ahogy Illést is hívta: „Jöjj ki a barlangból és állj meg ezen a hegyen, és hallgasd meg, mit mondok neked!” Amikor aláveted magad az isteni vezetésnek, a Vigasztaló elvezet majd minden igazságra. A Szentlélek munkája az, hogy Jézus szavait – úgy, ahogyan az Ő ajkáról származnak – élő elvekként elültesse azok szívében, akik nyitottak az elfogadásukra. Akkor fogjuk igazán megismerni az Atyát és a Fiút.

Sok mindent írtam le számodra, de azt mondtam magamban: „Mire jó mindez? Miben segíthetne?” Testvéreim kigúnyolták a bizonyágtételeket,

zúgolódtak ellenük, kritizáltak és megjegyzéseket tettek rájuk, lekicsinyelték azokat, kiragadtak belőlük néhány részletet, keveset fogadtak el belőlük, sokat elutasítottak, míg végül a bizonyágtételek semmit sem jelentettek számukra. Úgy értelmezik őket, ahogy akarják, szűkös emberi ítéletük szerint, és még elégedettek is. Ha mertem volna, már rég elhagytam volna ezt a küzdőteret, de valami visszatartott. Nem a saját utamat vagy akaratomat akarom választani. Krisztus életében, a legnagyobb megpróbáltatásai idején, egyik tanítványa elárulta, egy másik háromszor megtagadta, a többiek pedig mind elhagyták és elmenekültek. Ha az Úr, aki bűntelen volt, mindezt elviselte, akkor vajon én várhatok-e jobbat? Ó, hányan próbáltak valami kifogást találni Krisztus ellen! A legkegyetlenebb és a legnehezebben gyógyítható dolog a fanatizmus és az előítélet, amelyek ma is éppúgy jelen vannak, mint akkor, amikor Krisztus a földön járt. De én mindezeket Isten kezébe teszem le.^[800]

Úgy érzem, el vagyok szakadva sok testvéremtől; nem értenek meg engem, sem a küldetésemet, sem a munkámat, hiszen, ha megértették volna, nem bántak volna velem úgy, ahogy bántak. Öröm néznom azokat, akik érzik, hogy segítségre van szükségük, szegény, éhező, lelki éhségtől gyötört lelkeket. Öröm látni, hogyan örvendeznek a drága világosságnak, amelyet az Úr adott nekem számukra. Ó, mennyire örült Jézus is, amikor az igazság helyet talált a samáriai asszony szívében! „Aközben pedig kérték őt a tanítványok, mondván: Mester, egyél! Ő pedig monda nekik: Van nekem eledelem, amit egyem, amit ti nem tudtok. Mondának azért a tanítványok egymásnak: Hozott-e neki valaki enni? Mondta nekik Jézus: Az én eledelem az, hogy annak akarátát cselekedjem, aki elküldött engem, és az ő dolgát elvégezzem. Ti nem azt mondjátok-e, hogy még négy hónap és eljő az aratás? Íme, mondom nektek: Emeljétek fel szemeiteket, és lássátok meg a tájékokat, hogy már fehérek az aratásra.” Igen Uram, én is felemelem tekintetemet, és látom a mezőket: látom, hogy fehérek és készek az aratásra. Lehet, hogy szavaim nem találnak helyet azok szívében, akik már oly sokszor hallották őket, de vannak mezők, amelyek készek az aratásra. Vannak esetek, mint a samáriai asszonyé. Azok, akik emberileg a legkevésbé számítanak, az igazság hirdetőivé válnak, míg azok, akik nagy világosságot kaptak, félre lesznek állítva. A bölcsek és az értelmesek nem ismerik fel Isten munkáját, de az Úr kinyilatkoztatja igazságát a kisdedeknek, és ők hallgatni fognak rá.

Itt befejezem leveletemet.

Ellen G. White ^[801]

Battle Creek, Michigan, 1890. december 31., szerda

31. kézirat, 1890. – A nagy küzdelem című könyv terjesztése

Az Úr jobban érezteti velem, mint bármikor korábban, hogy gyülekezeteinknek szükségük van azokra az intő üzenetekre, amelyeket Isten adott, hogy felelősségük tudatára ébressze őket. A földet borító sűrű sötétség közepette a mennyből érkező világosság minden sugarának át kell hatolnia. Sokan, akik a jelenvaló igazság hívóinak vallják magukat, csak homályosan értik meg Isten Igéjének figyelmeztetéseit és buzdításait, valamint a próféciák beteljesedését körülöttünk a nap mint nap történő eseményekben. Sátán azt akarja, hogy az emberek lelkiileg aludjanak, miközben ő szüntelenül dolgozik a hazugság magjainak elvetésén. Az el nem bukott világmindenségben minden szem azokra a jelenetekre szegeződik, amelyek most tárulnak fel előttünk – a nagy küzdelem utolsó eseményeire, a jó és a rossz, a menny és a pokol közötti hosszú harc kimenetelére. Sátán csodatevő erejével meg fogja tévesztetni az istentelen világot. De Krisztus, az engesztelő áldozat, menedék lesz minden lélek számára, aki bízik benne. A Szikla hasadékában elrejtőzhetünk, biztonságban lehetünk a gonosz minden erejétől és ravaszságától.

Sátán uralma alá von minden értelmet, amely megadja magát az irányításának, és minden olyan eszközön keresztül dolgozik, amelyet megszerezhet magának, céljainak megvalósításához. Minél nagyobb szükség van a világosság terjesztésére a világ sötétjében, annál nagyobbak és változatosabbak lesznek Sátán erőfeszítései a világosság elfojtására.

Az Úr feltárta a körülöttünk és előttünk leselkedő veszélyeket. A próféta által leleplezte azokat a csalásokat, amelyek fogva tartják majd a világot, és így szólt népéhez: „Ez az út, ezen járjatok!” A *Nagy küzdelem* IV. kötete leleplezi Sátán megtévesztéseit; számítanunk kell arra, hogy minden igazság ellensége összes lehetséges eszközeivel azon lesz, hogy távol tartsa az emberektől azt, ami leleplezi csalásait.^[802]

Lelke által az Úr éppen azt a tanítást adta, amelyre ebben az időben szükség van. Mindent a világosságra hozott – a különleges mozgalmat, amely a Jelenések 14. fejezetéből származó üzenetek hatására indult el, annak kapcsolata a múlttal és a jövővel, Krisztus mennyei és földi népe zárómunkáját. Az Úr rám bízta annak a terhével, hogy leírjam ezeket a dolgokat, és ezt meg is tettem a IV. kötetben. A mai napig érzem a felelősséget, hogy ez az üzenet eljusson az emberekhez. A könyvben

található figyelmeztetések sok tévedéstől óvják Isten népét, amelyeket igazságként fognak hirdetni. Népünk minden családjának tanulmányoznia kellene ezt a könyvet. Az általa bemutatott igazságok felébresztik a lelkiismeretet, és sokak számára védelmet jelentenek majd a megtévesztéssel szemben. Megerősíti az üzenetek múltbeli munkájába vetett hitüket. Isten Lelkének figyelmeztetései, feddései és tanításai mindenki számára szükségesek. Szükség van ébredésre, és arra, hogy az Istentől kapott világosságnál vizsgáljuk meg a szívünket.

Népünknek szüksége van a IV. kötetben bemutatott igazságokra, és szüksége volt rá már hosszú évek óta. Az Úr megparancsolta nekem, hogy ne késlekedjek ezeknek a figyelmeztetéseknek a közlésével, és nem voltam engedetlen a mennyei kinyilatkoztatással szemben. Megtettem mindazt, amit meg tudtam tenni. Másoknak is el kell végezniük a maguk részét, hogy a könyv eljusson az emberekhez.

Az 1888-as Generál Konferencia után azonban Sátán különleges erővel munkálkodott a megszenyelt emberekön keresztül, hogy meggyengítse Isten népének bizalmát abban a hangban, amely oly sok éven át szólt hozzájuk. Ha ezt eléri, akkor a Szentírás téves alkalmazásával sokakat arra fog vezetni, hogy ezeknek az üzeneteknek a hatására többé ne bízzanak a múltban végzett munkában. Így hitüknek nem lesz többé szilárd alapja, elbizonytalanodnak, és Sátán reméli, hogy teljes uralma alá vonhatja őket. Irányuljon népünk figyelme Isten Lelkének különleges munkájára, amely a három üzenet kezdetével és kibontakozásával párhuzamosan zajlott, és ennek eredménye áldás lesz az egész test számára. A hit és az Isten Lelkének bizonyágtételei iránti érdeklődés újjáéledése egészséges tapasztalathoz fog vezetni Isten dolgai iránt.^[803]

Az újonnan hitre jutottak közül egyesek azt állítják, hogy különleges világosságot kaptak Istentől ezekkel az üzenetekkel kapcsolatban; de ez az új világosság arra vezeti őket, hogy félretegyék a hitünk pilléreit képező egyszerű igazságokat. Tévesen értelmezik és alkalmazzák a Szentírást. Téves összefüggésbe helyezik a Jelenések 14. fejezetét, és semmissé teszik azt a munkát, amelyet ezek az üzenetek végeztek. Ily módon elutasítják azokat a nagy útjelzőket, amelyeket Isten helyezett el. Mivel az új világosságuk arra készíti őket, hogy lerombolják az Úr által épített épületet, biztosak lehetünk benne, hogy nem Isten vezeti őket.

Ha az Úr munkálkodik az újonnan hitre jutottak értelmén, akkor tapasztalatuk összhangban lesz Isten ígéjével, azzal a munkával, amit a múltban végzett az Ő népével, valamint azokkal az útmutatásokkal, amelyeket adott nekik. Ő soha nem mond ellent önmagának.

Isten a Jelenések 14. fejezetének üzeneteit meghatározott helyre állította a prófécia keretében, és munkájuk nem szűnik meg a föld történelmének végéig. Az első és második angyal üzenete ma is igaz, és párhuzamosan kell haladniuk a harmadik üzenettel. A harmadik angyal hangos szóval hirdeti figyelmeztetését. János ezt írta: „És ezek után láték más angyalt leszállani a mennyből, akinek nagy

hatalma vala; és a föld fénylett annak dicsőségétől.” E dicsőség világossága magában foglalja a három angyal üzenetének világosságát.

A *Nagy küzdelem* IV. kötetében az Úr feltárta előttünk a közelgő válságot, amely már majdnem elért bennünket. Figyelmeztetett bennünket az utunkban leselkedő veszélyekre, hogy megragadhatjuk az Ő erejét, és győzelmet arassunk a fenevad és annak képe felett, végül pedig ott álljunk az üvegtengernél, ahol énekelni fogjuk az örök győzelem énekét.^[804] De az Úr nem azért adta ezeket a figyelmeztetéseket, hogy megtartsuk magunknak. A világosság, amelyet a IV. kötetben adott, az egész világnak szól.

A gonoszság napjainkban, nemcsak a világban uralkodik, megrontva azt, mint Noé napjaiban, hanem még az egyházban is. A Golgota keresztyét megkülönböztetett befolyásként kell felmagasztalni. Az engesztelő áldozatot az emberek elé kell tárni, hogy az emberek láthassák a bűnt a maga természetében, és megragadhatják Krisztus igazságát, az egyetlen erőt, amely képes legyőzni a bűnt, és helyreállítani Isten erkölcsi képességét az emberben.

Sokan az egyház tagjai közül megengedik, hogy földi dolgok álljanak a lelkük és a menny közé. Nincs helyes fogalmuk Isten jelleméről. Nem érzékelik az Ő páratlan szeretetét, ezért a szeretet és a hit kihal szívékből. Sokak elméje összezavarodott. Nem képesek felismerni a lelki dolgokat, és nem tudják megkülönböztetni az igazi Pásztor hangját az idegen hangjától. Mennyire szükséges, hogy tanulmányozzák az Istentől kapott üzenetet, nehogy az ellenség elsöprő téveszméi elsodorják őket.

Az egész világ sötétségben vesztegel. Sötétség borítja a földet, és éjszaka a népeket, de az Úr arra hívja egyházának tagjait, hogy együttműködjenek Vele, hogy felrázzák a világot – ha még lehetséges –, hogy meglássák a rájuk leselkedő veszélyt. Ezt a munkát nem tudjuk egyedül elvégezni. Krisztustól kell erőt kapnunk. Jézus mondta: „És én, ha felemeltetem e földről, mindeneket magamhoz vonzok.” Ebben rejlik az erő titka, a hatékonyság titka; mert bár emberi eszközök részt vesznek az üdvösség munkájában, csak a felemelt kereszttől áradó világosság képes a szíveket a menny felé vonzani. Úgy kell bemutatnunk az igazságot, amint az Jézusban van. Rendelkeznünk kell a Megváltó világosságával és erejével, mert enélkül nem tudunk másokat Őhöz vonzani. Az igazság Lelkével kell betöltekeznünk, aki Krisztus Lelke. Az emberiben nincs semmiféle erő, amellyel az emberiséget Krisztushoz lehetne vonzani. Mi olyanok vagyunk, mint a vas, amely csak akkor képes vonzani, ha egy mágnes hatása alá kerül.^[805] Meg kell szentelődnünk az igazság által, ha azt akarjuk, hogy megszentelő hatást gyakoroljunk másokra. Jézus mondta: „A te igéd igazság.” Csak Isten igéjének megszentelő ismerete által vagyunk képesek legyőzni a sötétség hatalmait, és lelkeket megnyerni Mesterünk számára.

Úgy éreztem, buzdítanom kell mindenkit arra, hogy érezze annak szükség-

gességét, hogy személyesen kutassa a Szentírást, hogy megismerhesse az igazságot, és világosabban megérthesse Isten irgalmát és szeretetét. A Biblia tanulmányozásához azonban figyelemre és komoly imádságra van szükség, hogy senki ne essen tévedésbe az igazságok helytelen értelmezése miatt. Egyetlen nagy központi igazság van, amelyet mindig szem előtt kell tartanunk az Írások kutatása során: Krisztus, és Ő, mint megfeszített. Minden más igazság annyiban bír hatással és erővel, amennyiben kapcsolatban áll ezzel a központi témával. Egyedül a kereszt fényében érthetjük meg Isten törvényének ünnepélyes természetét. A bűn által megbénított lélek csakis az üdvösségünk Fejedelmének a kereszten kivívott eredménye által nyerhet életet. Krisztus szeretete arra készíti az embert, hogy egyesüljön Vele az Ő munkájában és áldozatában. Az isteni szeretet kinyilatkoztatása felébreszti bennük az elhanyagolt kötelesegtudatot, hogy világosságghordozók legyenek a világ számára, és missziólelkülettel tölti meg őket. Ez az igazság világosságot ad értelmüknek, megszenteli lelküket, elűzi a hitetlenséget, és hitet támaszt bennük. Ez az az egyetlen nagy igazság, amelyet folyamatosan az emberek elé kell tárni. Mégis, milyen homályosan értik meg Isten szeretetét; az igazhirdetés során alig gyakorol hatást.

Amikor felismerjük, hogy a megváltás művében Krisztus az igazság rendszerének a középpontja, akkor új világosság árad a múlt és a jövő minden eseményére. Egy új összefüggésben tárulnak fel, új és mélyebb értelmet nyernek.^[1806]

Isten az Ő Szentlelke által így tárta fel ezeket a dolgokat az Ő népének. Eből a szempontból a *Nagy küzdelem* IV. kötete világítja meg számunkra az egyház múltbeli tapasztalatait és a jövő nagy eseményeit. Ebben a könyvben Isten valódi összefüggéseikben tárta elénk azokat az eseményeket, amelyeknek a földünkön kell bekövetkezniük.

Sátán azonban folyamatosan igyekszik megakadályozni minden egyes fény sugarat, amelyet Isten azért küld, hogy felkészítse népét az előttünk álló eseményekre. Azoknak, akiknek a világosságot kellene közvetíteniük a világnak, olyan terveket mutat, amelyek látszólag az igazság terjesztését szolgálják, de valójában akadályozzák a munkát. Ezek a tervek annyira észszerűnek tűnnek, hogy elfogadják őket, és így Sátán célja megvalósul. Ez az oka annak, hogy a *Nagy küzdelem* IV. kötete nem kapta meg azt a figyelmet, amelyet megérdemelt volna.

Azt mondták, hogy a könyvevangélistáink azért nem adták el ezt a könyvet nagy számban, mert nehezebb eladni, mint a többi. De nekem világos bizonyítékom van arra, hogy ha megfelelően értelmezzük és mutatjuk be, éppolyan könnyen eladható, mint bármelyik másik könyvünk. De tegyük fel, hogy valóban nehéz eladni. Vajon ez ok lenne arra, hogy elhanyagoljuk? Ha ez egy olyan könyv, amelyre az embereknek szükségük van, ha az isteni Őrálló jónak látta lerántani a leplet a nagy küzdelem jeleneteiről, amelyekben minden élő léleknek része lesz, akkor vajon nem kellene komoly erőfeszítést tenni, hogy terjesszük?

Vajon nem kellene bátorítani a könyvevangélistáinkat a könyv eladására? Nem kellene népünket buzdítani, hogy minden tőlük telhetőt megtegyenek, hogy a világ elé tárják? Részesülnek-e könyvevangélistáink a megfelelő felkészítésben? Felvilágosították-e őket, hogy ne egyetlen könyvet áruljanak az összes többi rovására, pusztán azért, mert az nagyobb hasznot hoz nekik? Ha munkánkat a haszon alapján szabjuk meg, hol marad a missziós lelkület?^[807]

A könyvevangélista ne csüggedjen el, ha munkája során nehézségekkel kell szembenéznie; munkálkodjon hittel, és a győzelem megadatik neki. „Mert nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak.” Valahányszor egy olyan könyvet kínálnak, amely leleplezi a tévedést, Sátán mellé áll annak, akinek a könyvet kínálják, és okokat sugall, hogy miért ne fogadja el azt. De isteni eszközök is munkálkodnak, hogy az igazság javára befolyásolják az emberek elméjét. Szolgáló angyalok erejükkel küzdenek Sátán ereje ellen. És amikor a Szentlélek befolyása által az igazság belép az elmébe és a szívbe, átalakító hatást gyakorol a jellemre.

Csak Isten ereje által világosíthatjuk meg az embereket. A könyvevangélistáknak élő kapcsolatban kell maradniuk Istennel. Imádságos lélekkel kell dolgozniuk, kérve Istent, hogy nyissa meg az utat, és készítse fel a szíveket az általa küldött üzenet befogadására. Nem az eszköz vagy a munkás képessége, hanem Isten Lelke az, aki megindítja a szívet és igazi sikert hoz.

Sok testvérünk úgy gondolja, hogy más kiadványok ugyanolyan hatékonyak lehetnek az igazság megismerésére, mint a *Nagy küzdelem* IV. kötete.

Vannak olyan felelősségteljes pozícióban levő személyek, akiknek kevés tapasztalatuk van a Szentlélek munkáját illetően. Nem értékelik azt a világosságot, amelyet figyelmeztetésekben, feddésekből és bátorításokban kapott az egyház, mert szívük és értelmük nem fogadta be a kegyelem isteni Lelkét. Ezek az emberek hajlamosak arra, hogy elhallgassák azt a tényt, hogy a harmadik angyal üzenetének munkája során az Úr a prófétaság lelke által tudtul adta akaratát népének. Úgy gondolják, hogy az igazságot könnyebb elfogadtatni, ha ezt nem hangsúlyozzák erőteljesen. De ez csak emberi okoskodás. Éppen az a tény, hogy ezt a világosságot nem emberi eredetűnek, hanem isteninek mutatják be, hatással lesz arra a széles körre, amely hiszi, hogy a Lélek ajándékai meg fognak nyilvánulni az utolsó napok egyházában. Ily módon sokak figyelmét sikerül megragadni; meggyőződnek, sőt meg is térnek. Sokan, akiket másként nem lehetne elérni, éppen ezen az úton lesznek megszólítva.^[808]

Akik nem értékelik többre az Istentől jövő üzeneteket, mint az emberi elme termékeit, azoknak szorosabb kapcsolatba kell kerülniük a mennellyel, mielőtt képesek lesznek megkülönböztetni az Istentől származó dolgokat. A lelki dolgokat lelkiképpen kell megítélni.

Bizonyágot teszek a gyülekezeteknek, hogy a IV. kötetet ugyanolyan széles körben kellene terjeszteni, mint bármely más kiadott könyveinket; és ez így is lett volna, ha az erőfeszítés, hogy az emberek elé tárják, arányos lett volna a benne bemutatott téma fontosságával és ünnepélyességével.

Sokat vártam, hogy mások érezzék annak szükségességét, hogy a világ elé tárják a IV. kötetben foglalt figyelmeztetéseket. Vártam, hogy ezt a kérdést a könyvevangélisták elé hozzák. De úgy tűnik, senki sem érez különösebb kötelességet ezzel kapcsolatban. Most az Úr nevében tárom elétek ezt az ügyet, testvéreim. Úgy vélem, sokan közületek nem is tudják, mit tartalmaz ez a könyv, ezért kérlek benneteket, hogy alaposan és imádságos lélekkel tanulmányozzatok. Akkor meg fogjátok érteni szavaim súlyát; meg fogjátok érteni annak szükségességét, hogy e könyv minden családhoz eljusson köreinkben, és a világhoz.

A *Nagy küzdelem* című könyv terjesztésének gyümölcsei nem azonnal láthatók. Lesznek olyan lelkek, akik felébrednek e könyv olvasása során, és bátorságot nyernek ahhoz, hogy csatlakozzanak Isten parancsolatainak megtartóihoz. De sokkal többen lesznek, akik bár elolvassák, még nem foglalnak állást, míg nem látják azoknak az eseményeknek a beteljesedését, amelyek előre meg voltak írva. Bizonyos próféciák beteljesedése hitet fog támasztani másokban is, hogy állást foglaljanak, és amikor a föld betelik az Úr dicsőségének világosságával a végső munkában, e könyv hatására sok lélek fog állást foglalni Isten parancsolatai mellett.^[809]

36. kézirat, 1890. – A hit általi megigazulásról szóló téveszmék veszélye

Értjük-e, hogy a világon a legkölségesebb dolog a bűn? A bűn ára a lelkiismeret tisztaságába, az Isten kegyelmének elvesztésébe és a lélek Tőle való elszakadásába, végső soron pedig a mennyország elvesztésébe kerül. A Szentlélek megszorításának és a Vele ellentétes úton való járás bűne sokaknak a lelkük elvesztésébe került már.

Ki mérhetné fel annak a befolyásnak a felelősségét, amely minden egyes emberi lényt terhel, akit Megváltónk a saját élete árán vásárolt meg? Micsoda jelenet tárul majd elénk az ítéletkor, amikor könyvek nyitvatnak meg, hogy tanúskodjanak a lelkek üdvössége vagy elvesztése mellett! Szükség lesz annak a tévedhetetlen ítéletére, aki emberi természetben élt, aki szerette az emberiséget, aki életét adta az emberiségért, hogy végül megjutalmazza az igazakat és hűségeseket, és megbüntesse az engedetleneket, a hűtleneket és az igazságtalanokat. Az ember Fiának hatalom adatott, hogy mérlegelje minden egyes ember cselekedeteit és felelősségét. Azok számára, akik részesei voltak mások bűneinek, és Isten rendelkezése ellen cselekedtek, ez egy félelmetesen komoly esemény lesz.

Újra meg újra élém tárták azt a veszélyt, hogy népként hamis nézeteket őrizhetünk meg a hit általi megigazulásról. Az Úr évek óta élém tárta, hogy Sátán rendkívüli erőfeszítéseket fog tenni azért, hogy összezavarja a lelkeket ezen a területen. Hosszan időztünk Isten törvényénél, hirdettük a gyülekezetekben, de a prédikációk éppoly mértékben nélkülözték Jézus Krisztus és a törvény összekapcsolásának ismeretét, mint Káin áldozata. Az Úr megmutatta nekem, hogy sokakat a zavaros, kevert eszmék tartanak vissza a hitre jutástól, mert a lelkészek nem megfelelő módon próbálják elérni a szíveket. Krisztus tulajdonított igazsága az a téma, amely évek óta kitartóan foglalkoztatja a gondolataimat. Csodálkoztam, hogy nem ez volt a prédikációk témája gyülekezeteinkben szerte az országban, pedig ezt annyira a szemem előtt tartotta az Úr, és én minden beszédemet és prédikációm e téma köré építettem fel az emberek előtt.^[810]

Amikor visszanézem a tizenöt-húsz évvel ezelőtti írásaimat, azt látom, hogy ugyanazt a világosságot tükrözik – hogy azoknak, akik belépnek e komoly és szent szolgálatba, először Krisztus és az apostolok tanításaiból kell megtanulniuk

a gyakorlati istenfélelem élő alapelveit. Meg kell tanítani őket arra, hogy mit jelent az élő, buzgó hit.

Sok fiataalt küldtek ki, hogy munkálkodjanak, akik nem értik a megváltás tervét, és azt sem, hogy mi az igazi megtérés; valójában maguk is megtérésre szorulnak. Megvilágosításra van szükségünk ezen a téren, és a lelkészeknek meg kell tanulniuk, hogy részletesebben foglalkozzanak az igazi megtérés témájával. Minden megkereszteltnek bizonyítania kell, hogy valóban megtért.

Nincs olyan téma, amellyel buzgóbban kellene foglalkozni, gyakrabban ismételni, vagy szilárdabban kellene megalapozni minden ember gondolkodásában, mint az, hogy a bukott ember egyetlen érdemet sem szerezhethet, még a legjobb cselekedetei által sem. Az üdvösséget csakis Jézus Krisztusba vetett hit által nyerhetjük el. Amikor ezt a témát vizsgáljuk, szívfájdító látni, milyen jelentéktelen megjegyzések hangzanak el azoktól, akiknek érteniük kellene a kegyesség titkát. Milyen meggondolatlanul beszélnek azok helyes gondolatairól, akik hiszik és tanítják az igazságot! Milyen távol vannak attól a valóságtól, amit nekem megmutatott az Úr! Az ellenség összezavarja gondolkodásukat a földi dolgok ködébe és homályába, amelyek annyira áthatották a megértésüket, hogy azok már hitük és jellemük részévé váltak. Csak egy újbóli megtérés változtathatja meg, és készítheti őket arra, hogy feladják a hamis eszméiket. Ezt mutatta meg nekem az Úr.^[811] Úgy kapaszkodnak a hamis eszmékben, mint a fuldokló ember a megmentőjébe, hogy ezek megóvják őket a süllyedéstől és a hitük elvesztésétől.

Krisztus ezeket a szavakat adta nekem, hogy továbbadjam: „Újonnan kell születnetek, különben nem mehettek be a mennyek országába.” Ezért mindazok, akik helyesen értik ezt, tegyék félre a vita lelkületét, és teljes szívükkel keressék az Urat. Akkor meg fogják találni Krisztust, és más színezetet tudnak adni vallásos tapasztalatuknak. Minden igehirdetésükben mutassák be világosan az emberek előtt az igazi istenfélelem egyszerű témáját. Ez majd utat talál minden éhező és szomjazó lélek szívéhez, aki mélységesen vágyik a hit és reménység bizonyosságára, a teljes bizalomra Istenben, a mi Urunk Jézus Krisztus által.

Mutassátok be világosan és egyértelműen, hogy semmilyen teremtményi érdem által nem változtathatunk az Isten előtti helyzetünkön, és nem tehetünk hozzá semmit Isten nekünk adott ajándékához. Ha valaki cselekedeteivel és hitével kiérdemelhetné az üdvösség ajándékát, akkor a Teremtő tartozna a teremtményének. Ez nyitja meg az utat a hamisság előtt, hogy igazságként legyen elfogadva. Ha valaki cselekedetei által kiérdemelheti az üdvösséget, akkor ugyanabban a helyzetben van, mint a bűneikért vezeklő katolikusok. Akkor az üdvösség valamiképpen tartozás lenne, amit bérként kapnánk, és munkával ki lehet érdemelni. Ha az ember egyetlen jó cselekedete által sem érdemelheti ki az üdvösséget, akkor az üdvösség teljes mértékben kegyelemből van, amelyben azért részesül a bűnös, mert befogadja Jézust és hisz Benne. Ez teljes mértékben ingyenes ajándék. A

hit általi megigazulás kérdése minden vita felett áll. És az egész vita végére úgy tehetünk pontot, amikor világosan megállapítást nyer, hogy a bukott ember jó cselekedeteinek érdemei soha nem szerezhetnek neki örök életet.

Az Istentől kapott világosság ezt a fontos témát minden más kérdés fölé helyezi az elmében. A megigazulás teljes mértékben kegyelemből van, és nem nyerhető el semmilyen cselekedetből, amit a bukott ember megtehetne.^[812] Az Úr nagyon világosan megmutatta nekem, hogy ha egy gazdag embernek pénze és vagyona van, és ezekből ajándékokat ad az Úrnak, akkor olyan hamis gondolatok születhetnek az elméjében, amelyek beszennyezik az ajándékot, mert azt gondolja, hogy ő kiérdemli Isten kegyelmét, hogy az Úr valahogy köteles nagyobb jóindulattal tekinteni rá az ajándékai miatt.

Túl kevés világos oktatás történt e téren. Az Úr kölcsönadta az embernek az Ő javait, hogy az ember gondoskodjon róluk. Ezeket az eszközöket visszakeri, amikor gondviselése ezt mutatja, és amikor ügyének előrehaladása megkívánja. Az Úr adta az értelmet. Ő adta az egészséget és a képességet a földi javak megszerzésére. Ő teremtette a földi dolgokat. Ő nyilvánítja ki isteni hatalmát e javak gyarapításában. Ezek az Ő gazdaságának termései. Ő adta a napfényt, a felhőket, az esőt, amelyek elősegítik a növényzet virágzását. Mint Isten szolgálói, ti az Ő terméséből gyűjtötök, hogy megfontoltan használjátok fel azt, amire szükségetek van, és hogy fenntartsátok a megfelelő egyensúlyt Isten elhívása érdekében. Elmondhatjátok Dáviddal együtt: „Mert tőled van minden, és amiket a te kezedből vettünk, azokat adtuk most neked.” (1Krón 29:14). Ezért semmilyen érdem nincs abban, hogy a teremtmény visszaadja Istennek azt, ami az Ővé, mert az valójában mindig is az Ő tulajdona volt, amelyet ideiglenesen az emberre bízott, hogy Isten gondviselése szerint használja.

Lázadás és hitehagyás által az ember elvesztette Isten jóindulatához való jogát; többé nem volt semmiféle joga, mert értéke kizárólag abban állt, amit Isten szeretett Fiában helyezett el. Ezt meg kell érteni. Az ember elveszítette a jogát azokhoz a kiváltságokhoz, amelyeket Isten irgalmában ingyenes ajándékként neki adott. Kincsként bízta az emberre, hogy Isten ügyének előmozdítására és dicsőségére használja, azok javára, akiket Ő teremtett. Amikor Isten kezének alkotása nem volt hajlandó tovább engedelmeskedni Isten országa törvényeinek, az ember hűtlenné vált Isten uralmával szemben, és teljesen érdemtelenné lett az Istentől kapott minden áldásra.^[813]

Ez volt az emberiség állapota azután, hogy az ember a törvényszegés következtében elszakadt Istentől. Attól kezdve nem volt joga egyetlen lélegzetvételhez, egyetlen napsugárhoz, egyetlen falat ételhez sem. És az egyetlen ok, amiért az ember nem halt meg akkor, az volt, hogy Isten olyannyira szerette őt, hogy odaadta egyszülött Fiát, hogy elszenvedje a törvényszegés büntetését. Krisztus felajánlotta magát, hogy az ember Kezese és Helyettese legyen, hogy az ember

a kimondhatatlanul nagy kegyelem által egy második esélyt – egy újabb próba-időt – kaphasson, miközben előtte áll Ádám és Éva tapasztalata, intésül, hogy ne szegje meg Isten törvényét úgy, ahogyan ők tették. És mivel az ember élvezi Isten áldásait – a napfény és az eledel ajándékát – hálás elismeréssel kellene Isten előtt meghajolnia, mert minden Istentől származik. Amit az ember visszaad Istennek, az csupán az, ami eleve a Teremtő tulajdona.

Az ember megszegte Isten törvényét, de a Megváltó által új és friss ígéretek adtak, egészen más alapon. Ezután minden áldásnak egy Közbenjárón keresztül kell érkeznie. Most az emberi család minden egyes tagja teljesen Krisztus kezébe adatott, és minden, amit az ember ebben az életben birtokol – pénz, ház, föld, gondolkodás, testi erő, szellemi tehetség –, valamint az eljövendő élet áldásai, Isten tulajdonát képezik, amelyek nekünk adatnak, hogy hűségesen használjuk az ember javára. Minden ajándék a kereszttel van megpecsételve, és Jézus Krisztus képmását és aláírását viseli. Minden Istentől származik. A legkisebb ajándékoktól a legnagyobb áldásokig minden egyetlen csatornán keresztül áramlik, egy vérrel meghintett, emberfeletti, felbecsülhetetlen értékű közbenjárás által, mert ez Isten élete az Ő Fiában.

Egyetlen lélek sem adhat Istennek semmit, ami ne lenne már az Övé. Ezt jól jegyezzétek meg: „Mert tőled van minden, és amiket a te kezedből vettünk, azokat adtuk most neked.” (1Krn 29:14.) Ezt a gondolatot kell minden ember figyelmébe helyezni, bárhová is megyünk, vagyis, hogy semmink sincs, nem ajánlhatunk sem értéket, sem cselekedetet, sem hitet, amit előbb ne Istentől kaptunk volna, és amire Ő bármikor ne tarthatna igényt, mondván: „Minden az enyém, az ajándékok, az áldások, a talentumok, amelyeket rád bízam, nem azért, hogy meggazdagodj, hanem hogy bölcsen használd fel őket a világ javára.”^[814]

A teremtett világ Istené. Az Úr, ha elfordult volna az embertől, azonnal leál-líthatta volna a légzését. Minden, ami az ember, és mindene, amije van, Istené. Az egész világ Isten tulajdona. Az ember házai, szerzeményei, bármily értékesek vagy ragyogók, mind Isten adománya. Minden az Ő ajándéka, amelynek vissza kell térnie Őhöz, hogy művelje az ember szívét általa. Mutassuk be a legnagyobb áldozatot Isten oltárán, dicsérjük Őt, magasztaljuk az Adományozót nagylelkűségéért! Miért is? „Mert tőled van minden, és amiket a te kezedből vettünk, azokat adtuk most neked.” Semmilyen emberi tett nem nyerheti meg Isten megbocsátó szeretetét, de Isten szeretete, amely áthatja a lelket, arra fogja indítani az embert, hogy megtegye mindazt, amit Isten mindig is elvárt tőle, és ezeket örömmel fogja megtenni. Csak azt cselekszi, amit amúgy is kötelessége lenne megtenni.

Isten el nem bukott angyalai szüntelenül Isten akaratát cselekszik. Mindenben, amit a világ iránti kegyelemből végeznek küldetésük során – védelmezve, vezetve és őrizve évszázadok óta Isten keze munkáját, mind az igazak, mind a gonoszok számára – valóban elmondhatják: „Mert tőled van minden, és amiket a

te kezedből vettünk, azokat adtuk most neked.” Ó, ha az emberi szem bepillant-hatna az angyalok szolgálatába! Ha a képzelet képes lenne felfogni és elmélyülni Isten angyalainak gazdag, dicsőséges szolgálatában, valamint a harcban, amelyet az emberek javára vívnak – hogy védelmezzék, vezessék, megnyerjék és kiszabadítsák őket Sátán csapdáiból –, mennyire más lenne az emberek viselkedése és vallásos érzületük!

Halandók szenvedélyesen védelmezhetik a teremtmények érdemeit, és mindenki versenghet az elsőségért, de egyszerűen nem tudják, hogy mindeközben mind elveiben, mind jellegében mindig tévesen mutatják be az igazságot, amint az Jézusban van.^[815] A tévelygés ködében botorkálnak. A tűzben megtisztított arannyal jelképezett isteni szeretetre, Krisztus tiszta jellemének fehér ruhájára, és a mennyei szemgyógyító kenetre van szükségük ahhoz, hogy megdöbbenéssel ismerjék fel, hogy az emberi érdemek semmit nem tehetnek hozzá az örök élet jutalmának elnyeréséhez. Lehet szó buzgó munkáról és mély érzésekről, magasztos és nemes értelmi teljesítményekről, mély megértésről vagy a legnagyobb alázatról a Megváltó lábainál; de mindezekben nincs semmi több, mint a kegyelem és a tehetség, amelyet Isten adott kezdettől fogva. Semmivel sem szabad kevesebbet adni, mint amit a kötelesség előír, és semmivel sem lehet többet adni, mint amit kezdettől fogva kaptunk. És minden Krisztus igazságának tűzébe kell kerülnön, hogy megtisztuljon a földi szagtól, mielőtt illatáldozatként felszállhatna a nagy Jehova elé, és elfogadhatóvá válna előtte mint kedves illat.

Kérdezem magamtól, hogyan mutathatom be nektek ezt a témát, amint van? Az Úr Jézustól kapjuk az összes erőt, minden kegyelmet, minden bűnbánatot, minden hajlandóságot, minden bűnbocsánatot az Ő igazságának bemutatásához, hogy az ember megragadhassa élő hittel - ami szintén Isten ajándéka. Ha öszszegyűjtenétek mindazt, ami jó, szent, nemes és kedves az emberben, és ezt úgy mutatnátok be Isten angyalai előtt, mint ami hozzájárul az emberi lélek megmentéséhez, vagy érdemként mutatnátok be; akkor az állítást felségáruhásként utasítanák el. A Teremtő jelenlétében állva, feltekintenek a felülmúlhatatlan dicsőségére, amely körülvézi személyét, Isten Bárányát szemlélik, aki a világ megalapítása óta adatott, hogy alázatos életet éljen, hogy a bűnös emberek elutasítsák, megvessék, és keresztre feszítsék. Ki tudná felmérni ennek az áldozatnak a végtelenségét?

Krisztus szegénnyé lett értünk, hogy mi az Ő szegénysége által meggazdagodjunk. Minden cselekedet, amit az ember Istennek ajánlhat, sokkal kevesebb a semminél.^[816] Kéréseim csak azért nyerhetnek meghallgatást, mert Krisztus igazságára hivatkozva mondom el őket. Az a gondolat, hogy bármit is tehetnénk, amivel kiérdemelnénk a kegyelmet, elejétől a végéig eretnecség. „Adni semmit nem tudok, / Keresztfádra borulok.”

Az ember semmilyen említésre vagy dicsőretre méltó tettet nem tud véghezvinni, ami számára dicsőséget szerezhetne. Az emberek hajlamosak embereket

tisztelni és magasztalni. Megborzongok, amikor ilyet látok vagy hallok, mert Isten nem kevés esetet tárt fel előttem, akiknek otthonában vagy szívében önzés uralkodik. Ezek az emberek romlottak, tisztátalanok, alantasak; semmi, ami cselekedetükből származik, nem emelheti őket Istenhez, mert mindaz, amit tesznek, utálatos az Ő szemében. Valódi megtérés nem létezhet bűn elhagyása és a bűn súlyának megértése nélkül. Isten angyalai olyan éles felfogással látják, amelyet halandó ember szeme soha nem tapasztalt meg, hogy romlott befolyások által akadályozott lények tisztátalan lelkükkel és kezeikkel most döntenek el örök sorsukat; mégis sokan túl keveset értenek abból, hogy mit jelent a bűn, és mi a gyógyír rá.

Annyi mindent prédikálnak a lélek megtéréséről, ami nem igazság. Arra tanítják az embereket, hogy ha bűnbánatot tartanak, akkor megbocsátást nyernek, azt feltételezve, hogy a bűnbánat az út és az ajtó a mennybe; hogy a bűnbánatnak olyan értéke van, amellyel megvásárolhatja magának a bűnbocsánatot. De megbánhatja-e az ember magától a bűneit? Éppúgy nem, mint amennyire saját bűneit sem tudja megbocsátani. Könnyek, sóhajok, elhatározások – mindezek csupán Istentől kapott képességek helyes gyakorlása, és a bűntől való elfordulás az élet megváltoztatására az, ami Istené. Hol van az ember érdeme, hogy kiérdemelje az üdvösséget, vagy hogy Isten elé bármi értékeset és jót vigyen? Talán a pénz, házak, földek felajánlása alapján felkerülhet valaki az érdemesek listájára? Lehetetlen!^[817] A hit általi megigazulás dolgában veszélyes a hitnek érdemeket tulajdonítani. Amikor Krisztus igazságát ingyen ajándékként fogadod el, akkor ingyen igazulsz meg a Krisztusban való váltság által. Mi a hit? „A hit a reménylett dolgoknak valósága, és a nem látott dolgokról való meggyőződés.” (Zsid 11:1) A hit az értelem beleegyezése Isten igéibe, amely a szívet készséges odaadással és szolgálattal köti Istenhez, aki a megértést adta, aki a szívedbe munkálkodott, és aki először vonzotta a lelkedet, hogy a Golgota keresztnél függő Krisztust szemléljed. A hit a szellemi képességek Istennek való alárendelése, az értelem és az akarat az Ő kezébe helyezése, és Krisztust elfogadni az egyetlen ajtónak, amely a mennyek országába vezet. Amikor az emberek felismerik, hogy nem nyerhetnek igazságot cselekedeteik érdeme által, és szilárd, teljes bizalommal tekintenek Jézus Krisztusra, mint egyetlen reménységükre, akkor kevesebb lesz az énből és több Jézusból. A lelküket és a testüket beszennyezte a bűn, a szívük elidegenedett Istentől, és mégis sokan küzdenek saját véges erejükkel azért, hogy jó cselekedeteik nyerjék el az üdvösséget. Úgy vélik, hogy Jézus az üdvösség egy részét végzi csak el, a többit pedig nekik kell elvégezniük. Hit által kell meglátniuk Krisztus igazságát, mint egyetlen reménységüket a jelenre és az örökkévalóságra nézve.

Isten képességeket és adottságokat adott az embereknek. Isten munkálkodik és együttműködik azokkal az ajándékokkal, amelyeket az embernek adott, és az ember, mivel az isteni természet részese és Krisztus cselekedeteit teszi, győzhet

és elnyerheti az örök életet. Az Úr nem szándékozik elvégezni azt a munkát, amelyre az embernek erőt adott. Az embernek kell elvégeznie a maga részét. Isten munkatársának kell lennie, Krisztus igáját kell viselnie, meg kell tanulnia az Ő szelídségét és alázatosságát. Isten az a hatalom, amely mindent irányít. Ő adja az ajándékokat; az ember elfogadja azokat, és Krisztus kegyelmének erejével élő eszközként cselekszik.

„Mert Isten munkatársai vagyunk” (1Kor 3:9). A szívet meg kell munkálni, le kell igazni, meg kell szántani, boronálni, be kell vetni, hogy jó cselekedetek gyümölcsét teremje Istennek. „Isten épülete vagytok”.^[818] Saját magatokat nem tudjátok felépíteni. Egy rajtatok kívül álló hatalomnak kell felépítenie az egyházat, téglát téglára helyezve, mindig együttműködésben azokkal a képességekkel és erőkkkel, amelyeket Isten az embernek adott. A Megváltónak az Ő épületében kell lakoznia. Isten munkálkodik, és az ember is munkálkodik. Szükség van Isten ajándékainak folyamatos befogadására, hogy ezek önkéntes módon továbbadhatók legyenek. Először befogadás, utána továbbadás. Az Úr lehetővé tette, hogy a lélek Tőle kapjon lelki táplálékot, amelyet az embernek az Isten céljainak megvalósítása során tovább kell adnia. De ahhoz, hogy valami kiáradhasson belőlünk, először isteni jelenlétnek kell beáradnia az emberbe. „Lakozom ő bennük, és bennük járok” (2Kor 6:16).

A lélek templomának szentnek, tisztának, szeplőtelennek kell lennie. Egy olyan szövetségre van szükség, amelyben minden erő Istentől származik, és minden dicsőség Istené. A felelősség ránk nehezedik. Gondolatban és érzésben kell befogadnunk, hogy utána adhassunk. Az isteni és emberi együttműködés törvénye teszi a befogadót Isten munkatársává. Az embert olyan helyzetbe hozza, amelyben – az istenivel egyesülve – képes Isten cselekedeteit véghezvinni. Az ember éri el az embert. Az isteni hatalom és az emberi eszközök összekapcsolása teljes sikert eredményez, mert Krisztus igazsága mindent beteljesít.

Sokan azért nem lesznek sikeres munkások, mert úgy dolgoznak, mintha Isten tőlük függne, mintha nekik kellene tanácsot adniuk Istennek, hogy mit tegyen velük, ahelyett, hogy Istenre hagyatkoznának. Figyelmen kívül hagyják a természetfeletti erőt, így képtelenek elvégezni a természetfeletti munkát. Állandóan emberi erőben bíznak – önmagukéban vagy másokéban. Szűklátókörűek, és mindig csak a maguk véges emberi értelme alapján ítélnék. Felemelkedésre van szükségük, mert nem rendelkeznek mennyei erővel. Isten testet, értelmet, időt és alkalmat ad nekünk, hogy munkálkodjunk. Azt várja, hogy mindezt munkába állítsuk. Ha az emberi az istenivel egyesül, olyan munkát végezhetünk, amely örökké megmarad. Ha az emberek úgy gondolják, hogy az Úr hibázott velük kapcsolatban, és saját maguk akarják megszabni, mi legyen a feladatuk, akkor csalódnak fognak.^[819]

„Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által.” (Ef 2:8). Itt egy olyan igazság

áll előttünk, amely helyesen tárja fel a témát értelmek előtt, feltéve, hogy nem zárjátok el a világosság sugaraitól. Az örök élet egy végtelen ajándék, ezért lehetetlenség, hogy munkával kiérdemelhető legyen, hiszen éppen a végtelensége miatt csak ajándék lehet. És mivel ajándék, hit által kell elfogadni, a hálaadásnak és a dicsőretnek pedig Isten felé kell irányulnia. A szilárd hit senkit sem vezet fanatizmushoz, és nem tesz rest szolgálóvá. Sátán megtévesztő ereje készíti az embereket arra, hogy önmagukra nézzenek Jézus helyett. Krisztus igazságának kell előttünk járnia, ha azt akarjuk, hogy az Úr dicsősége legyen a mi jutalmunk. Ha Isten akaratát cselekedjük, akkor nagy áldásokat nyerhetünk Istentől ingyen ajándékként, de nem azért, mert bennünk valami érdem lenne; az ilyen érdemnek nincs értéke. Végezzétek Krisztus munkáját, és tisztelni fogjátok Istent. Így pedig több mint győztesek lesztek Őáltala, aki szeretett minket, és életét adta értünk, hogy életünk és üdvösségünk legyen Jézus Krisztusban.

Megigazulás hit által - hogyan torzítják el egyesek?

Pál apostol azt mondta: „Avagy nem tudjátok-e, hogy igazságtalanok nem örökölhettek Istennek országát? [...] Ilyenek voltatok pedig némelyek, de megmossattattatok, de megszenteltettetek, de megigazítottatok az Úr Jézusnak nevében és a mi Istenünk Lelke által.” (1Kor 6:9-11). Az odaadó szív, a kegyesség és az ember megszentelődésének hiánya Jézus Krisztus a mi Igazságunk megtagadása miatt van. Isten szeretetét folyamatosan ápolni kell.^[820]

Ó, hogyan kiált szívem az élő Istenhez, hogy bennem is Krisztus Jézus értelme legyen! Arra vágyom, hogy teljesen eltűnjön az énem. Minden erőmmel azon akarok munkálkodni, hogy megmentsem azokat a lelkeket, akikért Krisztus feláldozta értékes életét. Naponta kell kérnem bölcsességet, hogy tudjam, hogyan dolgozzak azokért a lelkekért, akik Sátán csapdájában vannak. Sok szeretetre méltó lélek téved, de ha beteljesednénk Krisztus Lelkével, visszanyerhetnénk őket Istennek. Bűneik és tévedésük ellenére Isten szeretettel fordul felénk. Egyetlen szeretett Fiát adta értük, hogy megmentse őket; és mivel szerette őket, elküldte Fiát e világra, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

Jézus Krisztust kell erősen megragadnom, hogy folyamatosan az isteni természetnek részese legyek, és mély, személyes törődést tanúsítsak azok iránt, akik egykor a legjobb barátaim voltak, de a kísértés idején ellenem fordultak. Krisztus szeretetét nem szabad kioltani a lélekből. Az ellenem irányuló előítéletek nem tehetnek olyanná, amilyenek ők gondolnak, és nem fogok keserűséget érezni irántuk; de fáj a szívem, amikor látom, hogy hittestvéreim, felelősségteljes pozícióban lévő férfiak sötétségben járnak. Nem engem bántottak meg, hanem Jézus Krisztust, aki engem megbízott, hogy az Ő üzenetét elvigyem hozzájuk.

Csak sírni tudok makacs, konok természetük miatt, hogy nem hajlandók

elfogadni a világosan bemutatott bizonyítékokat. Külsőleg közömbösséget mutatnak, de ez nem valódi. Örömmel változtatnának a velem és másokkal szembeni hozzáállásukon, akiket súlyosan megbántottak gondolataikkal, szavaikkal és befolyásukkal, ha elkerülhetnék annak megaláztatását, hogy kimondják: „Tévedtem. Megvallom hibámat. Meg tudsz bocsátani?” A büszke és makacs akarat éppen azokat a témákat kerüli, amelyekkel szembe kellene néznie, ha valóban meg akar gyógyulni és meg akar térni. Ó, vajon soha nem fogják széttörni Sátán bűvöletét, amely fogva tartja őket?^[821] A végsőkig fogják felmagasztalni büszkeségüket? Mennyire vágyik a szívem arra, hogy szabadnak lássam őket, ne Sátán erős meg tévesztésének hatalma alatt.

Miközben az egyik csoport eltorzítja a hit általi megigazulás tanítását, és semmibe veszi az Isten Igéjében lefektetett feltételeket - „ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok” -, ugyanakkora hibába esik a másik csoport, ahol azt állítják, hogy hisznek Isten parancsolatainak és engedelmeskednek azoknak, mégis ellenállnak a világosság drága - számukra új - sugarainak, amelyek a Golgota keresztyéről ragyognak rájuk. Az első csoportba tartozók nem veszik észre az Isten törvényében az ige cselekvőinek szóló csodálatos ígéreteket. A többiek semmiségeken akadékoskodnak, miközben elhanyagolják a fontosabb dolgokat, az irgalmasságot és Isten szeretetét. Sokan nagyon sokat veszítettek azzal, hogy nem nyitották meg értelmüket, hogy meglássák Isten törvényének csodálatos dolgait. A rajongók rendszerint különválasztották a törvényt és az evangéliumot, de mi is majdnem ugyanazt tettük, csak más szempontból. Nem emeltük fel az emberek előtt Krisztus igazságát és a nagyszerű megváltási tervének teljes jelentőségét. Kihagytuk Krisztust és páratlan szeretetét, helyette elméleteket, okoskodásokat hoztunk be, és érvelő okfejtéseket hirdettünk.

Meg nem tért emberek álltak a szószékeken, és prédikáltak. Szívük sosem tapasztalta meg a bűnbocsánat édes bizonyosságát, amely élő, bizalommal teljes hit által jön. Hogyan prédikálhatnak ők Isten szeretetét, együttérzését és bűnbocsánatát? Hogyan mondhatnák: „Nézz fel, és élj!”? A Golgota keresztyére tekintve vágyat fogtok érezni a kereszt hordozására. Tekintsetek a világ Megváltójára, aki a Golgota keresztyén függ! Nézzétek a világ Megváltóját, akiben az Istenség egész teljessége testileg lakozik! Vajon nézhet valaki az Isten szeretett Fiának áldozatára, hogy ne olvadna meg és ne törne össze a szíve, készen arra, hogy Istennek adja szívét és lelkét?^[822]

Legyen ez világos mindenki számára: Ha elfogadjuk Krisztust Megváltónknak, akkor Úrként is el kell fogadnunk. Nem lehet bizonyosságunk és teljes bizalmunk Krisztusban, mint Megváltónkban, amíg el nem ismerjük Őt Királyunknak, és nem engedelmeskedünk parancsolatainak. Így bizonyítjuk, hogy Isten alattvalói vagyunk. Akkor a hitünk valódi lesz, mert cselekvő hit lesz. A hit szeretet által munkálkodik. Mondjátok ki szívből: „Uram, hiszem, hogy

meghaltál, hogy megváltasd a lelkemet. Ha olyan értéket tulajdonítottál a lelkemnek, hogy életedet adtad értem, akkor válaszolok szeretetednek. Neked adom az életemet minden lehetőségével és minden gyengeséggel együtt, hogy a Tied legyen.”

Az akaratot teljes összhangba kell hozni Isten akaratával. Amikor ez megtörténik, nem lesz ellenállás egyetlen fénysugárral szemben, amely a szívben és az elmében ragyog. A lélek többé nem lesz az előítélet által elzárva, nem fogja a világosságot sötétségnek, sem a sötétséget világosságnak nevezni. A mennyből érkező világosságot örömmel fogadják majd, ahogy az betölti a lélek minden kamráját. Ezt jelenti az Isten dicsérete.

Mennyire hiszünk szívből? „Közeledjete az Istenhez, és közeledni fog hozzátok.” Ez azt jelenti, hogy sok időt kell töltenünk az Úrral imában. Amikor azok, akik a kételkedésre szoktatták magukat, hitetlenséget tápláltak szívükben és kétségeket szóttek tapasztalataikba, Isten Lelkének meggyőző ereje alá kerülnek, akkor kötelességüknek érzik megvallani hitetlenségüket. Megnyitják szívüket, hogy befogadják a számukra küldött világosságot, és hit által lépnek a bűnből az igazságba, a kételyből a hitbe. Fenntartás nélkül Istennek szentelik magukat, hogy az Ő világosságát kövessék ahelyett, hogy a saját maguk csiholta szikrák fényében járjanak. Ahogy megőrzik odaadásukat, egyre nagyobb világosságot fognak kapni és a világosság egyre fényesebben fog ragyogni addig a napig. A lélekben melengetett hitetlenség elbűvölő hatalmat gyakorol az emberre. ^[823]

A szívbe elvetett hitetlenség magja meghozza gyümölcsét, ezért mélyre kell ásniuk, hogy a hitetlenség minden gyökerét kiirtsák. Amikor ezeket a mérgező gyökereket kitépik, a növény növekedése megszűnik, mert már nem táplálják őket szavakkal és tettekkel. A lélek talajában a hit és a szeretet értékes növényeit kell elültetniük és meggyökereztetniük. ^[824]

37. kézirat, 1890. – Világosság Isten igéjében

[Az első oldal hiányzik]

A legértékesebb világosság ragyogott fel a Szentírásból, olyan megvilágításban hirdetve, hogy Isten törvénye az igazság mércéje, ami valóban dicsőségessé tette a törvényt. Sok lélek gyönyörködött az Isten igéjéből sugárzó világosságban. Néhány olyan pontot hirdettek, amelyek nem voltak összhangban testvéreinknek a két törvényről alkotott értelmezésével, és úgy tűnt, hogy mélyen sajnálják, hogy ezt a zavaró hangot kell hallani, és erős ellenállást váltott ki, mivel ezek a gondolatok nem egyeztek azzal, amit addig hittek a két törvénnyel kapcsolatban.

A vitatott kérdés vizsgálata közben egyesek között olyan lelkület nyilvánult meg, amely nem Isten akarata szerint való volt. Ha bizonyos tanításokat úgy tartottunk igazságnak, hogy azok nem állják ki a kritikát és a szigorú vizsgálatot, akkor kötelességünk türelemmel, alázattal és imádkozó lélekkel az Isten igéje elé járulni –, de nem olyan lelkülettel, mint amilyent más egyházak tanúsítottak, mely teljesen eltért Krisztus lelkületétől. Lelkületünknek meg kell változnia, meg kell térnünk. Az igazság semmit sem veszíteni erejéből, szépségéből vagy hatalmából, ha a kutatás tárgyává válik, ha minden egyes pontot, amelyet igazságnak tartunk, vizsgálatnak vetjük alá, feltéve, hogy kutatásunk közben megőrizzük Krisztus szelídségét. Isten igéje drágakövekkel teli kincseskamrának fog bizonyulni. Sokkal többet meríthetünk ebből a kincstárból, mint eddig, és bölccsé válhatunk az üdvösségre.^[1825]

Isten igéje a kegyelemnek, a békességnek és a jóakaratsnak a kinyilatkoztatása az ember számára. Isten igéjének tanításai feltárják előttünk a tisztaság, a szentség szükségességét. Benne vannak az igazság, az irgalom és az igazságosság drágakövei, amelyek megszentelik életünket, és feltárják Istent Jézus Krisztusban. Mindazok, akik szeretik Istent, komolysággal, imával, töredelmes lélekkel járulhatnak a Szentíráshoz az igazságot keresve, mint rejtett kincshez, böjtölve és imádkozva az igazságért; és nem fognak csalódni, hanem bölccsé válnak az üdvösségre.

Az egyházak a nagy hibája minden korszakban az volt, hogy miután a bibliai igazság megértésében eljutottak egy bizonyos pontig, ott megálltak és lehorgonyoztak. Nem haladtak tovább, mintha azt mondták volna: „Elegendő világosságunk van. Nincs szükségünk többre.” És így elutasították a világosságot.

Miután az intő üzenet elhangzott egy szövetséget alakítottak, amely ellenállt az üzenet befogadásának. Elbarikádozták magukat, attól félve, hogy ha elismerik, hogy világosságot kaptak, akkor megnyílik alattuk egy csapóajtó, és valamilyen ismeretlen, veszélyes verembe zuhannak. Az igazság leggazdagabb kincsei tárultak fel előttük. Minden elmének szüksége volt a feltárt drágakövekre, de ők azonnal összefogtak, attól tartva, hogy becsapják őket, és erősen megvetették a sarkukat. Így kezelték más felekezetek a mennyből jövő üzeneteket.

Az Úr szereti népet, és azt akarta, hogy lépésről lépésre vezesse előre az igazság zászlója, a harmadik angyal üzenete alatt. Még mindig vannak az igazságnak drága bányái, amelyeket fel kell tárni. Mindenkinek, aki másokat tanít az igazságra, folyamatosan kutatnia kell a Szentírást. Az igazság bányái kutatásra várnak. A legünnepélyesebb munkát kell elvégezni. Az elmúlt korok bölcsessége és tapasztalata rendelkezésünkre áll ezekben az utolsó napokban. Isten emberei, szentek és vértanúk megvallották hitüket és azt az ismeretet, amelyet tapasztalataik során gyűjtöttek. Isten iránti buzgóságuk élő szavakban jutott el a világhoz.

^[826] Hitük példája – amely élő tapasztalatban, önmegtágadásban és önfeláldozó életben nyilvánult meg – mindmáig utat mutat. Hűséges tanúk gyűjtötték össze a ránk hagyományozott reménységet, hogy az a nagy világosság, amely Isten ismeretéből ragyogott rájuk, megvilágíthassa azokat, akik ezekben az utolsó napokban élnek. Ahogy értékelné fogják a világosságot, még nagyobb világossághoz jutnak, mivel Isten igéjének ismerete elterjedt és növekedett a földön. A minden világosság forrása még mindig hív, hogy jöjjünk, és szívjuk magunkba sugarait. Isten nem helyez világosságot oda, ahol Krisztus követői ne részesülhetnének az áldásaiból. Nem vétetik el a világtól, hogy ne legyen nagyobb világosság, amely világosabban és nagyobb mértékben ragyoghatna mindazokra, akik megragadják a kapott világosságot.

Isten népe e végidőkben nem választhatja a sötétséget a világosság helyett. Ők keressék a világosságot, várják azt! A világosság továbbra is áradni fog Isten igéjéből, akár látni akarják az emberek, akár nem, akár a világossághoz jönnek, akár hátat fordítanak neki. Sokan, akik követik a világosságot, hogy megismerjék az Úr akaratát, megértik, hogy Ő készen áll arra, hogy hajnalként kinyilatkoztassa magát. A világosság egyre ragyogóbb sugarakban fog világítani, mind határozottabban feltárva az igazságot, amint az Jézusban van, hogy az emberi szívek és a jellemek tökéletesedhessenek, és hogy eloszlassák azt a lelki sötétséget, amelyet Sátán igyekszik Isten népe fölé árasztani.

Annak következtében, hogy a világosság minden olyan lélekre ragyog, aki a szent dolgokban szolgál, a lélek, a test és az elme megszentelődik a Szentlélek építő hatása által. Növekedni fognak erkölcsi erőben. Ha befogadják a világosságot és abban járnak, akkor növekedni fognak a mi Üdvözítőnk, Jézus Krisztus kegyelmében és ismeretében, és jellemük fogyatékosai úgy lesznek feltárva

előttük, amilyenek valójában – szájalmasak a szent Isten szemében –, és Krisztus imájára válaszolva, az igazság által megszentelve naponta előre fognak haladni.^[827] Ahogy közeledünk az idő végéhez, mélyebb és tisztább lelki megkülönböztető képességre lesz szükségünk, Isten igéjének tisztább ismeretére, élő tapasztalatra, a szív és az élet megszentelődésére, amelyre elengedhetetlenül szükségünk van ahhoz, hogy szolgálhassuk Őt.

Sok értékes világosság érkezett erre az összejövetelre – Minneapolis, 1888. Isten törvénye fel lett magasztalva, és Jézus Krisztus evangéliumának keretében tárták az emberek elé. Sokak lelkében olyan benyomásokat hagyott, amelyek elmélyülnek, és az örökkévalóságig megmaradnak, míg más lelkek elzárkóztak a világosság elől, mivel az nem egyezett korábbi elképzeléseikkel és nézeteikkel. Sok bizonyágtételt hallottam mindenfelől: „Világosságot találtam, értékes világosságot!”, „A Bibliám egy új könyv lett!”, „Sohasem éreztem annyira, mint ezen az összejövetelen, hogy mennyire szükséges folyamatosan Isten Lelkének irányítása alatt állni, állandóan Istenhez emelni a szívemet, szívben és elvekben kereszténynek lenni, nemcsak az igazságról való elmélettel rendelkezni, hanem az igazság elveinek kinyilatkoztatásával, keresztényi lélek által.”

Fájt a szívünk látni azt az önelégült lelkületet, amely olyannyira helytelen, és mégis annyira nyilvánvalóan megmutatkozott némelyekben, mert elméjük tele volt előítéllettel. Sok volt a mende-monda, a gyanakvás, és sok kritikával illették White testvérnő bizonyágtételeit. Szájról szájra terjedt a testvérek között az a vélemény, hogy White testvérnőt befolyásolták. „Bizonyára, ha ezzel a veszéllyel kell számolnunk, akkor nem bízhatunk többé White bizonyágtételeiben.”

Feltételezem, hogy ha megkértem volna őket, mondják meg nekem, mikor és hol történt az a változás, amely hatástalanná tette a bizonyágtételeket – mintha azok eltorzultak vagy emberi befolyás által beszennyeződtek volna –, nehezen tudták volna megmondani. Talán ezt mondták volna: „Bizonyára ez néhány évvel ezelőtt történt, amikor White testvérnő szavai nyilvánvalóan ellentétben álltak az én Szentírás-értelmezésemmel. Egy kemény feddést kaptam tőle, és nem éreztem, hogy a bizonyágtételei helyesek lettek volna.”^[828] De mindazok, akik ismerik az illetőt, azt mondták volna: „A levél minden szava igaz volt, az utolsó betűig.” Valaki évekkal ezelőtt meg lett dorgálva, és azóta kételkedik a bizonyágtételekben, mert meg van győződve arról, hogy valaki írt nekem, és elmondta, mi történt.

Amikor valaki erre a szintre süllyed és ilyen álláspontot képvisel, számára minden szó hiábavaló. Az ilyeneknek nem válaszolok többé. Nem engedem, hogy magukkal rántsanak Sátán mocsarába. Ha hisznek abban, amit Canright állít a bizonyágtételek eredetéről, – hogy ilyen alapon akár ő is írhatna nekem egy bizonyágtételt –, akkor minél előbb a Sátán oldalára állnak, annál kisebb lesz a veszélye annak, hogy másokat is megtévesszenek kétszínű szavaikkal. Mindenütt rosszindulatú feltételezések terjednek, amelyeknek semmi valóságalapjuk sincs,

mégis a sötétség befogadására nyitott szívek azt kapják, amit keresnek – sötétséget. Ez a sötétség pedig az ő tapasztalatukban olyan fejezeteket ír, amelyeket feljegyeztek a mennyei udvarokban. A legmegdöbbentőbb hazugságokat, amelyeket Sátán csak ki tudott találni, igazságként fogadták el. Ha valóban az igazság szenteli meg a lelket, akkor ezen az összejöveteleken sokkal többre volt szükség az igazság isteni elvéből, hogy meglágyítsa a szíveket, formálja a jellemet, és feltárja Krisztust, mint aki élő hit által a szívben lakozik.

Akkor sokkal több ima hangzik majd el a gúny és a hivalkodó tréfálkozás helyett, amelyekkel egymást ingerlik és megerősítik az Isten által küldött üzenetekkel szembeni ellenállásukban. Elméjük annyira vak volt, hogy mindent az alapján mérlegeltek, amit ők igazságnak tartottak. Isten félelmében igyekeztem elmondani a bizonyágtételemet ezeken az összejöveteleken. Időnként kénytelen voltam, hogy kertelés nélkül beszéljek, és eléjük tárjam az Isten Lelkének való ellenszegülés veszélyeit. Az Úr pedig szabadságot adott nekem a Lélekben.

Mint népet, kétségtelenül az a nagy veszély fenyeget bennünket - ha nem őrizzük folyamatosan a lelkünket - hogy a hosszasan dédelgetett nézeteinket tévedhetetlen bibliai tantételeknek tartjuk, és hogy mindenkit a saját bibliaértelmezésünk mércéje szerint ítéljük meg. Ez a veszély leselkedik ránk, és ez lesz a legnagyobb veszedelem, amely bennünket, mint népet érhet. Európai tartózkodásom alatt Isten Lelke mélyen megérintett, mint soha azelőtt, hogy megértsem: konferenciáinkra egészen más lelkületet és elemet kell behoznunk. Ha valaki olyan nézeteket képvisel, amelyek bizonyos szempontból eltérnek attól, amit eddig képviseltünk – nem az igazság létfontosságú kérdéseiben –, akkor nem szabad merev, hajthatatlan álláspontra helyezkednünk, mintha amit mi tudunk, az minden részletében helyes volna, minden tanításunk szeplőtlen bibliai igazság lenne, és az összes eszménk hibátlan lenne, javításra nem szorulna. Tudom, hogy ez veszélyes, és abból a bölcsességből származik, amely alulról való.

Pontosan ugyanezt az utat követték a felekezeti egyházak, amikor mi elfogadtuk az első és a második angyal üzenetét. Ahogy Isten igéjének fénye rávilágított azokra az üzenetekre, amelyek korunk jelenvaló igazságát jelentették, Sátán minden erejével igyekezett bezárni az ajtót, nehogy a világosság beléphessen. Akkoriban előítéletekkel, gúnyal, csúfondáros megjegyzésekkel és kritikával kellett szembesülnünk, amelyek ugyanilyen jellegűek voltak, mint amilyenekkel ezen a konferencián kellett szembenéznünk. Az ellenállás szinte elsöprő befolyással bírt. Mi történt volna, ha csendben maradtunk volna a lelkészek irányítása alatt, akik eretneknek bélyegeztek bennünket, és úgy vélték, hogy romboljuk az egyház békéjét és egységét? Ennek ellenére mentünk előre, és míg sokan meghajoltak az ellenállás ereje előtt, és lemondtak meggyőződésükről, hogy megőrizzék az egységet a testvérekkel, és helyüket a gyülekezetekben, sokan nem tudták ezt tiszta lelkiismerettel megtenni. Ők ragaszkodtak hitükhöz. És mi lett ennek a

következménye? Kizárták őket a gyülekezetekből! Az idő múlásával, amikor a bánat és a csalódás leterített bennünket, az Úr engedte, hogy a világossága ránk ragyogjon. Meglepő érthetőséggel adta nekünk a harmadik angyal üzenetének világosságát, amely megmutatta helyünket a próféciaiban, és szilárd ösvényre állította lábunkat.^[830]

Tapasztaltuk, hogy amikor az Úr a szentély nyitott ajtajától világosságot küld népének, Sátán sokak elméjét összezavarja. Ez azonban nem minden! Lesznek, akik ellenszegülnek az igazságnak, és összefognak azok ellen, akiket Isten a maga csatornáivá tett a világosság közvetítésére. A lelki dolgokat nem lelkileg ítélik meg. Az örök nem tartottak lépést Isten utat nyitó gondviselésével, ezért vetik meg a mennyből küldött üzenetet és gúnyolják ki a hírnököket. Olyan emberek fognak távozni erről az összejövetelről, akik azt állítják, hogy ismerik az igazságot, mégsem a menny szövészekén szótt ruhát öltik magukra. Az itt befogadott lelkületet viszik majd magukkal. Reszketek ügyünk jövőjéért. Akik itt nem hajolnak meg a bizonyítékok előtt, hadakozni fognak a testvéreik ellen, akiket Isten használ a világosság terjesztésére. Nagyon kegyetlen harcot fognak folytatni, amikor elérkezik az alkalom, hogy előrevigyék a küzdelmet. Ezeknek a férfiaknak lehetőségük lesz meggyőződni arról, hogy Isten Szentleke ellen hadakoztak. Egyesek engednek a meggyőződésnek, mások keményen kitartanak lelkületük mellett. Ők nem halnak meg az énnel, és nem engedik, hogy Jézus belépjen a szívükbe. Egyre jobban engednek a megtévesztésnek, míg végül már nem tudják felismerni az igazságot és az igazságosságot. Egy másik lélek befolyása alatt azon lesznek, hogy Isten munkáját olyan minta szerint alakítsák, amelyet Isten nem hagy jóvá. Arra törekednek majd, hogy Sátán jellemvonásait tükrözve irányítsák az emberek gondolkodását, és ellenőrzésük alatt tartsák Isten munkáját és ügyét.

Ha testvéreink ezen az összejövetelen böjtöltek volna, imádkoztak volna és megalázták volna szívüket Isten előtt, ha nyugodtan összegyűltek volna, hogy együtt kutassák az Írásokat, akkor Isten megdicsőült volna.^[831] De az előítélet lelkülete, amelyet magukkal hoztak az összejövetelre, bezárta az ajtót Isten leggazdagabb áldása előtt. Azok, akikben ilyen lelkület volt, nem lesznek abban a helyzetben, hogy meglássák a világosságot, amíg bűnbánatot nem tartanak Isten előtt, és amíg fel nem ismerik, milyen közel kerültek ahhoz, hogy vétkezzenek a Szentlélek ellen, és ahhoz, hogy egy másik lelket fogadjanak be.

Ettől az összejöveteltől kezdve azonban egészen más mintát fog öltetni a munka. Testvéreink érezni fogják, hogy saját maguk számára, sokkal alaposabban kell megvizsgálniuk hitünk bizonyítékait. Nem fogják azt hinni, hogy ha bizonyos eszméket elfogadnak azok, akik felelősséget viselnek Isten művében, akkor azokat tévedhetetlennek kell elfogadniuk csupán azért, mert befolyásos pozícióban lévő férfiak képviselik azokat. Nem fogják azt gondolni, hogy nincs szükségük az Írások személyes, mélyebb kutatására, mint azok, akik arra vannak nevelve, hogy elfogadják a papok és pápák szavait.

Ez sok lelkész testvérünk hibája. Nem tanulmányozták alaposan a Bibliát, és sok igehirdetésük közül ismételtetnek. Régi, sablonos igehirdetéseket ismételtetnek kisebb változtatásokkal, mert nem nyitják meg a szívük ajtaját a növekvő világosság befogadására, hanem ugyanabba az irányba haladnak, szinte ugyanazokat a szavakat ismétlik. Évek óta ritkán érkezett tőlük új világosság. Nem volt nagyobb világosságuk, és némelyek vitatkozásra szoktatták magukat, pedig ezzel nem Istennek adtak dicsőséget. Ezek az emberek nagyon élesek ellenfeleikkel, és úgy képezték magukat, hogy amikor csak lehet, legyőzzék az ellenfelet, még ha nem is mindig tisztességes eszközökkel. Ez egyáltalán nem Isten rendje szerint való.

Aki tanulmányozza a Biblia alapján Sátán bukását és Krisztus első eljövételét, és áthatja Krisztus életének lelkülete, tanításai, csodái, halála, feltámadása és mennybemenetele, az megérti majd, mennyire szüksége van alázatos, komoly imára, mély megalázkodásra, és sokkal kevesebb önelégültségre. Szívük Isten élő segítségéért kiált. Érezni fogják annak szükségét, hogy értelmük és képességeik jól kiműveltek legyenek, hogy az igazságot úgy tudják bemutatni, amint az Jézusban van – olyan módon, amely sokkal magasabb rendű megértésben jut el az emberekhez, mint ahogyan eddig kapták. Minden nap titkos imában az Úrhoz fognak kiáltani isteni bölcsességért, hogy különbséget tudjanak tenni jó és rossz, igazság és bűn között.^[832]

Olyan lelki vezetőkre van szükség, akiknek szavai élénkítő hatással vannak a gyülekezetre, olyan vezetőkre, akik ismerik a megtört szívek gyógyításának tudományát, akik orvosként gondoskodnak a beteg juhokról és bárányokról, akik kevesebbet prédikálnak, de bekötözik a juhok és bárányok sebeit. A lélek megszentelődése az ember egyetlen valódi felemelkedése. A juhok igazi pásztora megalázza szívét Isten előtt, érezve annak a nagy felelősségnek a súlyát, amely bizalmi helyzetéből fakad, tudatában van saját gyengeségének és hiányosságainak, Isten félelmét szem előtt tartja, és teljes szívéből Istenhez kiált isteni megvilágosításért, mielőtt bármilyen irányba lépne. Nem fog bízni a maga véges értelmében, sem a saját bölcsességében a tervek és a stratégiák készítésében. Mélyen érzi a fájdalmat, amikor visszatekint gyenge eredményeire és hatástalan múltbeli tapasztalatára.

Rendkívüli megkülönböztető képességre van szüksége, hogy különbséget tudjon tenni azok között, akik lelkileg betegek, elcsüggedtek és segítségre szorulnak, és azok között, akik a gyülekezetben önhitt, öntelt lelkületűek, nem érzik, hogy saját bölcsességük bolondság, és nem értik, hogy komolyabban és kitartóbban kellene szembenézniük a belső és külső gonosszal, különben nem üdvözülhetnek. Ha Istennel jár egyéni tapasztalat útján, akkor tisztán látja majd, milyen feltételeket szab a Biblia az isteni áldások elnyerésére. Nem a hivalkodás idején jön az áldás, hanem amikor az ember megteszi a maga részét, és saját igazságától megfosztva, megalázva, bűnbánattalelve járul Istenhez, akkor az ígéret nem kerüli el őt.^[833]

Felbecsülhetetlen áldások várnak a gyülekezetekre. A lelkészeknek meg kell

érteniük ezt, és tanítást tanításra, parancsolatot parancsolatra, a hit egyszerűségét kell bemutatniuk. Ha hajlandóak lennének leszállni a magas lóról, ha nem tartanának hosszú és száraz prédikációkat, ha hűséges pásztorként szolgálnák a nyáját, sok lélek megtérésének lennének a tanúi.

Határozottan kijelentjük, hogy Krisztus minden szolgájának kapcsolatban kell állnia minden világosság és erő Forrásával, hogy nem járhat más ember árnyékában, mert egyedül Krisztushoz kell tartoznia, és nem szabad szívét egyetlen emberi lényhez sem kötnie, sem megengednie, hogy más gondolkodjon helyette. Nem tölti be küldetését sem a társadalomban, sem a világban, ha egyszerűen elfogadja, amit az apja mondott vagy tett, vagy akár az elmúlt nemzedékek valamelyik nagy és jó embere. Ezzel elveszíti saját személyiségét bennük. Vannak, akik azt hiszik, hogy evangéliumot hirdetnek, de valójában mások eszméit ismétlik. Bizonyos értelemben arra a következtetésre jutottak, hogy nem tartozik a munkás elhívásához, vagy kötelességei közé az, hogy mélyen és imádságos szívvel gondolkodjon. Elfogadják mások tanításait anélkül, hogy saját egyéniségük megnyilvánulna. Ez a tanítás, amelyet a római egyház vezetett be: teljesen a vezetőkre való hagyatkozás. Az egyén lelkiismerete többé nem a sajátja. Ítéloképességét mások eszméi irányítják. Értelme nem fejlődik tovább, mint azoké, akik felette állnak.

Sátánnak megvan a maga szerepe Isten munkájának akadályozásában. Jézus Krisztus szolgáinak folyamatosan világosságot kell kapniuk a minden világosság Forrásától. Nem lehetnek pusztán mások gondolatainak befogadói, hanem maguknak is mélyre kell ásniuk az igazság bányáiban. Ha az evangélium szolgája nem maga is egy munkás, aki az igazságot kutatva ás, hogy megtalálja annak drágaköveit, akkor elveszíti azokat a kiváltságokat, amelyeket Istentől kapott.^[834] Ne helyezzen emberi értelmet a saját lelke és Isten közé! Ne legyen emberi elmékből származó tekintély, akár csak a legkisebb mértékben is, ami Isten tekintélye elé kerül a vezetés, az irányítás és az utasítás terén! Krisztus szolgáinak össze kell gyűjteniük a világosság minden sugarát, az erő és a megvilágosodás minden cseppjét más elmékből, amelyeket Isten megvilágosított, de ez nem elég. Maguknak is az eredeti forráshoz kell mennünk. Isten értelmes elmét adott az embereknek, és nem fogja őket büntetlennek tekinteni, ha emberben bíznak, vagy embert tesznek meg erejüknek. Azt akarja, hogy személyesen Hozzá menjete, Tőle merítsetek, használjátok azokat a képességeket, amelyeket Isten adott nektek az élet igéjének megértéséhez. Ha egyik ember az Írás kutatása során felismerheti a világosságot, akkor minden kereszténynek joga van ugyanígy olvasni, megvizsgálni és buzgó érdeklődéssel kutatni a Szentírást, hogy világosságot nyerjen belőle.

Ha nem így cselekszenek, akkor nem használják azokat a képességeket, amelyeket Isten adott nekik, hogy Krisztus teljessége szerinti nagykorúságra növekedjenek. Ezért minden ember személyesen olvassa, tanulmányozza és kutassa a Szentírást, és semmit ne fogadjon el tévedhetetlennek, csak azt, amit sok imával

és alázatos, tanítható lélekkel végzett kutatás során személyesen megértett Isten Igéjéből. Isten senkinek sem adott jogot arra, hogy a tanítások mércéjévé tegye önmagát.

Sokan azért hittek bizonyos dolgokat igazságnak, mert olyan férfiak jelentettek ki őket igazságként, akikről azt gondolták, hogy Isten vezeti őket; de valóban így van ez? Vajon minden igazság volt abból, amit ők tanítottak? Nem! Az idő bebizonyította, hogy még az istenfélő férfiak is követtek el hibákat az Szentírás értelmezésében. Bizonyos részeket nem értettek meg, és az utánuk következő nemzedéknek szorgalmas kutatással kellett az igazság megismerésére eljutnia; egyre növekvő világosság tárult eléjük, de nem rendelkeztek a teljes világossággal. A következő nemzedék nagyobb világosságot látott, és így haladtak előre a világosságtól a még nagyobb világosság felé.^[835]

Sajnálatos, hogy az emberek emberekhez kötődtek, emberekre néztek fel, embereket állítottak oda, ahová Istennek kellett volna állnia. Szavaikat, tetteiket és Szentírás-értelmezésüket ihletettnek tekintették, így pedig emberek másolatai lettek. Lelki tapasztalatuk elsatnyult. Nem haladnak előre. Hagyják, hogy mások gondolkodjanak helyettük, mások bibliakutatására hagyatkoznak, és döntéseiket tekintélyként fogadják el; mégis azt az embert, akire támaszkodnak és akiben bíznak, ugyanazok az emberi gyengeségek és kudarcok veszik körül, sőt hibáit erényeknek tekintik, amelyeket követni kellene. Isten azt akarja, hogy az evangélium szolgálói maguk kutassák az Írásokat. Ne tegyetek egyetlen élő embert sem közvetítővé! Ne fogadjátok el munkáját hibátlannak! Ne engedjétek, hogy elvégezze azt a munkát, amit Isten rátok bízott! Ha ezt megengeditek, hogyan lehettek biztonságban? Jézus arra szólít, hogy jöjjetek Hozzá, a nagy Tanítóhoz és tanuljatok Tőle, hogy nyugalmat találjatok a lelketeknek. Ne engedjétek, hogy bárki is közétek és Jézus Krisztus közé álljon, azt gondolva, hogy az Úr neki mondja el azt, amit nem akar elmondani nektek. Munkatársaim, adjatok Istennek esélyt, hogy munkálkodjon elméteken! Álljatok előtte tanulni vágyó szívvel! Személyesen kell Isten előtt állnotok, buzgón kutatva Igéjét, hogy Ő közölhesse veletek gondolatait. Nem az a szándéka, hogy emberi elméktől függjétek. Azt akarja, hogy hittel Rá tekintsetek, hogy nagy dolgokat vihessen végbe általatok, nem mások által, hanem veletek.

„Ha pedig valakinek közületek nincsen bölcsessége, kérje Istentől, aki mindenkinek készségesen és szemrehányás nélkül adja; és megadatik neki. De kérje hittel, semmit sem kételkedvén: mert aki kételkedik, hasonlatos a tenger habjához, amelyet a szél hajt és ide s tova hány. Mert ne vélje az ilyen ember, hogy kaphat valamit az Úrtól.” (Jak 1:5-7)

„Ne ítéljétek, hogy ne ítéltessetek. Mert amilyen ítélettel ítélték, olyannal ítéltettek, és amilyen mértékkel mértek, olyannal mérnek nektek.” (Mt 7:1-2). Azok a beszélgetések és ítélezések, amelyeket azokkal a testvérekkel kapcsolatban

mondtak ki, akik a Galata levél törvényének bizonyos pontjairól eltérő véleményt vallottak, nem Isten szerint történtek, hanem az emberi természet szerint voltak.

^[1836] A Minneapolisban elhangzott magánbeszélgetések alapvetően a Kaliforniából érkezett levelek és jelentések nyomán kialakult benyomásokon alapultak. Ha abba hagyták volna az ítélezést, és a sok megszenvedett beszéd kimondatlan maradt volna, ha a szavakat nem emberekhez, hanem Istenhez intézték volna, lett volna esély arra, hogy meghallják a jó Pásztor hangját; de a téma, amelyhez ragaszkodtak, a Galata levél törvénye volt. Elkezdtek ítélezni. Egymást szították. Csak kevesen keresték a magányt, hogy más szemmel kutassák a Bibliát, hogy komoly imádságban, alázatos szívvel forduljanak Istenhez, hogy tanuljanak a nagy Tanítótól. Általánosságban elmondható, hogy az emberek véleményét Isten hangjának tekintették. Az ellenség hatalmába kerítette az elméjüket, és ítézőképességük értéktelenné vált; döntéseik rosszak voltak, mert nem rendelkeztek Krisztus értelmével. Folyamatosan igazságtalanul bántak azokkal, akikről beszéltek, és ez lealacsonyító hatással volt a konferenciára.

Az a szokás, amelyet némelyek gyakorolnak azok közül, akik magukat az evangélium szolgálóinak nevezik, hogy mindenről ítéletet mondanak, amivel nem értenek egyet, romboló hatással van saját vallásos tapasztalatukra és mindazokra, akik bíznak bennük. Isten nem bízta senkire azt a feladatot, hogy embertársai felett ítélező székbe üljön, és mindenki számára hirdesse saját döntéseit. Amikor szavaikat és befolyásukat olyan férfiak ellen fordítják, akiket Isten különleges munkára hívott el, amikor rettenetes kitartással ellenállnak azoknak, akiknek indítékában és lelkiállapotában semmi kivetnivalót nem találnak, akkor Sátánéhoz hasonló munkát végeznek. Semmit sem tudnak arról, hogy milyen indítékok vezetnek azokat a cselekedeteket, amelyeket ők látnak és amelyeket felületesen ítélnék meg. Azokat a cselekedeteket, amelyeket Isten Lelkének befolyása alatt kellene megvizsgálni, elhamarkodottan ítélik meg, mintha ők olyan férfiak lennének, akiknek ítélete igaz és megkérdőjelezhetetlen.^[1837]

Ezen az összejöveten kénytelen voltam határozott bizonyágtételt tenni. Az Úrnak vannak alkalomhoz rendelt emberei, akik által munkálkodik. Ezen összejövétel lezárulta után döntő változások fognak végbemenni gyülekezeteinkben. Létezik egy külsődleges hit, de nagy szükség van arra a hitre, amely szeretet által munkálkodik és megtisztít.

55. kézirat, 1890. – Az emberi bölcsességben való bizalom veszélye

A Galata levél törvényével kapcsolatos kérdésekről

A zsidók szokásai és gyakorlatai rendkívül szigorúak voltak. Az véges emberek mondásait és tanításait állandóan előtérbe helyezték, mintha azok elengedhetetlenek lennének az üdvösségükhöz. A szertartások és a külsőségek a belső kegyesség helyére kerültek. Az Úr azzal a céllal rendelt el a szertartásokat és az ünnepeket, hogy általuk érthetővé tegye az örök valóságokat, és hogy mély benyomást tegyenek rájuk. Ezek azonban nem elégítették ki azok elméjét, akik korábban tanúi voltak az egyiptomiak lázadó, babonás és bálványimádó vallási ünnepein. Azzal, hogy emberek parancsolatait helyezték oda, ahol csak Istennek és az Ő követelményeinek kellett volna lenni, közel kerültek a bálványimádáshoz. Az Úr ítélete azért sújtotta népét, mert a maguk által kitalált dolgokat, érzéseket és eszméket bálványozták.

Krisztus napjaiban – miközben egy eltorzult rendszer formáihoz és hagyományaihoz való szigorú ragaszkodás álarcá mögé rejtőztek, amelyről azt állították, hogy a mózesi rendszer – az Isten által elrendelt értékes szertartások igazi jelentése homályba veszett. Krisztusnak a világunkban végzett munkájáról és küldetéséről szóló igazság lelki és örök jelentősége, amelyet az áldozatok szemléltettek, összekeveredett és összefonódott az emberek hamis elméleteivel. Ezek a hamis elméletek hatalmas akadályokat állítottak a tanítások helyes megértésében és a gyakorlati kegyesség útjában. A zsidók az árnyékhoz, a jelképhez ragaszkodtak, miközben elutasították a beteljesedést és a valóságot. Sátán megtévesztő hatalma dolgozott megszenyeltlen elméken, hogy vak feltevésekhez kötözze őket. Helytelen értelmezéseik reménytelenül a tévedés fogságába zárták őket, mert az útjukon ragyogó igazi világosságot olyan ellenséges dologként kezelték, amely ellentmond saját elképzeléseiknek és a Szentírásról alkotott értelmezéseiknek.^[839]

Krisztus tanításai drágaköveket, az igazság ékköveit adhatták volna nekik, amelyek addig szem elől tévesztve heverték. Összegyűjtötte ezeket a nagy és dicsőséges drágaköveket – amelyeket Ő maga adott a pátriárkáknak, prófétáknak és apostoloknak – és visszahelyezte őket az evangélium keretébe, visszaadva isteni

ragyogásukat. De a zsidók makacsok voltak. Nézeteik, szokásaik és gyakorlataik bálványokká váltak számukra. Vajon hajlandók lesznek-e lemondani hamis értelmezéseikről, amelyeket szent tanításként adtak tovább a népnek? Nem, soha! Összefogtak, hogy megvédjék a régi hagyományokat. Emberi értelmezéseik szembefordultak a gyakorlati kegyesség tiszta tanításaival és igazságaival.

Krisztus csodái az isteni hatalom megnyilvánulásai voltak, amelyek Krisztus szolgálatának és küldetésének tekintélyéről tanúskodtak. Ezek Isten tervének részét képezték, hogy megszüntesse előítéleteiket és hitet ébresszen bennük. Vajon elérték ezt a célt? Nem! Áthatolhatatlan falakkal vették körül magukat, és elhatárolták, hogy nem engednek. A hitre való felhívásokat és a bűnbánatra való buzdításokat így fogadták: „Mutass nekünk csodát!” Amikor Krisztus és az apostolok az igazság meggyőző érveit mutatták be, a zsidók nem hallgattak rájuk; nem akarták elfogadni az igazságot. Inkább hangosan jeleket és csodákat követeltek. Követelésük célja nem az volt, hogy világosabb képet kapjanak az igazságról, hanem hogy eltereljék a hallgatók figyelmét az igazság legvilágosabb bizonyítékairól. A Megváltó sok csodát tett előttük, de ezek már nem voltak alkalmas eszközök arra, hogy meggyőzzék őket az igazságról. Ha más módon nem tudták elterelni hallgatóik figyelmét, azt mondták: „Ez nem űzi ki az ördögöket, hanemha Belzebubbal, az ördögök fejedelmével.”

Ugyanez az ellenálló lelkület még azok között is megtalálható, akik azt állítják, hogy hisznek a jelenvaló igazságban. Krisztus evangéliuma, az Ő tanításai és leckéi csak kevés helyet kapnak azok tapasztalatában és tanításában, akik állítják, hogy hisznek az igazságban.^[1840] Minden dédelgetett elmélet, minden emberi eszme nagy jelentőségű és szent bálvánnyá válhat, amely előtt mindenkinek meg kell hajolnia.

Valójában ezt tették a Galata levél törvényének értelmezésével is. Bármilyen, ami annyira szenvedélyünkké válik, hogy Krisztus helyét bitorolja; minden eszme, amelyet annyira felmagasztalnak, hogy semmilyen világosság vagy bizonyíték nem tud már gyökeret verni az elmében, az bálvánnyá válik, amelyért mindent feláldoznak. A Galata levélben szereplő törvény nem életbevágóan fontos téma, és soha nem is volt az. Akik a régi mérföldkövek egyikének nevezik, egyszerűen nem tudják, miről beszélnek. Soha nem volt régi mérföldkő, és soha nem is lesz az. Azoknak, akik olyan tiszteletlen módon viselkedtek és olyan gyümölcsöket hoztak, amelyeket Minneapolis óta látunk, el kellene gondolkodniuk azon, hogy vajon egy jó fa teremhet-e ennyire nyilvánvalóan keserű gyümölcsöt.

Az Isten által nekem adott szó alapján mondom, hogy azoknak, akik olyan szilárdan kitartottak a Galata levél törvényével kapcsolatos véleményük és álláspontjuk védelmében, azoknak arra van szükségük, hogy szívüket égő szövettel vizsgálják meg, hogy felismerjék, miféle lelkület ihlette őket. Pál apostol szavaival kérdezem: „kicsoda igézett meg titeket, hogy ne engedelmeskedjete az

igazságnak?” (Gal 3:1). Micsoda sátáni csökönység és makacsság mutatkozott meg! Engem nem a Galata levél törvénye nyugtalanított, hanem az, hogy a vezető testvéreink ugyanúgy ellenállnak a világosságnak és Isten Lelke nyilvánvaló bizonyágtételeinek, és mindent elutasítanak, hogy saját képzelt elgondolásukat és dédelgetett elméleteiket bálványozhassák.

Testvéreim magatartása és a megnyilvánuló lelkület miatt kénytelen vagyok ezt mondani: Isten mentsen meg engem a Galata levélben szereplő törvényről alkotott nézeteitektől, ha ezek elfogadása annyira keresztényietlen lelkületet, szavakat és tetteket eredményezne bennem, mint amilyent sokan tanúsítottak azok közül, akiknek ennél többet kellett volna tudniuk. Nem látom rajtatok, hogy az isteni jóváhagyás kísérne benneteket. Az Úr újra és újra figyelmeztet, hogy mi lesz a következménye ennek a háborúskodásnak, amelyet kitartoán vívtatok az igazság ellen.^[841]

Az Úr megmutatta nekem, hogy mindenkor hajlamosak vagyunk tévedni, ha túl nagy hangsúlyt fektetünk még a helyes elvekre és szabályokra is. Ha engedjük, hogy a kevésbé lényeges részletek túlzott fontosságra tegyenek szert, az meggyengíti azt az álláspontot, amelyet a szilárd, alapvető igazságok terén kötelesek vagyunk megtartani – ezek az igazságok különböztetnek meg bennünket Isten különleges népeként. Ez a vallási világnak az a szakasza, amely megosztottságot eredményezett Isten elrendelt népe között. A hit, a szeretet és a szentség azok a lényeges jellemvonások, amelyek a jelenvaló igazságnak valódi erejét adják. E tulajdonságok nyilvánvaló hiánya az, hogy olyan kevesen ismerik Krisztust, és hogy olyan keveset hirdetjük Krisztus tanításait, ami hangos tanúbizonyosság az adventisták ellen.

Krisztus feddése ránk, az Ő népére nehezedik. Krisztus evangéliuma, szeretete és a Megfeszített személye botránkozás köve volt a zsidók számára, és úgy tűnik, hogy sokak számára ma is az, akik azt állítják, hogy hisznek a jelenvaló igazságban. Ők újra meg újra ellenállnak a megütközés Sziklájának. Az Úr újra és újra ezeket a szavakat intézte hozzám: „Az embert helyezték oda, ahol Istennek kellett volna állnia”. Krisztus egy teljes áldozatot hozott, és Ő lett az egyetlen Pap és az egyetlen Közbenjáró Isten és ember között. Álljon félre mindenki az útból, és foglalja el a neki való helyet: viselje Krisztus igáját.

Jézus nem rendelt senkit, hogy közbenjáró legyen vagy hogy bűnöket valljanak meg neki. Ő arra hív minden bűnöst, hogy közvetlenül Vele lépjen kapcsolatba anélkül, hogy egyetlen halandó is közvetítőként állna Isten és a bűnös közé. Jézus befogad minden lelket, aki hisz az Ő nevében, és megtisztítja minden erkölcsi tisztátalanságtól, ha hisz abban, akit az Atya elküldött e világra.

A nevek, szabályok vagy eszmék tekintetében a kinyilatkoztatás meghamisítása aggodalmat ébresztett bennem népünk iránt. Krisztus szavai visszhangzanak fülünkben: „Mivel ezt mondod: Gazdag vagyok, és meggazdagodtam és semmire

nincs szükségem; és nem tudod, hogy te vagy a nyomorult és a nyavalyás és szegény és vak és mezítelen.” (Jel 3:17) ^[842]

Isten figyelmeztető üzeneteket küldött ezeknek az önelégült embereknek, de ők nem akartak hallgatni rájuk. A Szentlélek a bizonyágtételeken keresztül szólt hozzájuk, de ők nem akarták meghallani azokat. Azt mondja nekik: „Azt tanácslom neked, hogy végy tőlem tűzben megpróbált aranyat, [...] fehér ruhákat, [...] és szemgyógyító írt [...]” (18. vers). Ezek a javak lesznek számukra a leghasznosabbak. Megmagyarázza, miért küldött komoly felhívásokat, feddések és figyelmeztetéseket: „Akiket én szeretek, megfeddem és megfenyítem: légy buzgóságos azért, és térj meg. Íme az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és vele vacsorálok, és ő én velem.” (Jel 3:19-20).

Isten őrizzen meg attól, hogy azok, akik nagy világosságot és ismeretet kaptak, saját elméleteiket tegyék meg mércének, és így szóljanak: „Ha valaki mást mond, mint amit én hiszek, az csak tévedés lehet.” Az emberi önhittség állításai a legtisztább világosság fölé emelik, a mennyből küldött világosságot pedig sötétségként utasítják el. Elvetik azt, ami számukra Isten ereje és bölcsessége lehetne. „Az Úr bizodalmas az őt féltőkhöz, és szövetségével oktatja őket” (Zsolt 25:14).

A Galata levél törvényének állandó hangsúlyozása, Jézus Krisztus evangéliumának világos bemutatása nélkül, a lelkeket tévelygésbe vezet. Népünk sajnálatos módon elhanyagolta a megfeszített Krisztus hirdetését. Sokan, akik azt állítják, hogy hisznek az igazságban, nem ismerik tapasztalatból, mit jelent a Krisztusba vetett hit. A szolgálatnak ez az elhanyagolt területe lesz az az erőteljes eszköz, amely lelkek megtéréséhez vezet, és a szentség olyan magas szintjére, amelyre minden gyülekezetnek szüksége van ahhoz, hogy élő gyülekezetté váljék. ^[843]

Ma minden gyülekezetben bizonytalanság uralkodik. Csak néhány tag áraszt világosságot; csak kevesen élő kövek. A megtéretleneknek szükségük van arra, hogy Krisztust magasztalják fel előttük, aki szeretetét úgy fejezte ki a bukott ember iránt, hogy életét adta, hogy megmentse őt az örök pusztulástól. Mondom nektek, hogy azoknak, akik az igazságban való hitet vallják, meg kell térniük, mert az emberek halottak a vétkekben és a bűnökben. (Ef 2:1).

A szolgálatban életadó erőre van szükség. Életet kell önteni minden helyen a misszionáriusokba, hogy ne bizonytalan trombitaszóval haladjanak előre, hanem olyan hangot adjanak, amely a mennyből küldött ébresztő erővel bír – olyan erővel, amely egyedül Jézus Krisztus prédikálásában található meg: az Ő szeretetének, bocsánatának és kegyelmének hirdetésében. A hit általi megigazulást minden léleknek el kell fogadnia, nem úgy, ahogyan azt bizonyos holt, élettelen eszmék mutatják be, hanem úgy, ahogy az evangélium igazsága tárja elénk. Krisztus az, akire szükségünk van. Krisztus az, akire minden bűnösnek szüksége van. Krisztust kell hirdetni Lélekben és erővel – az Ő megalázkodását, szelídségét, szegénység-

ben leélt alázatos életét, hogy Ádám minden fia és leánya meggazdagodhasson. Ő értünk hozott áldozatként halt meg, feltámadt a halálból, felment a mennybe, és ott közbenjár az emberért, hogy az ember higgyen abban, akit az Atya küldött.

Oly sok prédikáció hangzott el, amelyből hiányzott Krisztus érdemeinek és igazságának illata, és így a hirdetett evangélium nem győzi meg és nem téríti meg a lelkeket. „Mert úgy szeretete Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” Elidőzhetünk minden bűnért járó büntetésen, a bűnösökre lesújtó büntetés borzalmain, de ez nem fogja meglágyítani és hódolatra készíteni a lelket.^[844]

Lelkesedéstől lángoló szavakkal mutassátok be, hogyan sújtott a halandó ember büntetése az Ártatlanra, Isten Fiára, hogy az embernek legyen egy hatalmas Szószólója, aki a bűnös érdekében közbenjár. Vajon mindez azért történt, hogy az ember tovább élhessen a bűnben, és így nyerjen üdvösséget? Ó, nem! A bűn utálatos dolog, amelyre nem volt más gyógyír. Krisztus magára vette a büntetést, hogy az ember az Őbelé vetett hit által életet nyerhessen. A bűnös szíve megolvad, a lelke megnyílik Isten szeretete előtt.^[845]

20. levél, 1891. – Uriah Smith-nek címzett levél

Kedves Smith testvér!

Látogatásod és a beszélgetésünk után, úgy döntöttem, hogy ezt a levelet a kezébe adom, hogy olvasd el, és ha szükséges lesz, én is felolvashatom bizonyos testvérek előtt. Van egy másolatom róla. Kedden éjjel, amikor visszatértem Washingtonból súlyos teher nehezedett rám, és úgy éreztem, le kell írnom őszinte érzéseimet és mindazt, amit az Úr feltárt előttem. Talán szeretnéd megismerni ezeket a dolgokat. Amikor tegnap, január 5-én meglátogattál és javasoltad egy összejövetel megtartását, örültem, mert azt reméltem, hogy jó eredménye lesz. De, amikor kijelentetted, hogy nincsenek rossz érzéseid Waggoner és A.T. Jones testvér iránt, megdöbbsentem. Lehet, hogy te így gondold, de számomra rejtély, hogyan gondolkodhatsz így. Az érzéseid, amiket te és Butler testvér tápláltál, nemcsak az üzenettel, hanem a hírnökökkel szemben is gonoszak voltak. Az értelméd vaksága abból fakadt, hogy harcoltál a világosság ellen, amelyet az Úr küldött népéhez.

Azt írod, hogy kijelentetted: nem akarsz vitába keveredni White testvérnővel. Pedig sokkal jobb lett volna, ha ez a vita nyíltan zajlik nem rejtve, mert valóban vita volt, és a minneapolis-i összejövetel óta már nem volt összhang köztünk.

^[846] Rendkívül makacs voltál és a makacsságod olyan volt, amilyennek Isten igéje írja: „Mert, mint a varázslásnak bűne, olyan az engedetlenség; és bálványozás és bálványimádás az ellenszegülés. Íme, jobb az engedelmesség a véres áldozatnál és a szófogadás a kosok kövérénél!” Ezt a makacsságot kedves testvérem, csak akkor lehet legyőzni, ha a Sziklára esel és összetörsz. Szörnyű csapda ez számodra. Képtelenné tesz hibáid beismerésére, és minden olyan vétet, amelyet alázatos megvallás nélkül figyelmen kívül hagysz, téged, Butler testvért és minden lelket, aki ugyanezt az utat követi az elme vakságába és a szív keménységébe hagy. Isten Lelke megszomorodik, és Sátán diadalmaskodik. Az ok nem az, hogy nincs bizonyítékod, hanem az, hogy akaratom Isten akarata ellen küzd és Isten az, aki vitában áll veled. El fogja mozdítani a gyertyatartódat a helyéről, ha nem térsz meg.

Az, hogy ilyen hosszú ideig akadályoztad Isten munkáját, nem azért van, mert nem kaptál világosságot és bizonyítékot, hanem azért, mert acélkemény akaratom

nem akarta alárendelni magát Isten akaratának és útjának. Az első összejövetelem, amelyet Jones testvér által elfoglalt szobában tartottunk, kijelentetted, hogy nem ellenezted, hogy A. T. Jones testvér a tabernákulumban beszéljen a vasárnapi vallási mozgalomról. Gondold ezt át még egyszer, mert Prescott, Amadon és Sicily testvérek egyhangú bizonyosságot tettek erről, ami arra készítetted engem, hogy közel tizenöt percig olyan szókimondó és komoly bizonyosságot mondjak, amelyet soha azelőtt nem hallottak tőlem. Azt mondtam: „Nos, ha Smith testvérnek ez az álláspontja, akkor Isten biztosan félre fogja őt állítani az útból, mert nem adott neki hatalmat megmondani, mit szabad és mit nem szabad bemutatni népünknek a tabernákulumban. Ha azonban továbbra is ragaszkodik álláspontjához, akkor bérelni fogunk egy termet a városban, és az emberek meghallják azokat az igéket, amelyeket az Úr Jones testvérré bízott.”^[847]

Kedves Smith testvér, kérlek, ezúttal add át magad Istennek! Ne tarts vissza semmit, és akkor elnyered Isten áldását. Akkor békesség költözik a lelkedbe. Te ellenállsz, és már két éve ellenállsz Isten munkájának. Többet tettél, mint bárki más, hogy kétséget és hitetlenséget keltsél Isten Lelkének bizonyágtételeivel szemben. Most kérlek, törj össze, és ne légy botránkozás köve!

Az Úr megmutatta nekem Minneapolisban, hogy be fog térni családjaikba, és szenvedéssel és halállal fogja meglátogatni őket az ott történtek miatt, ha továbbra is makacsul Isten és az Ő népe közé állnak. Emlékszel, hogy a tabernákulumban azt mondtam Butler testvér előtt, előtted, és a jelenlévők előtt: „El kellene mondanom bizonyos dolgokat Butler testvérnek, de most még nem tudjátok elhordozni őket.” Ezt akartam akkor mondani: Butler makacssága és hitetlensége bűn volt Isten előtt, ezért az Ő csapást hozó keze fog ránehezedni, ha meg nem tér és nem változtatja meg lelkületét. És ha továbbra is kitar megátalkodottságában és makacsságában, akkor Isten csapása egyre inkább fog ránehezedni. Isten ezt fogja tenni mindazokkal, akik világosságot kaptak, de ők becsukták szemüket és fülüket, és összefogtak, hogy hatástalanná tegyék a népének küldött intéseit, valamint a világosság és az igazság üzeneteit.”^[848]

Nagyon féltetek téged, testvérem. Most is féltetek. Krisztusért kérlek, tartsál mély bűnbánatot, mert tudom, hogy az Úr nemtetszése van rajtad, Farnsworth testvéren és sokan másokon is, akiket megnevezhetnék, akik nagy világosságot és bizonyítékot kaptak, mégis rendületlenül kitarottak saját elképzelésük mellett, és a saját maguk csiholta szikrák fényében jártak. Isten azt mondja: „Ha nem térnek meg, fájdalomban fognak feküdni.”

Ellen G. White ^[849]

Battle Creek, Michigan, 1891. január 6.

32. levél, 1891 - J.S. Washburnnak és feleségének címzett levél

Kedves testvérem és testvérnőm!

Tegnapelőtt kaptam meg a leveledet, de rengeteg munkám volt. Kellemes utazásunk volt Washingtonból idáig. Szenvedtem a hőségától és némi szívproblémától, de nem annyira, mint amire számítottam. Még Toledóba érkezés előtt elhagytuk a hálókocsit, ahol körülbelül negyven percet kellett várunk. Ott kaptunk meleg italt és néhány kekszet, amitől sokkal jobban éreztük magunkat. December 30-án, kedden délután három óra körül értünk Battle Creekbe, ahol mindenkit jó egészségekben találtunk, és örültek, hogy látnak bennünket.

Megtudtam, hogy szombaton, december 27-én szép összejövetelük volt, hasonló ahhoz, amelyeket Brooklynban, Danversben és Washingtonban tartottunk. Szinte az egész gyülekezet előjött imádságra, köztük Prescott és Smith testvér is. Felolvasták a *Review and Herald* 1890. december 23-i különszámából az egyik cikket, és mindenki azt vallotta, hogy Isten ereje kísérte a cikk felolvasását. Azt mondják, mély benyomást tett rájuk. Olsen testvér néhány megjegyzést tett, és arra kérte őket, gondolkodjanak el azon, miért volt jelen Isten ereje, amikor a bizonyágtétel elhangzott a gyülekezet előtt, annak ellenére, hogy a cikk szerzője nem volt jelen. Arra kérte őket, hogy ezt komolyan fontolják meg ezt. Vajon nem Isten Lelke szólt-e hozzájuk a saját, az Ő összetéveszthetetlen hangján, ily módon igazolva a bizonyágtételek ihletett voltát és azt a munkát, amit White testvérnőre bízott? Prescott professzor bizonyágot tett Minneapolis kapcsán, ami mély benyomást hagyott a hallgatók szívében. Sokat sírt. Smith testvér azt mondta, hogy a bizonyágtétel őrá vonatkozik; érezte, hogy neki szól, de itt megállt, és nem folytatta. Mindketten azonban olyan hozzáállást tanúsítottak, mint akik meg akarnak térni, és keresni akarják az Urat.^[1850] Azt mondták, hogy még soha nem volt ilyen összejövetel Battle Creekben, de a munka még csak most kezdődött, folytatni kell azt. Olsen testvérnak bizonyos tervezett összejövetelen kellett részt vennie, Loughborough testvér pedig egy másik meghívásnak tett eleget. Prescott professzor Oregonba utazott, hogy segítse az ottaniakat iskolahelyszínt választani. Webber testvér, egy másik gyülekezetnek ment segíteni. Teljes szívemből hiszem,

hogya az Úr küldött ide, és a szívemet fenyegető nyomás azóta teljesen megszűnt, hogy megérkeztem Battle Creekbe. Kedd éjjel, 1890. december 30-án, olyan lelki gyötrelmet éltem át, hogy egész éjjel nem tudtam aludni. Smith testvér esete súlyosan nehezdedet rám. Dolgoztam vele, könyörögtem Istenhez miatta, és nem szűnhettek meg esedezni érte az Úr előtt.

Péntek este, január 2-án, felkértek, hogy beszéljek; a terem megtelt, és beszámoltam arról, miként munkálkodott velem Isten Lelke az összejöveteleken, amelyeken részt vettem. A lehető legjobban elmondtam, milyen áldásosak voltak ezek az alkalmak. A beszédem után különleges, nagyon érdekes összejövetel következett, és sok csodálatos bizonyság hangzott el, főként azoktól, akik komolyan keresték az Urat. Jó összejövetel volt.

Január 3-án, szombaton a Máté 11:16–27 versek volt az igehirdetésem alapszövege. Ezt az igeszakaszt határozottan azokra alkalmaztam, akik nagy világosságban részesültek, különleges lehetőségeik és csodálatos kiváltságaik voltak, mégsem növekedtek és nem haladtak előre lelkileg úgy, ahogyan Isten áldásai, világossága és ismerete alapján elvárható lett volna. A beszédem mély benyomást tett a gyülekezetre, ahol több mint kétezren voltak jelen. Nagy szabadságot éreztem a beszéd közben. Délután a gyülekezetet csoportokra osztották, és úgy hallottam, minden csoportban áldott összejövetel zajlott.

Január 5-én, hétfőn Smith testvér eljött hozzám, és komoly, őszinte beszélgetést folytattunk. Láttam, hogy egészen más lelkületű, mint hónapokkal korábban. Nem volt keménynyakú, sem érzéketlen. Mélységesen átélte azokat a szavakat, amelyeket mondtam neki, amikor pontosan feltártam előtte azt az utat, amelyre lépett, és azt a kárt, amelyet az álláspontjával okozott.^[1851] Azt mondta, hogy harmóniába akar kerülni Isten Lelkének bizonyásgtételeivel. 1890. december 31-én tizenhárom oldalt írtam neki, és most elküldtem neki; igen egyenes szavakat vettem papírra.

Január 6-án, kedden ismét kérte, hogy találkozzunk, és megkérdezte, hogy jelen lehet-e még néhány személy, mert szeretne valamit elmondani. Mondtam neki, hogy rendben van. Tegnap, január 7-én, szerdán tartottuk meg ezt az összejövetelt a kiadó épületében lévő szobámba. Smith testvér felolvasta a neki küldött leveletem – az egészet –, és azt mondta, hogy elfogadja, hogy az Úrtól származik. Beszélt az 1888-as minneapolis-i konferenciáról, és megvallotta azt a lelkületet, amely akkor benne volt, és amely által igen nehéz terhet rakott rám. Rupert testvér is tett bizonyásgot, és nagyon áldásos, kiváló összejövetelünk volt.

Smith testvér a Sziklára esett és összetört, most pedig az Úr Jézus fog vele munkálkodni. Mikor távozott a szobából, kezét fogott velem, és ezt mondta: „Ha az Úr megbocsátja mindazt a fájdalmat és terhet, amit rád raktam, akkor azt mondom, ez volt az utolsó alkalom. Támogatni fogom a kezeidet. Isten bizonyásgtételei helyet kapnak az életemben.” Smith testvér ritkán ejt könnyet, de most sírt, és a hangja elcsuklott a sírástól.

Most már láthatjátok, hogy van okom örülni, vidámnak lenni, és dicsőíteni az Urat. Bell professzor is jelen volt. Smith testvér megvallotta előtte azt a hibát is, amit akkor követett el, amikor 1882-ben megpróbáltatás érte az iskolát. Ó, mennyire örültem annak, amit láttam, hallottam. Tudtam, hogy most el lettek távolítva azok a dolgok, amelyek eddig akadályozták Isten Lelkének munkáját az összejöveteleinken!

Most pedig a kérdésre válaszolva, amit Marks testvérnővel kapcsolatban tetetek fel: ne siessetek eleget tenni kérésének, hogy töröljétek a nevét a gyülekezet névsorából. Halasszátok el kissé az ügyet. Ez nem fog ártani a gyülekezetnek. Jelenleg jobban meg vagyok győződve, mint valaha, hogy ha az a munka, amely most Battle Creekben folyik, egy évvel korábban elkezdődött volna, Marks testvérnő megmenthető lett volna Isten ügye számára, és megfelelő vezetés mellett jó keresztény munkás válhatott volna belőle. Ez itt a lényeg.^[1852] Azonban a helyzet, amelybe sokan fogva tartottak engem, olyan volt, hogy semmit sem tehettem, amíg határozottan fel nem léptem a Battle Creek-i gyülekezet ellen. Ha azok, akikkel Marks testvérnő közösségben volt, józan gondolkodásúak lettek volna, segíthettek volna neki, ahelyett, hogy Marks testvérnő formálta volna őket. Úgy hiszem, valódi tapasztalattal rendelkezik, és sok jót tehetett volna. Nemrég jött a hitre, és lépésről lépésre, szelídséggel, együttérzéssel kellett volna vezetni, de mivel divat volt elfordulni mindattól, ami a gyülekezet felélesztését és helyreállítását célozta, és mivel a bizonyágtételeimet megbízhatatlannak tartották, mit tehettem volna? Bármilyen lépést tettem volna, ha az oktalan vagy meggondolatlan emberek túlzásokba estek volna, azt nekem tulajdonították volna, és a munkám örökre hiteltelenné vált volna. Tegyetek meg mindent Marks testvérnőért, mert mondom nektek, attól tartok, vére azokra hárult, akiket az ellenség megvakított, és olyan dolgokat tettek, amelyek megszomorították az Úr Lelkét.

Áldja meg az Úr továbbra is a washingtoni gyülekezetet – ez az imám. Tudom, hogy az Úr megáldott engem, amikor veletek voltam, és megáldotta népét is. Szeretetteljes üdvözetemet küldöm mindenkinek az otthonaitokba, és azoknak, akikkel oly kellemesen tanácskoztunk értékes összejöveteleinken. Az Úr él és uralkodik, áldott legyen az Ő szent neve!

Ellen G. White

Ui. Ne gondoljátok, hogy súlyos hibát követtetek el az általam említett ügyben, sőt hajlok arra, hogy mindezt az Úr rendelte el, és szükségem volt arra a gyaloglásra, hogy kitisztuljon az elmém. Örömmel megbocsátok mindenért, amit úgy éreztek, hogy elmulasztottatok. Tehát ne aggódjatok emiatt!

Ellen G. White ^[1853]

Battle Creek, Michigan, 1891. január 8., csütörtök

2. kézirat, 1891. - A missziómunka

Két és háromnegyed hónapon át dolgoztam megszakítás nélkül, és bár nagy gyengeséggel kezdtem, mivel beteg voltam és erőtlen, az Úr mégis munkálkodott népéért. Megláttuk Isten szabadítását. Ezen a missziómunka körúton ötvenöt alkalommal beszéltem, és az összejövetelek némelyike nagyon komoly munkával járt, délután fél háromtól akár öt-hat óráig is eltartottak, de mindig áldás kísérte őket. Egy alkalommal nagyon tanácstalan voltam, szerettem volna felismerni és megérteni kötelességemet. Fájdalmas gyulladások voltak a fülemben, amelyek a súlyos megfázással együtt nagyon megnehezítették a helyzetemet. Salamancában többször is nagyon beteg voltam, és úgy gondoltam, hogy haza kell térnem. Elvonultam a szobámba és leborultam az Úr előtt, és még mielőtt kérhettem volna, az Úr meghallgatott és kinyilatkoztatta magát; a szoba megtelt Isten világosságával és jelenlétével. Minden csüggedésemből felemelt, szabadnak és boldognak éreztem magam. Nem tudtam elaludni, hanem szívemmel és hangommal is dicsértem Istent. Ez az áldás éppen az volt, amire szükségem volt; ismét élő módon gyakorolhattam a bátorságot, a hitet és a reménységet, és örömmel folytattam az utamat.^[854]

Brooklynban ismét mély, égő vágyat éreztem, hogy az Úr munkálkodjon népével. Ó, mennyire könnyörögtem Istenhez, hogy kinyilvánítsa hatalmát a szombat napján, és bőségesen megáldja népét. És Ő mindezt megtette, sőt többet is, mint amit kértünk. Úgy tűnt, Isten dicsőségének hatalmas hulláma vonult végig az összejövetelen, és sok-sok lélek megtelt Isten gazdag áldásával. Ez az alkalom felejthetetlen volt számukra. Bizonyságot tettek, hogy Isten ereje a csontjuk velejéig rázta meg őket. Egyesek olyan sápadtak voltak, mint a halottak, de arcuk Isten dicsőségétől ragyogott. Ez a gyülekezet nemrég alakult és szüksége volt a bátorításra. Ó, áldjad én lelkem az Urat, áldjad az Urat Isten nagy irgalmáért és jóságáért! Egy testvért, aki vezető szerepet tölt be a chicagói missziómunkában, annyira lesújtott a csüggedés, hogy mindannyian attól féltünk, hogy elhagyja a munkát, de jelen volt az összejövetelen és nagy áldásban részesült. Azt vallotta, hogy nehéz szívvel és borús lelkiállapotban érkezett az összejövetelre, de Jézus eljött hozzá, amikor leborult imádkozni. Hívtuk, hogy jöjjön előre, de ő nem jött; az Úr azonban odament hozzá. „Úgy érzem, mintha Jézus itt állna mellettem” – mondta. „Olyan szép, annyira értékes, azt hittem, meg is érinthetem Őt. Tudom,

hogy Jézus ott állt mellettem.” Ezután leírta Krisztust, ahogyan a hit szemével látta Őt. Ez az ember egyébként visszahúzódozó volt, ritkán beszélt, de most megoldódott a nyelve, és szavai ékesen fejezték ki Krisztus jellemvonásait, ahogyan Ő kinyilatkoztatta magát neki. Azt mondta: „Olyan könnyűnek érzem magam, mint egy tollpihe, boldog vagyok az Úrban, és vissza akarok menni Chicagóba, hogy elmondjam a testvéreimnek, mit tett értem az Úr.” Mások is bizonyrágot tettek a Szentlélek erejéről, amely kiáradt rájuk.^[855]

Azóta az egészségem jelentősen javult. Washingtonban nyolc alkalommal beszéltem, szombattól szombatig. Vasárnap elutaztam Baltimore-ba és ott felszabadultán beszéltem egy zsúfolásig megtelt kis teremben. Ezután súlyos fejfájás tört rám, és sietnem kellett haza. Ahogy hazaértem a fájdalom megszűnt, és tudtam, hogy itt van rám szükség. Pénteken és szombaton is nagy könnyedséggel beszéltem ezen a helyen. Az Úr már az előző szombaton is munkálkodott itt, és most szükség volt a bizonyrágtételeimre. Smith testvér a Sziklára esett, és énje összetört. Az Úr legyen áldott érte! Alázatosan tett bizonyrágot, és az Úr bizonyára megnyilatkozik Smith testvérnek. Ó, mennyire örülök, hogy Sátán hatalma megtört itt Battle Creekben! Elmondom nektek, hogy itt ellenállásba ütközött a bizonyrágtételeim. Bizonyos befolyásos emberek, mint például Smith testvér, küzdöttek az üzenetek ellen, amelyeket Isten adott nekem az Ő népe számára. Az Úr azonban munkálkodik, és imádkozom, hogy ne szűnjön meg munkálkodni, amíg a munka be nem teljesedik az igazságban. Bizony mondom nektek, hogy az Úr nem alszik; ismeri népe küzdelmeit. Látja a sokaságot, amint harcol a gonosz angyalok hatalmaival, akik gonosz emberekkel szövetségbe léptek. Az Úr olyan hatalommal ruházta fel a jelenvaló igazságot, amely hatással lesz az emberi elmékre, mert a Lélek kíséri, és hatékonyra teszi ezt.

Istennek van munkája minden ember számára. Az Ő kegyelmének edényei, akiket az igazság Lelke indít, munkába fogják állítani a megszentelt emberi befolyásukat. Krisztus keresztségére kell a középpontban állnia; Krisztust úgy kell felmagasztalni, mint még soha azelőtt, és az emberek figyelmét a világ Megváltójára kell irányítani.^[856] Keveset tudunk az igazságot kísérő dicsőségről! Ó, milyen kevés hitünk van! Jézus azért jött, hogy Ő legyen a megváltott világ középpontja! Krisztus így szól: „A Szentlelket helyezem minden olyan szívbe, amely megnyílik Én előtt; élő és folyamatos erő leszek minden hatással bíró lélekben, és mozgósítani fogom az egész szent mennyei sereget. Minden gonosz befolyás szövetségre lépett, hogy pusztítson és rontson. Gyűljenek zászlóm alá mindazok, akik hisznek Bennem, hogy szembe szálljanak ezekkel; Én vezetem a csatát; Én mindenkit alkalmassá teszek!”

Sokkal nagyobb mértékben kell bennünk éljen a missziómunka lelkiülete. Krisztus folyamatosan tanította tanítványait arra, hogy az emberi eszközt össze kell kapcsolni az isteni munkással. Aktívan kell jót tenniük; a világ világosságának

kell lenniük, a trónjától érkező ragyogó világosságot kell befogadniuk, és továbbítaniuk kell a világnak, amelyet Sátán pokoli árnyával takart be, mint egy halotti szemfedővel. A világosság sugarainak nemcsak a családi körben, hanem a gyülekezetben is tisztán és erőteljesen kell ragyogniuk; de nem csupán a gyülekezetben, hanem az egész világon is. Figyeljétek meg, mennyi minden rejlik Krisztus imájában János evangéliuma 17. fejezetében, ahol a Megváltó folyamatosan azonosul hívő népével, és egyesül velük, miközben hívő népe is Őhöz kapcsolódik a világ megmentésének munkájában. Szolgálatában Krisztus megmutatja népének az ellenük felsorakozó gonosz szövetséget, és kinyilatkoztatja nekik, hogy háborúban állnak a fejedelemségekkel, a hatalmasságokkal, ez élet sötétségének világbíróival, a gonoszság lelkeivel, melyek a magasságban vannak.^[857] De az angyalok is odasorakoznak melléjük ebben a seregben; közéjük vegyülnek. Az Úr seregének Vezére előre megy munkálkodni a mennyei angyalok seregével együtt. Jézus már csak egy lépésre volt a viláért hozott áldozat beteljesedésétől, amikor azt mondta: „Elmenvén e széles világra, hirdessétek az evangéliumot minden teremtsnek.” Ezt a parancsot újra és újra megismételte, különböző formákban, hogy halála és mennybemenetele után megérthessék szavai jelentését. Feltámadása után „megnyilatkoztatá az ő elméjüket, hogy értsék az írásokat. És monda nekik: Így van megírva, és így kellett szenvedni a Krisztusnak, és feltámadni a halálból harmadnapon”, hogy a bűnök bocsánatát hirdessék az Ő nevében minden nép között, Jeruzsálemtől kezdve. „Hanem vesztek erőt, minekutána a Szent Lélek eljő reátok: és lesztek nekem tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Samariában és a földnek mind végső határáig.” Tudta, hogy mindenféle megpróbáltatás éri majd őket, ezért így szólt hozzájuk: „Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön.” Biztosította őket, hogy a Mindenható pajzsa lesz velük minden lépésnél: „Íme én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.” A „menjetek” volt az utolsó szava tanítványaihoz, ez volt az akaratának utolsó kinyilatkoztatása ezen a földön. A mennyben elvégzett első cselekedete megfelelt a földön elhangzott ígéréstének: elküldte nekik Szentlelkét bőséges mértékben. A mennyei adomány megadatott nekik. Tudjuk, hogy az apostolok Jeruzsálemben kezdték meg munkájukat, és egyetlen napon háromezren tértek meg. Az Úr indítsa cselekvésre az Ő népét – ez az én imám.^[858]

Az egyház minden tagjának fel kell ébrednie, hogy Jézusért dolgozzon. Mindenfelől hívások hangzanak: „Jöjj át, és segíts nekünk!” „És a Lélek és a mennyasszony ezt mondják: Jövel! És aki hallja, ezt mondja: Jövel! És aki szomjúhozik, jöjjön el; és aki akarja, vegye az élet vizét ingyen.” Itt világosan meg van határozva az igazság terjesztésében végzendő munkánk. Jézus megnyitotta az élet forrását e világ közepén, és minden lélek, aki ismeri az Atyát és a Fiút, Isten munkatársa lesz, és hangosan, erővel ismétli: „Jöjj!” Mindenkinek félre kell tennie az egymás közötti viszályokat, mindenkinek egyesítenie kell megszentelt, élő befolyását, és

egy szívvel, egy szóval kell mondaniuk: „Jöjj, és add tovább a meghívást!” Mindenki álljon be a sorba, élő hangok láncát alkotva, amely egységes és határozott kiáltással hirdeti világszerte: „Jöjj!” Az egész gyülekezet ébredjen fel a halálszerű álomból, hogy kimondja: „Jöjj!”, és jellemével is igazolja a meghívás valódiságát: „Jöjj!”

Egyetlen férfinak vagy nőnek sincs mentsége, ha nyugodtan és közömbösen viszonyul ehhez a nagy és ünnepélyes munkához. Semmiben sem szabad akár csak egy kicsit is követnünk a világ példáját. Isten által ránk bízott javainkat nem szabad felelőtlenül eltékozolni. Fel kell hagynunk képzelt szükségleteink kielégítésével. Az élet értékes, túlságosan is tele van ünnepélyes és szent felelősséggel ahhoz, hogy az én kielégítésére pazaroljuk. Hűségeseznek kell lenniük Jézus Krisztushoz, és ki kell mutatniuk az emberek iránti szeretetüket azzal, hogy hagyják, hogy világosságuk tiszta, fényes sugarakban ragyogjon a világ felé.^[859] Most mindenkinek felül kell emelkednie az önmaga kedvezésén és önzésén, és Krisztusban élve Istennek kell szentelnie az életét. Akik személyes tapasztalat útján ismerik Krisztust, azok az Ő példáját fogják követni. Törekedni fognak arra, hogy egyre magasabbra emelkedjenek, nem keresve a világ barátságát, hanem azzal a magasztos és szent törekvéssel élve, hogy Krisztus példáját kövessék a keresztény jellem tökéletesítésében, és hogy Isten munkatársai legyenek. Nem szabad embereket dicsérniük, sem keresniük az emberektől jövő dicséretet, mert minden dicséret és minden dicsőség egyedül Istent illeti.^[860]

3. kézirat, 1891. – Naplójegyzetek

Eredményes találkozás Uriah Smith-tel

Ismét itthon vagyok. Itt mindent rendben találtam. A washingtoni összejövetelek csodálatosak voltak, és minden alkalom egyre nagyobb érdeklődéssel zajlott. Minden egyes összejövetelről azt mondták, hogy az volt a legjobb. Nyolc alkalommal beszéltem Washingtonban teljes szabadsággal. Az első alkalmat szombaton tartottuk, és a következő szombaton az utolsót. Az utolsó összejövetel volt a legáldottabb és legerőteljesebb alkalom. Akárcsak Danversben, szinte az egész gyülekezet előrejött imádságra. Az Úr jelenléte ott volt ezeken az összejöveteleken, és a gyülekezet sok erőt kapott, hitben és bátorságban is növekedett.

Vasárnap Baltimore-ba látogattunk el, egy kis teremben beszéltem nagy szabadsággal. Éjszaka tértünk vissza, és én nagyon beteg voltam, fájdalmaim voltak a szívem tájékán. Mindenki megijedt, és úgy döntöttünk, hogy jobb lesz, ha azonnal visszatérek Battle Creekbe. December 30-án, kedden érkeztem haza. Az éjszakát mély lelki gyötrelemben töltöttem Smith testvér miatt. Úgy éreztem, ha most nem tesz bűnvallást, soha nem fog eljutni a világosságra. Nem tudtam aludni, csak imádkozni tudtam teljes szívemből és lelkemből, hogy az Úr Szentleke által fenyítse meg őt, és törje meg azt a varázst, amely oly régóta visszatartja attól, hogy a helyes álláspontra jusson.^[861]

Másnap reggel hallottam, hogy az előző szombat csodálatos összejövetel volt, amelyen sokan keresték az Urat. Mintegy kétezren voltak jelen a tabernákulumban, és felolvasták a *Review and Herald* különszámában megjelent cikkemet, és Isten nyilvánvaló ereje kísérte annak olvasását. Azt mondták, hogy Battle Creekben még soha nem történt ilyen ébredés. Mindenki késznek tűnt válaszolni az Úr hívására, és így szóltak: „Keressük az Urat ott, ahol vagyunk; ez a legjobb dolog, amit tehetünk.” Prescott professzor olvasta fel az írást, és többször is megállt az olvasás közben, mivel nagyon meghatódott és sírt. Beismerte, hogy a minneapolis-i összejövetelen és azóta nem voltak teljesen tiszta érzései. Bocsánatot kért mindenkítől, különösen Waggoner és Jones testvértől. Jones testvér úgy hiszem, nem volt jelen. Ezután megfogta Smith testvér karját, és együtt mentek előre. Így indult el Smith testvér, de bár Prescott testvér utat nyitott, ő nem élt a lehetőséggel. Minden, amit mondott ez volt: „Ezek a dolgok rám vonatkoznak; rólam van szó.”

Péntek este nagy erővel szóltam a néphez. Az Úr Lelke munkálkodott. Írtam néhány nagyon egyenes gondolatot Smith testvérnek, de úgy döntöttem, hogy még várok, mielőtt elküldeném neki. Szombaton Máté 11:16–27 versek volt az igehirdetésem alapszövege. Nagyon célratorően alkalmaztam ezeket a verseket, és Isten tegzének nyilai egyenesen a szívekbe hatoltak.

Vasárnap Smith testvér meglátogatott és hosszú beszélgetésünk volt. Megnyugtató volt látni, hogy nem ellenséges velem, és semmit sem titkoltam el előle abból, hogy hogyan látom a helyzetét, és mennyire megnehezítette a munkámat.

^[862] Mélyen átélte ezeket a szavakat. Kedden újra eljött hozzám, és meghívott egy csoportos összejövetelre, amelyen néhány kiválasztott személy vett részt. Ez az összejövetel szerdán zajlott. Smith testvér felolvasta azt a levelet, amit írtam neki, és nyíltan megvallotta a jelenlévő Bell professzornak, hogy nem helyesen bánt vele. Ezután beszélt a minneapolis-i ügyről és bűnvallomást tett. A Sziklára esett és énje összetört. Nem tudom leírni, milyen örömet jelentett ez számomra.

Ezt követően Rupert testvér is majdnem teljes bűnvallomást tett, és azt mondhatom, hogy valóban nagyon ünnepélyes összejövetel volt. Tudom, hogy az Úr jelen volt közöttünk. Amikor elbúcsúztunk, Smith testvér kezét fogott velem, és így szólt: „Ha az Úr megbocsátja mindazt a fájdalmat és terhet, amit rád raktam, akkor azt mondom, ez volt az utolsó alkalom. Nem akarom megismételni az elmúlt három év történetét.” Áldjad lelkem az Urat! Áldjad szent Nevét! Az, hogy Washingtonból Battle Creekbe visszatértem, valóban az Úr munkája volt, és ahogy hazaértem a szívfájdalmam azonnal elmúlt, és azóta sem tért vissza.^[863]

Holnap, szombaton körülbelül tizennégy mérföldet utazom a városon kívülre, hogy beszéljek egy újonnan alakult csoportnak. Itt többen csatlakoztak Isten ügyéhez, és ez zavart idézett elő a gyülekezet tagjai között. Canright unokatestvére, aki a környéken lakott, fellázította az embereket, hogy hívják azonnal Canrightot. Ő el is jött, de nem tett semmi rosszat; inkább megerősítette azokat, akik elfogadták az igazságot, ami még hevesebbé tette az ellenkezőket. Még Canright testvére is, aki évek óta eltávolodott, elfogadta az igazságot, és most állhatatos és határozott. Az Úr áldja meg őt, és erősítse meg a hívőket.^[864]

Battle Creek, Michigan, 1891. január 9.

40. kézirat, 1891. – Naplójegyzetek

Battle Creek, Michigan, 1891. január 1., csütörtök

Az újév szitáló esővel kezdődik. Egy újabb év vette kezdetét; az 1890-es év az örökkévalóságba vonult a feljegyzéseinek terhével együtt. Megújítom Isten iránti odaszentelődésemet. Krisztus mondta: „És én ő értük oda szentelem magamat, hogy ők is megszentelteké legyenek az igazságban.” „Szenteld meg őket a te igazságoddal: A te igéd igazság”. Megragadom Isten gazdag ígéreteit Jézus Krisztus, az én Közbenjáróm páratlan szeretete és szeplőtlen jelleme által. Szinte folyamatosan dolgoztam és mégis annyi tennivalót látok, hogy nem találok nyugalmat, mert úgy érzem, oly keveset tettem a nagy elvégzendő munkához képest.

De Jézus az egyetlen támaszom. Benne bízom. Ő szeret engem. Ebben a pillanatban Ő a tömjénezés oltára mellett áll az Atya elé tárva imáimat, szívem kimondhatatlan vágyát, hogy elnyerjem kegyelmét és isteni ajándékát, hogy a tőle kapott kegyelem által másoknak is feltárhassam nagy szeretetét és teljes hatékonyságát. Megragadom Annak ígéreteit, aki életét adta a világért, hogy valaki hiszen Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. „Kicsoda az, aki kárhozzat? Krisztus az, aki meghalt, sőt aki fel is támadott, aki az Isten jobbán van, aki esedezik is értünk” (Róm 8:34). Erre hivatkozhatunk. Ez egy olyan érv, amelyet Sátán nem tud legyőzni. Az Ő nevében és kegyelme által megszentelődünk – lélekben, testben és értelemben –, hogy minden szavunk és cselekedetünk Istenben történjen, és olyan hatással lehessünk másokra, amely Krisztushoz vezetni őket.

Sokkal mélyebben, mint eddig bármikor, meg vagyok győződve arról, hogy Isten gyűlöli a bűn minden formáját. A bűnbánat nem tudja jóvátenni a múltbeli bűnöket, nem tisztíthat meg minket egyetlen bűntől sem, és nem adhat biztonságot a jövőre nézve.^[865]

Battle Creek, 1891. január 2., péntek

A szívem buzgón imádkozott Istenhez a családi oltárnál, hogy kegyelme és ereje késztesse bennünket éberségre, buzgóságra és komoly erőfeszítésre annak a munkának elvégzésében, amelyet ránk bízott, egyénileg is átérezve nagy fele-

lősségünket. Ó, bárcsak családunk minden tagját betöltené a Mester lelkülete, aki „széjjeljárt jót tévén”! Nem találok nyugalmat lelkemben, amíg családom tagjai nem cselekszik Isten minden akaratát. Ó, mennyire eped utánuk a szívem éjjel-nappal!

Battle Creek, Michigan, 1891. január 3., szombat

Szívem szinte egész éjszaka buzgón imádkozott Istenhez. Ó, bárcsak Isten munkálkodna népéért Battle Creekben és eltorlaszolná útjukat, hogy ne a saját belátásuk szerint járjanak rajta, veszélybe sodorva Isten ügyét, ahogyan azt kétségtelenül teszik most!

Négy órákor keltem fel, és amikor lehajoltam, hogy felvegyem a zoknimat, homlokomat bevertem az ágy oszlopába közvetlenül a szemem felett. A vér azonnal nagy cseppekben kezdett folyni. Sara után kiáltottam, ő pedig gyorsan munkához látott, tüzet gyújtott, és Edna Kilbornnal együtt forró vizes borogatást tettek a sebre. A fájdalom megszűnt, a vérzés elállt, és a kezelés végén egy hideg borogatást is kaptam, majd egy kis tapaszt helyeztek a sebre.

Mennyi szenvedést lehetne elkerülni, ha mindenki ismerné ezeket az egyszerű gyógymódokat! Hálát adok az Úrnak, hogy tudást adott nekünk ezekben a dolgokban, hogy tudjuk, hogyan kezeljük magunkat anélkül, hogy az orvosoktól függnénk. Szükséges, hogy használjuk azokat az eszközöket, amelyek rendelkezésünkre állnak, hogy megértsük, mit kell tennünk vészhelyzetben, majd osszuk meg ezt a tudást másokkal is.^[866]

1891. január 3., szombat

A tabernákulumban beszéltem, amely zsúfolásig megtelt emberekkel. Nem volt szándékomban, hogy olyan világos és célzott dolgokat mondjak, mint amiket végül kimondtam, de az Úr az emberi eszközön keresztül szólt. Készítetést éreztem, és nem tudtam magamban tartani az üzenetet, amelyet kaptam. Imádkozom azért, hogy az elhangzott szavak utat találjanak a szívekhez.

A tabernákulum teljesen megtelt. Ó, mennyire fáj a lelkem azokért a férfiakért, akik ellenálltak az Istentől kapott világosságnak és két éven át akadályozták a Szentlelket, hogy belépjen a szívükbe! Hallottam egy hangot, amely ezt mondta nekik: „Ti még mindig nem hisztek. Álljatok félre az útból, vagy álljatok be a csatasorba, és teljes szívvel csatlakozzatok a munkához!”

Vajon mindig viselnem kell ezt a terhet itt Battle Creekben? Mindig cipelnem kell ezt a súlyt? Itt mindig feddő és figyelmeztető bizonyágtételeket kell mondanom? Az Úr könyörüljön rajtam, és segítsen, hogy becsületesnek és hűségesnek találtsak akaratának teljesítésében, az Úr útjának megőrzésében, az igazság és az ítélet cselekedeteiben!

Itt egy jó munka kezdődött el, de még nem teljes. Vannak emberek, akiknek nincs ismeretük, és nem is értenek dolgokat. Talán meg fognak botlani a kegyetlen botránkozás valamelyik kövében, és a gyülekezet ismét egy évig a sötétségben fog vánszorogni azért, mert nem végeznek mélyreható munkát? Isten óvjon ettől! Ó, bárcsak lennének igaz emberek, akik esedeznek Isten népéért; ó, bárcsak győzedelmeskednének az imáik!

Nagyon örülnék, ha a bűnvallás lelkülete átjárná az egész gyülekezetet. Sokan kezdenek valamit felsejleni valódi állapotukból és valós szükségleteikből. Ha kitartanak, ha mélyreható munkát végeznek, és továbbra is közelednek Istenhez, Ő is közeledni fog hozzájuk, és felvonja zászlaját értük az ellenséggel szemben. Akkor bizonyos, hogy meg fog nyilvánulni az Isten Lelkének kiáradása.^[867] A gyülekezet nem becsülheti alá a kötelesség elhanyagolásának bűnös voltát, a hitetlenséget és azt a hanyagságot, amely a világosság elfogadásában és az igazság gyakorlásában nyilvánult meg. A lehetőségek elhanyagolása megrontotta lelki látásukat, meggyengítette hitüket és azt a buzgóságot, amely a világosságban való járás komoly erőfeszítésében nyilvánul meg. Hitetlenségük miatt, a gyülekezet lelkülete és álláspontja miatt, a körülöttünk lévő bűnösök megkeményedtek, és még mélyebbre gyökereztek a hitetlenségben.

Mivel Jézus a mennyei szentélyben van, és van Közbenjárónk a mennyei udvarokban, mennyire buzgón kellene itt a földön is előre haladnia ugyanennek a közbenjáró munkának! Miközben látnunk és éreznünk kell a bűn vétkeességét, meg kell becsülnünk Isten irgalmát, amely az engesztelés által nyilvánult meg. Az Úr megígérte, hogy az engesztelő áldozatnak köszönhetően, ha megbánjuk bűneinket, bizonyos, hogy megbocsátja vétkeinket. Most, miközben Krisztus közbenjár értünk, amíg az Atya elfogadja az engesztelő áldozat érdemeit, addig kérjünk, és megkapjuk. Valamennyien valljuk meg bűneinket, és engedjük, hogy azok előremenjenek az ítéletre, hogy Krisztus nevében bocsánatot nyerjenek, és a megbocsátva szót írassák a nevünk mellé.

„Erőszakoskodnak a mennyek országáért, és az erőszakoskodók ragadják el azt” (Mt 11:12). Micsoda bátorítás ez minden lélek számára! Amikor Jézus nevében az Isten ígéreteivel felfegyverkezve az Atya elé járulsz, a nagy Közbenjárót hit által láthatod, amint az oltárnál áll, kezében az arany füstölőt tartva. Hallhatod a hangját, amint ezt mondja: „És én kérem az Atyát, és más vigasztalót ad nektek, hogy veletek maradjon mindörökké” (Jn 14:16). Micsoda remény tölti majd be az elcsüggedt szívedet! Micsoda szégyent és bűnbánatot fogsz érezni a benned táplált hitetlenség miatt!

Nem szeretnétek-e érezni, hogy ha Krisztus imádkozik értetek, akkor ti is imádkozhattok magatokért a kitartás égő buzgóságával, és hogy minden alacsonyabb rendű segítség csak korlátozott és értéktelen?^[868] Ha Jézus a ti Ügyvédetek, ha hisztek, bűnbánó lélekkel megvalljátok bűneiteket, és meghaltok az énetek

számára, akkor talán nem fogjátok biztosnak érezni, hogy ügyetek meg van nyerve? Nem fogjátok lelketekben érezni annak a bizonyítékát, hogy Jézus mindezt megtette értetek, és hogy a kereszt lábánál van az egyetlen biztos hely számotokra?

Hogyan tudnám bemutatni nektek ezeket a valóságokat, amelyek örök igazságok? Itt elmondhatjátok: „Adni semmit nem tudok, / Keresztfádra borulok.” Ha imádságaitok – még ha gyengének is tűnnek – őszinték, és hittel vannak átitatva, akkor tudhatjátok, hogy Jézus él, hogy közbenjárjon értetek. A komoly és kitartó kereső bizonyosan találni fog, mert amint hit által közeledtek a kegyelem trónjához, Krisztus saját oltalma alatt állóknak tekint benneteket. Kezébe veszi ügyeteket; a magáénak tekinti. Az Atya előtt áll, mint Helyettesetek és Kezesetek. Amikor teljes szívetekből keresitek az Urat, akkor „csendességben és reménységben” lesz erősségetek. (Ézsa 30:15)

Isten eggyé vált az emberrel, amikor az Atya és a Fiú mennyei tanácskozásán elhatározták, hogy ha az ember elbukik, Isten Fia lesz a Megváltója és helyreállítja benne Isten erkölcsi képmását. Hogyan kellett ennek megvalósulnia? „És az Ige testté lett és lakozék mi közöttünk” (Jn 1:14). „Legyetek azért ti tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes” (Mt 5:48). Krisztus és az Atya egysége által mi is szoros egységbe kerülünk az Atyával, Isten Fia által.

Battle Creek, 1891. január 4., vasárnap

Egész nap látogatóim voltak. Néhány levelet is írtam. Ma nagyon boldog voltam. Davis testvérnő beszélgetett velem, és mély érzésekkel vallotta be, hogy eddig nem értékelte helyesen azt a munkát, amit végzett. Úgy érezte, hogy nem vonzódott a munkához, és nem látta annak szent jellegét úgy, ahogyan kellett volna.^[1869] Most mindent más megvilágításban lát, és mély bűnbánatra jutott lelke üdvösségéért és Krisztus szerelméért, hogy a munka soha ne szenvedjen kárt, amíg az ő kezében van. Jézusban felszabadult, és valóban szabad lett. Nagy változás ment végbe benne. Arcán most béke és boldogság tükröződik. Bizonyosan az Igazság Napjának ragyogó sugarai alatt áll, mert egész arcvonása a belső örömből fakadó fényt sugározza.

Nagyon vágyom arra, hogy mindenki, aki velem együtt részt vesz ebben a fontos munkában, részesülne Jézus Krisztus átalakító és értékes kegyelmében. Akkor láthatóvá válna Jézus Krisztus áldott világossága az arcukon, ami Jézus belső jelenlétét mutatja. Ó, mennyivel többet örülhetnénk Isten Lelkének és erejének, ha szívünket, lelkünket és minden erőnket teljesen és fenntartás nélkül Isten Szentlelke frissítő befolyásának adnánk át! Akkor a munka isteni pecsétet hordozna. Isten ereje nyugodna a munkáson. Imádkozom minden egyes lélekért, aki velem együtt szolgál ebben a munkában.

Battle Creek, 1891. január 5., hétfő

Ismét a látogatókkal való beszélgetéssel töltöttem az időmet. De a szívem a Battle Creek-i gyülekezetért hordoz terhet. Olyan nagy gyülekezet ez, legalább kétezer fős. A múlt szombaton sokan összegyűltek. Szinte lehetetlen közösségi összejövetelt tartani számukra, mert nincsenek megfelelő, kényelmes helyek, ahol egybegyűlhetnének. Nincs elegendő hely ennyi imádkozó ember számára, pedig sokuknak máshol kellene lenniük, mint misszionáriusoknak Uruk szolgálatában, nem pedig itt összezsúfolva.

Van egy missziómunkánk, ami elvégzésre vár. Hogyan fogjuk mi, mint egyház megérteni a lelki kiváltságaink előnyeit – nemcsak az igazság meghallgatását, hanem az igazság megélését is? Képesek vagyunk komolyan gondolkodni, „felövezni elménk derekát”, hogy ne legyen szétszórt.^[1870] Ha azok, akik világosságot kaptak, valóban abban járnának, akkor felelőségüknek éreznék, hogy gondolataikat neveljék. Miközben a drága Igét tanulmányozzuk, az igazság rejtett kincsei után kutatunk. Az Úr értékes talentumokat bízott emberi eszközeire, nem csupán az Ő élő szavában foglalt igazság olvasásához, hanem a benne található mennyei kincsekkel való gazdagodáshoz is. Az igazság keresése közben gondolataink mélyre hatolhatnak, és Krisztus kimeríthetetlen, kifürkészhetetlen gazdagsága feltárhatja lelkünk előtt a legértékesebb kincseket. Az emberi eszköz minden Istentől kapott képességét felhasználhatja, és idejét helyesen beosztva egyre mélyebb ismeretre juthat Istenről és Jézus Krisztusról. Biztosak lehetünk benne, hogy ezek a helyesen használt képességek nem maradnak ezen a földön, hanem velünk együtt átkerülnek, hogy ott magasabb szintre jussanak, és tovább fejlődjenek az örökkévalóságon át.

Battle Creek, 1891. január 6., kedd

Beszélgettem Smith testvérrel, kellemesebb volt, mint bármely korábbi beszélgetésünk. Úgy tűnik, vágyik arra, hogy világosságra jusson. Belátta, hogy viselkedése néhány dologban nem volt helyes, és tudtam, hogy ezt neki magának kell felismernie, mielőtt szoros kapcsolatba kerülhetne Istennel. A minneapolis-i összejövetel utáni állásfoglalásával a munkám ellen küzdött. Az a világosság, amit Isten az egyháznak küldött általam, nem lett teljesen elfogadva az ő álláspontja miatt. A hozzáállása beszédesebb volt, mint a szavai. De miután nyíltan beszéltem vele, és megmutattam neki, hogy mennyi kárt okozott azoknak, akik nem akartak hinni az üzenetben, sem elfogadni a hírnököket és Isten tanácsát, úgy tűnik, világosabban látja, milyen álláspontra helyezkedett valójában. Elhatározta, hogy egyenes ösvényt készít lábai elé, és eltávolítja a botránkozás köveit, hogy a sánták ne térjenek le az útról, hanem inkább meggyógyuljanak gyengeségükből és tétlenségükből.^[1871]

Az Úr munkálkodik, és én nem veszem ki a munkát a kezéből a saját kezembe. Imádkozom Uriah Smith testvérért, hogy diadalmaskodjon a harmadik angyal üzenetével együtt, és hogy trombitája tisztán szóljon, hogy a nép felkészülve legyen az Úr nagy napja számára. Nincs vesztegetni való időnk.

1891. január 6.

Eldridge testvér megkeresett, és hosszú beszélgetést folytattunk sok fontos ügyről. Smith testvér is eljött és kérte, hogy gyűljünk össze néhány személlyel, akik előtt szándékában állt megvallani hibáit.

Nem tudom megmagyarázni, mi motiválta Eldridge és Frank Belden testvéreket abban az állásfoglalásban, hogy félre akarják tenni a *Pátriárkák és próféták* és a *Nagy küzdelem* könyveket, és azt mondják, hogy a missziós munkában ezentúl csak egyetlen könyvet akarnak használni, a *Bible Readings*-et. Ez szembe megy gyakorlatunkkal, az igazsággal, az igazságossággal, és azzal a világossággal, amelyet Isten adott nekem a könyvevangélista munka tekintetében. Ez biztosan az ördög terve. Isten szánja népét, mert az Ő szavai háttérbe szorulnak olyan emberek tervei miatt, akik még gyermekek az Isten népének adott igazság megtapasztalásában.

Nagy teherként érzem a lelken a figyelmeztetést az Úrtól kapott világosság szerint, hogy ne késlekedjünk az embereknek eljuttatni a könyvekben található különleges figyelmeztetéseket. Az Úr megmutatta nekem, hogy ha ezeket a könyveket kellőképpen terjesztették volna, sokakat visszatartottak volna attól, hogy támogassák a Kongresszushoz benyújtott vasárnaptvörvényt támogató petíciót. Ha a könyvekben lévő igazság világossága eljutott volna hozzájuk, sok őszinte lélek nem írta volna alá azt a petíciót – amit azért tettek, mert úgy gondolták, hogy Istennek szolgálnak vele, miközben valójában egy hamis szombatot magasztaltak fel, amelyre nem lehet mondani, hogy „meg van írva”, és így nincs is tekintélye. Ki fogja viselni annak a felelősségét, amit egyes emberek mernek magukra vállalni anélkül, hogy a legkisebb mértékbe is figyelembe vennék mit mondok a helyzet megváltoztatása érdekében?^[872] Mit jelent mindez? A *Bible Readings* nem tartalmazza azt az üzenetet, amely most olyan világos figyelmeztetésként és világosságként kellene hogy eljusson az emberekhez.

Battle Creek, 1891. január 7.

Nagyon szép napunk van. Ma nem érzem jól magam. Sok minden nagyon nyugtalanít. Olsen testvér meglátogatott, és hosszú, tartalmas beszélgetést folytattunk a mű állapotáról a gyülekezetekben, különösen Michigan államban, valamint arról, hogy milyen nagy szükség van a megfelelően végzett munkára a gyülekezetekben.

Három órakor a kis csoport összegyűlt a szobámban. Smith testvér néhány szót szólott, majd felolvasta azt a levelet, amelyet kedden éjjel a nagy lelki gyötrelmek után írtam neki. Ezután Smith testvér könnyek között teljes és egyenes bűnvallást tett a téves útról, amelyet követett. Amikor megfogta a kezemet megfogadta, hogy mellettem áll, és többé nem okoz nekem lelki fájdalmat. Áldott pillanatok voltak ezek, amelyeket az Úr is szemlélt, és amelyeket mindannyian mélyen átéltünk. Reméltem, hogy Frank Belden követi majd Smith testvért, de nem tette.

Annnyira vágyunk arra, hogy azok, akik eddig nem ismerték fel a világosságot, most látják az igazságot és az igazságosságot, és hogy megbecsüljék és összegyűjtsék az isteni fény minden sugarát. Szükség van Isten kegyelmére, amely minden léleknek, aki csak kéri, egyre mélyebb érdeklődést adjon az Ő igéjének ismerete iránt. A lelki dolgokat lelkileg érthetjük meg az elmélyült tanulmányozás szokásának ápolásával. Úgy kell kutatnunk az igazságot, mintha elrejtett kincsek után kutatnánk. Ami egykor semmi különösebb érdeklődést nem keltett, most megnyílik a szorgalmas kereső elméje előtt és az igazság rejtett gyöngyszemei megjutalmazzák hitét.^[873]

Pine Creek, Michigan, 1891. január 10.

A hűséges Jessie nevű lovunkkal vontatott kocsin utaztunk Pine Creekebe, tizennégy mérföldnyire, hogy az ottani emberekhez beszéljünk. Meglehetősen hideg volt, de az utak jók voltak, így mindössze két óra tíz perc alatt értünk oda. Willie White kissé fázott. Vermer testvér házánál álltunk meg – ő és felesége nemrég fogadták el az igazságot –, ott hagytuk melegebb pokrócainkat, majd elindultunk az iskolába.

Bent az alacsony mennyezetű zsúfolásig megtelt terem kandalójába a tűz ropogott. A hallgatóság kétharmada hitetlenekből állt. Ézsaiás 58. fejezetéből beszéltem hozzájuk. Mindenki figyelmesen hallgatott. Szándékomban állt különösen arra helyezni a hangsúlyt, hogy milyen gazdag áldások térnek mindig vissza ránk, amikor másokat igyekszünk megáldani, de a fejezet első része mintha kiment volna a fejemből, míg az utolsó rész nagy tisztasággal tárult elém. Arra a munkára fektettem a hangsúlyt, amelyet Isten mindannyiunktól elvár, hogy megépítsük a régi romokat, és az emberöltők alapzatait ismét felrakjuk: a negyedik parancsolat szombatját.

Pine Creek, 1891. január 11., vasárnap

Az iskolaépület ismét zsúfolásig megtelt, és voltak, akik meglehetősen messziről jöttek. János evangéliuma 15. fejezetéből beszéltem nagy szabadsággal és

mindenki élénk érdeklődéssel hallgatta. Utánam E.J. Waggoner testvér beszélt a keresztségről, majd csoportokat alakítottak, hogy elvigyék azokat, akik keresztkedni szerettek volna, mintegy három mérfölddel arrébb. E.J. Waggoner végezte el a szent szertartást kilenc léleknek, akik kötelességüknek érezték, hogy megkeresztelkedjenek, majd befogadták őket a gyülekezetbe. Én nem voltam jelen a keresztségen, de azok, akik ott voltak, áldott pillanatokról számoltak be. Az Úr Lelke jelen volt. Tíz perccel négy előtt már úton voltunk vissza Battle Creekbe. E.J. Waggoner a kocsinkkal tért vissza.^[874]

Mélyen érezzük, hogy nagy szükség van munkásokra - olyan férfiakra és nőkre van szükség, akik megértik azoknak az embereknek a szükségleteit, akik nem ismerik az igazságot a városokban, falvakban és a Battle Creek környéki nagyobb településeken. Személyes munkára van szükség, bölcsességgel elvégezve, és anélkül, hogy bármit is várnánk cserébe. Miért nincs több buzgóság közöttünk az iránt, hogy az igazságot elültessük a gyülekezeteinkben, és hogy Isten megemlékezés zászlaját felemeljük Amerika minden nagyvárosában? Szükségünk van gondolkodó emberekre, olyanokra, akiknek vallásos tapasztalatuk van, akik tudják, hogyan kell dolgozni. Battle Creek túlszűfolt lett néhány olyan intézmény miatt, amelyek sok munkást igényelnek. Sokan személyes előnyökért jönnek ide, de nem mennek el a környező városokba munkásként, hogy megkeressék és megmentse a veszendő lelkeket. Vajon nem kellene a jelenvaló igazságnak hirdettetnie közel és távol is? Ó, bárcsak az Úr munkálkodna Battle Creek népe között!

Battle Creek, Michigan, 1891. január 12., hétfő

Ma több levelet is írtam. Hallottam, hogy szombaton Smith testvér teljes bűnvallást tett, és Rupert testvér is megvallotta bűneit. Visszautaltak a minneapolis-i összejövetelre, és megvallották a vakságukban elkövetett hibáikat és azt, hogy akkori lelkületük és viselkedésük helytelen volt. Az Úr értékes igazságot akart kinyilatkoztatni népének, de ők ezt nem tudták értékelni, mert hitetlenséggel és előítélettel voltak eltelve, és így Isten Lelke ellen munkálkodtak. A minneapolis-i szálláshelyükön megvetéssel beszéltek az igazságról és azokról, akik azt védelmezték.

Az Úr arra utasított, hogy leírjam azokat a dolgokat, amelyek napvilágra fognak kerülni, és azok javára tegyem közzé őket, akik összezavarodtak a sok beszéd miatt, amit olyan emberek mondtak, akiknek jobban kellett volna érteniük, hogy miről beszélnek. Az istentelen elem, amely azokon a férfiakon keresztül szivárgott be, akik Isten munkájának ellenálltak, kritikában nyilvánul meg, és sok lelkészt oktan beszédre és cselekedetre készítet.^[875] A megnyilvánuló lelkület annak bizonyítéka, hogy nem egyenes ösvényt készítenek lábaiknak, és ennek következménye az lesz, hogy közülük sokan soha többé nem fogják világosan látni

az Úr útját. Ahova csak összejövetelekre mennek, magukkal viszik a gúnyolódó, könnyelmű lelkületet, amely rossz kovász, és fertőző. Úgy tűnik, hogy nem hatja meg őket túlságosan a jelenvaló igazság bizonyágtétele, amely oly sokat jelent számunkra.

Vannak, akik vitákba bocsátkoznak, és azt hiszik magukról, hogy nagyon éleslátóak és bölcsek, ám kiderül róluk, hogy sem a rosszban nem tudatlanok, sem a jót nem választják bölcsen. Ők maguk sértést jelentenek Istenre nézve, mert elferdítik az igazságot, amely Jézusban van.

Battle Creek, 1891. január 13., kedd

Négy órakor ébredtem. Szívproblémáim miatt nehéz éjszakám volt. Nagyon fáj, és ma beteg vagyok. Mégsem merem visszatartani a bizonyágtételemet. Nem bírok írni.

E.J. Waggoner tegnap késő este bejött, és beszélgettünk a folyamatban lévő lelkészértekezletről. Örömmel töltötte el, hogy ezeken az alkalmakon egészen más légréteg uralkodik, mint ami a tavalyi lelkészértekezleten volt. Hálát adok az Úrnak ezért a tanúsáért. Állandó imám Istenhez az, hogy mély, komoly reform menjen végbe, hogy a helyes elveket meglássák, szentül elismerjék és megőrizzék. Az Úr megmutatta, hogy ezen a ponton a „Veszély” figyelmeztető jelzést kell felemleni, különben, az Úr nem fog együtt munkálkodni népével.

A léleknek meg kell alázkodnia; a szívnek meg kell változnia. Miért van az, hogy bár kezükben van a Biblia és olvassák is, mégsem értik azt, hogy: „meg van írva”? A Mózes ötödik könyvében világosan leírt útmutatások szent igazságok. Ezeket elvként kell megvalósítanunk minden vallásos szolgálatunkban Isten iránt és embertársaink iránt is.^[1876] Mindig biztonságot jelent kedves kereszténynek lenni, testvérként szeretni egymást, nem cselekedni igazságtalanságot, és mindig türelmet, érzékenységet, együttérzést és valódi udvariasságot tanúsítani.

Ugyanazokat az alapelveket, amelyek Jakab 3. fejezetében hangzottak el, Isten hangja hirdette a felhőoszlopból. Az Úr megmondta népének, mit kell cselekedniük, és mit nem. Az 5Mózes 4. fejezetében leírt útmutatások soha nem veszítik el alkalmazhatóságukat, mert a végtelen Isten gondolatainak kifejeződései. Minden egyes szót értékelnünk kell.

Ezt az igazságot hirdetni kell. Sokan jelentéktelennek tartják, de a végtelen Isten nem csúfoltatik meg. Népe mindenben a helyes elvek szerint fogja képviselni Őt. Mindazok, akik cselekedeteikben eltérnek az Ő igéjétől, azok hamisan mutatják be Isten jellemét. „Világosság támad fel az igazra, és az egyenesszívűekre öröm.” (Zsolt 97:11) Felmerült bennem a kérdés: miért nem látják és miért nem cselekszenek ezen elvek szerint, holott ezek Isten törvényének elvei?

Éjjel az Úr megmutatott nekem sok mindent, ami Battle Creekben a munka

szívében történik, és amelyek ellentétben állnak azokkal az elvekkkel, amelyeket Isten szava világosan kijelentett a felhőoszlopból. Istent megsértik, Nevét meggyalázzák, mert a felelős pozícióban lévő férfiak Isten akarata ellen cselekszenek. Népe, amely az Isten nevét viseli, hamisan képviseli Őt (lásd: 5Móz 30:9–20; 32:1–6).

Megkérdeztem: „Miért nem jár világosságban a Te néped, amely olyan nagy világosságot kapott?” A válasz így hangzott: „Ezeknek az embereknek nincs világosság és igazság a szívükben és a lelkükben. Elfogadják ugyan az igazságot, de nem térnek meg, hogy meg is éljék azt. Nem változtak meg. Régi, öröklött és szerzett jellemvonásaik továbbra is megvannak bennük, mégis tanácsadói, bölcssekhez illő pozíciót vállalnak magukra, és tanácsaikba belekeverik a saját lelkületüket, szavikat és tetteiket is, ily módon ferdítve el az elveket.^[1877] Összefognak, hogy éppen azokat a dolgokat tegyék, amelyeket Isten világosan megtiltott az igéjében, míg Isten ember iránti igazsága, irgalma és hűsége „elesik az utcán, és a méltányosság nem juthat be”.

Elemoznünk kellene Ézsaiás 29:9–24 és 30:1–15 verseit. Fájó szívvel kell kimondanom, hogy az Úr ezen igéi be fognak teljesedni mindazokon, akik tanítónak vallják magukat, és a jövőben az elvek tekintetében e fejezetekben leírtak szerint fognak cselekedni: megvakítják szemüket, hogy ne lássanak, és meggyengítik az Úr munkáját, meggyalázza az isteni eredetű igazságot.

Istennek lesz egy maradéka, egy népe, amely megtisztul, megfehéredik és megpróbáltatik. „És ad nektek az Úr kenyeret a keserűségben és a nyomorban vizet, és nem kell többé elrejtőzködniük tanítóidnak, hanem szemeid tanítóidra néznek! És füleid meghallják a kiáltó szót mögötted: ez az út, ezen járjatok; ha jobbra és ha balra elhajoltok!” (Ézsa 30:20–21)

Battle Creek, Michigan, 1891. január 14.

A lelkészértekezleten János 17. fejezetéből beszéltem. „Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél a Jézus Krisztust”. Az ellenség áll sok olyan eltérés mögött, amelyek elvonják a figyelmet a valóban fontos dolgokról, hogy jelentéktelen témákkal zavarja össze az elméket, és elvonja figyelmüket a súlyos, létfontosságú ügyektől. Sátán még a Szentírás kutatásába is beférkőzhet, amikor az emberek a mély témákat tanulmányozzák. Valaki előáll egy megjegyzéssel – amely valójában a hitetlenség sugallata – és ez olyan irányba tereli a gondolatokat, hogy azok, akik fontos témákat kutatnak, képtelenek megtartani elméjükben a lényeges gondolatokat. Az elmék elsötétülnek, és némelyek teljesen elveszítik az értékes tanulságot.^[1878]

A gondolatokat világosan kell megfogalmazni. Miután a munkások elmélyült tanulmányozás során kutatták a Bibliát, miután bölcsességét kértek Istentől, utána terjesszék a tanító elé a gondolataikat. Kezükben a Bibliával, az igazság kutatására

van szükségük, mert még sok minden van, ami felfedezésre és feltáráásra vár, ami megmutatja az embereknek az igazság valódi fontosságát.

Akik bibliaórárt tartanak egy osztály előtt, azoknak különös figyelemmel kell eljárniuk ezekben a dolgokban, hogy el ne veszítsék épp azokat az alapvető eszméket, amelyeket az emberek szívébe akarnak vésni. Amikor lehetőséget adnak arra, hogy bárki kérdéseket tegyen fel, gyakran gondolati zűrzavar keletkezik, mert valaki hitetlenséggel teli kérdést vet fel. Egyetlen hitetlenkedő kérdés képes arra, hogy az egész hallgatóság figyelmét egy jelentéktelen mellékszálra terelje, és így a Biblia értékes igazsága elsikkad. Helyesebb, ha minden kérdést írásban adnak le az óra végén. Ez időt ad a tanítónak, hogy eldöntse: érdemes-e egy kérdésre az osztály előtt válaszolni. Vajon világosságot és életet hoz-e, vagy inkább elmélyíti azt a sűrű árnyat, amelyet Sátán folyamatosan igyekszik az emberek elméjére vetni? Vajon a kérdés úgy fog-e gyökeret verni egyesek szívében, mint a konkoly mag, vagy inkább nevel és világosságot hoz annak, aki tanulni vágyik?

A bibliatanulmányozást lehet úgy is vezetni, hogy az összezavarja az elméket ahelyett, hogy mélyebb gondolkodást és világosságot ébresztene. Ha az ilyen kérdések alacsonyabb és sekélyebb szintre viszik le a gondolatokat, akkor az osztály megfosztatott attól a szilárd elvi tartalomtól, amely az örök jólétet szolgálná. A szavak megszorodnak, de nem követi őket arányos előrehaladás a bibliai tanításokban, amelyekre oly nagy szükség van a családokban és a gyülekezetekben. A kifejezések sokasodnak kevés hatékony ismerettel, az egészséges alapelvek csekély gyarapodásával.^[879]

Battle Creek, 1891. január 15.

Úgy terveztem, hogy beszélni fogok a lelkészértekezleten, de abban a kiváltságban volt részem, hogy találkozhattam O.A. Olsen testvérrel, Marian és Willie pedig segítségemet kérték a külföldi könyvkiadásokkal kapcsolatos előkészületek ügyében.

Austin testvérnő Vermontból megkeresett és a látogatás két óráig tartott. Mindez lefoglalta az időmet. Ezután csomagolnom kellett, mert másnap a Michigan állambeli Bushnellbe, indultunk. Tanulmányoztuk az útvonalat, és kiderült, hogy nyolc órát kell várakoznunk Lansingben. Egyetlen lehetőségünk volt: az ötórás reggeli vonatot választani. Később megtudtuk, hogy Jackson felé is mehetnénk, de az egy vagy másfél dollárral többbe kerülne. Úgy döntöttünk, hogy takarékoskodunk, és Lansing felé utazunk.

Most már meg vagyok győződve – mert az Úr különleges utasítást adott nekem –, hogy a Generál Konferenciát nem szabad a tél közepén megtartani. A konferenciával kapcsolatos tapasztalataim és az Úrtól kapott világosság arról tanúskodnak, hogy a jelenlévők egészsége veszélybe kerülhet, sőt akár életek is veszhetnek.

Lansing, Michigan, 1891. január 16., péntek

Reggel öt órakor indultunk Battle Creekből Lansingbe. Már hajnali fél háromkor felébredtem, és nem tudtam visszaaludni. Háromkor felkeltem. Négykor felébresztettem Sarát és Andrew-t, hogy készítsék elő a lovaskocsit, amellyel a vonathoz mentünk. Nem tudtam mást enni, csak egy csésze híg kását és egy kis kenyeret. Egy óra múlva megérkeztünk Lansingbe, de ismeretlen okból a szívem nagyon megkínzott, és teljesen kimerült voltam. Villamossal mentünk a szállodába. Két utcával odébb tettek le minket, így kénytelenek voltunk visszagyalogolni.

Úgy éreztem, el fogok ájulni a szívgyengeség miatt, ezért lefeküdtem a szálloda előterében lévő díványra.^[1880] Csak nagy nehezen kaptam levegőt. Reméltem, hogy egy kis reggeli erőt ad majd, de semmi sem volt, ami megerősíthetett volna. Hoztak egy darab húst, amit zsírban sütöttek. Lehetetlen volt ennem belőle. Ettem némi kekszet, ittam egy csésze forró italt, de ó, mennyire nyomorultul éreztem magam! A szívem fájt és nehezen vettem levegőt. Kimentem a levegőre, de a szenvedés nem csökkent. Attól tartottam, hogy összeesek.

Olsen testvér elkísért minket Lansingbe, de ő az állomáson maradt, míg mi bementünk a városba villamossal és elfoglaltunk egy szobát a szállodában. Kívántam, hogy bárcsak otthon lennék, de szüntelen imádkoztam: „Ne hagyj itt meghalni, adj erőt, hogy lélegezni tudjak!”

Gyalog mentünk át a másik pályaudvarra. Rövid séta volt, és Isten békéje töltötte be a szívemet. A friss levegőn tudtam lélegezni. Körülbelül két órát kellett várunk a vonat indulására. Örültünk, amikor végre fél három körül felszállhattunk a vonatra, és négy óra körül megérkeztünk egy Bushnell közeli állomásra.

A lovaskocsi már várt és két és fél mérföldet utaztunk Stephen Olchin testvérhez. Sok vendég volt nála. Többüket nem ismertem. Stephen Olchin bemutatta feleségét. Első felesége és két gyermeke már a sírban nyugodtak. Mindenki örült az érkezésünknek. Úgy tűnt, sokan öt, tíz, húsz vagy harminc mérföldről is jöttek, hogy részt vegyenek az összejövetelen. Ez kicsit emlékeztetett arra az időszakra, amikor a férjem beteg volt Fair Plainsban. Akkor egy meghatározott útvonalat jártunk be: Bushnell, Greenville, Fair Plains, Orleans, Orange, Wright és Greenbush. Ott voltak az ügy régi barátai – szilárdak, mint az acél, húségesek az igazság elveihez. Már húsz éve nem látogattam meg őket.^[1881] Utolsó összejövetelünk egy ligetben volt, nem messze attól a helytől, ahol ma az imaházuk áll.

Ezeket az embereket, akik iránt személyesen érdeklődtem a munka kezdetén, és akikkel egykoron együtt munkálkodtam, őket akarom most meglátogatni a saját városaikban. Részt vettek a tábori összejöveteleken, de ott annyi ember gyűlt össze, hogy lehetetlen volt időt tölteni velük. Nem tudtam békében lenni, hogy éppen ezen a helyben, ahol annyira vágytam dolgozni, ilyen testi kimerültségben vagyok.

A szombat kezdetén mondott imában buzgón fohászkodtam Istenhez, hogy Jézus, a nagy Orvos állítsa helyre egészségemet, és adjon győzelmet a jelenlegi kimerültségem felett, hogy szólhassak az emberekhez. Nem tudtam lemondani erről. Segítségre volt szükségem; éreznem kellett az isteni érintést, hogy megerősödjek, hogy eltűnjön a gyengeségem és életadó erőt kapjak. Az Úr meghallgatta imámat. Hiszek az Ő nevében. Az Ő ígérete hivatkozva kértem: „Kérjétek és adatik nektek.” „És akármit kértek majd az én nevemben, megcselekszem azt, hogy dicsőíttessék az Atya a Fiúban. Ha valamit kértek az én nevemben, én megcselekszem azt.” (Jn 14:13,14). Megkaptam minden biztosítékot, amire szükségem volt. Isten Igéje „Igen” és „Ámen”.

Bushnell, Michigan, 1891. január 17. szombat

Ma éjjel keveset aludtam, de tele voltam bátorsággal az Úrban. Fizikai erőm még gyenge, de továbbra is hinni fogok. Amikor eljön az idő, hogy a tizenegyedik órában az emberek elé álljak, azt fogom tapasztalni, hogy van Segítőm a szükség idején, mert Isten ígérete soha nem vall kudarcot. „Nem hagylak titeket árvául; eljövök ti hozzátok. [...] Békességet hagyok nektek; az én békességemet adom nektek: nem úgy adom én nektek, amint a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, se ne féljen!” (Jn 14:18, 27) ^[882]

Amikor beléptünk a gyülekezet ajtaján, láttuk, hogy nehéz lesz utat törnünk, mert a terem zsúfolásig megtelt hívőkkel és hitetlenekkel egyaránt. Előre nyomakodtunk és kértük, hogy engedjenek utat. Olsen testvér haladt előttem egészen az első sorokig. A szívem mélyen megindult, amikor láttam a túlzásúlt helyiséget, azokat az arcokat, akiket évek óta nem láttam és sok ismeretlen arcot is, akik nemrég fogadták el az igazságot.

Ha Pál apostol hálát adott Istennek egyetlen gyülekezet megtérése miatt, mert néhányan elfordultak a bálványoktól és az élő Istenhez tértek, akkor nekem is bőven van okom hálaadásra és dicséretre, mert annyi lelket láttam itt, akik a sötétségből és a hazugságból a jelenvaló igazságra jöttek ki, hogy szívük minden vágyával szolgálják az élő Istent. Azt fogjuk mondani: „Nem nekünk Uram, nem nekünk, hanem a te nevednek adj dicsőséget, a te kegyelmedért és hívségedért!”

Körülbelül másfél órán át beszéltem az emberekhez nagy könnyedséggel. Utána előre hívtam mindazokat, akik úgy érezték, hogy nincs élő kapcsolatuk Istennel, de most eldöntötték, hogy teljesen átadják magukat Istennek, hogy szívből cselekedjék az Ő akaratát. A terem nagyon zsúfolt volt, de elhatároztuk, hogy mégis lehetőséget adunk erre. Körülbelül hat padsor telt meg. Értékes pillanatokat tölthettünk el az Úr előtt, amikor közbenjártunk ezekért a lelkekért és magunkért is, és az Úr áldása kiáradt ránk. Tudjuk, hogy az Úr helyezte ajkunkra a könyörgést. Hitünk megragadta a végtelen hatalom karját, és az ígéret meg-

erősítést nyert. A lelkek áldást nyertek, és sok értékes bizonyágtétel hangzott el. Voltak, akik eltávolodtak Istentől, most pedig meg akarták vallani hitelhagyásukat, és visszatérni Hozzá.^[1883]

Olsen testvér fél órán át próbálta lezárni az összejövetelt, de nem sikerült. Az emberek reggel kilenckor már ott voltak a szombatiskolán, és most már elmúlt öt óra, senki nem evett semmit. Az összejövetel csodálatos volt. Csak örültünk az Úrban. Ő megáldott és megerősített – pontosan úgy, ahogy hittem, hogy megteszi –, és hálás voltam, hogy azok a testvérek, akikkel évek óta nem találkoztam, még mindig a hit útján járnak. Ó, milyen mély Isten szeretete és együttérzése, hogy ilyen hosszútűréssel viseltetik az ember romlottsága iránt! Krisztus végtelen szeretete minden értelmet felülmúl. Amikor a bűnös Krisztushoz jön, megvallja bűneit, akkor az engedelmesség útjára lép.

Bushnell, 1891. január 18.

Egy zsúfolásig telt teremben szóltam az érdeklődő hallgatósághoz. Sok kívülálló volt jelen, és szemmel láthatóan mélyen megérintette őket az igehirdetés. A törvényt és az evangéliumot teljes összhangban mutattam be. Nagy szabadságom volt az igehirdetésben. Isten Lelkének befolyása megérintette a szíveket. De milyen nehéz az előítéletekkel teli szív számára őszintén gondolkodni! Elmondtam az embereknek, hogy a törvényben nincs olyan erő, amely megmenthetné a törvénszegőt, és itt mutatkozik meg a Megváltó iránti szükség. (Az Apostolok cselekedetei 20:19–38 szakaszt idéztem.)

Battle Creek, Michigan, 1891. január 19., hétfő

Január 18-án vasárnap délután indultunk el Bushnellből. Tizenöt mérföldet utaztunk Addison Howe testvérrel Lyonsig. Ott az ő családjánál szálltunk meg. Legkisebb lányuk meglehetősen beteg volt a megfázás miatt. Éles és erős köhögése volt. A szalon melletti szobában aludtunk. Bár egy régi kályhában tüzet gyújtottak a hálószoba közelében, az ágynemű és az ágy hidegsége miatt Sara és én fél éjszakát fáztunk.^[1884]

Nyolc óra körül indultunk el az állomásra. Várnunk kellett, mert a Lansing felé tartó vonat késett. A vonaton kissé elszenderedtem, de nem éreztem jól magam. Kevéssel tizenegy óra után érkeztünk meg Battle Creekbe, és örültünk, hogy újra otthon vagyunk. Teljesen kimerült voltam. Nem volt étvágyam. Gondosan odafigyeltem az étrendemre, és reméltem, hogy megszabadulok a betegségtől. Örültünk, hogy a családot, mint általában jól találtuk. Edson már egy ideje nincs jól. Meg van fázva, valószínűleg influenzás.

Battle Creek, 1891. január 20.

Örömmel hallottam, hogy a jó munka folytatódik a gyülekezetben. A múlt szombat délutánján Smith testvér részt vett a lelkészértekezleten a kiadó melletti kápolnában. Ismét beszélt tévedéseiről, visszatért Minneapolis emlékére, és megvallotta az ott és azóta elkövetett hibáit. Jó lelkület nyilvánult meg az összejövetelen, és előrelépések történtek. Hálás vagyok Istennek a Szentlélek munkájának jeleiért.

Ha ez a bűnvallási munka folytatódik, akkor elő fogja készíteni az utat a Király számára. Bárcsak a jó munka előre haladna, és Isten népe új reményt, erőt és bátorságot nyerne! Ezek a férfiak, akik felvették a keresztet, makacs természetűek voltak, de Isten csodatévő ereje hatalmába kerítette őket, és mi ennek örülünk. Tiszteljük Smith testvért. Visszanyerte bizalmunkat. Most egységben érezzük magunkat vele Jézus Krisztusban.

Jézus Krisztus a hű Tanúbizonyosság. Kijelenti, hogy Ő az Atyától jött. „Bizony, bizony mondom neked, amit tudunk, azt mondjuk, és amit látunk, arról teszünk bizonyosságot; és a mi bizonyágtételünket el nem fogadjátok. Ha a földiekről szóltam nektek és nem hisztek, mimódon hisztek, ha a mennyiekről szólok nektek? És senki sem ment fel a mennybe, hanemha az, aki a mennyből szállott alá, az embernek Fia, aki a mennyben van.” (Jn 3:11-13) Azt mondta, hogy azért jött, hogy kinyilatkoztassa az Atyát.^[1885]

Egyetlen biztonságunk abban áll, hogy az igazságot azért fogadjuk el, mert az igazság, és nem azért, mert összhangban van az előre kialakított véleményeinkkel, vagy mert kellemes és jól esik azt hinni, amit szeretnénk. Elfogadjuk-e Krisztus szavait, mint igazságot, mert Ő isteni Tanú, akinek bizonyágtételét el kell fogadni, tanulmányozni kell és tisztelettel kell kezelni, mert Ő az, akit Isten küldött? Krisztus feltámadása örökre Isten csodálatos igazságának tanújává teszi Őt, annak az igazságnak, amely oly sokat jelent számunkra: hogy mindenki, aki hisz Jézus Krisztusban, örök életre támad fel.

Battle Creek, 1891. január 21.

Ma reggel heves fájdalom gyötörte a medencémet és a vesetájék körül. Úgy gondolom, hogy ez annak a hideg éjszakának a következménye, amit azon a vasárnap éjszakán töltöttem abban a hideg ágyban. Alig tudtam mozogni, sőt lélegezni is, anélkül, hogy ne éreztem volna erős fájdalmat. Ismét emlékeztetve vagyok arra, hogy csak halandó vagyok. A Lansingben átélt betegség, amely veszélyesnek tűnt, arra a felismerésre vezetett, hogy az életem egy pillanatra sincs biztonságban. Helyes, ha Krisztusban keresek menedéket, ha hűséges vagyok Istenhez, ha szívből engedelmeskedem parancsolatainak. Gyakori testi gyengeségeim ellenére az Úr csodálatos módon erősít meg engem.

A lelkem nyugtalan. Lényem legmélyéről érzem, hogy az igazságot más országokba és nemzetekhez, minden társadalmi réteghez el kell vinni. A kereszt misszionáriusai hirdessék, hogy egy az Isten, és egy a közbenjáró Isten és emberek között, Jézus Krisztus, a végtelen Isten Fia. Ezt az igazságot országunk minden gyülekezetében hirdetni kell. A keresztényeknek tudniuk kell ezt, és nem szabad, hogy az ember elfoglalja azt a helyet, amely egyedül Istent illeti, hogy többé ne hajtsanak térdet bálványok előtt, hanem az élő Istent imádják. Bálványimádás van jelen a gyülekezeteinkben. Jobb lenne az anyagi eszközöket arra fordítani, hogy lelkeket mentünk meg a haláltól, ami drágaköveket tenne Jézus Krisztus koronájába, és csillagokat a mi koronánkba a mennyek országában.^[1886]

1891. január 22.

A fájdalom nem múlt el, bár már nem olyan erős, mint eleinte. Minden erőmmel azon vagyok, hogy leküzdjem ezt a nehézséget.

Ma komoly beszélgetést folytattam néhány testvérünkkel, akik igehirdetők. Reméltem, hogy képes leszek részt venni a Carlton-i összejövetelen, de ez lehetetlen, túlságosan kockázatos lenne. Pedig annyira vágytam elmenni. Üzenetem van, amit át kell adnom, és sok fontos dolgot szeretnék elmondani az embereknek. Terhet hordozok, amelyet szeretnék átruházni azokra, akik valóban hisznek az igazságban, azonban tudom, hogy nem értik annak jelentőségét. Névlegesen egyetértenek az igazsággal, de annak lelki jelentését nem értik.

Évek óta lelki bálványimádással harcolunk. A Szentírás szerinti megtérések nem olyan bőségesek, mint amilyenek szeretnénk. Túl sok dolog áll ott, ahol Istennek kellene lennie, pedig az egész helynek az Övének kellene lennie, és minden zugban az Ő jelenléte kellene, hogy megnyilvánuljon. Állandó harcot vívunk a bálványimádással. Sok olyan dolog, ami tetszik a szemnek, értékes időt és pénzt emészt fel. Az érzékeknek kedveznek és Istentől elrabolják mind az időt, mind a pénzt. Fájdalmat érzek, amikor látom, hogy mindenfelé fényképek szaporodnak és lógnak.

Battle Creek, 1891. január 23.

Elmentem a szanatóriumba kezelésre. Reméltem, hogy a galvánfürdő jót fog tenni nekem. Beteg vagyok. Nem tudok enni semmit. A gyomrom nem fogad be semmiféle táplálékot. A fizikai erőm kimerült. Úgy érzem, minden tartalékom elfogyott. Mintha már csak egy hajszál választana el attól, hogy az élet mécsese kialudjon. De még nem kívánkozom a sírba, mert sok munka vár még rám.^[1887] Van egy üzenetem, amit át kell adnom az embereknek. Nagyon aggódom. Isten művét helytelen irányba terelik. Jelen van egy makacs lelkület, amely ezt mondja: „Nem engedek, nem ismerem el, hogy tévedtem.”

Battle Creek, 1891. január 24. szombat

Részt vettem a kápolnában tartott összejövetelen, és szóltam a lelkészhallgatók összejövetelén. Csodálatos alkalom volt. Nagyon gyengéd lelkület nyilvánult meg. Sokan közelednek Istenhez és jönnek a világosságra, az Úr pedig segít nekik eltávolítani a szívük ajtaja elől a törmeléket, hogy Jézus beléphessen. Arcuk kifejezése megváltozott. Az Úrtól jövő világosság visszatükröződött a szívükben, és ragyog az arcukon.

1891. január 26. hétfő

Beszéltem a lelkészek bibliaóráján, amely délelőtt negyed tizenegykor kezdődött.

1891. január 27.

Mély és ünnepélyes meggyőződés töltött el, hogy Isten azt akarja, beszéljek János evangéliuma 15. fejezetéből.

1891. január 28.

Bementem a városba és elintéztem néhány üzleti ügyet; visszatérve találkoztam Hall és Murphy testvérnőkkel, és meghívtam őket, hogy foglaljanak helyet a lovaskocsiban. Elvittük őket a szanatóriumba. Visszafelé találkoztunk Hobbs testvérral és testvérnővel, és hazavittük őket a vásártér környéki otthonukhoz.

A meghívást elfogadva Graves testvérnőnél vacsoráztunk. Találkoztunk néhány testvérnővel, és jól éreztük magunkat együtt, de mégis jobban éreztem magam a szabad levegőn. Mértékletesen ettünk, majd a Uriah Smith testvérral tervezett megbeszélésre mentünk. Kellemes beszélgetés volt. Arról tanácskoztunk, hogyan segíthetnénk legjobban Butler testvéren.^[1888] Nagyon elszomorít bennünket az állapota, és szeretnénk megmenteni őt önmagától, a boldogtalanságától. Beszéltünk Howardról és Madison Millerről is, valamint az ellenálló, megkeményedett és érzéketlen álláspontjukról. Mindketten alkalmatlanok arra, hogy felelősséggel bízzuk meg őket, mivel saját akaratukat, határozott és hajthatatlan szándékukat választották. Nem engednek senkinek, és függetlenek akarnak lenni. Ó, bárcsak ráesnének a Sziklára és összetörnének!

Battle Creek, 1891. január 29.

A tegnapi éjszaka tele volt gyötrelmes fájdalommal. Keveset aludtam. Maláriás vagyok. Rosszul vagyok az étel látványától is. Csak rövid ideig tudok állni.

A megjavított karosszékem előző nap érkezett meg otthonomba, éppen akkor, amikor a legnagyobb szükségem volt rá. Ó, mennyire vágyom erőre! Waggoner testvér felkeresett, és ragaszkodott hozzá, hogy ismét beszéljek a hallgatók bibliaóráján.

Battle Creek, Michigan, 1891. január 30.

Napjaim fáradtsággal és fájdalmas gyengeséggel telnek. Dr. Kellogg ma meglátogatott, és megbeszéltünk néhány fontos dolgot az esetemmel kapcsolatban, valamint az ügy általános helyzetéről. Intézményeinkben sok mindent helyre kell tenni. [A naplójegyzet hátralévő része „Az intézményeinkben bizalmi pozícióban lévő férfiak” témájával foglalkozik, és a 24. számú kéziratban található, 1891, 23–29. o.]

Battle Creek, 1891. január 31., szombat

Nem tudtam részt venni a mai összejövetelen, és nagyon gyenge vagyok. Az Úr segítsen, erősítsen és áldjon meg a szent szombaton. Nagyon vágyom arra, hogy meggyógyuljak.^[1889]

21. kézirat, 1891. - Naplójegyzetek

Krisztus a mi igazságunk

Részt vettem a lelkészek számára tartott bibliaiskola utolsó összejövetelén. Ezen a bibliaiskolán jelen voltak a konferencia küldöttei, valamint a lelkészképző hallgatói is. Az összejövetelen több személyt is felkértek, hogy beszéljenek. Olsen, Waggoner, Prescott és Smith testvérek alkalomhoz illő észrevételeket tettek; ugyanígy Haskell testvér is, akit az Úr irgalommal megőrzött a világ körüli útja során.

Azokról a dolgokról beszéltem, amelyek mélyen érintettek. Utaltam arra a félelemre – amelynek azok adtak hangot, akik nem a lelkészképző hallgatói, és nem is voltak jelen az összes iskolai órán – mely szerint túlhangsúlyozzuk a hit általi megigazulás témáját, és nem időzünk eleget a törvénynél.

Azon összejövetelek alapján ítélve, amelyeken kiváltságom volt részt venni, nem láttam okot az aggodalomra. Úgy érzem, mindenképpen el kell mondanom, hogy ezt a félelmet azok táplálták, akik nem hallgatták meg az összes értékes tanítást, és ezért nem volt indokolt ilyen következtetésre jutniuk. Azok közül, akik részt vettek ezeken az órákon és tanulmányozták az Igét, hogy megtudják, „mit mond az Írás”, senkiben sincs ilyen félelem. A Biblia és csakis a Biblia volt a tanulmányozás tárgya az iskolában. Minden egyes lecke alapja nem az emberek gondolata vagy véleménye volt, hanem a világos „így szól az Úr”.

Sok észrevétel hangzott el arról, hogy a táborainkban a szónokok inkább a törvényről és nem Jézusról beszéltek. Ez az állítás nem teljesen igaz, de vajon nincs okuk az embereknek ilyen megjegyzéseket tenni?^[1890] Nem álltak-e szószékeinken – mint Isten szócsövei – olyan férfiak, akik nem rendelkeztek valódi tapasztalattal a mennyei dolgokban, akik nem fogadták el Jézus Krisztus igazságát? Sok lelkészünk nem tett mást, csak prédikált, azt is többnyire érvelő módon, és csak ritkán szóltak a Megváltó üdvözítő erejéről. Mivel ők maguk nem részesültek a mennyből alászálló élő Kenyérből, bizonyágtételük nélkülözi a tápláló erőt, hiányzik belőle Jézus Krisztus üdvözítő vére, amely minden bűntől megtisztít. Áldozatuk Káin áldozatához hasonlít. Káin a föld gyümölcsét vitte az Úrnak, ami külsőre

nem volt visszatartó Isten szemében. Valóban, a termések nagyon szépek voltak, de az áldozat érdeme – Krisztus vére, amelyet a megölt bárány vére jelképezett – hiányzott. Ugyanilyenek a Krisztus nélküli prédikációk. Az emberek szívét nem érinti meg; nem kérdezik: „Mit tegyek, hogy üdvözüljek?”

Krisztus áldozatként az élet kenyérének mutatta be Önmagát. Azt mondta tanítványainak: „Aki eszi az én testemet és issza az én véreimet, örök élete van annak, és én feltámasztom azt az utolsó napon” (Jn 6:54). Miért nem az Élet Kenyereként mutatják be Őt az embereknek? Mert nem Ő uralkodik sokak szívében, akik úgy gondolják, hogy a törvény hirdetése a kötelességük. Krisztus hiányzik a prédikációikból, és kelettől nyugatig, északtól délig az egyházunk éhezik, mert hiányzik belőle az Élet Kenyere.

A keresztény nevet viselők közül a hetednapi adventistáknak kellene az elsőeknek lenniük, akik felmagasztalják Krisztust a világ előtt. Munkásainknak mindig képeseknek kellene lenniük arra, hogy a férfiakat és nőket Krisztushoz vezessék, ahhoz, Aki így szól önmagáról: „Én vagyok az életnek ama kenyere.” (Jn 6:35) Mindazok, akik az emberek lelki szükségleteit szolgálják, olvassák fel nekik Krisztus szavait: „Én vagyok amaz élő kenyér, amely a mennyből szállott alá; ha valaki eszik e kenyérből, él örökké. És az a kenyér pedig, amelyet én adok, az én testem, amelyet én adok a világ életéért” (Jn 6:51).^[891]

Mivel nem értették ezt a kijelentést a zsidók vitakoztak egymás között, és azt mondták: „Mimódon adhatja ez nekünk a testét, hogy azt együk? Monda azért nekik Jézus: Bizony, bizony mondom nektek: Ha nem eszitek az ember Fiának testét és nem isszátok az ő véréit, nincs élet bennetek” (Jn 6:52, 53)

Gyakran hangzanak el az emberek előtt olyan prédikációk, amelyekből hiányzik az élet kenyere, az a táplálék, amely oly nélkülözhetetlen a lelki növekedéshez. Akik maguk is ettek már az élet kenyérből, képesek lesznek azt megtörni mások számára is.

Krisztus így folytatta: „Aki eszi az én testemet és issza az én véreimet, örök élete van annak, és én feltámasztom azt az utolsó napon. Mert az én testem bizony étel és az én vérem bizony ital. Aki eszi az én testemet és issza az én véreimet, az énbennem lakozik és én is abban.” (Jn 6:54-56). Ezek a szavak nagyon hasonlóak azokhoz, amelyeket akkor használt, amikor szőlőtőként mutatta be magát, amelynek vesszői a követői: „Maradjatok énbennem és én is tibennetek. Miképpen a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, hanemha a szőlőtőkén marad; akképpen ti sem, hanemha énbennem maradtok. Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: Aki énbennem marad, én pedig őbenne, az terem sok gyümölcsöt: mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek” (Jn 15:4-5).

Hogyan lehetne népünket jobban segíteni, mint azzal, hogy megkapja az élet kenyérét? Ez a kenyér pedig Isten szava; hiszen Krisztus mondta: „A lélek az, ami megelevenít, a test nem használ semmit: a beszédek, amelyeket én szólok nektek, lélek és élet.” (Jn 6:63).

A törvényt és az evangéliumot – úgy, ahogyan az Igében van kinyilatkoztatva – hirdetni kell az embereknek, mert a törvény és az evangélium együtt győzi meg az embert a bűnről. Miközben elítéli a bűnt, Isten törvénye az evangéliumra irányítja a tekintetet, kinyilatkoztatva Jézus Krisztust, akiben „lakozik az istenségnek egész teljessége testileg”. Az evangélium dicsősége fényt vet a zsidó korszakra, és értelmet ad az egész zsidó rendszernek az előkép és a valóság.^[1892] Így módon a törvény és az evangélium egyesül; egyetlen prédikációban sem szabad őket szétválasztani.

Túl sok ember lelki látását fátyol homályosítja el. Sokan beszéltek másoknak Isten törvényének kötelező követelményeiről, de nem látták meg annak beteljesedését, ami eltöröltetett. Nem ismerték fel, hogy Jézus Krisztus a törvény dicsősége. Az igazság Napjának ragyogó sugarait hírnökeinek kell visszatükrözniük a bűnösök értelmére, hogy azok a zoltárossal együtt mondhassák: „Nyisd meg az én szemeimet, hogy szemléljem a te törvényednek csodálatos voltát”. (Zsolt 119:18).

Testvéreink közül sokan nem látják azokat a csodálatos dolgokat, amelyek Isten törvényében találhatóak. Nem szemlélték azt, amit Isten megmutatott Mózesnek, amikor így imádkozott: „Mutasd meg nekem a Te dicsőségedet!” (2Móz 33:18). Isten kinyilatkoztatta jellemét Mózesnek. „Az Úr pedig leszállt felhőben, és ott állt ő vele, és nevének kiáltá az Urat: És az Úr elvonula őelőtte és kiáltá: Az Úr, az Úr, irgalmas és kegyelmes Isten, késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú és igazságú. Aki irgalmas marad ezerízígen; megbocsát hamisságot, vétket és bűnt: de nem hagyja a bűnt büntetlenül, megbünteti az atyák álnokságát a fiakban, és a fiak fiaiban harmad és negyedízígen.” (2Móz 34:5-7).

János apostol az első levelében meghatározza a bűnt: „Valaki a bűnt cselekszi, az a törvénytelenéget is cselekszi; a bűn pedig a törvénytelenég” (1Jn 3:4).

Mózesnek, Isten jelleme dicsőségeként nyilatkoztattott ki. Ugyanígy mi is Krisztus dicsőségét szemléljük, amikor az Ő jellemét szemléljük. Pál apostol ezt mondta: „Mi pedig az Úrnak dicsőségét mindnyájan fedetlen arccal szemlélvén, ugyanazon ábrázatra elváltozunk, dicsóségről dicsóségre úgy, mint az Úrnak Lelkétől.” (2Kor 3:18).^[893]

Akkor miért tapasztalható mégis az egyházban ilyen nagy hiánya a szeretetnek, az igaz, felemelő, megszentelő, nemesítő együttérzésnek, a gyengéd irgalomnak és a szeretetteljes türelemnek? Azért, mert Krisztust nem állítják folyamatosan az emberek elé. Jellemvonásait nem viszik át a gyakorlati életbe. A férfiak és a nők nem esznek a mennyből alászállt kenyérből.

Nagyon elszomorított, amikor láttam, hogy a lelkészek a saját maguk csiholta szikrák fényében járnak és dolgoznak. Ezek a munkások nem nyernek lelki táplálékot Krisztustól, az élet Kenyerétől. A lelkük éppúgy nélkülözi a mennyei mannákat, mint Gilboa hegyei a harmatot és az esőt. Krisztus nem volt folyamatos

jelenlét a szívükben. Hogyan beszélhetnének értelmesen arról, akit nem ismertek meg a saját tapasztalatukból?

Látnunk kell Krisztust úgy, amint van. A hit szemünkkel kell felismernünk az Atya Egyszülöttjének dicsőségét, aki tele van kegyelemmel és igazsággal. Ha nem becsüljük meg Krisztus Lelkét, ha a Galata levél törvényével kapcsolatos vitában téves álláspontra helyezkedünk – egy olyan kérdésben, amelyet sokan nem értettek teljesen, mielőtt téves álláspontra helyezkedtek – akkor az egyház szomorú veszteséget szenved. Az egyház általános lelki állapotát a Hű Tanúbizonyosság szavai mutatják be: „De” – mondja Ő, aki szereti azokat a lelkeket, akikért meghalt – „az a mondatom ellened, hogy az első szeretetedet elhagytad.” Sokaknak a Minneapolis-i Generál Konferencia idején tanúsított magatartása Krisztus nélküli állapotukról tanúskodik. A figyelmeztetés mindannyiuknak szól: „Emlékezzél meg azért honnét estél ki, és térj meg, és az előbbi cselekedeteket cselekedd; ha pedig nem, hamar eljövök ellened, és a te gyertyatartódat kimozdítom helyéből, ha meg nem térsz.”

Nem ismerték fel sokan a lelkészképző ideje alatt, hogy hibát követtek el, amikor nem maradtak meg Krisztusban? Vajon nem adatott-e meg nekik az a kiváltság, hogy megtérjenek, és cselekedjék az első cselekedeteket? Kárhozzátná valaki a bűnbánatnak, a bűnvallomásnak és a keresztségnek ezt a munkáját?^[1894] Ha valaki tudatára ébred annak, hogy első kötelessége a bűnei megbánása, azok megvallása és a keresztség, vajon nem ez az első munka, amelyet el kell végeznie?

Amikor az Igazság Napjától értékes fénysugarak ragyogtak az utunkra, akkor egyesek szélesre tárták a szívük ajtaját, és örömmel fogadták a menny által küldött világosságot. Ők örömmel fogadják Jézus Krisztus szavait. Másoknak az isteni szemgyógyító írta volt szükségük, hogy javítsa lelki látásukat, hogy meg tudják különböztetni az igazság világosságát a hamis eszmék sötéttségétől. Vakságuk miatt olyan tapasztalatot vesztek el, amely az ezüstmél és az aranynál értékesebb lett volna számukra. Attól tartok, hogy egyesek soha nem pótolják már a veszteségüket.

Amikor a kemény jellemű férfiak egyszer szembefordulnak Isten akaratával, nem könnyű beismerniük, hogy tévedtek ítéletükben. Nagyon nehéz az ilyen embereknek teljesen a világosságra jönni, őszintén megvallva bűneiket; mert Sátánnak nagy hatalma van sokak elméje felett, akiknek Isten bőszéges bizonyítékot adott, hogy bátorítsa hitüket és bizalmat ébresszen bennük. Sokan nem jutnak hitre, mert nem hajlandók bűnvallomást tenni. Ha valaki szíve büszkeségében és keménységében akár csak egyetlen fénysugarat is elutasít, akkor ezzel könnyebbé teszi a világosság újbóli elutasítását. Így alakul ki az emberekben a világosság elutasításának szokása.

A zsidók olyan sokáig vonakodtak az igazság világosságában járni, hogy végül elutasították Megváltójukat. Jézus azt mondta a zsidóknak: „Nem akartok

hozzám jőni, hogy életetek legyen!” (Jn 5:40). Ő, az élet Világossága, azért jött, hogy megvilágosítson minden embert, aki a világra születik, ezért senkinek sem kell sötétségben járnia. Az igazság világossága folyamatosan ragyog, de sok férfi és nő nem érti azt. Hogy miért? Mert az önzés, az énközpontúság és a büszkeség elvakítja lelki látásukat. Saját véleményük bálványa áll középük és az igazi világosság közé.^[895] Gyorsan észreveszik azt, amit látni akarnak. A Hű Tanúbizonyosság ezt mondja: „Akinek van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek. A győzedelmesnek enni adok az élet fájáról, amely az Isten paradicsomának közepette van.” (Jel 2:7) „Az Úr bizodalmas az őt féltőkhöz” (Zsolt 25:14).

A szolgálatban álló lelkész testvéreimnek azt mondom, hogy minden pillanatban Jézusra van szükségünk. Oly sokat számít, ha szeretete kiveszik a szívünkől. Ő maga mondja: „De az a mondásom ellened, hogy az első szeretetedet elhagytad.” (Jel 2:4). Fennáll annak a veszélye, hogy az igazságot úgy mutatják be, hogy az csupán az értelmet magasztalja fel, miközben a hallgatók lelke kielégítetlen marad. Lehet, hogy az igazságnak egy helyes elméletét mutatják be, és mégis hiányozhat belőle az a szeretetteljes melegség, amelyet az igazság Istene elvár, hogy minden hírnöke értékelje és nyilvánítsa ki.

Sokak vallása nagyon hasonlít egy jégcsaphoz – dermedtően hideg. Nem kevesen vannak, akiknek szíve még nem engedelmes, és nem olvadt meg. Nem tudnak hatni mások szívére, mert a saját szívük sincs túláradva azzal az áldott szeretettel, amely Krisztus szívéből árad. Mások pedig, úgy beszélnek a vallásról, mintha az csupán az akarat kérdése volna. A rideg kötelességet hangsúlyozzák, mintha az egy vaspálcával uralkodó úr lenne – egy kemény, hajthatatlan, mindenható úr –, anélkül, hogy bemutatnák Krisztus szívünket meglágyító, édes szeretetét és gyengéd részvétét. És vannak olyanok is, akik az ellenkező végletbe esnek, a vallásos érzelmeket helyezik előtérbe, és különleges alkalmakkor heves buzgóságot tanúsítanak. Az ő vallásuk inkább hasonlít egy serkentőszer hatásához, mint Krisztusba vetett állhatatos hithez.

Az igazi munkások ismerik a Szentlélek szívre gyakorolt belső munkájának értékét. Megelégednek a vallási szolgálatok egyszerűségével. A sokak által kedvelt sok éneklés helyett a fő figyelmet az Ige tanulmányozására fordítják, és szívből magasztalják Istent. A külső ékességnél többre tartják a belső szépséget, a szelíd és csendes lélek ékességét.^[896] Szájukban nincs álnokság. Sokkal több lelkész életében kellene megnyilvánulnia Isten országa örök igazságának. Akik az igazságot a mindennapi életükben megélik, az igazság fáihoz hasonlítanak, amelyek a Lélek gyümölcsét termik meg.

Az igazi vallás a Szentírásba vetett hitre épül. Isten beszédét kétely nélkül kell elfogadni. Egyetlen részét sem szabad megnyirbálni vagy átformálni, hogy illeszkedjen bizonyos elméletekhez. Az embereknek nem szabad az emberi bölcsességet felmagasztalniuk, és a bírói székbe ülve Isten Igéjét megítélniük. A

Bibliát a régi idők szent emberei írták, akiket a Szentlélek vezetett, és ez a könyv tartalmaz mindent, amit bizonyosan tudhatunk, és mindent, amit Istenről és Krisztusról megtanulhatunk – kivéve, ha Pálhoz hasonlóan el nem ragadtatunk a harmadik égbe, hogy halljunk „kimondhatatlan beszédek, amelyeket nem szabad embernek kibeszélnie” (2Kor 12:4). Az apostolnak adott kijelentés nem csökkentette az alázatát.

A keresztény élete olyan élet, amelynek szabálya Isten Igéje, pontosan úgy, ahogy az meg van írva. Az Ó- és az Újszövetség minden igazsága együtt alkot egy teljes egészet. Ezeket az igazságokat értékelnünk kell, hinnünk és engedelmeskednünk kell nekik. Az igazi tanítvány számára Isten Igéjébe vetett hit élő, tevékeny elv: „Mert szívvel hiszünk az igazságra, szájjal teszünk pedig vallást az üdvösségre.” (Róm 10:10). Hit által hiszi az ember, hogy elnyeri Krisztus igazságát.

A hit önmagában az értelem cselekedete. Maga Jézus a hitünk fejedelme és bevezetője. Életét adta értünk, és vére jobban szól a mi javunkra, mint Ábel vére, amely Káin, a gyilkos ellen kiáltott Istenhez. Krisztus vére bűneink bocsánatára ontatott ki.

Sokan elkövetik azt a hibát, hogy megpróbálják aprólékosan meghatározni a megigazulás és a megszentelődés közötti különbséget. E két fogalom meghatározásába gyakran saját elgondolásait és feltevéseit viszik bele. Miért próbálnánk aprólékosabbak lenni az ihletett igénél a hit általi megigazulás létfontosságú témájában? ^[897] Miért kellene minden egyes pontot részletesen úgy kidolgozni, mintha a lélek üdvössége múlna azon, hogy mindenki pontosan a ti értelmezésetek vallja ebben a témában? Nem mindenki tud teljesen ugyanarra az álláspontra jutni. Ti a szűnyogból elefántot csináltok, és az elefántból szűnyogot.

Amikor a bűnbánó bűnös megtört szívvel Isten előtt, felismeri és elfogadja a Krisztus érte hozott engesztelő áldozatát, mint egyetlen reménységet e földi és az eljövendő életre, bűnei bocsánatot nyernek. Ez a hit általi megigazulás. Minden hívő lélek teljes mértékben Isten akaratahoz igazítja akarátát, és bűnbánatban és alázatban marad, miközben hitét a Megváltó engesztelő érdemeibe veti, és erőről erőre, dicsőségről dicsőségre halad előre.

A bűnbocsánat és a megigazulás ugyanaz. Hit által a hívő nem lesz többé a bűn és Sátán gyermeke, hanem Jézus Krisztus húiséges alattvalója – nem valamilyen benne lévő jóság miatt, hanem azért, mert Krisztus örökbefogadás által gyermekévé fogadja. A bűnös azért kap bocsánatot bűneire, mert ezeket a bűnöket Helyettese és Kezese viseli. Az Úr így szól mennyei Atyjához: „Ez az Én gyermekem. Felmentem őt a halálos ítélet alól, és neki adom az Én életbiztosításhoz – az örök életet –, mert elfoglaltam a helyét, és elszenvedtem bűnei büntetését. Ő az én szeretett fiam.” Így áll az ember, megbocsátva, Krisztus igazságának szép ruhájába felöltözve és feddhetetlenül Isten előtt. ^[898]

Talán a bűnös téved, de akkor sincs irgalmatlanul elvetve. Egyetlen remény-

sége azonban az Isten előtti bűnbánat és a Jézus Krisztusba vetett hit. Az Atya előjoga, hogy megbocsájtja a mi gonoszságainkat és bűneinket, mert Krisztus magára vette bűneink terhét, kegyelmet ad és nekünk tulajdonítja az Ő igazságát. Áldozata teljes mértékben kielégíti az igazság követelményeit.

A megigazulás a kárhoztatás ellentéte. Isten határtalan irgalmasságát gyakorolja az arra érdemtelenekkel szemben. Megbocsájtja a vétkeket és bűnöket Krisztusért, aki engesztelő áldozattá lett bűneinkért. A Krisztusba vetett hit által a bűnös törvényszegő elnyeri Isten kegyelmét és az örök élet biztos reménységét.

Dávid azért nyert bocsánatot gonoszságára, mert bűnbánattal és töredelmes lélekkel megalázta szívét Isten előtt, és hitte, hogy Isten bocsánatról szóló ígérete beteljesedik. Bevallotta bűnét, megbánta és megtért. A megbocsátás bizonyosságától lenyűgözte felkiáltott: „Boldog az, akinek hamissága megbocsáttatott, vétke elfedeztetett. Boldog ember az, akinek az Úr bünt nem tulajdonít, és lelkében csalárdság nincsen.” Az áldás a megbocsátás nyomán jön; a megbocsátás pedig abból a hitből fakad, hogy a megvallott és megbánt bűnt a nagy Bűnhordozó hordozta el. Minden áldásunk Krisztustól jön ezen az úton. Az Ő halála a mi bűneinkért való engesztelő áldozat. Ő a nagy Közvetítő, amely által elnyerjük Isten irgalmát és jóindulatát. Ő tehát valóban hitünk Fejedelme, Szerzője, Bevégzője és Beteljesítője.^[1899]

1891. március 24. - A ránk leselkedő jelenkori veszélyek

Prédikáció

Testvéreim, arra kérlek benneteket, hogy hetednapi adventistákként legyetek mindaz, amit ez a név jelent. Fennáll annak a veszélye, hogy eltávolodunk az üzenet lelkületétől, és olyan intézkedéseket fogadunk el, amelyek Isten művét veszélybe sodorják. Az Úr többször és különböző helyeken megmutatta nekem ezeket a dolgokat; elvezetett összejöveteleitekre, ahol cikkeket olvastak fel, és elvi szinten hamis, valamint veszélyes irányba mutató kijelentések hangzottak el. Az Úr megmutatta nekem, hogy azok, akik ezeket az álláspontokat védelmezték, nem Isten tanácsát követték, hanem olyan elemeket vezettek be, amelyek bizonyosan eltérítik a lelkeket messze a biztonságos talajtól, messze a harmadik angyal üzenettől, tévutakra vezetik őket, ahol közömbösen elhanyagolják Isten világos rendelkezéseit, ezzel saját lelküket és mások lelkét is veszélybe sodorva.

Bizottságaitokban milyen kevesen tapasztalták meg, mit jelent a szívet megalázni Isten előtt! Milyen kevesen ismeritek az imádságban vívott küzdelmet, amely által beléphettek a szoros kapun! A legfontosabb kérdés számotokra ez: „Van-e személyes tapasztalati ismeretem Istenről? Kész vagyok-e hinni mindazt, amit Ő mond, és megtenni mindazt, amit parancsol, ahelyett, hogy a saját gondolataimat követném? Közeledem-e Istenhez?” A Szentírás azt mondja: „Érzéki ember pedig nem foghatja meg az Isten Lelkének dolgait: mert bolondságok neki; meg sem értheti, mivelhogy lelkiképpen ítéltetnek meg”. Ha nem adjátok át teljesen szíveteket Istennek, ha nem vetitek alá akaratotokat az Ő akaratának, akkor a tanácsban hatalmas Úr vezetése nélkül fogtok kigondolásokat és terveket szőni. ^[900] Egyesek farizeusi lelkületű kritikát és előítéletet tanúsítottak. Amint egy ilyen lelkületnek helyet adtok, a szent angyalok eltávoznak tőletek; nem szolgálhatják a bűnt. Nagymértékben ugyanaz a lelkület van jelen közöttetek, mint amely a minneapolis-i konferencián is megnyilvánult. Az ott uralkodó megtévesztés még mindig ott él az emberek elméjében. Egyesek nem voltak hajlandók felismerni és beismerni hibáikat, ezért ugyanabban a lelki vakságban maradtak.

Ti, akik magatokat és másokat is gáncsoskodó és vádaskodó lelkületre tanítottátok, emlékezzetek arra, hogy ezzel Sátán példáját követitek. Ha érdeketekben áll, úgy bántok a bizonyágtételekkel, mintha hinnétek bennük, és idéztek belőlük,

hogy alátámasszátok azokat a kijelentéseket, amelyeket hangsúlyozni szeretnétek. De mi történik akkor, amikor világosságot kaptok, hibáitok kijavítására? Akkor is elfogadjátok a világosságot? Amikor a bizonyágtételek ellentmondanak meglátásotoknak, semmibe veszitek őket.

Nem helyénvaló, hogy bárki kételkedő szavakat hallat itt-ott, amelyek mérgező hatásként más elmékre is kihatnak, megingatva bizalmukat az Úr üzeneteiben, azokban az üzenetekben, amelyek lerakták Isten művének az alapját, és a mai napig kísérik azt dorgálásokkal, figyelmeztetésekkel, helyreigazításokkal és bátorításokkal. Mindazoknak, akik a bizonyágtételek útjában álltak, azt mondom: Isten üzenetet küldött népének, és az Ő hangja hallatszani fog, akár akarjátok, akár nem. Az ellenszegülések nem engem sebez, de számot kell adnotok a menny Istenének, aki ezeket a figyelmeztetéseket és útmutatásokat küldte, hogy népét az egyenes úton tartsa. Őelőtte fogtok felelni vakságotokért, mert botlás kövei vagytok a bűnösök útjában.

„A tanításra és bizonyágtételre hallgassatok! Ha nem ekként szólnak azok, akiknek nincs hajnalok: A törvényre és a bizonyágtételre: ha nem e szerint az ige szerint szólnak, azért van, mert nincs bennük világosság.” Még a Szentlélek szívben végzett munkáját is Igéje alapján kell megvizsgálni. Az a Lélek, aki a Szentírást ihlette, mindig visszavezet az Íráshoz.

„És mivelhogy a gonoszság megsokasodik, a szeretet sokakban meghidegül.” A Hű Tanúbizonyosság ezt mondja az egyházzól, miután több erényt is felsorol: „De az a mondásom ellened, hogy az első szeretetedet elhagytad.” Az eluralkodó bálványimádás és a gonoszság bénító, halálos hatást gyakorolt a kegyességre és az istenfélelemre. Bizalmatlanság, önzés és gyanakvás uralkodik. Csak kevesen ragaszkodnak hitvallásukhoz. Mások elhagyták a hit egyszerűségét, és ennek következtében átlépték a kételkedés határát. Lelki értelemben sötétségben járnak, ezért sokan súlyos tévedéseket vallanak. Vannak, akik bírói székbe ülve ítélik meg a Szentírást, kijelentve, hogy ez vagy az a szakasz nem ihletett, mivel nem egyezik az előre kialakított véleményükkel. Nem tudják összeegyeztetni saját elképzeléseikkel, amelyeket a filozófia vagy a hamis tudomány ihletett. Mások különböző okokból megkérdőjelezzik Isten Igéjének egyes részeit. Így sokan vakon járnak az ellenség által előkészített úton. Egyetlen embernek sem illetékessége a Szentírás felett ítéletet mondani, sem megítélni, sem elvetni Isten Igéjének bizonyos részeit. Ha valaki mégis megkísérli ezt, Sátán olyan légkört teremt számára, amely visszafogja lelki növekedését. Amikor az ember annyira bölcsnek hiszi magát, hogy merészeli boncolgatni Isten igéjét, akkor Isten szemében az ő bölcsessége bolondságnak bizonyul. Minél többet tud az ember, annál inkább érzi, mennyi mindent kell még tanulnia. Az első lecke, amit meg kell tanulnia, az az, hogy taníthatónak kell lennie. A nagy Tanító azt mondja: „Tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek”.

Szeretném, ha minden munkás lelki látása tiszta lenne, hogy meg tudja különböztetni a szent dolgokat a közönséges dolgoktól. Önszeretetüktől elvakítva sokan szem elől tévesztik mások jogos igényeit, és ezzel Isten dicsőségét is. Amikor úgy látjátok magatokat, amilyenek valójában vagytok, és úgy látjátok Istent, ahogyan Ő szeretné, hogy lássátok, akkor mélyen átérzitek majd Jézus iránti szükségeteket, és bűnbánó szívvel keresni fogjátok Őt. Akkor meg fog találni benneteket. Akkor úgy fogjátok keresni kegyelmének mennyei kincsét, mint egyesek a drága gyöngyöket keresik; és amikor megtaláljátok, nem lesz kétséges testvéreitek előtt, hogy megtaláltátok a drága gyöngyöt. Akkor Krisztus értelme lesz bennetek, úgy fogtok munkálkodni és szólani, ahogy Krisztus tette.

Isten népét nem szabad, hogy a világ véleménye és gyakorlata vezesse. Halljátok meg, mit mondott a Megváltó a tanítványoknak: „És én kérem az Atyát, és más vigasztalót ad nektek, hogy veletek maradjon mindörökké. Az igazságnak ama Lelkét: akit a világ be nem fogadhat, mert nem látja őt és nem ismeri őt; de ti ismeritek őt, mert nálatok lakik, és bennetek marad.” „Lássátok milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya, hogy Isten fiainak neveztetünk! A világ azért nem ismer minket, mert nem ismerte meg Őt.”

Isten Igéje világosan kijelenti, hogy törvényét a világ meg fogja vetni és lábbal tiporni; a gonoszság rendkívüli mértékben el fog uralkodni. A névleges protestáns világ szövetségre fog lépni a törvényszegés emberével, és az egyház és a világ erkölcstelen egységbe kerül.

Ez az a nagy válság, amely a világra következik. A Szentírás azt tanítja, hogy a pápaság visszanyeri elvesztett felsőbbségét, és a vallásüldözés tüze újra fellángol a névleges protestáns világ opportunistáé engedményei nyomán. Ebben a veszélyes időben csak akkor állhatunk meg, ha birtokoljuk az igazságot és Isten hatalmát. Az emberek csak akkor ismerhetik meg az igazságot, ha isteni természet részeseivé válnak. Többre van szükségünk az emberi bölcsességnél, miközben olvassuk és tanulmányozzuk a Szentírást; és ha alázatos szívvel járulunk Isten igéje elé, Ő zászlót emel nekünk a gonosz elemekkel szemben.

Nehéz dolog mindvégig szilárdan megtartani bizodalunk kezdetét, és ez a nehézség csak fokozódik, amikor a rejtett befolyások folyamatosan egy másik lelkiület bevezetésén munkálkodnak, egy olyan elemen, amely ellentétes és Sátán oldalán munkálkodik. Az üldözés hiányában olyanok is beférköztek sorainkba, akik hitben egészségesnek tűnnek, kereszténységük megbízhatónak látszik, de ha üldözés támad, elhagynak bennünket. A válság közepette meggyőző erőt találnak majd azokban az érvelésekben, amelyek korábban befolyásolták gondolkodásukat. Sátán különböző csapdákat készített elő, hogy az elméket foglyul ejtse. Amikor Isten törvényét hatálytalanítják, az egyház tűzpróbán megy keresztül, és sokkal többen, mint gondolnánk, hallgatnak majd a megtévesztő lelkekre és az ördögi tanításokra. Ahelyett, hogy megerősödnének a megpróbáltatásokban, sokan

bizonyítják majd, hogy nem élő hajtásai az igazi Szőlőtőnek; nem teremnek gyümölcsöt, és a Szőlőműves levágja őket.^[901]

De amikor a világ lábbal tiporja Isten törvényét, milyen hatással lesz ez azokra, akik valóban engedelmesek és igazak? Vajon őket is magával sodorja a gonoszság erős áradata? Mivel oly sokan sorakoznak a sötétség fejedelmének zászlója alá, vajon Isten népe el fog térni hűségétől? Soha! Akik Krisztusban maradnak, azok közül senki sem fog elbukni vagy eltévedni. Követői engedelmes hódolattal fognak meghajolni egy olyan tekintély előtt, amely magasabb minden földi uralomnál. Miközben az Isten parancsolatai iránti megvetés sokakat arra készítet, hogy elhallgassák az igazságot, és egyre kevesebb tiszteletet tanúsítsanak iránta, a hűségesek annál buzgóbban és egyre magasabbra emelik a megkülönböztető igazságokat. Nem vagyunk magunkra utalva a döntéseinkben. Minden utunkon el kell ismernünk Istent, és Ő egyengeti ösvényeinket. Alázatos szívvel kell kutatnunk Igéjét, kérnünk kell tanácsát, és akaratunkat alá kell rendelnünk az Ő akaratának. Isten nélkül semmit sem tehetünk.

A legmagasabb rendű indítékunk van arra, hogy értékeljük az igazi szombatot, és kiálljunk védelmében, mivel ez az a jel, amely megkülönbözteti Isten népét a világtól. A parancsolat, amelyet a világ lábbal tipor, az a parancsolat, amelyet Isten népe éppen ezért fog még inkább tisztelni. Amikor a hitetlenek megvetéssel illetik Isten Igéjét, akkor jön el az az idő, hogy a hűséges Kálebek előlépjenek. Akkor rendíthetetlenül fognak állni kötelességük őrhelyén, hivalkodás nélkül, és nem hátrálnak meg a gyalázkodás elől. A hitetlen kémek készek voltak Kálebet elpusztítani. Köveket látott azok kezében, akik hamis jelentéseket hoztak, de ez nem tartotta vissza őt; üzenete volt, és el kellett mondania. Ugyanez a lelkület fog megnyilvánulni ma is azokban, akik hűségesek Istenhez. A zsoltáros így szól: „Megrontották a te törvényedet. Inkább szeretem azért a te parancsolataidat, mint az aranyat, mint a legtisztább aranyat”. Amikor az emberek Krisztushoz ragaszkodnak, amikor Ő hit által a szívükben lakozik, Isten törvényei iránti szeretetük egyre inkább növekszik, arányosan azzal a megvetéssel, amellyel a világ illeti az Ő szent rendelkezéseit. Ez az az idő, amikor az igazi szombatot az emberek elé kell tární írásban és élőszóban egyaránt. Mivel a negyedik parancsolatot és annak megtartóit semmibe veszik és megvetik, a hűségesek érzik, hogy ez az az idő, amikor nem szabad elrejtetni hitüket, hanem fel kell emelniük Jehova törvényét, kibontva a zászlót, amelyre a harmadik angyali üzenet van felírva: Isten parancsolatai és Jézus hite.

Azok, akik birtokolják az igazságot, úgy ahogyan az Jézusban van, még hallgatásukkal se hagyják jóvá a törvénytelenység titkos munkáját. Egy pillanatra se hagyják abba a figyelmeztetést. A gyülekezet tagjainak képzése és nevelése történjen úgy, hogy gyermekeink és fiataljaink megértsék, hogy semmilyen engedelmenyt nem szabad tenniük ennek a hatalomnak, a törvénytelenység emberének.

Tanítsátok meg nekik, hogy bár eljön az idő, amikor ezt a harcot a tulajdon és a szabadság elvesztésének kockázatával kell megvívni, ezt az összecsapást Krisztus lelkületével és szelídségével kell megvívni; az igazságot úgy kell képviselni és védelmezni, ahogyan az Jézusban van. A tulajdon, a becsület, a kényelem, az otthon - minden más másodlagos kell, hogy legyen. Az igazságot nem szabad elrejtetni, tagadni vagy álcázni, hanem teljes nyíltsággal és bátorsággal kell megvallani és hirdetni.

Az Úrnak hűséges őrállói vannak Sion falain, akiknek hangosan kell kiáltaniuk és nem szabad hallgatniuk, fel kell emelniük hangjukat, mint a trombita, és hirdetniük kell Isten népének bűneit, Jákób házának vétkeit. Az Úr megengedte, hogy az igazság ellensége határozott támadást indítson a negyedik parancsolat, a szombat ellen. Szándéka az, hogy ezen eszközök által komoly érdeklődést ébresszen a szombat iránt, amely az utolsó idők próbája. Ez előkészíti az utat a harmadik angyal üzenetének erőteljes hirdetése előtt.

Senki se hallgasson most, aki hisz az igazságban. Senki ne legyen közömbös ebben az időben, hanem mindenki emelje fel könyörgéseit a kegyelem trónjához, kérve az ígéret beteljesedését: „Ha valamit kértek az én nevemben, én megcselekszem azt.” Veszélyes idők járnak. Ha ez a szabadságára oly büszke ország, kész feláldozni alkotmánya minden alapelvét, rendeleteket hozva a vallásszabadság elnyomására, valamint a pápai hazugságok és tévtanítások kikényszerítésére, akkor Isten népének hittel kell könyörgéseit a Mindenható elé tárnia. Isten ígéreteiben minden bátorítás megvan azok számára, akik Benne bíznak. Az a kilátás, hogy veszélybe kerülünk és szenvednünk kell, nem kétségbeeséshez, hanem Isten népe erejének és reményének megerősödéséhez kell vezessen, mivel a veszedelemük ideje az az idő is, amikor Isten világosan megmutatja hatalmát. Nem szabad tétlenül, karba tett kézzel várnunk az elnyomást és a nyomorúságot, és semmit sem tennünk megakadályozása érdekében. Emeljük közösen kiáltásainkat a mennybe. Imádkozzatok és dolgozzatok, dolgozzatok és imádkozzatok. De senki ne cselekedjen elhamarkodottan. Tanuljátok meg jobban, mint valaha, hogy szelídeknek és alázatos szívűeknek kell lennetek. Ne vádoljatok senkit indulatos szavakkal, se egyéneket, se gyülekezeteket. Tanuljatok meg úgy bánni az emberek elméjével, ahogyan Krisztus tette. Néha éles szavakat is ki kell mondani, de mielőtt világosan és határozottan kimondjátok a metsző igazságot, győződjetek meg róla, hogy Isten Szentlelke uralkodik szívetekben; és akkor hagyjátok, hogy Ő végezze a munkáját. Nem nektek kell lennetek azoknak, akik vágnak.

Nem szabad kompromisszumot kötni azokkal, akik megrontják Isten törvényét. Nem biztonságos ilyen tanácsadókra támaszkodni. Bizonyásgtételünk most sem lehet kevésbé határozott, mint korábban volt. Valódi álláspontunkat nem szabad elfedni a világ nagyjai kedvéért. Lehet, hogy ők meg akarnak győzni bennünket, hogy egyesüljünk velük, és fogadjuk el terveiket; lehet, hogy javaslatokat

tesznek működésünkre nézve, amelyek előnyt szereznek az ellenségnek velünk szemben. „Ne mondjátok összeesküvésnek mindazt, amit ez a nép összeesküvésnek mond.” Miközben nem kell törekednünk a viták szítására, és nem kell szándékosan megbántanunk másokat, az igazságot világosan és határozottan kell bemutatnunk, és szilárdan kell állnunk amellett, amit Isten tanít nekünk Igéjében. Ne a világra nézzetek, hogy megtudjátok, mit írtatok, mit publikáltatok vagy mit mondjátok. Minden szavatoknak és tetteknek arról kell tanúskodniuk, hogy mi nem mesterkéltségek alapozunk. „És igen biztos nálunk a próféta beszéd is, amelyre jól teszitek, ha figyelmeztetek, mint sötét helyen világító szövétnekre.”

Pál apostol ezt mondja nekünk: „Mert minekutána az Isten bölcsességében nem ismerte meg a világ a bölcsesség által az Istent, tetszék az Istennek, hogy az igehirdetés bolondsága által tartsa meg a hívőket.” Ez Isten tervének beteljesedése volt azoknak az embereknek a meggyőzésére és megtérésére, akikben állandóan ott él a kísértés, hogy saját erejüket magasztalják. Az Úr nyilvánvalóvá teszi, hogy vajon képes-e az ember saját bölcsessége által eljutni az igazság ismeretére, vagy megismerni Teremtőjét.^[902] Amikor Krisztus eljött világunkba, ez a kérdés választ kapott, és bebizonyosodott, hogy az ember kérkedő bölcsessége csupán bolondság. A véges emberi bölcsesség teljesen alkalmatlan volt arra, hogy helyes következtetéseket vonjon le Istennel kapcsolatban, így az ember teljesen alkalmatlan volt Isten törvényének megítélésére is. Az Úr megengedte, hogy napjainkban a dolgok válságig fajuljanak, amikor a tévedés az igazság fölé emeltetik, hogy Izrael Istene hatalmasan munkálkodhasson igazságának még nagyobb felmagasztalásán, miközben a tévedést magasra emelik.

Az Úr, tekintetét az egyházára szegezve, újra meg újra megengedte, hogy a dolgok válságba torkolljanak, hogy népe a szorongatás idején egyedül az Ő segítségét keresse. Imáik, hitük, valamint a hűség iránti rendíthetetlen vágyuk Isten közbelépését kérte, és Ő beteljesítette ígérte: „Akkor kiáltasz, és az Úr meghallgat, jajgatsz, és ő azt mondja: Íme, itt vagyok!” Kinyújtotta erős karját népe megmentésére. Isten irgalmas beavatkozását népe érdekében a végső szükség idejéig visszatartja; így szabadításuk még nyilvánvalóbbá, győzelmük pedig még dicsőségesebbé válik. Amikor minden emberi bölcsesség kudarcot vall, az Úr közbelépése annál nyilvánvalóbb lesz, és Ő megkapja a neki járó dicsőséget. Még hitünk ellenségei és üldözői is felismerik, hogy Isten munkálkodik népéért, hogy kiszabadítsa őket a fogságból.

Ami a leginkább szükséges ebben a veszedelmes időszakban, az a buzgó ima komoly hittel párosulva, és Istenbe vetett bizalom, amikor Sátán árnyát veti Isten népére. Mindnyájan tartsuk észben, hogy Isten örömmel hallgatja meg népe könyörgéseit; mivel a gonoszság oly mértékben elterjedt, még buzgóbb imára van szükség, Isten pedig megígérte, hogy bosszút áll választottaiért, akik éjjel-nappal hozzá kiáltanak, még ha késlekedik is velük szemben.

Az emberek hajlamosak visszaélni Isten hosszútűrésével és túllépni a határt. De van egy pont az emberi gonoszságban, amikor Istennek közbe kell lépnie; és ez rettenetes. „Hosszútűró az Úr és nagyhatalmú, és nem hagy büntetlenül.” Isten hosszútűrése csodálatos, mert Ő mérsékli tulajdonságait; de a büntetés ettől még nem kevésbé biztos. Az erkölcstelenség minden százada haragot gyűjtött Isten haragjának napjára; és amikor eljön az idő, hogy a gonoszság teljességre jusson, akkor Isten véghezviszi különös munkáját. Akkor világossá válik, milyen borzalmas dolog visszaélni az isteni türelemmel, mert az Úr haragja olyan nyilvánvalóan és erőteljesen sújt majd le, hogy azt mondják róla: „nem elegyül hozzá irgalom; az egész föld pusztasággá válik.” Amikor a hitehagyás nemzeti szintre emelkedik, amikor az ország vezetői Sátán irányítása alatt a törvényszegés emberének oldalára állnak; akkor a bűn mértéke betelik; a nemzeti hitehagyás a nemzeti pusztulás jele lesz.

Isten az Ő népét a törésre helyezte, hogy kijavítsák az ősi romokat, és falat emeljenek a régiek által készített alapokra. A mennyei értelmes lények, a hatalmas erejű angyalok parancsra várva készen állnak arra, hogy egyesüljenek az emberi eszközökkel. Az Úr közbelép, amikor a dolgok olyannyira elmélyülnek, hogy csak isteni hatalom képes megállítani a sátáni erőket. Amikor népe a legnagyobb veszélyben van, és látszólag képtelen ellenállni Sátán hatalmának, Isten közbelép értük. Az ember korlátai Isten lehetősége.

Most van itt az ideje, hogy a hűségesek és őszinték felkeljenek és világítsanak, mert az Úr dicsősége feltámadott rajtuk. Ne rejtjük el a hovatartozásunkat, ne váljunk árulókká, most, amikor a csata ilyen komolyra fordul. Nem jött el annak az ideje, hogy letegyük harci fegyvereinket. Sion falain lévő őrállóknak nagyon ébernek kell lenniük.

Annyira hálás vagyok ezért az időért, hogy elménket elfordíthatjuk a minket körülvevő nehézségekről és az Isten népére bekövetkező elnyomásról, és a világsággal és hatalommal teli mennyei országra tekinthetünk. Ha Isten, Krisztus és a mennyei angyalok oldalára állunk, akkor a Mindenható hatalmas pajzsa felettünk lesz, Izrael hatalmas Istene a segítségünk, ezért nincs okunk félni. Aki Isten népét bántja, az Isten szemefényét bántja.

A nagy kérdés most ez: Vajon valóban bibliai keresztények vagyunk-e, az Ige cselekvői? Mélyen megdöbbsentem, amikor újra meg újra világosságot kaptam azokról a nehézségekről és megosztottságokról, amelyek gyülekezeteinkben vannak. Mit jelent ez? A Biblia tanítása ott van előttük, mégis hogyan engedhetik meg ezt a megosztottságot, mintha mit sem törődnének Krisztus imájával, hogy tanítványai egyek legyenek, amint Ő egy az Atyával? Hogyan merik ráerőltetni saját akarataikat, és veszélybe sodorni Isten ügyét csupán azért, hogy a dolgokat a saját elképzelésük szerint irányítsák?

Az önelégültség és az önző függetlenség lelkülete, amely évek óta áthatja népünk szívét, az ellenség műve, hogy sikamlóssá tegye lábaink előtt az utat. Nem

engedhetjük meg magunknak ezt a lelkületet. Segítsen az Úr, hogy eltávolítsuk ezt a lelkületet! Kezdjétek el otthonaitokban, a családi körötökben. Kezdjétek ott igazán kedvesnek lenni, mint amilyen Krisztus volt; legyetek jók; ne éljétek magatoknak kedveskedve. Utána, ha otthon keresztények vagytok, akkor ugyanezt a lelkületet vigyétek magatokkal a gyülekezetbe is. Vigyétek magatokkal a bizottságaitokba, és bizonyoságotok lesz róla, hogy Jézus valóban a Segítőök, az Erőtök, Aki előttetek és mögöttetek jár. Krisztus igazsága előttetek jár, és az Úr dicsősége követ majd benneteket.

Testvérek, vigyétek magatokkal Krisztus lelkületét, amikor visszatértek otthonaitokba és gyülekezeteitekbe! Tegyétek félre a hitetlenséget és a bíráló lelkületet! Olyan időhöz közeledünk, amikor minden eddiginél fontosabb lesz, hogy együtt haladjunk előre és egységben munkálkodjunk. Az egységben van az erő. A széthúzásban és megosztottságban csak gyengeség van. Isten sohasem akarta, hogy egy, négy vagy húsz ember önállóan ragadja magához egy fontos munka irányítását, a többi munkás mellőzésével. Isten azt akarja, hogy népe együtt tanácskozzon, egységes egyházként működjön, tökéletes egészként Krisztusban. Egyedüli biztonságunk az, ha belépünk a menny tanácsába, és folyamatosan arra törekszünk, hogy Isten akaratát cselekedjük, hogy vele együttmunkálkodók lehessünk. Egyetlen csoport se alkosson szövetséget, kijelentve: „Elvállaljuk ezt a munkát, és úgy fogjuk végezni, ahogy mi jónak látjuk. És ha nem úgy alakul, ahogy mi szeretnénk, akkor befolyásunkat sehogy nem fogjuk felhasználni a munka támogatására.” Ez Sátán hangja, nem Istené. Ne hallgassatok ilyen sugallatokra!

Szükségünk van Jézus lelkületére. Amikor ez a lelkület bennünk lesz, szeretni fogjuk egymást. Erre a felismerésre van szükségünk: „Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok.”^[903] Többet kell imádkoznunk; ha Krisztus lakozik a lélekben, az Ő bennem lévő lelke összhangban lesz az Ő benned lévő lelkével; és Ő, aki uralja az elménket, Ő uralja a mennyei angyalokat is, akik együttműködnek velünk. Akkor minden bizottságban jelen lesz a hatalmas Tanácsadó. Jézus jelen lesz. Nem lesz többé viszály, veszekedés, sem a szív legrosszabb indulatainak felkorbácsolása. Legnagyobb szükségünk az, hogy menedéket találjunk Jézusban. Szükségünk van igazi megtérésre. Ó, mennyire vágytam arra, hogy Isten megtérésre indító hatalma átjárja összejöveleteinket!

Félek, hogy egyesek soha nem fognak megtérni. Nem azért, mert Isten nem akarja őket megtéríteni, hanem mert van szemük, de nem látnak; van fülük, de nem hallanak; van értelmük, de mégsem értenek. Túl büszkék ahhoz, hogy beismerjék hibáikat, és megtört szívvel, bűnbánattal keressék Istent. Félre fogjuk-e tenni ezt a bűnbánat nélküli lelkületet? Rá fogunk esni a Kősziklára, hogy énünk összetörjön? Jézus hamarosan eljön az ég felhőin. Mit tesz Ő most? Próbára tesz egy népet itt a földön, hogy lássa, képesek-e összhangban élni lázadás nélkül a mennyben.

Azt gondoljátok, hogy Isten beviszi országába azokat, akik engednek a képtelenségnek és a hitetlenségnek, és amikor az Úr üzenetet küld, meghátrálnak és nem fogadják el? Pedig sokan ezt tették! Amikor Isten kegyelméről, Jézusról és szeretetéről beszélünk, amikor úgy mutatjuk be a Megváltót, mint aki megőrizhet minket a bűntől, és teljesen megmentheti azokat, akik elé járulnak, sokan azt mondják: „Ő, attól tartok, hogy ugyanabba az irányba haladtok, amerre a szentség-mozgalom hívei. Attól tartok, hogy az üdvhadsereg nyomában jártok.” Testvéreim, nem kell félnetek a Biblia világos tanításaitól! Ne féljete oda menni, ahol Jézus ezt mondja: „Kövess engem!”; mert az Ő hangja jó útra vezet majd benneteket. Egyetlen férfinak, nőnek, tanácsnak vagy csoportnak se engedjétek, hogy kioltsa benneteket azt az értékes világosságot, amelyet Isten a mennyből küldött, hogy megvilágosítsa az Ő parancsolataival és Jézus bizonyágtételével kapcsolatban. Szükségünk van sokkal többre a Krisztus lelkületéből, hogy eltávolítsa szívünkben a hidegséget és a keménységet. Jézus megalázta magát. Egész élete az alázat és szenvedés élete volt. Fájdalmak férfja volt, aki ismerte a szenvedést. Mindezt azért viselte el, hogy a bűnösök elnyerhessék az üdvösséget. Ez a lelkület kell, hogy uralja a mi szívünket is.

Hitünk, reményünk és szeretetünk tárgya Jézus kell, hogy legyen – mindig Jézus, egyedül Jézus. A hit pusztá megvallása nem fog minket megmenteni; valódi hitttel kell rendelkezni Krisztusban. Akkor a szívünk megújul; újjászületünk. Krisztus magára veszi bűneinket, és nekünk adja az Ő igazságát.

A tavaly télen itt zajló ébredési munkában a fanatizmusnak nyoma sem volt. De elmondom, mit láttam. Láttam férfiakat, akik annyira magasztalták önmagukat, és akik olyan makacsok voltak, hogy a szívük sötétségbe burkolózott. Az egész világosságot, amelyet a menny irgalomból rájuk árasztott, sötétségnek tartották. Amikor az ellenség előáll egy tervével, egyesek készek elfogadni azt; ugyanakkor rendkívül elővigyázatosak, nehogy elfogadják a világosságot, amely bölcsse tehetne volna őket az üdvösségre. Isten szolgáinak küldetése az volt, hogy megnyissák szemüket, elfordítsák őket a sötétségtől a világosság felé, Sátán hatalmától Istenhez. Ha elfogadták volna az Igazság Napjának ragyogó sugarait, akkor az bevilágította volna a lélek templomát, és ez kiűzte volna belőle a kufárokat és a vásárlókat, a saját véleményük büszkeségét és a test kívánságát. De voltak, akik kritizáltak, lenéztek, sőt odáig alacsonyodtak, hogy nevetségessé tették a hírnököket, akik által az Úr hatalmasan munkálkodott.

De hála az Úrnak, sokan vannak, akik engedelmeskedtek az Ő szavának és lakomáztak belőle. Mit mond Krisztus? „Bizony, bizony mondom nektek: Ha nem eszitek az ember Fiának testét és nem isszátok az ő véré, nincs élet bennetek.” Együnk hát belőle. Örvendezzünk az Ő szeretetében, és dicsőítsük Istent e nagy üdvösségért. Akkor egység lesz közöttünk, szív a szívhez kapcsolódik. Amikor alávetjük büszkeségünket, amikor a keserűség minden gyökerét kiszaggatjuk

lelkünk kertjéből, akkor szívünk egy szívként fog dobogni. A Megváltó ígérete így hangzik: „Ha ketten közületek egy akaraton lesznek a földön minden dolog felől, amit csak kérnek, megadja nekik az én mennyei Atyám”. Kérdezem tehát: hol van az erőnk? Az őszinte imákban, amelyek szüntelenül Istenhez emelkednek, hogy Krisztus megnyilatkozzon nekünk. És Ő meg is fog nyilatkozni. Isten világozása és dicsősége megnyugszik majd népén. Akkor a világ látni fogja, és azt fogja mondani: „Nézzétek, mennyire szeretik egymást ezek a testvérek.” Akkor minden viszály, bizalmatlanság eltűnik, helyébe szeretet, egység, udvariasság, jószág és szelídség lép. Még az arcok is ragyogni fognak Isten dicsőségétől. Ugyanúgy fogjuk ismerni az igazságot. Ugyanazokat a dolgokat fogjuk mondani, ugyanazzal az ítélőképességgel rendelkezünk majd.

Remélem ezen fogunk munkálkodni az elkövetkező évben. Remélem, nap mint nap arra fogunk törekedni, hogy összefonjuk szívünket a keresztyéni szeretet kötelékeiben. A Hű Tanúbizonyosság így szól: „De az a mondásom ellened, hogy az első szeretetedet elhagytad.” És ezt is mondja: „Hamar eljövök ellened, és a te gyertyatartódat kimozdítom helyéből, ha meg nem térsz”. Miért? Mert ha el vagyunk választva egymástól, Krisztustól is el vagyunk választva. Egyesíteniünk kell erőinket. Ó, amikor úgy éreztem, hogy Isten és a szent angyalok jelenlétében vagyok, hányszor hallottam az angyal hangját, amint azt mondja: „Közeledjete egymáshoz, közeledjete egymáshoz, közeledjete egymáshoz. Ne engedjétek, hogy Sátán gonosz árnyát vesse a testvérek közé. Közeledjete egymáshoz; az egységben van az erő.”

Megismétlem az üzenetet. Amikor visszatértek otthonaitokba, határozzátok el, hogy közelebb kerültök egymáshoz. Keressétek Istent teljes szívetekből, és megtaláljátok Őt, és Krisztus szeretete, amely minden értelmet meghalad, betölti majd szíveteket és életeteket.

Azt mondom nektek, bőven van tennivalónk. Nincs időnk kételkedésre, sötétségben maradásra és tétlenségre. Figyelmetek már rá lett irányítva a missziómunka szükségességére a világ szinte minden táján. Ma a déli területet szeretném elétek tárni. Hány misszionárius áll készen arra, hogy missziómunkát végezzen az országunk színes bőrű lakossága körében? Hol vannak azok a férfiak és nők, akik ezrek és ezrek közé mennek délre, hogy alázattal és türelemmel tanítsák és neveljék őket? Ó, olyan sok a tennivaló! Nem engedhetjük meg magunknak, hogy az időt igák gyártására pazaroljuk, amelyeket aztán saját nyakunkba vagy másokéra teszünk.^[904] Lelkeket kell megmenteni – olyan lelkeket, akikért Krisztus meghalt, és akiket az Ő vérével megvásárolt –, és szeretném, ha átéreznétek, hogy ha a színesbőrű emberek lelkei figyelmeztetés nélkül a pusztulás áldozatává válnak, akkor azoknak, akik világozásban éltek hétről hétre, évről évre, számot kell adniuk Isten előtt; mert ezeknek a lelkeknek a vére rajtuk lesz. Testvérek, ezt nem engedhetjük meg magunknak.

Isten segítsen bennünket, hogy felébredjünk kötelességünk tudatára! Ha belekezdtek Isten munkájába, Krisztusért kérlek benneteket, ne hagyjátok abba! Ha Isten látja, hogy lelketek veszélyben van, feddéseket küld nektek. Ne lázadjatok fel ellenük! Mondjátok: „Keresem Istent, megtalálom Őt, és megtérek.” A Hű Tanúbizonyosság azt mondja: „Akiket én szeretek, megfeddem és megfenyítem: légy buzgóságos azért, és térj meg.” Igen, térj meg. Nem azt mondja, hogy irigykedjete arra, aki figyelmeztet benneteket. Nem a ti dolgotok az, hogy szétboncolgassátok vagy semmibe vegyétek az üzenetet, amit Isten küld nektek. A ti dolgotok az, hogy elfogadjátok, megújuljatok, és adjatok hálát Istennek, hogy nem hagyott vakságban és szívetek keménységében. Segítsen az Úr, hogy megtérjete!

Kérlek benneteket, hogy amikor visszatértek gyülekezeteitekbe, vigyétek magatokkal Krisztust. „Hirdesd az igét, állj elő vele alkalmas, alkalmatlan időben, ints, feddj, buzdíts teljes béketűréssel és tanítással. Mert lesz idő, mikor az egészséges tudományt el nem szenvedik, hanem a saját kívánságaik szerint gyűjtenek maguknak tanítókat, mert viszket a fülük.” Sokan nem akarják, hogy bárki szembesítse őket. De a menny nem a ti utatokon keresztül érhető el, hanem az Úr útját választva. Akartok-e azon járni? Nem a saját lelkületek fog a mennybe menni, hanem Krisztus lelkülete. Akarjátok, hogy bennetek lakozzék? Jézus így szól: „Íme az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és vele vacsorálok, és ő én velem.” Akkor kérdelem én, hogyan lehet az, hogy olyan sokan közületek azt mondják, nem tudják, vajon elfogadta-e őket Isten, vagy sem; hogy keresik Jézust, de nem tudják, vajon megtalálták-e? Nem tudjátok, hogy megnyitottátok-e már az ajtót? Nem tudjátok, hogy behívtátok-e Őt? Ha nem tettétek, hívjátok be most! Ne várjátok egy percet sem; nyissátok meg az ajtót, és engedjétek be Jézust.

Battle Creekben fontos érdekek forognak kockán, ahol oly sok intézményünk jött létre. Amikor ezeket az intézményeket terveztük létrehozni, sokat imádkoztunk, sokat kerestük Istent éjjel és nappal! A főiskola megalapítása előtt férjem így szólt éjjelente: „Hogyan fogunk itt iskolát alapítani? Keljünk fel és imádkozzunk!” Már jóval korábban egy nyomda létesítéséért imádkoztunk. Utána a szanatóriumért imádkoztunk. Az ima átszötte életünk minden tapasztalatát. Napról napra könyörgéseink az égbe szálltak, és Isten meghallgatta azokat. Ne szűnjünk meg hát imádkozni! Ha szükséges volt imádkozni ezen intézmények megalapításáért, mennyivel inkább szükséges, hogy imádkozzunk azért, hogy Isten megőrizze őket az igazság védőbástyáiként! Ezek nem emelhetnek hamis zászlót. Nem lehetnek tévutakra vezető útjelzők Isten népe számára. Bárhol is vagytok imádkozzatok, hogy Isten őrizze meg ezeket az intézményeket. Ha egyesült imáitok mennybe szállnak értük, Isten meghallgatja őket; és ha azok az emberek, akik ott szolgálnak, hűtleneknek bizonyulnak, Isten félreállítja őket, és másokat helyez oda, akik

hűségesek lesznek Hozzá. Isten nem szűkölködik az eszközökben. Ha az emberek hajlandók válaszolni az Ő hívására, minden rendben lesz.

Vegyük magunkra Krisztus igáját, és tanuljunk Tőle! Azt mondja, hogy az Ő igája könnyű, és én hiszem ezt. Azt mondja, az Ő terhe nem nehéz, és ezt is hiszem. Amikor Krisztus igáját hordozzuk, megszűnik minden elégedetlenség és széthúzás. Amikor a tanítványok vitatkozni kezdtek egymással az úton, Krisztus megkérdezte tőlük: „Mi felett vetekedtetek egymással az úton? De ők hallgatának, mert egymás között afelett vetekedtek vala az úton, ki a nagyobb? [...] És előfognán egy gyermeket, közéjük állatá azt; és ölébe vevén azt, monda nekik: Aki az ilyen gyermekek közül egyet befogad az én nevemben, engem fogad be; és aki engem befogad, nem engem fogad be, hanem azt, aki engem elbocsátott.” Legyünk Isten előtt olyanok, mint a gyermekek. Engedjük, hogy tanítson minket, legyünk tanulásra készségesek, akkor Isten Lelke egybekovácsolja a szívünket, és egygé leszünk a Krisztus Jézusban. Akkor az Atya úgy szeret majd bennünket, ahogyan a Fiát szereti. Töltse be ez a gondolat lelketeket hálával, és járjatok a Sion felé vezető úton, szívetekben énekelve Istennek. A sötétségből hozott ki benneteket, hogy hirdessétek az Ő csodálatos világosságát. Menjetek előre, örvendezve Krisztus igazságában!

A reggeli összejöveteleken örömmel hallottam azok bizonyágtételeit, akik azért jöttek ide, hogy tanuljanak. Bizonyágtételeik arról szóltak, hogy milyen sokat tanultak meg hinni abban, hogy Krisztus megbocsátotta bűneiket. Nagyon késő van már – a tizenegyedik óra –, hogy ezt megtanuljunk, de hála Istennek, még a tizenegyedik órában sincs túl késő ahhoz, hogy a hibákat helyrehozzuk. Ha megtanuljuk, mit jelent örvendezni az elhívásunk felett, szívünkkel, lelkünkkel és ajkunkkal fogjuk dicsőíteni Istent. És végül dicsőséges győzelemben lesz részünk, amikor fogságunk véget ér, amikor a gyászunk és a könnyeink örökre eltűnnek. Micsoda dicséret fakad majd akkor az emberi ajkáról! Kezdjük el már most! Adja Isten, hogy így legyen! Az Úr segítsen, hogy kitépjték a keserűség minden gyökerét, amely oly sok szívben ott van! Takarítsátok el, hogy soha többé ne hajthasson ki. Hagyjátok, hogy Krisztus irtsa ki azt minden szívben az Ő Szentlelke által. Adja Isten, hogy a keserűség gyökere elpusztuljon!^[905]

30. kézirat, 1890. – Az 1891-es Generál Konferencián felolvasott cikk

Isten szolgáinak mindenkiben tudatosítaniuk kell azt, hogy milyen fontos, hogy személyesen megértsék mi az, ami igazság, ami virrasztás, és imádság által keresni az Ige világos megértését. Mondjátok meg nekik, hogy újra meg újra menjenek a nagy Tanítóhoz. Ha Izrael népe egyszerű tagjainak megengedték volna, hogy befogadják az Ő üzenetét és értékes tanításait, ha tudták volna, hogy Ő a béke Fejedelme, nem utasították volna el Jézust, a világ világosságát, Királyukat és Megváltójukat. Csakhogy a papok és a vezetők eltévelyítették őket. Azok, akiket Isten értelemmel áldott meg, személyesen kutassák a Szentírást, hogy ezáltal tapasztalatot és saját ismeretet szerezzenek. Tegyék ezt alázatos és engedelmes szívvel, komolyan keresve az értékes ércet. Túl nagy a tét ahhoz, hogy az emberek mások véleményét fogadják el, ahelyett, hogy gondosan kutatnák maguk számára, ahogyan a béreabeli hívők tették.

Járjatok a világosságban, amíg világosságotok van, hogy a sötétség el ne borítson titeket. Nincs biztonság abban, ha valaki kritizáló álláspontra helyezkedik, és bezárja szívét a világosság előtt, amelyet Isten jóságában szolgáin keresztül akar megszólaltatni. Rettenetes dolog olyan álláspontra helyezkedni, mint Kóré, Dátán és Abirám, és annyira megcsalatra lenni, hogy a sötétséget világosságnak, a világosságot pedig sötétségnek nevezni; a harmadik angyal üzenetének igazságait megtévesztésnek tartani, a megtévesztést pedig igazságként fogadni el. Isten, aki egyszülött Fiát adta, hogy halálával megmentse az embert a pusztulástól, azt várja el követőitől, hogy ebben a veszedelmes időben ne álljanak ellen Lelke munkálkodásának azokban, akik az Ő akaratát keresik.^[906] Az egyetlen biztos védelem a kudarc ellen az a magasztos kötelesség, hogy Krisztust képviseljük. Ez az egyetlen mód, hogy ne okozzunk kárt a lelkeknek. Csak a teljes odaszentelődés, csak az egész lényünknek teljes átadása, Isten Lelke munkája az, ami elfogadható Isten előtt. Az ilyen mély, mindent átható kegyesség éreztetni fogja hatását. Isten azt kívánja, hogy mindazok, akik azt állítják, hogy követik Őt, legyenek éberek. Látványossága lettünk a világnak, úgy angyaloknak, mint embereknek. A minden világosság Forrásától kell világosságot kapnunk, és hagynunk kell, hogy másokra is ragyogjon, nehogy elvessen.

Vannak közöttünk tapasztalattal és képességekkel rendelkező emberek,

akiknek meg kellene találniuk helyüket Isten művében az Ő akarata szerint. Adjunk helyet ezeknek a testvéreknek, engedjük őket szolgálni. Michigan és sok más állam szinte teljesen nélkülözi a munkásokat. Túl kevés bátorítást kaptak azok, akik jó munkát végeztek volna, ha bátorítják őket. Tanúsítatok bizalmat irántuk. Ők is csak emberek, és ha hiányosságaik látszanak, akkor beszédekkel és tetteitekkel ne bátortalanítsatok el őket, hogy elveszítsék önbizalmukat, és azt higgyék, hogy ők semmire sem képesek. Használjatok az összes képességeteket, amellyel Isten megáldott benneteket. Műveljétek a talentumokat, amelyekkel Isten megajándékozott benneteket. Ne fordítsatok hátat azoknak, akik tévesen ítéletek meg valamit. Jusson eszetekbe, hogy nektek is vannak hibáitok, amelyeket ti magatok nem láttok.^[907] Törekedjétek kijavítani mások hibáit. Bátorítsatok őket, hogy leküzdjék azokat úgy, ahogyan ti is szeretnétek, hogy bátorítsanak, ha ti az ő helyükben lennétek. Imádkozzatok velük és értük.

Nagy munka vár ránk. Szükségünk van Smith testvér minden tehetségre, amit eddigi tapasztalata során kifejlesztett. Isten hívja őt, hogy jöjjön fel a hegyre, hogy hallhassa az Ő hangját, és láthassa az Ő dicsőségét, és visszatükrözze ezt a dicsőséget azokra, akikkel kapcsolatban van. Úgy kell munkálkodnia, hogy tekintetét Isten dicsőségére szegezze. Mélyen kell merítenie a jelenvaló igazság Lelkéből és erejéből. Logikus gondolkodású ember, és képes felismerni azokat a gyenge állításokat, amelyeket túl gyakran igazságnak tartanak.

Szükség van Littlejohn testvérré. Értelmi képessége értékes, és testvérei segítségére lehetnek azzal, hogy értékelik képességeit. Sok munkára és elmélyült gondolkodásra van szükség ahhoz, hogy az ember kamatoztassa mindazokat a legnemesebb szellemi és erkölcsi képességeket, amelyekkel a természet, a tanulás és Isten Igéje felvértezte őt. Sikere az odaadásával és odaszentelődésével lesz arányos, nem pedig a veleszületett vagy megszerzett képességeivel. Littlejohn testvért fogadjátok be a tanácskozássokba. Az Úr olyan talentumokat adott neki, amelyeket az Ő dicsőségére kell használnia. Ha megszentelődik, tiszta és erőteljes ítélőképessége nagy hasznot jelent a tanácskozássokban. Ha ragaszkodik Istenhez, Isten fel tudja használni őt. De nektek is félre kell állnotok az útjából, ha hasznos munkát végez. Ha azt mutatjátok, hogy keveset ér számotokra az ideje és a munkája, akkor eltávolítjátok őt a szolgálatból, és elbátortalanítjátok az aktív résztvételtől. Ez veszteség lenne számára, és Isten ügye számára is.^[908]

Mindig vegyétek figyelembe, hogy Littlejohn testvér elvesztette fizikai látását. Testvéreim, tegyétek meg a kötelességeketek azáltal, hogy bátorítjátok őt talentumainak használatára.

Hitelenség nyilvánult meg azáltal, hogy túlzott takarékoságot gyakoroltatok. A takarékoság önmagában jó, de fennáll a veszélye annak, hogy túlzásba viszik. Ti túlléptétek a határt a takarékoság terén. Littlejohn testvér munkájának díjazása kapcsán éles szavak hangoztak el. Azok, akik akadályokat gördítettek elé,

akik úgy gondolták, hogy túl sokat kért, azok bizonyoságot tettek milyen lelkiület lakik bennük. Olyan férfiak, akik bővelkednek az anyagi javakban, és mindenük megvan, amire csak vágnak, zsugori lelkiületet tanúsítottak, ami sértő Isten számára. Amikor az önzést táplálják, sötét fejezeteket írnak a mennyei könyvekbe. Nem cselekszenek helyesen, és nem viszik be Isten irgalmát és szeretetét a vallásos tapasztalatukba. Megmérettetnek a szentély mérlegén, és könnyűnek találtnak. Képesek arra, hogy még egy vak embert is megfosszanak a jogos jussától.

Testvérek, hamar észreveszitek Littlejohn testvérben azokat a dolgokat, amelyek nem tetszenek nektek. Azt mondjátok, pénzügyekben éles eszű. De vajon becsstelen lenne ő? Igaz, követett el hibákat bizonyos dolgokban, és meg is lett feddve érte, de azok, akik ítéletet mondanak felette, szintén elkövettek és továbbra is követnek el hibákat saját lelki életükben. Azok, akik annyit bíralták őt, ne felejtsek el, hogy Littlejohn testvér fizikailag vak. Ha elolvassátok az Ösztö-vetséget, látni fogjátok, hogy az Úr különös gondot fordít a vakokra.^[909] Nagyobb szeretettel viseltetik irántuk, mint ahogyan egy anya szereti nyomorult gyermekét, és külön utasításokat adott arra nézve, hogyan kell velük bánni. Akik éveken át semmilyen különbséget nem tettek a vakok és a látók között, nem hallgattak az Úr szavára. Saját ösztöneiket követték, anélkül, hogy tekintettel lettek volna azok gyengeségeire, akik pedig segítségül és áldásul lehettek volna a munkában, ha helyet kapnak benne. Akik közömbösen bánnak a nyomorúságban levő testvérekkel, olyan úton járnak, amelyet Isten elítél.

Az Úr minden időre felkészített magának embereket. Egyikük a reformokban vezeti a népet. Majd az Úr egy másikat hív el, aki így felel a kötelesség hívására: „Ímhol vagyok én, küldj el engemet!” Az Úr próbára teszi őt, megvizsgálja, vajon cselekszik-e igazságot, szereti-e az irgalmasságot, és alázatosan jár-e Istenével. De ha valaki a saját ítéletét kezdi tévedhetetlennek tekinteni, akkor Isten nem használhatja többé őt annak képviselőjeként, hogy milyennek kellene lennie egy felelős pozícióban lévő embernek. Isten tanítása népéhez az, hogy mindig előre és felfelé haladjanak. Sokan nem jutnak tovább annál, mint ameddig tanítóik elvezetik őket. Ez a nehézség a keresztény világ minden korszakában fennállt. Isten szolgálói a legnagyobb sikert azok között aratják, akik nem függnék emberi tanítójuktól, hanem ezt kérdezik: „Ez az Úr útja?”

Ily módon halad előre a munka. Istennek megvannak az emberei, akik készek követni indításait, akik friss erőt visznek a munkába, és lelki táplálékot nyújtanak a szükségét szenvedő lelkeknek, akik várnak és imádkoznak, virrasztanak és munkálkodnak.^[910] Legyetek biztosak abban, hogy az embereket nem arra hívja el Isten, hogy a ti tanácsaitok szerint dolgozzanak, amelyek ellenálltak Isten Lelkének, és szembeszálltak az igazsággal és az igazságossággal.

Isten félelmében és szeretetében mondom azoknak, akik előtt ma állok, hogy sok világosságot kaptunk, és e világosság elfogadását nagy áldások kísérik. Amikor

azt látom, hogy testvéreim haraggal fordulnak Isten üzenete és küldöttei ellen, eszembe jutnak Krisztus és a reformátorok életének hasonló jelenetei. Ahogyan Isten szolgálait fogadták a múlt századokban, ugyanúgy fogadják ma is azokat, akik által Isten értékes fénysugarakat küld. Napjainkban a nép vezetői ugyanazt az utat követik, amelyen a zsidók is jártak. Kifogásokat keresnek, megkérdőjeleznek, és nem hajlandók elfogadni a bizonyítékokat, és ugyanúgy bánnak a nekik küldött világossággal, ahogyan a zsidók bántak azzal a világossággal, amelyet Krisztus hozott nekik.

Krisztus munkájában nincs semleges álláspont, sem köztes hely. Jézus azt mondta: „Aki velem nincsen, ellenem van; és aki velem nem gyűjt, tékozol.” Jézus úgy látta és olvasta, mint egy nyitott könyvben azokat az indítékokat, amelyek azokat ihlették, akik előtte álltak, akiknek a lelkiismerete bűnösnek nyilvánította őket. A nagy küzdelem egyre hevesebbé vált. Krisztus nem a véges ember ellen küzdött, hanem fejedelemségek ellen, hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak. Azt mondta hallgatóinak, hogy minden bűn és istenkáromlás megbocsáttatik, ha tudatlanságból követik el. Nagy vakságukban talán gúnyos, sértő szavakat szóltak az Emberfia ellen, mégsem lépték át az irgalom határát. De, amikor Isten ereje és Lelke megnyugodott hírnökeiben, akkor az emberek szent földön álltak. Isten Lelkének semmibevétele, és az ördög lelkének mondani Őt, olyan helyzetbe hozza az embert, ahol Istennek nincs több eszköze, amellyel elérhetné a lelkét. Isten hatalma nem tudja többé megérinteni a tévelygőt, hogy helyreigazítsa őt.^[911] A Battle Creek-iek közül egyesek biztosan el fognak jutni erre a pontra, ha nem változtatnak a cselekedeteiken. Olyan álláspontra helyezik magukat, ahonnan Isten egyik megbízott eszköze sem tudja őket helyes útra téríteni. Az ő akaratuk nem Isten akarat, kitartásuk nem a szentek állhatatossága. Krisztus ellen szólni, az Ő munkáját a Sátán munkájának tulajdonítani, a Lélek megnyilvánulásait fanatizmusnak nevezni, önmagukban nem feltétlenül olyan bűnök, amelyek ítéletet vonnának maguk után, hanem az a lelkület, amely az embereket ilyen kijelentésekre készíti, olyan makacs ellenállásba sodorja őket, ahonnan már képtelenek meglátni a világosságot. Egyesek soha többé nem találják vissza az útra, soha többé nem alázzák meg szívüket hibáik beismerésével, hanem a zsidókhöz hasonlóan továbbra is olyan kijelentéseket tesznek, amelyek másokat is tévútra visznek. Nem hajlandók őszintén és nyíltan megvizsgálni a bizonyítékokat, hanem a világossággal szembe helyezkednek, mint Kóré, Dátán és Abirám tette.

A gonosz és hitetlen szív úgy tünteti fel a hamisságot, mintha az volna az igazság, és az igazságot, mintha hamisság volna, és ebbe az állapotba kapaszkodik, bármennyi bizonyítékot is mutatnak be neki. Ha továbbra is kitartanak amellett a rettenetes vád mellett, amelyet makacsul Krisztus ellen emelnek, akkor olyan helyzetbe kerülnek, ahol a mennyből jövő világosság sugarai többé nem érhetik

el őket. Továbbra is a saját maguk csiholta szikrák fényében fognak járni, mígnem végül káromolni kezdik azt a legszentebb befolyást, amely valaha is a mennyből jött a fentről küldött hírnökök által. Olyan ösvényen járnak, amely az éjféli sötétségbe vezeti őket. Azt hiszik, hogy józan észjárást követnek, de valójában egy másik vezetőt követnek.^[912] Ily módon olyan hatalom befolyása alá kerülnek, amelyet vakságukban nem is ismernek. Ellenszegültek az egyetlen Léleknek, aki vezethetné, megvilágosíthatná és megmenthetné őket, és most a bűn olyan útjára léptek, ahol nincs megbocsátás sem ebben az életben, sem az eljövendőben. Nem azért, mert a bűn mértéke kimerítené Isten irgalmát, hanem mert a makacs, kitartó gőg miatt megvetik Isten Lelkét, és olyan álláspontra helyezkednek, ahol a Lélek egyetlen megnyilvánulása sem győzheti meg őket tévedéseikről.

Napjainkban az emberek olyan állapotba hozták magukat, amelyben teljesen képtelenek eleget tenni a bűnbánat és a megvallás feltételeinek; ezért nem találhatnak irgalmat és bocsánatot. A Szentlélek elleni káromlás bűne nem egyetlen szóból vagy tettből áll, hanem az igazsággal és a bizonyítékokkal szembeni szilárd és elszánt ellenállásban.

Az Úr elhívta népét. Nagyon világosan kinyilatkoztatta isteni jelenlétét. Ám üzenetét és követeit nem fogadták el, hanem elutasították. Bárcsak azok, akiknek nagy szükségük van az isteni szeretet üzenetére, meghallanák Krisztus kopogtatását szívük ajtaján, és beengednék a mennyei Vendéget! De Jézus hiába zörgetett némelyek szívében. A minneapolis-i üzenet elutasításával az emberek bűnt követtek el. De még nagyobb bűnt követtek el azért, hogy éveken át táplálták szívében a gyűlöletet Isten követi iránt, és visszaütötték azt az igazságot, amelyet a Szentlélek hirdetett. Az üzenet semmibe vételével Isten szavát is semmibe vették. Minden elutasított felszólítás, minden figyelmen kívül hagyott intés hozzátesz a szív megkeményítésének folyamatához, míg végül a gúnyolódók székébe ülnek.^[913]

Akik elutasítják a világosságot, többé már nem ismerik fel azt. Lelküket beteges légkör veszi körül, és bár egyesek nem mutatják ki nyíltan ellenállásukat, a lelkileg éberek mégis éleslátók, észreveszik a lelküket körülvevő jeges hidegséget.

Isten kényszerít engem, hogy felhívjam a figyelmeteket Krisztus szavaira: „Még egy kevés ideig veletek van a világosság. Járjatok, amíg világosságotok van, hogy sötétség ne lepjen meg titeket: és aki a sötétségben jár, nem tudja, hová megy. Míg a világosságotok megvan, higgyetek a világosságban, hogy a világosság fiait legyetek. [...] Aki hisz énbennem, nem énbennem hisz, hanem abban, aki elküldött engem. És aki engem lát, azt látja, aki küldött engem. Én világossággul jöttem e világra, hogy senki ne maradjon a sötétségben, aki énbennem hisz. És ha valaki hallja az én beszédeimet és nem hisz, én nem kárhoztatom azt: mert nem azért jöttem, hogy kárhoztassam a világot, hanem hogy megtartsam a világot. Aki megvet engem és nem veszi be az én beszédeimet, van annak, aki őt kárhoztassa: a beszéd, amelyet szólottam, az kárhoztatja azt az utolsó napon.” (Jn 12:35-48)

„Hallgassatok és figyelmezzetek; ne fuvalkodjatok fel, mert az Úr szólott! Dicsőítsétek az Urat, a ti Isteneteket, mielőtt sötétséget szerezne, és mielőtt megütnétek lábaitokat a sötét hegyekben; mert világosságot vártok, és halál árnyékává változtatja azt, és sűrű homállá fordítja! Ha pedig nem hallgatjátok ezt: sírni fog az én lelkem a rejtékhelyeken a ti kevélységetek miatt, és zokogva zokog; a szemem pedig könnyeket hullat, mert az Úr népe fogságba vitetik.” (Jer 13:15-17).^[914]

Az Olajfák hegyéről Jézus a tekintetét Jeruzsálemre szegezte, és remegő ajakkal, szomorú lélekkel azt mondta: „Vajha megismerted volna te is, csak e te mostani napodon is, amik neked a te békességedre valók! de most elrejtettek a te szemeid elől.” Arra gondolt, milyen lehetett volna Jeruzsálem, ha megőrizte volna az élő kapcsolatot Istennel. Milyen áldásokban részesülhetett volna a nép, ha éltek volna azokkal a kiváltságokkal és áldásokkal, amelyekben Isten irgalma, kegyelme és hosszútűrése által részesültek! Jeruzsálem a föld egészének öröme lehetett volna, egy dicső magaslat. Isten Siont szent lakóhelyévé tette volna.

Krisztus ezt mondta: „Hogyan mondhatnék le rólad?” Úgy bánt Izraellel, mint a szerető és megbocsátó apa hálátlan, eltévelyedett fiával. Mindenható tudásával előre látta, hogy a város saját sorsát pecsételi meg. Korszakokon át folyamatosan eltávolodtak Istentől. A kegyelemnek ellenálltak, a kiváltságokkal visszaéltek, a lehetőségeket elhanyagolták. A nép maga gyűjtötte a feje felett a bosszú felhőjét, amely irgalom nélkül készült kitörni felettük. Sóhajok között, remegő hanggal, Jézus ezt mondta: „Vajha megismerted volna te is, csak e te mostani napodon is, amik neked a te békességedre valók! de most elrejtettek a te szemeid elől.” A visszavonhatatlan ítéletet elhangzott!

Napjainkban az Isten trónjáról érkező világosságnak sokáig ellenállnak, mintha valami megvetendő dolog volna. Sötétségként tekintettek rá, és úgy beszéltek róla, mintha fanatizmus lenne, valami veszélyes dolog, amit el kell kerülni. Ily módon az emberek rossz irányba mutató jelzőkké váltak.^[915] A zsidó nép példáját követték. Hamis elméleteket és emberi szabályokat dédelgettek szívükben, míg végül úgy tekintettek ezekre, mint értékes, alapvető tanokra. Meggyőződésükké vált, hogy ha ezeket elhagynák, hitéletük alapja semmivé válna. Ha mindazok, akik azt állítják, hogy hisznek a jelenvaló igazságban, megnyitották volna szívüket, hogy befogadják az igazság üzenetét és lelkületét – amely Isten irgalmassága, igazságossága és szeretete – akkor nem ereszkedett volna rájuk sűrű sötétség, amely megakadályozza őket abban, hogy megkülönböztessék a világosságot. Nem neveztek volna a Szentlélek munkáját fanatizmusnak és megtévesztésnek.^[916]

1891. március 12.

